

ACADEMIA ROMÂNĂ FILIALA TIMIȘOARA
INSTITUTUL DE CERCETĂRI SOCIO-UMANE
„TITU MAIORESCU”

CRONOLOGIA BANATULUI
II/2

IOAN HAȚEGAN
VILAYETUL DE TIMIȘOARA

EDITURA BANATUL TIMIȘOARA

Consilier editorial: Ioan Hațegan

BIBLIOTHECA BANATICA

Seria HISTORICA

Curator: Ioan Hațegan

Numerus III: Ioan Hațegan, Cronologia Banatului. II/2. Vilayetul de Timișoara. Repere cronologice, selecție de texte și date, Editurile Banatul și Artpress, Timișoara, 2005

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HAȚEGAN IOAN**

**Cronologia Banatului — Vilayetul de Timișoara.
Repere cronologice de Ioan Hațegan, Selecție de texte și date, Ioan
Hațegan Editurile Banatul și Artpress, Timișoara, 2005. Glosar. Bibl.
Vol. II/358 p.
84 (498.5) „1552/1716”
HAȚEGAN, IOAN
CRONOLOGIA BANATULUI de Ioan Hațegan
ISBN: 973-97121-6-9**

ISBN: 973-97121-6-9
Copyright: Ioan Hațegan
Coperta colecției: NOI GRAPHICS email: noigraphics@goodnet.ro
Tehnoredactare computerizată: Rodica Nicolae
Tipar executat la: ARTPRESS TIMIȘOARA

ACADEMIA ROMÂNĂ FILIALA TIMIȘOARA
INSTITUTUL DE CERCETĂRI SOCIO-UMANE
„TITU MAIORESCU”

CRONOLOGIA BANATULUI
II/2

IOAN HAȚEGAN

VILAYETUL DE TIMIȘOARA

Repere cronologice
Selecție de texte și date

Editura BANATUL Editura ARTPRESS
TIMIȘOARA
2005

MOTTO

*„Cel care cucerește Buda stăpânește un oraș,
Cel care cucerește Timișoara stăpânește o țară”*

Butadă a beilor otomani de pe Dunăre, culeasă de
Henrik Ottendorf, Timișoara, 1663

Cuprins

Cronologia Banatului /9
Cuvânt înainte /
Notă asupra ediției /
I. Etapele cuceririi otomane /
II. Vilayetul de Timișoara /
II.a Constituirea 1552–1566 /
II.b Liniștea dinaintea furtunilor /
II.c Între două lumi 1594–1616 /
II.d Înflorirea 1617–1685 /
II.e Război și pace 1686–1699 /
II.f Prăbușirea 1700–1716 /
III. Glosar de termeni turco-otomani /
IV. Bibliografie /
Rezumat în limba engleză /

Cronologia Banatului

Este o lucrare de mari proporții inițiată de Academia Română filiala Timișoara și Societatea Culturală Banatul din Timișoara. Corpusul de circa zece volume va fi realizat sub egida și după regulile științifice, proprii Academiei Române.

Coordonarea întregii lucrări îi aparține dr. Ioan Hațegan — cercetător științific I la Institutul de Cercetări Socio-Umane „Titu Maiorescu” al Academiei Române, Filiala Timișoara, în calitate de inițiator și de cercetător științific, cu rezultate notabile în cercetarea științifică și editarea acestor cercetări.

Cronologia Banatului este structurată pe patru părți: arheologie, epoca medievală, epoca modernă și epoca contemporană. Fiecare parte va conține mai multe volume, în funcție de informația accesibilă cercetătorilor.

Fiecare eseu cuprinde o cronologie a perioadei studiate, precum și un text rezumativ însoțit, după caz, de un fragment semnificativ dintr-un text (documentar, narativ etc.) referitor la acestea.

La sfârșitul fiecărei însemnări va figura bibliografia prescurtată, spre a oferi cititorilor posibilitatea de a avea la îndemână sursa pentru aprofundarea cercetării. La sfârșitul lucrării va figura întreaga bibliografie, în ordinea alfabetică a autorilor. În măsura în care se impune, unele volume vor avea schițe, hărți, glosare de termeni specifici etc. Un rezumat într-o limbă de circulație internațională va încheia lucrarea, pentru a fi accesibilă în lumea științifică internațională.

Coordonatorul și autorii au dorit să ofere și un indice (general de locuri și persoane) însă numărul imens de informații din fiecare volum ar dubla numărul de pagini. La fel este cazul și cu ilustrațiile, desenele, fotografiile etc. Din cauza unor

limitări de ordin financiar, aceste dorințe nu pot fi acum împlinite.

Cronologia Banatului se adresează atât publicului larg, iubitor și cunoscător de istorie regională, dar și specialiștilor, care vor avea o selecție a celor mai importante, mai interesante, informații cu privire la istoria Banatului din paleolitic până la începutul secolului al XXI-lea.

Fiecare perioadă istorică beneficiază de coordonarea specifică domeniului. Antichitatea va fi coordonată de arheologul drd. Dan Ciubotariu, evul mediu de cerc. șt. I Ioan Hațegan, epoca modernă de prof. univ. dr. Ioan Munteanu și prof. univ. dr. Nicolae Bocșan, iar epoca contemporană de cercetătorul științific I dr. Vasile Dudaș.

Colectivele de cercetare sunt alcătuite din istorici cu mare experiență în cercetarea științifică, alături de care vor lucra doctori în științe istorice, doctoranzi, masteranzi, studenți, muzeografi, oameni de cultură, din centrele Timișoara, Reșița, Lugoj, Caransebeș etc. dar și din București și Cluj–Napoca.

Doar în aparență, volumele vor fi o istorie evenimentistă pentru că, în realitate, volumele vor dezvălui atât marile evenimente cât și cotidianul existenței și dezvoltării umane pe teritoriul Banatului.

Academician Păun Ioan Oțiman
Președintele Filialei Timișoara a Academiei Române

Cuvânt înainte

Această lucrare se constituie parte (volumul II, partea a doua) a corpusului istoric „CRONOLOGIA BANATULUI” inițiat și realizat de Academia Română filiala Timișoara, prin Institutul de Cercetări Socio-Umane „Titu Maiorescu”, la inițiativa și în coordonarea generală a corpusului, de către cercetătorul științific I, dr. Ioan Hațegan.

Atunci când locuitorii Banatului vor să arate că un lucru, o stare, un fapt sau un monument este foarte vechi, spun că este de pe vremea turcilor. Memoria colectivă reține doar vechimea, fără a mai avea acuratețea timpului istoric.

O, extrem de sumară, prezentare a epocii istorice, de dinaintea și din preajma cuceririi otomane a zonei, se impune pentru ca cititorul să înțeleagă realitățile istorice. Primele conflicte militare dintre turcii otomani și trupe bănățene se produc în anii 1368–1369, cu prilejul luptelor pentru Vidin. Primele incursiuni de pradă („akin”) otomane pe teritoriul bănățean datează din anii 1389–1391. Aceste incursiuni se vor repeta, ori de câte ori forțele creștine nu sunt suficient de numeroase pentru a le opri la linia Dunării. Se dau lupte atât la nord cât și la sud de Dunăre, cu victorii împărțite. Accentuarea presiunii otomane pe linia fluviului aduce în funcția de bani de Severin și, apoi, în cea de comiți de Timiș, personalități marcante ale evului mediu românesc, maghiar, european: Filippo Scolari, Ioan (Iancu) de Hunedoara, Pavel Chinezu. Aceștia reușesc să stopeze ofensiva otomană.

Secolul al XVI-lea constituie perioada de epuizare fizică, morală și psihică, a forțelor creștine angrenate în lupta antiotomană. Căderea liniei dunărene îi duce pe otomani până în fața Vienei (1529). Constituirea principatului autonom al Transilvaniei

(1541) și intrarea Banatului în componența acestuia, este doar o etapă. Instaurarea administrației habsburgice asupra principatului (1550–1552) provoacă reacția militară decisivă a Imperiului Otoman, care nu acceptă ca o zonă strategică excepțională — așa cum a fost Banatul până în zorii epocii moderne — să fie stăpânită de dușmani. Campania otomană din 1551 prefigurează campania de cucerire a anului 1552, prin care două treimi din Banat este transformat în provincie otomană, iar zonele estice se transformă în Banatul de Lugoj–Caransebeș, componentă a principatului până la 1658, când otomanii le anexează.

Motivat de acest paradox istoric, am început cercetarea perioadei în care Banatul a fost cucerit — în etape — de turcii otomani și a fost transformat într-o provincie (pașalâc, eyalet sau vilayet, în termenii specifici Imperiului Otoman). Această cercetare s-a derulat pe parcursul a mai multor decenii. La început a fost curiozitatea de a afla câte ceva despre epocă. Pe măsură ce aflam câteva date, îmi dădeam seama ce puține sunt cele traduse și publicate în limbi europene accesibile cercetătorului.

Acum cinci ani am început o cercetare sistematică a bibliografiei. Am remarcat două lucruri. Primul consta în faptul că documentele turco-otomane ce privesc vilayetul de Timișoara și sunt traduse în limba română reprezintă doar un procent infim din cele existente; cele traduse în maghiară, sârbă, germană etc., sunt și ele insuficiente pentru cunoașterea în profunzime a istoriei vilayetului timișorean.

Am aflat, de la reputați turcologi români și maghiari, despre existența a zeci (poate sute) de mii de documente ce provin din administrația otomană bănățeană și zac necercetate (de trei sute de ani aproape), sigilate în saci, în arhiva istorică otomană de la Topkapu Sarai din Istanbul. Și cum cercetarea lor presupune formarea a cel puțin zece turcologi (numele celor ce se ocupă de studierea documentelor și cronicilor otomane) care să lucreze o viață întreagă pentru cercetarea, transcrierea în alfabetul turc modern, traducerea lor în limba română și

publicarea în câteva zeci de volume, iar realitățile României nu permit o asemenea operă temerară, a trebuit să constat că actuala generație istorică românească nu va reuși să cunoască, în profunzime, Banatul otoman. Documente otomane privitoare la acest vilayet (direct și/sau tangențial) au fost publicate în diverse limbi europene. Majoritatea lor sunt extrem de interesante, dar nu acoperă toate perioadele și cercetătorul se află în aceeași situație ca și în cazul studierii documentelor editate în limba română.

Cronicile otomane au fost studiate mai intens și, cele trei volume publicate de M. Guboglu și M. Mehmed, reușesc să ofere o imagine (subiectivă de multe ori) asupra epocii și spațiului în discuție. Cronici otomane au fost cercetate de mulți istorici europeni și publicate în limbile respective. Un impediment important îl reprezintă lipsa de coerență a multor cronici. Unele prezintă o anumită dată pentru un eveniment, altele cu totul alta, așa încât nici măcar confruntarea critică nu reușește să elucideze anumite situații. Sunt încă cronici otomane publicate în limbi europene ce nu sunt traduse în românește, fapt care împiedică intrarea lor în circuitul public.

Al doilea lucru: istoriografia românească ca și cea europeană (în special cea maghiară, germană, sârbă etc.) a acordat un interes parțial studierii și cunoașterii realităților vilayetului de Timișoara. Acesta a fost unul dintre cele mai importante din spațiul european cucerit de otomani, dar cum Banatul a fost întotdeauna un ținut de graniță, indiferent cărei entități statale i-a aparținut, istoriografia modernă a fost „orbită” de centrul respectivelor entități statale și a neglijat ținuturile de margine.

Acesta este stadiul actual al cercetării istorice românești și europene asupra istoriei vilayetului de Timișoara. Ca urmare și paginile ce urmează sunt tributare acestei realități. În plus, limitele umane dar și cele economice, sociale și culturale, condiționează calitatea și profunzimea oricărei cercetări.

Prin urmare, rezultatul cercetării se va prezenta ca un simplu repertoriu cronologic, în care faptele sunt prezentate pe

ani, pe luni și zile. Pentru ca cititorul să pătrundă totuși în mentalul colectiv medieval, în bipolaritatea creștină și islamică, am inserat părți din documente și cronici diverse. Cei ce vor fi interesați vor putea aprofunda subiectul, apelând la stufoasa bibliografie din final, sau la glosarul explicativ de termeni turco-otomani.

Sper ca aceste pagini să se constituie într-un util exercițiu cultural pentru toți cei ce iubesc și prețuiesc adevărul istoric și să fie, în același timp, imbold pentru începutul altor cercetări.

Dr. Ioan Hațegan

Notă asupra ediției

Obligați de elementele restrictive existente în privința posibilității de cunoaștere în profunzime a realităților vilayetului de Timișoara și nedorind să reluăm cele câteva zeci de aserțiuni istorice corecte sau subiective, cunoscute până acum, am ales o altă cale de a cunoaște faptele. Aceea de a le prezenta într-un repertoriu cronologic (pe an, lună, zi, eveniment) care este accesibil istoricului. Problema s-a ivit atunci când a trebuit să alegem care anume dintre evenimente sunt mai importante, sau interesante și cât anume dintr-un document, cronică, merită să prezentăm. Am combinat prezentarea enunțiativă, sintetică, cu cea directă, cvasi integrală. În acest fel cititorul poate „simți” lumea spațiului și timpului istoric bănățean, preocupările acesteia, motivațiile actelor, finalitatea acestora.

Pentru ca lucrarea să fie cursivă dar, în același timp, corectă, am ales să plasăm sintetic bibliografia la sfârșitul evenimentului și prezentarea sa integrală la sfârșitul lucrării. Pentru explicitarea unor fapte, nume, etc., am inserat între paranteze rotunde () explicația necesară, N.N. însemnând Nota Noastră (a autorului).

Tot pentru mai completa cunoaștere a acestei lumi bipolare (creștine și otomane) am adăugat un Glosar de termeni otomani cu explicitarea termenilor de funcții administrative, religioase, politice, militare, dar și a altor termeni economici și comerciali.

Modalitatea aleasă are conveniente și inconveniente. În prima categorie se înscrie prezentarea faptului așa cum transpare el din document sau cronică. În general cancelariile otomane (sultanale, vizirale, de vilayet etc.) prezintă intenția și/sau ordinul care urmează a fi executat. Cronicile otomane sunt mult

mai subiective și, de multe ori, injurioase la adresa creștinătății, fapt explicabil prin confruntarea seculară în plan militar, politic și religios. Nici creștinii nu procedează altfel. Asistăm la confruntarea dintre două lumi diferite, aflate pe trepte diferite de dezvoltare economică, iar înfruntarea cere îmbărbătarea propriei tabere și denigrarea celeilalte.

Istoriografia europeană a fost, până de curând, exponentul mentalului creștin medieval, aruncând asupra otomanilor și Islamului toată cutia Pandorei. Pe măsură ce turcologii (creștini sau islamici) au transliterat, tradus și publicat multe dintre documentele și cronicile otomane în diverse limbi, cunoașterea realității lumii islamice otomane se modulează și se relaxează: otomanii sunt văzuți așa cum erau în realitate, cu cele bune și cele rele. Lucrarea de față se dorește o simplă contribuție la cunoașterea acestei lumi.

Textele inserate în această lucrare aparțin istoriografiilor creștină și otomană și reflectă realitățile vilayetului timișorean: o lume creștină majoritară și una otomană minoritară. Alternanța textelor, a faptelor, a oamenilor și a acțiunilor lor, este surprinsă prin nuditățile relatării, iar cititorul este lăsat să-și formeze singur opinia despre acestea, cu speranța că va reuși să descopere substratul evenimentelor și să înțeleagă complexitatea lor. Modalitatea aleasă nu îi permite autorului nici un comentariu, inutil în această etapă — de început — a cunoașterii reale a existenței umane în spațiul și timpul istoric cuprins între anii 1552–1716. Pentru o mai ușoară înțelegere a multor termeni otomani, am inserat și un glosar de termeni turco-otomani, sinteză a mai multor glosare din bibliografia citată. Am dorit să prezentăm și iconografia (hărți, schițe, planuri, picturi, grafică etc.) lumii otomane și a celei din vilayetul de Timișoara, dar bogăția iconografică, existentă și cunoscută nouă, și costurile editoriale mari, greu de acoperit acum, ne determină să așteptăm vremuri mai liniștite pentru editarea unui album policrom.

Lucrarea se referă la istoria vilayetului de Timișoara, vilayet care a cuprins teritoriul Banatului, dar și multe alte părți

și regiuni din afara acestuia. Astfel în primele decenii de după constituire vilayetul cuprindea și sangeacuri sud-dunărene : Smederevo, Vidin, Vulcitrin. Mai apoi, odată cu cucerirea cetății Gyula (1566) și a celei de la Szolnok, aceste două sangeacuri au intrat în componența vilayetului. În timp ce Szolnok-ul a fost cedat altui vilayet, Gyula și — apoi după cucerire, Ineu — au rămas în componența vilayetului de Timișoara până la cucerirea lor de către trupele imperiale habsburgice. Sangeacul de Lugoj–Caransebeș a făcut parte din vilayet din 1658 la 1688, apoi din 1699 la 1716.

Un alt element important l-a constituit mărimea sangeacurilor (denumirea militară) sau cazalelor (denumirea administrativă). Un exemplu: sangeacul Cenad a cuprins la început zona mureșeană, apoi cea mureșeană și zona Becicherecu Mare, mai târziu a cedat această zonă și s-a întins mult la nord de Mureș; spre final a revenit la suprafața inițială. Sangeacul de Arad s-a comasat cu cel de Gyula, apoi a revenit și a sfârșit prin a fi desființat, devenind nahie.

Nahia constituia o unitate administrativă de mai mică întindere, care a suferit transformări importante în decursul istoriei vilayetului timișorean. Majoritatea nahiilor au avut parte de o asemenea soartă, greu sesizabilă la nivelul actual de cunoaștere a documentelor otomane. Doar unele dintre ele au rezistat într-o formă aproape neschimbată. Acestea au fost — în general — nahii ale sangeacului de Timișoara, constituite pe teritoriul fostelor districte românești care și-au conservat identitatea. Otomanii au păstrat acele forme de organizare administrative viabile pe care le-au întâlnit în momentul cucerii. La fel s-a întâmplat și cu fostele districte Lugoj și Caransebeș, la cucerirea lor din anul 1658.

Datorită acestor fluctuații teritoriale — mărite prin cucerire și pierdute, spre sfârșitul veacului al XVII-lea, prin asedii și capitulări — suprafața teritorială a vilayetului de Timișoara a fost diferită de la o perioadă la alta; uneori ea s-a modificat și prin dispoziții ale sultanului sau marilor viziri, care urmăreau o

mai bună exploatare economică sau o mai bună apărare militară a anumitor zone.

Importanța politică și militară a vilayetului de Timișoara a fost majoră în contextul politic și militar european. Timișoara — alături de Buda și Bosnia — constituia triumghiul ofensiv otoman în inima Europei. Ca atare și importanța beilerbeilor ce dobândeau funcția la Timișoara era deosebită în Rumelia — partea europeană a Imperiului Otoman.

Dorința noastră inițiată de a completa lucrarea cu un index (general, locuri, persoane) a fost temperată de numărul extrem de mare de pagini necesare care, astfel, ar fi dublat paginile volumului.

Mulțumirile noastre se adresează, cu sinceritate, oamenilor care au sprijinit ideea realizării acestui corpus: Păun Ioan Otiman, colegilor istorici care lucrează la diferitele volume, aflate în pregătire.

O caldă apreciere se cuvine domnilor Răzvan Hrenoschi și Emil Semenea pentru că fără sprijinul lor, lucrarea ar fi rămas o frumoasă intenție.

Acei oameni minunați, sponsorii citați la început, care fac posibilă această lectură, merită respectul autorului și al cititorului.

Autorul

I. Etapele cuceririi otomane a Banatului

- **1521** Otomanii cuceresc cetatea Belgradului.
- **1522** Otomanii cuceresc cetatea Orșovei.
- **1524** Otomanii cuceresc cetatea Severinului.
- **1526 august 29** Bătălia de la Mohács este câștigată de otomani; regele Ungariei moare pe câmpul de luptă; începe lupta pentru tron dintre Habsburgi și Ioan Zápolya, voievodul Transilvaniei.
- **1529** Otomanii asediază, fără succes, Viena.
- **1529 august 18** Actul solemn de supunere a lui Ioan Zápolya față de otomani și începutul suzeranității acestora asupra întregii zone (Transilvania, Partium și Banat).
- **1532** Al doilea atac otoman asupra Vienei.
- **1538** Pacea de la Oradea între cele două tabere creștine.
- **1541 august 29** Transformarea Transilvaniei în principat autonom sub suzeranitatea Porții Otomane și intrarea Banatului sub aceeași tutelă, prin Petru Petrovici, comite de Timiș, om de încredere a familiei Zápolya și al otomanilor.
- **1541 septembrie 4–10** Instaurarea suzeranității otomane asupra principatului Transilvaniei.
- **1541 septembrie** Sultanul Soliman Magnificul desemnează Lipova drept reședință pentru regina Isabella și fiul ei minor, Ioan Sigismund Zápolya.
- **1542** Gheorghe Martinuzzi, episcop romano-catolic, este numit guvernator al Transilvaniei. Se remarcă printr-o politică duplicitară față de cele două tabere.
- **1544 august 1** Dieta de la Turda stabilește uniunea administrativă și fiscală a principatului, format din fostul

voievodat, Partium și Banat. Petru Petrovici — comite de Timiș — își păstrează toate funcțiile și atribuțiile lor, fie că au fost acordate de otomani sau de imperiali.

- **1545 martie 29** Sultanul insistă pe lângă principele Transilvaniei asupra cedării unor cetăți bănățene. Exemplul cel mai curios este cel al cetății Becej pe Tisa, care a fost cedată otomanilor în acest an. Conform dreptului islamic locul unde s-au făcut cele cinci rugăciuni zilnice și circulă monedele otomane nu mai poate fi retrocedat creștinilor. Deși cetatea fusese șase luni sub stăpânire otomană, ea este cedată lui Petru Petrovici, comite de Timiș.
- **1547 septembrie 8** Tratat secret între Ferdinand de Habsburg și Gheorghe Martinuzzi, care prevede cedarea principatului Transilvaniei pe seama Habsburgilor. Acest tratat s-a semnat — fără ca regina Isabella și fiul ei Ioan Sigismund Zápolya principele Transilvaniei — să știe.
- **1550** Isabella Zápolya cere sultanului — în numele fiului ei minor — înlocuirea lui Martinuzzi cu Petru Petrovici, comite de Timiș și comandant al trupelor principatului, om de încredere al familiei Zápolya și al sultanului.
- **1550** Odată numit guvernator, Petrovici intră în principat cu trupele sale, cu cele ale domnilor români și cele otomane ale beilerbeiului de Buda.
- **1550** Martinuzzi îi câștigă de partea sa pe secui și respinge trupele lui Petrovici.
- **1550 noiembrie** Regina Isabella cere beilerbeiului otoman să se retragă de pe valea Mureșului, loc pe unde intrase deja. Imperiul Otoman cere cedarea cetății bănățene Becej pe Tisa și mărirea haraciului la 40–50.000 ducăți.

Anul 1551

Februarie 5 Toma Nadasdi îi scrie împăratului că Transilvania este cheia cuceririi Ungariei, iar odată ce principatul va fi sub otomani, Ungaria nu va mai putea fi cucerită (Hurmuzaki E., II/4, p. 516).

Februarie 7 Lugojul și Caransebeșul sunt în mâna împăratului Ferdinand (Ováry L., 1888, p.93)

Martie 31 Aiud Gheorghe Martinuzzi îi scrie împăratului că i-a trimis pe delegații bănățenilor din Lugoj și Caransebeș spre curtea imperială și îl roagă să-i primească și să le promită numirea unui conducător dintre ei – așa cum au avut – întrucât aceștia reprezintă o forță armată cu o deosebită știință militară (Hurmuzaki E., II/4, p. 537).

Aprilie Cererile de ajutor ale Isabellei Zápolya nu mai pot împiedica trecerea principatului pe seama Habsburgilor.

Mai 1 Împăratul îi scrie lui Martinuzzi despre faptul că i-a primit pe delegații bănățeni și că va trimite acolo trupe imperiale (Hurmuzaki E., II/4, p. 546).

Mai 19 Provisorul cetății Hunedoara scrie despre faptul că cetățile Margina și Mănăștiur sunt de o săptămână în mâna imperialilor.

Mai 7 Alba Iulia Isabella Zápolya acordă nobililor români din orașul Lugoj o diplomă de înnobilare, pentru multele merite militare, și o stemă ce are un lup în mijloc; aceste însemne pot fi purtate de acești mobili în absolut toate manifestările lor publice și private (Vlad A., 1863, p. 127–128).

Aceiași zi Petru Petrovici îi scrie lui Mustafa-bei despre perfectarea cedării principatului pe seama Habsburgilor (Pray G., 1806, II, p. 252–255).

Fără dată (F. D.) La dieta principatului, desfășurată la Alba Iulia, a sosit un trimis al sultanului care cere jurământul

- de credință, plata haraciului și cedarea cetății Becej pe Tisa, pentru ca otomanii să aibă liniște în zona Banatului.
- Iunie 4* Trupe imperiale, cifrate la 7.000 mercenari sub comanda generalului Giovan Battista Castaldo, intră în principatul transilvan.
- Iulie 5* La Viena se știe despre faptul că Martinuzzi i-a respins din principat pe partizanii familiei Zápolya.
- Iulie 13* Din Istanbul sultanul îi scrie lui Martinuzzi că este dispus să-i vină în ajutor întrucât țara este a Porții, care nu suferă nici un alt domn acolo (Veress E., 1914, p. 49–50).
- Iulie 17* Martinuzzi îi scrie împăratului despre faptul că în cetatea Timișoarei sunt adăpostite multe bunuri, fie rămase de la nobili morți fără urmași, fie din alte cauze. Astfel aici sunt adăpostite bunurile familiei Jakšić, ca și cele luate din alte castele ale aceleiași familii, dar și bunuri luate din cetatea Soimoș (Károlyi A., 1881, p. 252).
- Iulie 21* Regina Isabella renunță la domnia sa și a fiului ei asupra principatului, care trece în administrarea imperialilor; generalul imperial Castaldo scrie despre intrarea otomanilor în Muntenia și apropierea lor de granițele Banatului (Feneșan Cr., 1997, p. 146 și Hurmuzaki E., II/4, p. 581).
- Iulie 26* Trupe imperiale se îndreaptă spre Banat — luat în stăpânire de imperiali — pentru a apăra zona; comandanții acestora sunt Giovanni Batista Castaldo și Andrei Báthory. Ștefan Losonczy și Gh. Seredy intră în Banat cu trupe de cavalerie, plus Aldana cu pedestrime spaniolă și germană.
- Iulie 31* Din Cluj. Martinuzzi scrie că oamenii lui Petru Petrovici au venit la el cerându-i să se împace cu sultanul, altfel Timișoara și celelalte cetăți din părțile inferioare (Banat, N.N.) vor fi în mâna imperialilor. Martinuzzi l-a trimis deja pe Andrei Báthory cu o trupă de 1.500 oameni să ia

în stăpânire pentru imperiali aceste cetăți (Hurmuzaki, E., II/4, p. 587–589).

August 3 Aldana, cu 400 de oameni din trupa spaniolă și un detașament de 100 mercenari germani, se îndreaptă spre Lugoj și Timișoara, unde ajunge pe 10 august, întărind garnizoanele.

August 3 Mehmed Socolovici îi scrie lui Martinuzzi înștiințându-l asupra trecerii armatei otomane peste Dunăre; știe de trădarea lui și-l întreabă de partea cui este în realitate; mai spune că armata sa are 8.000 ieniceri, 100.000 achingii și 13 sangiacbei cu trupele lor; mai vin 70.000 tătari, voievozii români și beii de Vidin și Silistra (Károlyi A., 1881, p. 265–266).

Iulie-august O armată otomană, comandată de Mehmed Socolovici, ajunge (prin Sofia/Niș/Petrovaradin) la hotarele Banatului. O alta, vine prin Țara Românească, spre Transilvania; ambele au intenția declarată de a recupera Transilvania și Banatul din mâna comisarilor imperiali ce își instalaseră propria administrație.

August 20, Viena. Într-o scrisoare a generalului Castaldo, ajunsă în acea dimineață la Viena, se află și o descriere plastică a cetății și orașului Timișoara, făcută cu ocazia preluării ei de către trupele imperiale „Mai întâi castelul care se află pe o ridicătură într-o câmpie și care este o cetate inexpugnabilă cu locuințe și camere construite de unguri; are o fântână adâncă cu apă cristalină care a fost descoperită după foraje îndelungate; lângă castel curge râul Timiș care contribuie la apărare. Din ordinul Majestății Sale au fost aduse provizii pentru timp îndelungat. Au fost aduse și muniții, care împreună cu cele existente — pulbere și ghiulele de plumb — constituie un arsenal puternic. Domnul Aldana este comandantul de câmp cu cei 400 de archebuzieri și mercenari. La poalele castelului este așezat orașul cu aproximativ 2.000 case. Aici sunt 2.000 călăreți ai lui

Báthory, 1.000 călăreți sârbi și 100 haiduci sârbi. Pe o distanță de o milă și jumătate în jurul orașului sunt numai mlaștini și pentru cine vrea să intre călare este doar un singur drum străjuit de copaci și care este păzit tot timpul, dar și un pod care, în caz de pericol, se poate incendia... Castelul și cetatea se situează la granița dintre Transilvania și Valachia... Teritoriul Timișoarei este în afara Transilvaniei, parțial în Valachia și parțial în Ungaria..." (Hátvány, II, p. 259–260).

August 19 Martinuzzi îi raportează împăratului că cetățile bănățene sunt în mâna germanilor, iar otomanii sunt la Zemun și construiesc poduri pentru a trece Dunărea în Banat (Hurmuzaki E., II/4, p. 547).

August Petru Petrovici este înlocuit din funcția de comite de Timiș și căpitan suprem al forțelor din regiunile sudice; cu acest prilej el rostește profeticele cuvinte „Mă oblig să fiu grăjdarul și să curăț caii acei care va reuși să apere Timișoara de turci timp de 3 ani”. În locul său sunt numiți Ștefan Losonczy, Lucaci Szekely și Rafael Podmaniczky. Castelan de Becej este Toma de Sântana, de Cenad Petru Nagy, de Becicherecu Mare Laurențiu Balogh, de Lipova Joan Pethő de Gerse, la Lugoj și Caransebeș Gheorghe Seredy.

August 28 Împăratul Ferdinand îi scrie lui Martinuzzi despre studiile pentru apărarea Transilvaniei și a Banatului, dar și despre inundațiile mari din acest an care-i vor împiedica pe turci să pătrundă adânc, mai ales că otomanii nu au nici cine știe ce armată și le lipsesc tehnicienii militari (Károlyi A., 1881, p. 277–278).

Septembrie 7 Trupele otomane intră în vestul Banatului și încep operațiunile militare.

Septembrie 8 Martinuzzi îi scrie împăratului despre ocuparea Timișoarei de către trupele imperiale (Károlyi A., 1881, p. 282–285).

- Septembrie 10* Martinuzzi îi scrie sultanului că, de la moartea lui Ioan Zápolya (1541), cetățile Lipova și Soimoș nu au fost ale sale ci ale lui Petru Petrovici (Pray G., 1806, II, p. 298).
- Septembrie 11* Trupele otomane ajung la cetatea Becej și încep asediul. Pe 16 septembrie ajunge și vizirul Mehmed Socolovici, iar luptele se întetesc. Pe 19 septembrie cetatea este cucerită — prin predare — iar cei 200 apărători sunt lăsați să plece.
- Septembrie 15* Din Timișoara, Aldana îi scrie lui Martinuzzi despre situația oștirilor (mulți sârbi recrutați de Báthory au trecut de partea turcilor) și despre începerea asediului cetății Becicherecu Mare de către turcii otomani (Károlyi A., 1881, p. 288–289).
- Septembrie 15* Din Sibiu, Martinuzzi îi cere împăratului mai multă oaste pentru apărarea Timișoarei, anunțându-l asupra căderii cetăților Becej și Becicherec sub puterea turcilor (Károlyi A., 1881, p. 289–290).
- Aceeași dată* Martinuzzi îi înștiințează pe comisarii imperiali despre venirea la Caransebeș a unui domn și a unui boier muntean, după sprijin militar pentru reocuparea acestui tron. Întrucât relațiile principatului cu actualul domn sunt bune, ar fi bine ca sprijinul să le fie refuzat.
- Septembrie 17* Martinuzzi îi cere împăratului să-l trimită repede pe Sforza Pallavicini cu trupe de cavalerie grea spre Banat, iar el îi va trimite oameni să-l conducă (Károlyi A., 1881, p. 291).
- Septembrie 19* Din Timișoara, Andrei Báthory — comitele de Timiș — îi scrie generalului Castaldo despre asediul Becej-ului, știri primite de la castelanul din Cenad (Hurmuzaki, E., II/4, p. 616–617).
- Septembrie 19* Kasâm pașa este sangeac bei de Becej, imediat după cucerirea acestei cetăți de către otomani (Dávid Gêza, 1995, p. 47).

Septembrie 24–25 Otomanii asediază și cuceresc cetatea Becicherecu Mare/Zrenjanin. Acum se înființează primul sangeac (unitate militară și administrativă otomană) de pe teritoriul Banatului, cel de la Becej–Becicherecu Mare, iar primul sangeac bei este Malkocioglu pașa. Ca teritoriu sangeacul cuprinde zonele Becej, Becicherecu Mare, Ciacova, Semlacu Mic, Ilidia.

Septembrie Însemnările cronicarului otoman Mustafa Celalzade despre asediul Becicherecului Mare „Apoi el (pașa) și-a încercat norocul în cucerirea cetății numite Becicherek, înălțând aripile sale vulturești pentru supunerea acelei cetăți puternice. După ce a străbătut cale lungă, el a sosit la zidurile cetății mai sus amintite și s-a oprit cu mare pompă în fața fortăreței, încercându-și soarta la supunerea ei. În noaptea aceea el a vegheat ca o stea în mijlocul spahiilor numeroși și a pus să se construiască, fără teamă, meterezurile lor. De asemenea au așezat și tunuri acolo unde era nevoie. Începând din clipa apariției sale ca un soare, în fața cetății celei înalte, căpetenia a stat mereu în picioare împreună cu oastea sa cea luminată. Atunci dizdarul cetății Becicherek, zicând că «trebuie să dăm iarăși trecătoarea în mâinile acelor gazii», și-a arătat dorința sa de a se păzi și, cerând iertare comandantului oștirii, a predat cheile fortăreței. Pașa cel chibzuit, la rândul său, dând aman numai sufletelor lor, a făcut ca avuțiile lor să fie prădate și i-a umplut, în felul acesta, de prăzi pe luptătorii credinței. De asemenea, pentru ocuparea cetății, a numit apărători și dizdar, împodobind acea fortăreața puternică după obiceiurile religiei musulmane” (Cronici turcești, I, p. 280–281). Textul este lung, aluziv și glorifică peste măsură faptele otomanilor; asemenea aprecieri vor folosi toți cronicarii otomani.

Septembrie Trupele otomane cuceresc, pe rând, cetățile Cenad, Igrîș, Felnac, Ciala, Zădăreni, Nădlac, Chelmac, Păuliș, Mândruloc. Ulama pașa, persan de origine, cucerește

Cenadul, Kamber bei Nădlacul, Mihaloglu Ahmed bei Ciala.

Septembrie Mustafa Celalzade descrie astfel cucerirea cetății Cenad: „Pașa cel norocos, plecând cu bucurie și fericire de la Becicherek, a condus oastea spre cetatea Cenad, care era ca un fel de munte natural și avea zidărie solidă. Vederea cetelor islamice și a steagurilor purtătoare de victorie a pus capăt eforturilor și împotrivirii ghiaurilor. De aceea, ei au cerut iertare/aman/ și comandantul cel înalt, la rândul său, dându-le sigiliul de aman, a trecut la stăpânirea acelei fortărețe și la paza ei”. (Cronici turcești, I, p. 281). În realitate Petru Nagy, castelanul și întreaga garnizoană au fugit la apropierea otomanilor.

Septembrie Mustafa Celalzade descrie astfel prima cucerire a Lipovei de către otomani: „...Aceasta avea ziduri înalte cât munții și era un oraș întins, iar prin starea ei înfloritoare și aleasă era de pizmuit în ținuturile de acolo. Ea trebuia să devină locul de ședere al luptătorilor și al celor drept credincioși... beilerbeiul Rumeliei l-a trimis înainte, cu 200 călăreți, vânători de dușmani, pe Ulama bei, și pe Malkoci bei. Când colo și ceata cea rătăcită, la rândul ei pusese drept caraulă vreo 600 de necredincioși, răi din fire, trimițându-i pe drumul de trecere al musulmanilor. Întâlnindu-se cele două părți, ostașii purtători de victorie i-au atacat ca un uragan pe cei cu figuri de balaur, năpustindu-se cu săbiile împrăștiatoare de sânge asupra acelor cete rătăcite de pe calea cea bună. Cu ajutorul preînaltului sprijinitor, precum și prin ocrotirea profetului lumii, în oastea islamică, purtătoare de victorie, s-a ivit bucuria și fețele afurisiților purtători de înfrângere s-au întors, iar focul uneltirilor lor a fost stins de săbiile purtătoare de apă ale luptătorilor pentru credință. Jumătate din ei au fost uciși, iar ceilalți s-au lăsat prinși sau au fost răniți. Ostașii islamici, plini de fericire și bucurie, i-au adus în fața serdarului (comandantul unei

campanii militare otomane, N.N.) cel darnic pe ghiaurii cu capetele tăiate, precum și pe cei prinși și legați de gât. Trimițând în fața cortului cel prețios tigvele tăiate, ei au primit daruri și au obținut favoruri și, fiind onorați cu mărirea apanajelor lor, au petrecut sub umbra împărăției sale alergând la ghiaurii cei nenorociți și făcându-le cunoscut că peste caraulele lor a dat necazul, ei și-au pierdut speranța și ceata lor s-a risipit. Raialele Lipovei pierzându-și speranța în acei nenorociți neștiutori, s-au grăbit să iasă în întâmpinarea pașei și au adus cheile cetății. Ulama pașa, văzând acest ținut înfloritor, a cerut să i se dea lui sub formă de sangeac...” (Cronici turcești, I, p. 281–282).

Septembrie 20 Garnizoana cetății Timișoara numără 2.020 călăreți (300 sub comanda lui Losonczy, 300 sub Seredy, 200 sub Alfonso Perez, 120 sub Nicolae Báthory, 100 sub Gabriel Pereny și 1.000 călăreți sârbi) și 1.550 pedestrași (400 spanioli și 450 mercenari sub Aldana, 600 spanioli sub Castelluvio și Villandnrandó și 100 haiduci) În total sunt 3.570 apărători.

Septembrie 29 Francisc de Somlyó, unul dintre apărătorii cetății Lipova, își face testamentul, lăsând bunurile sale mobile unor colegi, prieteni, rude. Testamentul este autentificat de diacul Dionisie din Lipova. Nu se știe nimic despre soarta viitoare a acestuia (Veress E., 1913, p. 129–130).

Octombrie 1–3 Ulama pașa ajunge cu avangarda la Lipova și în împrejurimi, asigurând sosirea vizirului.

Octombrie 6–8 Asedierea și cucerirea cetății Lipova de către armata otomană. Cronicarul otoman Ibrahim Pecevi descrie astfel acest moment: „După aceea (cucerirea Cenadului, N.N.) s-a pornit asupra cetății Lipova, dar se auzise că lângă ea se aflau adunați vreo 20.000 ghiauri, împreună cu răufăcătorul numit Patori Andraș (Andrei Báthory, N.N.). Ei se pregăteau să aducă pagube oștii

islamice. Din cauza aceasta, numindu-se, din oaste, o ceată de ostași renumiți, a fost trimisă ca să prindă limbi. Prin înțelepciunea lui Allah, un număr mare de călăreți ai ghiaurilor veneau și ei spre oastea islamică pentru a obține știri. Din întâmplare, ei s-au întâlnit pe drum și, venind față-n față, credincioșii și necredincioșii s-au luptat crâncen. Cu ajutorul lui Allah musulmanii devenind învingători, cei mai mulți dintre ghiauri au fost măcelăriți cu săbiile, iar mulți dintre ei au fost legați cu lanțuri. Astfel s-au întors victorioși la oastea imperială. Necredincioșii, atât cei aflați în oastea lor cât și cei aflați în cetate, auzind de măcelul acela de la câțiva nenorociți care au scăpat de săbii, au fugit cu toții unul după altul în ținuturile lor neliniștite, fără ca măcar să se uite îndărăt. Unii din raialele rămase în cetate au venit și au luat asupra lor haraciul și gizia, devenind robi legați de gât ai padișahului cel fericit. În cetatea mai sus amintită Ulama pașa fiind numit sangeacbei, i-au fost date, așa cum se cuvine, cele necesare...” (Cronici turcești, I, p. 484).

Octombrie 13 Din Lipova cucerită, Haydar pașa îi scrie cardinalului Martinuzzi despre evoluția militară din zonă (Pray G., 1806, II, p. 303–307).

Octombrie 13–14 Trupele otomane își încep înaintarea spre Timișoara.

Octombrie 13 și următoarele zile Asediul Timișoarei în descrierea lui Francesco Grisellini: „La 13 octombrie beglerbegul atacă din această parte (a turnului de apă N.N.) cu cea mai mare vehemență. Trecu de palisade și încercă să se apropie de ziduri prin săparea unor șanțuri. Focul neconținut din turn se dovedi însă o piedică prea mare în calea înaintării săpăturilor, după cum dese ieșiri ale celor asediați produseră mari dezordini, însoțite de considerabile pierderi omenești în rândurile taberei inamice. Nu pot trece cu vederea un fapt memorabil petrecut cu ocazia uneia dintre aceste

ieșiri. După ce făptuise minuni de vitejie Simon Forgacs căzu în fine copleșit de numărul dușmanilor. Acoperit de răni, trupul său lipsit de vlagă ajunsese sub un morman de leșuri, unde și rămase, fiind socotit fără viață. Un turc care se aflase mai înainte în robie la una din rudeniile lui Forgacs, îl recunoscuse pe câmpul de bătaie, îl readuse în simțiri, îi obloji rănilor care începuseră să supureze și se îngriji de dânsul cu cel mai deosebit devotament uman. Astfel reuși Forgacs să se întoarcă pe ascuns în cetatea asediată, după ce făcu turcului doar un cadou de opt sute florini în loc de orice răscumpărare. Urmarea din partea asediatorilor fu aceea că beglerbegul, profitând de venirea zilei de Sfântul Dumitru, după care — potrivit unui privilegiu dat de Murad I cu ocazia bătăliei de la Varna — otomanii nu mai sunt obligați să lupte în câmp, se retrase pe tăcute și la adăpostul nopții, ducându-și oastea să ierneze la Belgrad”. (Griselini F., 1984, p. 70–72).

Octombrie 15 Primele atacuri ale apărătorilor cetății Timișoara (Perez cu 400 călăreți, Villandrando cu 400 pedestrași) care ies și hărțuiesc trupele otomane; sunt uciși 22 turci și 1 călăreț creștin (Datele sunt sintetizate de Czimer Károlyi, 1893, p. 15–71, iar paginile următoare redau — schematic — evoluția evenimentelor).

Octombrie 17 Otomanii sapă primele tranșee la poarta de nord a cetății.

Octombrie 18 Otomanii amplasează în baterie două tunuri mari de asediu, dintre care unul la poarta nordică, capabil să tragă 25 lovituri pe zi. Stricăciunile sunt reparate imediat de garnizoană și de orășenii din Timișoara. Turcii își concentrează loviturile asupra Palâncii Mici (Insulă), apărată de 100 pedestrași spanioli conduși de Aldana. În această zi Losonczy îl trimite pe unul dintre frații nobili de Bucșnița, aflați în garnizoană, cu o scrisoare de ajutor la Caransebeș.

- Octombrie 19* Fapte de arme ale lui Mihai Dombay, unul dintre apărătorii Timișoarei.
- Octombrie 20* Au loc lupte la poarta de sud a cetății Timișoara, cu salve de artilerie și incursiuni creștine. Caransebeșanul George Vaida iese cu trupa sa în afara cetății, hărțuind trupele otomane aflate în tranșee.
- Octombrie 21* Otomanii prind vitele cetățenilor aflate la pășune în afara cetății; incursiune a asediaților pentru salvarea acestora.
- Octombrie 22–23* Aspecte ale celor două zile: salve de artilerie, asalturi respinse, dar și repararea zidurilor distruse de tunuri, prin munca de zi și noapte a orășenilor.
- Octombrie 24* Se produce o incursiune vijelioasă a asediaților asupra tranșeele otomane.
- Octombrie 24* Trupele otomane trimit, în vârf de săgeți, scrisori apărătorilor din cetate, cerându-le să se predea „an ainer Pflitschen ainen walchischen Brief...” (Hatványi M., 1859, IV, p. 285).
- Octombrie 25* Otomanii își dezafectează pozițiile și încep retragerea spre Becej.
- Octombrie* Asediul Timișoarei este astfel văzut și descris de cronicarul otoman Ibrahim Pecevî: „de acolo (de la Lipova N.N.) s-a mers asupra Timișoarei și vitejii, intrând în meterezuri, au depus sforțări pentru cucerirea ei. Dar, schimbându-se vremea și sosind frigul, iar ploile neconținând, șanțurile meterezelor și găurile lor ca de șobolani s-au umplut de apă și de aceea ostașii nu au putut rezista. Cucerirea ei urmând să se facă la vremea ei, s-a socotit mai nimerit să se renunțe...” (Cronici turcești I, p. 484).
- Octombrie 26* Din Ocna Sibiului Martinuzzi scrie că au venit la el doi caransebeșeni cu voievodul și cu boierii fugari din Muntenia ca să-i lase să treacă munții și să-l răstoarne pe voievodul de acolo.

Octombrie 28 Losonczy îl trimite pe voievodul Perasici la Cenad, care recucerește ,a doua zi, cetatea, iar pe 30 este înapoi la Timișoara.

Octombrie 30 Trupe din garnizoana Timișoarei încep urmărirea armatei otomane aflate în retragere. Recuceresc, de pe o zi pe alta, cetățile ocupate de otomani.

Noiembrie 1–20 Trupele imperiale, comandate de Castaldo ajung, din Transilvania, la Lipova (pe 4 noiembrie) și încep asediul acestei cetăți. După 20 zile de asediu, Ulama pașa capitulează, dar este rănit de trupele lui Castaldo, care încalcă astfel legile cavaleriești ale capitulării.

Noiembrie 5 Împăratul Ferdinand îi laudă pe lugojeni și caransebeșeni pentru faptele lor de arme din acest an și recomandă să fie răsplătiți cu posesiuni (Károlyi A., 1881, p. 322).

Noiembrie Cardinalul Martinuzzi îi scrie împăratului Ferdinand că un om de-al său, venit acum de la Cenad, i-a spus că otomanii promet țăranilor eliberarea din iobăgie; aceleași promisiuni le-au făcut și celor din Transilvania, care cred în aceste promisiuni mai ales că nobilii le răpesc — în afară de femei și copii — tot țăranilor (Hurmuzaki E., II/4, p. 613).

Noiembrie Asediul Lipovei de către imperiali, în viziunea lui Francesco Grisellini „Castaldo ocupă deîndată, cu spanioli și germani, o colină înaltă spre răsărit, de unde putea bate orașul și cetatea. Gheorghe (Martinuzzi, N.N.) și transilvănenii săi fură rânduiți pe linia Mureșului, înspre sud: ungurii, sub conducerea lui Báthory și Nadasdy, luă război pe linia Mureșului, spre apus. După aceste pregătiri, la 13 noiembrie, artileria grea deschise mai întâi focul cu o asemenea violență, din toate trei părțile, asupra zidurilor orașului, încât acestea fură stricate în mai multe locuri, astfel că se putea încerca asaltul. Castaldo scoase cavaleria din tabără, pentru a opri trupele turcești de ajutor, care ar fi putut eventual sosi. După această pre-

cauțiune se dădu semnalul de asalt. Spaniolii, dornici să câștige gloria cuvenită celor dintâi, forțară breșa. Ienicerii le erau însă superiori și șapte spanioli căzură unul după altul. Aceasta întărind dorința de răzbunare a tovarășilor lor, care își desfășurară steagurile, pornind cu curaj împotriva dușmanului și oprind, cu mare risc, pe cei trei mii de turci ce se năpusteau asupra lor. Pentru a fi însă părtași la primejdie și la merite, germanii se aruncară în urma spaniolilor, sprijinind atacul. Apărând însă noi dușmani din toate părțile și pierzând deja câteva steaguri, oștenii erau pe punctul să se retragă, când Nadasdy, care observase aceasta, puse mâna pe o flamură, dădu pînteni calului și strigă oamenilor săi, cu voce puternică, să-l urmeze. Aceștia, animați de această pildă, urmară calea onoarei și se năpustiră atât de viguros asupra dușmanului, încât germanii și spaniolii prinseră curaj, iar bătălia se reechilibra. Primejdia îi aduse acolo pe Castaldo și pe cardinalul Gheorghe, care îmboldiră trupele cu promisiuni și speranțe, astfel încât lucrurile luară curând o altă înfățișare. În bubuitul tunurilor italienii conduși de Sforza Pallavicini, împreună cu spaniolii și ungurii pătrunseră în fine prin breșă, iar pe zidurile distruse fu văzut fâlfâind steagul victoriei. Ulama și barbarii săi o luară la fugă. Unii se retraseră în cetate; alții fugiră prin poarta orașului spre Mureș, sperând să scape înot pe malul celălalt. Acolo fură întâmpinați de cetele lui Ioan Török și Andrei Báthory în chip atât de sângeros, încât nici unul nu mai scăpă cu viață. Castaldo, stăpân acum asupra orașului, nu mai voi să întârzie cu atacarea cetății, pentru ca dușmanii să nu-și revină din spaimă iar el să fie nevoit să-i acorde condiții mai favorabile de capitulare. Îi ordonă lui Sforza Pallavicini dispunerea a trei baterii de artilerie, care deschiseră focul cu atâta vigoare, încât Ulama nu numai că oferi capitularea, ci promise și predarea Cenadului dacă i s-ar

fi îngăduit retragerea liberă, cu oameni și bagaje. Asupra acestei chestiuni părerile cardinalului și ale lui Castaldo erau împărțite. Primul era de părere să se facă pe voie celor asediați, pentru a nu-l stârni și mai mult pe Soliman, celălalt susținea însă că Ferdinand i-ar fi dat puteri depline, în temeiul cărora condițiile de capitulare ar fi urmat să depindă de bunul plac al învingătorului. Totul fu în zadar. Cardinalul îi dădu lui Ulama un răgaz de douăzeci de zile pentru a se retrage cu cei 300 de oameni care-i rămăseseră din patru mii. În timpul nopții cardinalul mai avu o lungă întrevedere secretă cu Ulama”. (Griselini Fr., 1984, p. 72).

Noiembrie 16 Se încheie un armistițiu de 20 de zile pentru ca Ulama pașa să-și pregătească plecarea din cetate.

Noiembrie 28 De la Lipova cardinalul Martinuzzi scrie că au fost recucerite cetățile Bulci, Chelmac, Lipova, Păuliș, Ciala, Nădlac, Felnac, Cenad, Mako, Dudeștii Vechi, Galad; mai sunt doar două cetăți de recucerit (Károlyi A., 1881, p. 328).

Decembrie 1 Beilerbeiul Rumeliei Mehmed Socolovici îi scrie cardinalului Martinuzzi despre ridicarea asediului Timișoarei (Károlyi A., 1881, p. 329).

Decembrie 3 Din tabăra de la Lipova cardinalul îi scrie împăratului Ferdinand despre timpul rău care va împiedica alte acțiuni majore împotriva dușmanilor (Károlyi A., 1881, p. 333–334).

Decembrie 5 Cu scrisoarea de liberă trecere garnizoana otomană părăsește Lipova. Dar trupele ungurești atacă coloana la ieșire; se produc ciocniri în care mor oșteni din ambele tabere, iar Ulama pașa, rănit, scapă la Belgrad. Otomanii vor ține minte această faptă și se vor răzbuna anul următor.

Decembrie 14 Din Viena Francisc Bâtthyány îi scrie fostei regine Maria despre desfășurarea operațiunilor militare din acest an (Hátványi M., IV, 1859, p. 309–313).

Decembrie 15 La Timișoara se desfășoară adunarea nobiliară a comitatelor bănățene, ce hotărăște măsuri militare pentru apărarea Banatului.

Decembrie 20 Sunt amintiți vicecastelanii cetății Timișoara în persoana lui Benedict Kosar și Francisc Dely.

1550–1552 La Timișoara arhitecți militari italieni lucrează pentru întărirea fortificațiilor cetății, refăcute în stil bastionar italian nou.

Anul 1552

Fără dată (F. D.) Pertinențele (domeniul) cetății Timișoara constă din târgul Utvin cu două mori, Monosthor, Theremy, Ketfulu. Comitatele aflate sub comanda comitelui de Timiș sunt Timiș, Torontal, Arad, Cenad, Csongrad, Bekes, Solnocul exterior, Zarand, Bihor (datele sunt după Czimer, 1893 și pentru a nu îngreuna textul, nu indicăm la fiecare dată pagina).

F. D. Petru, fiul lui Mircea Ciobanu și al doamnei Chiajna, o cere în căsătorie pe Elena Cherepovici, fiica fostului ban de Caransebeș.

Ianuarie 8 Castaldo îi scrie împăratului Ferdinand despre faptul că Ștefan Losonczy vrea și zona Lugojului și Caransebeșului, dar și Lipova și 100.000 florini. Lugojenii cer fortificație nouă, la fel și caransebeșenii; ingineri militari imperiali sunt trimiși să aleagă locurile potrivite (Adalekok, 1903, p. 92).

Ianuarie 15 Castaldo raportează faptul că lugojenii și caransebeșenii au fost înrolați în serviciul împăratului, dar nu le-a putut trimite banii pentru solde.

Februarie 5 Castaldo va trimite bani și ingineri militari la Caransebeș spre a-l păstra de partea împăratului (Adalekok, 1903, p. 92).

- Februarie 5* Din Lipova Aldana le scrie caransebeșenilor că turcii lui Kasâm pașa ar fi ajuns la Becicherec și să fie pregătiți de război (Adalekok, 1903, p. 92).
- Februarie 11* Sultanul îi scrie lui Kasâm bei ca să pregătească din timp noua campanie împotriva Banatului.
- Februarie 18* Arhitectul italian Alessandro da Urbino este trimis la fortificarea trecătorilor. Peste un an domnul muntean spune că a murit, căzând de pe cal.
- Februarie 25* Scrisoare a lui Castaldo către împărat despre situația de la Caransebeș, despre faptul că l-a numit ban pe Ioan Glesan care nu este omul potrivit ci Ioan Török, care este dorit și de localnici; caransebeșenii dau forța de muncă, lemne dar nu au bani pentru construcția cetății (Adalekok, 1903, p. 93).
- Martie 7* Nunțiul papal din Viena scrie că după moartea lui Martinuzzi, au fost găsite la el o mie de monede de aur din tezaurul dacic, care avusese inițial 30.000 monede, aflate de pescari români în râul Strei (Hurmuzaki E., II/4, p. 686).
- Martie 9* Caransebeșenii îi cer lui Castaldo o garnizoană de 200 trabanți și 200 călăreți; în plus cer ca banul Glesan să fie înlocuit cu Balassa sau Török; cum Balassa a fost recent rănit și nu poate să călărească, este ales Török (Adalekok, 1903, p. 93).
- Martie 16* Atmosferă încărcată la Caransebeș din cauza neplății soldelor (Ibidem).
- Martie 28* Castaldo știe de la judele din Caransebeș, Gheorghe Sebeș, că a fost la turci și a aflat că un sol otoman a fost în Polonia la regina Isabella Zápolya.
- Martie sfârșit* Dieta de la Bratislava trimite 2.500 de galbeni pentru refacerea fortificațiilor Timișoarei.
- Martie 30* Ștefan Losonczy este comite de Timiș și căpitan suprem al părților sudice (de Jos) ale regatului și primește plata pentru 500 călăreți și 200 pedestrași, direct din vistieria regală.

Primăvara Lucrările de fortificare a cetăților bănățene se desfășoară contra cronometru. În mai ajunge la Timișoara arhitectul Martin da Spazio; pe 29 iunie Losonczy scrie că în sud-vestul cetății s-a ridicat un zid de pământ și lemn (Magiorotti, p. 29).

Aprilie 4 Scrisoarea lui Castaldo către împăratul Ferdinand, arătând că l-a chemat la el pe Gheorghe Sebeș din Caransebeș, și a aflat că turcii pregătesc o nouă campanie (Adalekok, 1903, p. 93).

Aprilie 9 Ferdinand către Castaldo despre efectivele lui Losonczy (500 călăreți și 200 pedestrași) și despre noi întăriri trimise spre Timișoara (Erdelyi rëgesták, p. 143).

Aprilie 12 Ferdinand știe despre lucrările de fortificare la Timișoara și Lipova ca și despre prezența unor mercenari spanioli și germani în trupele lui Losonczy (Idem, p. 144).

Mai 21 Creștinii știu că sultanul l-a numit pe Kara Ahmed pașa, al doilea vizir (pe 22 aprilie) drept comandant al campaniei militare îndreptate împotriva Banatului. Mai știu și despre cele 4 poduri ridicate de otomani peste Dunăre la Horom, Petrovaradin, Kruševac și Essek (Idem, p.150).

Mai 29 Garnizoana cetății Timișoara are 750 de călăreți (Losonczy 300, Alfonso Perez 200, Gabriel Pereny și Gh. Seredy câte 100, Simon Forgacs 50) și 200 pedestri dintre haiduci (Erdelyi rëgesták, p. 151).

Mai sfârșit Două armate otomane sunt la hotarele Banatului; una la Orșova cu beiul local și trupele muntene, alta la Horom/Palanca, unde ridică un pod peste Dunăre. Trupele creștine distrug podul și întârzie astfel înaintarea otomană.

După 11 iunie Trupele otomane trec peste Dunăre și se îndreaptă spre râul Caraș, unde construiesc poduri spre a trece spre Timișoara.

Iunie Garnizoana cetății Timișoara numără 2.310 apărători dintre care 960 călăreți, amintiți mai înainte și 1.350 pedestrași (250 spanioli comandanți de Castelluvio, 300

mercenari cehi, 150 mercenari germani, 200 haiduci, 250 cetățeni timișoreni). Lucrările de fortificare continuă, iar pe ziduri sunt 17 tunuri mari și altele mai mici. Cetatea are 3 bastioane (turnul apei și cele de la porțile de nord și est), orașul fortificat are și el 2 bastioane, iar la poarta de nord este o întăritură de pământ.

Iunie 4 Scrisoare a caransebeșenilor către Ahmed pașa (Erdélyi rëgesták, p. 154).

Iunie 5 Scrisoare a lugojenilor către același pașă (ibidem).

Iunie 11 Din Timișoara Losonczy îi scrie lui Maximilian despre avansarea otomană în Banat și despre situația fortificațiilor de aici (Idem, p. 154–155). Cu ceva timp înainte el scrisese curții imperiale despre privilegiile obținute de Lugoj de la Zápolya, despre unitatea acestuia cu Caransebeșului și despre faptul că Habsburgii ar trebui să le respecte privilegiile, astfel pierd sprijinul acestora (Idem, p. 94).

Iunie 12 Din Timișoara Ștefan Losonczy scrie — conștient de gravitatea situației militare a Banatului: „așteptăm voioși ceasul în care trebuie să ne plătim ultima datorie”.

Iunie 17 Castaldo îi scrie, din Turda, arhiducelui Maximilian despre cererile de ajutor bănesc și militar pe care îl cer caransebeșenii, lugojenii, timișorenii, lipovenii și alți locuitori din Banat și pe care el nu le poate onora (Adalekok, p. 94).

Iunie 24 Kasâm, beiul de Becicherec, ajunge cu 1.500 călăreți în fața Timișoarei. Îi ies în față 400 de călăreți cu Alfonso Perez și Nicolae voievodul și 100 pedestrași spanioli; în luptă sunt uciși 20 otomani. Losonczy plecase cu câteva ore înainte la Lipova spre a cere ajutor. Este găsit rapid de un emisar trimis din cetate și se întoarce, prin pădurea de la Giarmata, închizându-se în cetate.

Iunie 25 Losonczy închide cetatea Timișoarei și anunță trupele și locuitorii despre sosirea trupelor asediatoare.

- Iunie 26* La Timișoara ajunge artileria otomană de asediu, formată din trei baterii cu 30 tunuri; Losonczy și Perez ies, în fruntea unei trupe, și atacă avanposturile otomane; apar primii morți în tabăra creștină, câțiva husari și tânărul nobil Ștefan Sulyok (Idem, p. 156).
- Iunie 28* Castaldo îi scrie arhiducelui Maximilian despre faptul că lucrările făcute la Timișoara sunt insuficiente, la fel și numărul apărătorilor; concluzia lui este că Timișoara nu are nici o șansă să reziste noului asediu (Idem, p. 156–157).
- Iunie 28* În tabăra otomană sosește Ahmed pașa, al doilea vizir, cu întregul dispozitiv militar otoman și începe așezarea trupelor pentru asediu. La est sunt trupele de Rumelia sub Mehmed Socolovici, la vest cele anatoliene conduse de Hasan pașa. O nouă incursiune creștină înseamnă alți morți în ambele tabere.
- Iunie 28–29* Ahmed pașa începe lucrări genistice pentru a construi poduri peste mlaștinile și brațele râului, spre a ușura apropierea de fortificații.
- Iunie 29* Armata otomană începe primele trageri de artilerie; unele asupra Insulei, altele asupra porții nordice a cetății, apoi asupra fortificației de pământ din fața acestei porți; concomitent avansează lucrările genistice de apropiere de ziduri. Cele trei baterii au 12 tunuri mari și 2 mici, dar numărul lor crește în zilele următoare, până la 30 piese; se trag 30 de funți de ghiulele spre cetate și sunt atinse piețele și casele orașenilor, dar și castelul Huniade (Idem, p. 157 și 157–158).
- Iunie 29* Dintr-o scrisoare a lui Castaldo către Maximilian aflăm efectivele garnizoanei ce apără Timișoara: 1.000 călăreți maghiari, 200 haiduci, 300 cehi, 250 spanioli, 150 germani, 17 tunuri și 12.000 florini bani gheață (Ibidem); din alte surse aflăm și despre existența a 760 husari, 250 germani, 100 englezi comandați de Castelluvio, 100 caransebeșeni, 250 oșteni ai orașului (Liebhard, 1976, p. 11).

- Iunie 29* Bombardamente masive provoacă distrugeri mari în Insulă și favorizează apropierea otomanilor de partea sudică a cetății, peste mlaștini. Sunt distruse ziduri de apărare din sud, atât din piatră cât și din pământ, iar spaniolii lui Castelluvio poartă aici lupte crâncene.
- Iulie 2* Scrisoare a lui Losonczy către generalul Castaldo, enumerând etapele asediului și numărul mare al pierderilor sale și replierile, respectiv înlocuirile de trupe pe care a fost nevoit să le facă.
- Iulie 3* Are loc un teribil asalt otoman asupra fortificațiilor nordice, apărate de spaniolii lui Mendoza, și la cele sudice, apărate de spaniolii lui Castelluvio; ienicerii atacă peste ruinele primelor fortificații. După patru ore de asalt, condus de Mustafa Tenbel, beiul de Nicopole, turcii se retrag. Apărătorii reocupă ruinele și încep munca de reconstrucție a spărturilor și a zidurilor prăbușite.
- Iulie 3–6* Noi bombardamente otomane au loc asupra cetății Timișoara, provocând mari distrugeri a fortificațiilor dar și a clădirilor din orașul fortificat.
- Iulie 6* O solie otomană solicită predarea cetății. Un nou atac otoman, condus de Mustafa bei, se desfășoară asupra Insulei; eforturile eroice ale spaniolilor îl respinge, dar este rănit viteazul comandant Mendoza; 2000 otomani și 150 apărători sunt uciși.
- Iulie 12* Aldana raportează generalului Castaldo încercările zilnice ale otomanilor de a cuceri Timișoara, dar și cele trei asalturi, respinse până acum. Losonczy scrie despre apropiatul ceas în care apărătorii își vor plăti ultima Datorie (vor înfrunta moartea) (Baroti, 1910, p. 157–158).
- Iulie 15* Ioan Glesan, banul Caransebeșului, îi scrie lui Castaldo despre sosirea unui sol al lui Losonczy care povestește despre zilele asediului, despre bombardamentele otomane, repararea fortificațiilor etc. (Erdélyi rëgesták, p. 270–271).

- Iulie 18* O nouă cerere de predare a cetății. Asediații primesc un ajutor bănesc, adus pe furiș în cetate, de 3.500 florini.
- Iulie 19* Sosesc noi ajutoare în tabăra otomană.
- Iulie 20* Noi atacuri asupra fortificațiilor care se soldează cu intrarea otomanilor în oraș și cu lupte la turnul de apă.
- Iulie 24* Are loc distrugerea unei mari părți a fortificațiilor, inclusiv a turnului de apă. Orașul și cetatea sunt, practic, în mâna otomanilor.
- Iulie 25* Apărătorii sunt retrași în ultima fortăreață, fără alimente și cu puține arme și muniții. Orășenii solicită predarea cetății.
- Iulie 26* Apărătorii încheie un acord de capitulare cu otomanii pentru a părăsi cetatea.
- Iulie 27* Garnizoana cetății iese prin poarta Praiko, conform condițiilor capitulării. Dornici de revanșă, pentru uciderea gratuită a trupelor lui Ulama pașa la Lipova, otomanii provoacă incidente, se ajunge la luptă apoi la măcel. Cu aceasta începe o nouă epocă pentru Timișoara și pentru Banat — stăpânirea otomană efectivă asupra Banatului.
- Iulie* În timpul asediului — și a măcelului de după — mor printre alții, și bănătenii: castelanul de Timișoara Sövényhazi, Francisc Haraszti, Blasius Deli, Martin Kenezi, Petru Boli, Ioan, Grigore, Boldizsar Fekete, Emeric Abrahamfi, Ioan și Ladislau More (hunedoreni din Ciula), Martin Szeni, Nicolae de Jimbolia (Chombol), Mihai Szentjanosi, Mihai Ssekelysegi (Secusigiu), Mihai Balica, Ioan Gleșan.
- Cronicarul otoman Mustafa Gelalzade* despre „Cucerirea fortăreței Timișoara/Demeșvar) Fortăreața Timișoara este o cetate pizmuită în lumea aceasta care se rotește și avea turnuri și ziduri foarte puternice, fiind cu neputință de a fi trecute. De aceea era greu să se poată pune mâna pe ea. Ea este cea mai însemnată și cea mai puternică dintre cetățile țării Transilvaniei. Uneltele ei de pază sunt desăvârșite, turnurile sunt înalte, iar în ceea ce privește rezistența este proverbială... La poalele fortăreței curgea

ca un torent de primăvară râul numit Timiș (Dimeș) și împrejurimile lui erau acoperite cu mlaștini și stufăriș. De aceea mișcarea și trecerea mai departe se făceau anevoie. Din această pricină, au construit îndată un pod puternic, lung de 400 de zira (arșin = 0,711 m) și l-au trecut ca vântul de primăvară. Cete de musulmani au asediat împrejurimile cetății, așezând totodată tunuri și construind metereze. Stând în poziție de luptă, ei au tras cu tunurile în zidurile și în turnurile cetății... a pus de s-au cărat multe sute de mii de poveri de lemne. În felul acesta lemnele din pădure au fost folosite împotriva rebelilor și lupta s-a întezit. Atunci afurisiții s-au străduit să dea foc cu țitei („neft”) grămezilor de lemne, dar gaziii la rândul lor, au udat locurile care ardeau, aruncând apă... Focul luptei și al măcelului s-a întezit timp de 25 de zile fără întrerupere, locul acela fiind distrus cu totul...” (Cronici turcești, I, p. 275–177).

Descriere creștină (Francesco Grisellini) a aceluiași eveniment; se va observa diferența de limbaj, dar și de momente descrise sau a aceluiași eveniment descris în alt fel „Ahmed își așază tabăra la miazăzi de cetate și la răsărit de oraș, deoarece socotea mai ușoară cucerirea din acea parte. Sinuositățile Begheiului împărțeau ținutul în trei insule, spre care accesul era barat de două șanțuri mari, recent construite. Acestea protejau în același timp garnizoana, care trebuia să apere insula mare, zidurile castelului și turnul cel mare de lângă poarta turnului de apă. Fără a ține seama de aceasta, turcii puseră în poziție două baterii — fiecare cu opt tunuri de calibru mare — și bătăură vreme de patru zile atât de tare una din redute, încât trebui să fie părăsită. Acum erau mai puțin stânjeniți în lucrările lor, așa că atacară cu furie și cealaltă redută, încât spaniolul Gaspardo, împreună cu oamenii săi, din cauza violenței tirului, fu nevoit să se retragă în galeria acoperită. De acolo, el încercă să umple

și să repare spărtura largă făcută de dușman în zidul bătut de întreaga artilerie inamică, după cucerirea celor două redute. Spaniolii nu se putură menține nici aici. Gaspardo fu nevoit să adauge apelurilor sale și amenințarea că-i va ucide cu propria-i mână pe toți mizerabilii cuprinși de lașitate, care ar căuta să se sustragă primejdiei din fața dușmanului... îndemnurile lui Gaspardo îi făcură pe oșteni să revină la îndatoririle lor. Fără ca dușmanul să prindă de veste, ei făcură o ieșire, atacând trupele ce se apropiau sub conducerea pașei de Nicopole. În toiul luptei pașa își găsi moartea, iar viteazul Gaspardo, prezent pretutindeni, porunci astuparea breșei în cea mai mare grabă. În general, atacul și apărarea fuseseră până atunci atât de intense, încât ambele părți înregistraseră pierderi serioase în oameni. Ahmed se îndoia în privința desfășurării acțiunii sale, deoarece începură să-i lipsească gloanțele și praful de pușcă. Losonczy văzu însă că apărarea îi va deveni tot mai anevoioasă, căci și lui îi lipsea praful de pușcă, alimentele, banii și oamenii, garnizoana împruținându-se mult, prin cei morți și răniți. Ambii comandanți erau animați de speranță, iar speranța li se împlini. Pașa de Anatolia îi trimise lui Ahmed ca întăriri o mie de spahii, precum și însemnată provizie de praf de pușcă și alte materiale de război. Losonczy primi în schimb o sumă de bani și câțiva oșteni inimoși conduși de Toma Várkocs, pentru obținerea cărora îl trimisese mai înainte pe Ștefan Dragffy. Turcii începură acum din nou să bată cetatea, în chip groaznic. Galeria acoperită fu pierdută, iar Losonczy nevoit să se retragă cu toți oamenii săi în turnul construit deasupra porții celei mari. Aici le spuse oștenilor săi, într-o cuvântare mișcătoare, că de vor pieri în lupta împotriva dușmanului neamului creștinesc, apărând acea poziție, îi va aștepta raiul și nemurirea, iar în urma lor va rămâne o glorie de neșters. Astfel îi îmbărbăta în toate felurile, purtând de grijă celor răniți,

fiind prezent pretutindeni unde era de lucru, așa că asediul dură vreme de treizeci și două de zile. În fine, după ce turcii puseră mine, asediații trebuiră să părăsească turnul și să se salveze în castel. Castelul fu la rândul său apărat cu cea mai mare stăruință. Lipsind însă orice subzistență, iar numărul apărătorilor scăzând mereu, lui Losonczy i se atrase atenția că ar fi o nedreptate să-i înmormânteze sub ruinele cetății — care oricum își făcuseră datoria și de care era nevoie în ocazii mai bune. Spaniolii amenințară în taină că vor capitula separat, deoarece prinseră de veste că trupele de ajutor așteptate fuseseră parte împrăștiate, parte măcelărite. Losonczy cedă. După deliberări ale statului major, comandantului dușman îi fură comunicate condițiile de predare ale castelului. Se cerea ca garnizoana, întreaga artilerie din cetate, cu toate cele trebuincioase, să se poate retrage cu arme și bagaje sub drapelul desfășurat, urmând a i se pune la dispoziție căruțe și escortă sigură până la un loc anumit. De asemenea, pe drum nimeni nu trebuia să-i tulbure pe cei aflați în retragere ori să le pricinuiască vre-o pagubă. Ahmed, care dorea cu înfrigurare stăpânirea asupra castelului, acceptă prin jurământ toate aceste condiții. Pe lângă aceasta îi mai trimise lui Losonczy un firman semnat cu propria-i mână, prin care confirma totul în mod solemn. În ziua următoare fură îndepărtate dărâmturile, iar garnizoana părăsi castelul (Griselini Fr., 1984, p. 73–74).

Iulie 27 Măcelărirea garnizoanei timișorene — ca represalii pentru fapta lui Aldana de la Lipova, este povestită diferit de autorii creștini și otomani. Astfel Griselini notează că „Ștefan de Losonczy se afla la mijloc, pentru a putea lua de îndată măsuri, în cazul încălcării frauduloase a condițiilor de capitulare stabilite. Pe când răspundea salutului lui Ahmed și a celorlalți comandanți otomani, observă cum era luat de lângă el unul dintre

favoriții săi, pe nume Tomori, care-i purta sabia cea mare. Nu putu suporta aceasta, văzând prea bine că dușmanii căutau doar prilejul să încalce credința cuvântului dat. Înfuriat la culme, îi chemă pe ai săi la arme, cu voce răsunătoare. În aceeași clipă smulse unui turc sabia de la coapsă și lovi un sangeac bei care i se împotrivi. Toți cei ce alergară să-l înconjoare simțiră brațul său puternic. Era limpede că hotărâse să-și sfârșească viața ca un om de onoare: oricum soarta capitalei comitatului său era pecetluită, iar el nu mai avea nimic de pierdut. Copleșit de mulțimea dușmanilor și acoperit de răni mortale, fu târât în fața lui Ahmed, care, ca răspuns la reproșurile făcute de muribund, porunci să fie decapitat pe loc. După îndepărtarea oaselor, capul fu umplut cu pleavă, apoi înfățișat întregii armate în vârful unei lăncii și trimis la Constantinopol ca semn al triumfului”. (Ibidem).

Cronicarul otoman Solakzade Mehmed Hemdemi povestește astfel evenimentul: „Dar, pe când ghiaurii ieșeau din cetate și se retrăgeau, un inoșa care în limba lor înseamnă pag, scump căpeteniei lor, Loșangea, s-a încăierat cu un ienicer. Mai sus arătatul Loșangea, fără să vrea, a lovit un ienicer cu sabia, rănindu-l. Atunci, deodată, în jurul său făcându-se o învălmășeală, într-o clipă n-a rămas măcar un suflet, deoarece toți au fost trecuți sub ascuțișul săbiei. Câțiva dintre demnitari, fiind făcuți prizonieri, au fost înfățișați serdarului... Afurisitul numit Loșangea, rănit grav în două locuri era, în același timp, întristat și se credea rob. L-au luat și l-au dus la pașa cel împărătesc purtător de victorie. Acest nedemn, necăjindu-se că a fost salvat, și-a deschis gura și a vorbit astfel «Păcat că populația cetății nu m-a lăsat să fac ce voiam, nu ați fi reușit chiar dacă ați fi dat o mie de capete pentru fiecare piatră a cetății. Nici n-ați fi visat și nici prin gândul vostru n-ar fi trecut». Zicând toate acestea, el a spus multe cuvinte fără noimă. În cronicile lor, ei au scris în

mod amănunțit că mǎria sa marele serdar, mâniindu-se din pricina unui astfel de răspuns fără sens și dat fiind că rănilor lui erau nevindecabile, a dat poruncă fără întârziere să i se taie capul și desprinzându-l de nefericitul său trup, l-a trimis la glorioasa Poartă a împărăției”. (Cronici turcești, I, p. 152–155).

II.a Constituirea vilayetului de Timișoara 1552–1566

Iulie 27 Text semnificativ pentru modul de constituire a unui vilayet (eyalet, pašalâc) otoman, datorat cronicarului Mustafa Gelalzade: „În acea zi, cu ajutorul lui Dumnezeu, ordia turcă a luat cetatea. De aceea bisericile sale au fost transformate în geamii, clopotele au fost aruncate din clopotnițele cu turnuri și s-a început acolo citirea ezanului (chemarea la rugăciune a musulmanilor). Timișoara fiind cetatea cea mai însemnată din tot ținutul Transilvaniei, turcii, pentru diriguirea treburilor lor de acolo, au transformat-o într-un centru de eyalet. Astfel, ei au hotărât ca și pentru stăpânirea altor provincii să facă aici un beilerbeilîc. Această provincie fiind în apropiere de hotarele altor dușmani creștini, a fost nevoie să fie trimisă aici și oaste sub conducerea unui serdar destoinic și încercat. Din acest punct de vedere și pentru slujba adusă împărăției, padișahul s-a gândit la Kasâm pașa. De aceea, ca răsplată pentru sacrificiile și slujbele aduse împărăției și în același timp pentru vitejia sa s-a găsit potrivită alegerea lui Kasâm pașa ca beilerbei de Timișoara. Și astfel Timișoara a devenit o adevărată provincie turcească”. (Cronici turcești, I, p. 275). Vilayetul a fost împărțit, la început, în patru sangeacuri: Timișoara, Lipova, Cenad și Moldova, fiecare cu un sangeacbei în frunte, dar și cu un aparat administrativ, fiscal, religios și militar.

Iulie 28 Aldana și garnizoana imperială părăsesc Lipova de frica otomanilor, deși aceștia nu ajunseseră încă în fața cetății.

- Iulie 30* Paşa Kasâm este în faţa Lipovei, predată fără luptă, după ce apărătorii au fugit de frică. În perioada imediat următoare trupele otomane ocupă, prin predare sau prin asediu, cetăţile Şoimoş, Radna, Arad, Ciala, Pâncota, Semlac, Felnac, Igriş, Cenad, Nădlac, Máko, Ciacova, Buyuk Dadj(?), Kucuk Sadj(?), Mănăştiur, Făget, Ilia, Margina etc. Aceleaşi trupe au întreprins campanii de jaf şi la nord de Mureş spre Crişuri până la Szolnok şi Eger.
- August 6–22* Kasâm paşa este numit beilerbei de Timişoara; un document din 10 august spune că un ceauş a adus vestea numirii lui în această funcţie (Erdélyi rëgesták, p. 281).
- August 6* Trupe otomane ocupă Lugojul.
- August 11* Trupele otomane ocupă şi Caransebeşul. În acelaşi timp, alte corpuri de oaste otomane ocupă celelalte cetăţi bănăţene. Prin intervenţia domnului muntean Mircea Ciobanu, otomanii renunţă la ideea de a cuceri aceste zone şi de a le alipi noului vilayet, în schimbul plăţii unui tribut anual. Ele vor constitui Banatul de Lugoj–Caransebeş, cu sediul în ultimul oraş, alipit principatului Transilvaniei.
- August 17* Castaldo înfierează laşitatea lui Aldana, care nu a ajutat Timişoara şi a părăsit Lipova înainte de sosirea duşmanului, şi spune că toate naţiunile creştine îl supun oprobiului lor (Erdélyi rëgesták, p. 283).
- August 17* Din Oradea se raportează despre jafurile otomane comise până acum asupra zonei Zarandului şi Bihorului (Idem, p. 283–284). August 19 Petru Petrovici trimite un sol la otomani cerând Timişoara şi Lipova pentru Ioan Sigismund Zápolya, la sosirea acestuia în principat (Idem, p. 284).
- August 22* Locuitorii Banatului de Lugoj–Caransebeş se înţeleg cu Ahmed paşa asupra unui tribut anual de 3.000 galbeni în schimbul libertăţii ţinutului lor (Fodor P., 1996, p. 28).

- August 31* Castaldo știe de prezența lui Kasâm la Lipova, unde îl așteaptă pe beilerbeiul de Buda ca să intre la Deva și în principat (Idem, p. 290–291).
- Septembrie 19* În defterul noului vilayet hassul (uzufructul unor proprietăți) beilerbeiului este de 800.000 akçe (Dávid G., 1995–1996, p. 48).
- F. D.* La Timișoara este amintit un conducător al ortodocșilor.
- F. D.* Ahmed pașa îi scrie, din Timișoara, judeului Gheorghe Bica din Caransaebes (Erdelyi rëgesták, p. 278).
- Octombrie 13* Tabăra imperială este la Győr iar otomanii, conduși de Ahmed pașa și de beilerbeiul Budei, asediază Egerul (Erdelyi rëgesták, p. 486).
- Octombrie 18* După cucerirea cetății Eger, otomanii vor să se îndrepte spre părțile de la est de Tisa (Idem, p. 487).
- Octombrie 22* Castaldo știe de intențiile lui Kasâm bei, aflat la Lipova, de a intra în principat (Idem, p. 488).
- Octombrie 30* Castaldo urmărește încercările lui Petrovici de a obține Banatul cucerit de otomani pentru principele Zápolya (Idem, p. 489–490).
- F. D.* Kasâm pașa, primul beilerbei al vilayetului de Timișoara, s-a remarcat la Smederevo unde a fost călăreț, apoi ca apărător al cetății Belgradului. În anul 1551 a fost numit sangeac bei al sangeacului de Becej-Becicherec, loc de unde a pregătit — cu forțele sale — campania anului 1552 (Fenyvesi L., 1995, p. 250, 263). A fost beilerbei de Timișoara până la sfârșitul anului 1554, apoi din nou din 1555 până la îneputul lunii martie 1557 și din nou în 1559 (Hațegan I., Beilerbei, p. 46).
- Decembrie 13* Castaldo raportează că un corp format din 600 turci și 400 tătari, conduși de un preot român, au intrat spre Deva dar au fost surprinși la Ilia de creștini; 80 au fost uciși și 35 făcuți prizonieri (Veress E., 1914, I, p. 119).
- Decembrie* Vilayetului de Timișoara îi aparțin, pentru un timp, și sangeacurile sud dunărene Smederevo, Kruševac și Vidin (Toth I. Gy., 1994, p. 66). După alte informații i se

adaugă și sangeacurile de Srem și Zvornik (Fenuvesi L.1995, p. 29); între anii 1552–1566 sangeacurile vilayetului timișorean au fost următoarele: Timișoara, Lipova, Arad, Cenad, Becej-Becicherec.

1552 iarna–primăvara 1553 Se planifică diverse proiecte pentru ridicarea Transilvniei împotriva administrației habsburgice.

Anul 1553

Ianuarie 4 Castaldo știe de faptul că Petrovici l-a trimis pe castelanul de Jdioara sol la turci (Erdèlyi règešták, p. 663).

Inuarie 9 Kasâm beilerbeiul este cu o trupă numeroasă și cu tunuri la Deva (Idem, p. 664).

Ianuarie 23 Din Oradea se scrie despre spionii trimiși la Timișoara, spre a afla intențiile lui Kasâm (Idem, p. 667).

Februarie 7 Omul trimis de Petrovici la beilerbeiul de Timișoara s-a întors cu acordul reîntoarcerii lui Zápolya și cu promisiunea că va primi cetățile Becej, Becicherec, Timișoara, Lipova și Soimoș (Idem, p. 669).

Februarie 16 Noi mișcări (solii, amenințări cu invazia etc.) ale lui Kasâm beilerbeiul spre a-i demobiliza pe partizanii imperialilor (Idem, p. 672).

Februarie 23 Solii lui Petrovici sunt la Kasâm pașa, la Timișoara, în drum spre Istanbul (Idem, p. 673–674).

Martie 7 Sultanul îi acordă banatul de Lugoj–Caransebeș ca și sangiac (nu în sensul otoman, ci în sensul de stăpânire asupra ținutului) lui Ioan Sigismund Zápolya (Fodor P., 1996, p. 28). În iulie, Petru Petrovici vine aici în numele principelui transilvan.

Aprilie început Petrovici a dat beilerbeiului Ahmed 50.000 galbeni pentru ca acesta să intervină la sultan pentru retrocedarea cetăților bănățene pe seama principelui Zápolya (Idem, p. 681).

- Mai* Se semnează un armistițiu pe șase luni între imperiali și otomani.
- Iunie* Are loc retragerea trupelor imperiale din principat și începe o perioadă tulbure (Feneșan Cr., 1997, p. 153).
- Iunie 1–10* Sultanul îl înputernicește pe beilerbeiul de Timișoara și Lipova să potolească tulburările armate, jafuri, incendii, etc. izbucnite în Transilvania și Partium (Hatványi M., III, 1857, p. 7–8).
- Iulie* Kasâm, beilerbeiul de Timișoara, anunță nobilimii bihorene lipsa de temei a afirmațiilor imperiale potrivit cărora sultanul ar fi cedat Transilvania Habsburgilor (Feneșan Cr., 1997, p. 230).
- Fără dată* Intervențiile energice ale beilerbeiului de Timișoara contribuie la declanșarea răscoalei antihabsburgice din principatul transilvan.
- Fără dată* La Timișoara funcționează încă gimnaziul calvin.
- August 1–10* Sultanul cere revenirea familiei Zápolya în principat (Documente turcești, I, p. 43 – 44).
- August* Petru Petrovici, omul de încredere al familiei Zápolya și fost comite de Timiș, intră — cu trupe lugojene și caransebeșene — în principat și ocupă o serie de cetăți, printre care — pe 16 august — și Deva (Hurmuzaki E., II/6, p. 98–99).
- Septembrie* Pentru revenirea familiei Zápolya pe tronul principatului, sultanul îi ordonă beilerbeiului de Timișoara să-i acorde tot sprijinul său politic și militar.
- Septembrie 10* Voievozii Transilvaniei trimit spioni în Banat spre a afla intențiile beilerbeiului de aici (Simon este trimis la Timișoara iar Bartolomeu Chery la Caransebeș) (Szilády–Szilágyi, I, p. 9–10).
- F. D.* Ciumă în Transilvania și Țara Românească, deci, implicit, și în Banat.

Anul 1554

- Martie 4* Sultanul recunoaște faptul că beilerbeiul de Timișoara l-a sprinjit pe Petru Petrovici în acțiunile sale împotriva imperialilor (Feneșan Cr., 1997, p. 155).
- Martie 6* Scrisoare a sultanului către mai mulți magnați transilvăneni în privința plății tributului restant și a ridicării pe tron a lui Zápolya (Hurmuzaki E., II/1, p. 322– 323).
- Martie 14* Kasâm, beilerbeiul de Timișoara, cu trupele sale și Petru Petrovici cu trupele de Lugoj–Caransebeș (circa 10–12.000) sunt în fața cetății Lipova spre a o cucerii pe seama familia Zápolya (Hurmuzaki E., II/5, p. 176).
- Martie 27* Petru Petrovici primește zona Lugoj și Caransebeș cu titlul de „sangiac” și tributul de 3.000 galbeni datorat de această zonă (Feneșan Cr., 1997, p. 84).
- Aprilie 7* Petru Petrovici are împuternicirea sultanului de a reprezenta interesele principelui Zápolya, până la revenirea sa pe tron.
- Mai 23* Brașov Trupe otomane de la Vidin vin — pe la Caransebeș — în Transilvania în ajutorul lui Zápolya, iar Kasâm de Timișoara va ocupa cetățile aflate în mâini dușmane (Hurmuzaki E., II/1, p. 506).
- Mai* Donația din martie asupra lui Petrovici este transferată de sultan asupra principelui Ioan Sigismund Zápolya.
- Iunie* Ceușul Urudj este abilitat de sultan să-i predea lui Petrovici steagul de domnie pe seama principelui.
- F. D.* Pe baza datelor furnizate de un defter (registru de impunere financiară) otoman se estimează populația Timișoarei la circa 4.000 locuitori.
- F. D.* Decretul (kanunname) fiscal al supușilor creștini din sangeacul Lipova este unul dintre primele documente despre obligațiile fiscale ale creștinilor sub ocupația otomană. Extrem de lung și detaliat, kanunname-ul indică cu claritate natura, cuantumul și periodicitatea acestor dări. În esență

ele sunt cele vechi plătite nobilimii. Din acest document aflăm despre existența a patru sangeacuri (Timișoara, Arad, Lipova, Cenad) dar și despre dusul porcilor la ghindă în pădurile din zona Ciacova, Jebel, Bocșa, Izvin și Berini (Feneșan Cr., 1979, p. 338–340).

F. D. Defterul din acest an află la Lipova, în mahalalele Tesvar și Radna, pe vlădica Nestor, 2 cojocari, 2 aurari, 2 fierari, un corăbier și mulți spahii, musulimi, sermaie și iuzbașa (Fodor P., 1996, p. 319).

1554–1569–1579 Trei registre de dare (deftere) otomane ale sangeacurilor Timișoara și Moldova (înființat la 1569) oferă date statistice extrem de interesante despre situația acestor locuri. Astfel în sangeacul Timișoara erau 17 nahii (unități administrativ-teritoriale mici), cu un total de 1.148 așezări dintre care 21 orașe și târguri, 12 mănăstiri, 305 sate pustiite și 7.210 sate locuite, cu un total de 11.620 case impuse la dare (Engel P., 1996).

F. D. Nahiile sangeacului de Timișoara erau:

Timișoara (4 orașe: Timișoara, Recaș, Sarad și Utvin, 3 mănăstiri: Sfântul Gheorghe, Ghilad și Szekldobediste, 82 puste și 141 sate cu 3.232 case impuse la dare);

Felnac (32 așezări din care 1 oraș Felnac, 9 puste, 22 sate cu 657 case impuse la dare);

Ciacova (127 așezări din care orașele Ohad și Denta, mănăstirile Sf. Ivan și Sf. Gheorghe, 51 puste, 1 pământ, 41 sate cu un total de 936 case impuse la dare);

Pancevo (79 așezări, orașele Pancevo și Kovin, 24 puste, mănăstirile Sf. Dimitrie și Arh. Mihail, 50 sate cu un total de 454 case);

Semlik/Vârșet/ (135 așezări, orașele Semlik și Gătaia, mănăstirile Viros Sf. Nikola, Sf. Iovan, Arh. Mihail, Sf. Iovan Varadina, Moravița și Kirnja, 47 puste și 80 sate cu 1.051 case);

Bocșa (43 așezări cu orașele Bocșa și Carașova, 18 puste, 24 sate cu 744 case);

Cserini (69 așezări din care orașul Berini, 45 puste și 24 sate cu 348 case);

Ictar (38 șezări, din care orașul Ictar, 8 puste și 29 sate, cu 609 case);

Târgoviște (42 așezări cu orașul Târgoviște, 5 puste și 36 sate cu 407 case);

Fârdea (15 așezări cu 263 case);

Bozvar (1 pustă și 8 sate cu 86 case);

Bujor (33 așezări din care orașul Bujor, 3 puste și 9 sate cu 277 case);

Margina (59 așezări cu orașul Margina, 1 pustă și 57 sate cu 764 case);

Făget (21 așezări din care orașul Făget, 1 pustă și 19 sate cu 269 case);

Mănăștiur (30 așezări, orașul Mănăștiur, 1 pustă și 28 sate cu 239 case);

Moldova (45 așezări, orașul Moldova, 3 heleștee, 9 puste, mănăstirile Sf. Nikola și Sirinia, 30 sate cu 253 case);

Carașova (94 așezări cu orașul Ilidia, 32 puste, mănăstirile Socol, Berecsăul, Kusici și 58 sate cu 841 case) (date sintetizate după Engel P., 1996).

F. D. Sangeacul Timișoara are 21 orașe și târguri: Timișoara, Receaș, Sarad, Utvin, Felnac, Denta, Semlik, Ohod, Pancevo, Semlik /Vârșeț/, Gătaia, Bocșa, Carașova, Berini, Ictar, Târgoviște, Bujor, Margina, Făget, Mănăștiur, Moldova, Ilidia (Ibidem).

F. D. Sangeacul Timișoarei avea 1.146 așezări din care 21 orașe și târguri, 21 mănăstiri ortodoxe, 360 puste, 735 sate locuite, 3 eleștee și 3 pământuri de arătură (Ibidem).

F. D. Veniturile sangeacului Timișoara și a nahiilor sale sunt de 173.034 akçe în nahia Timișoara, 50.994 akçe pentru Ictar, 34.861 akçe pentru Târgoviște, 43.511 akçe pentru Semlik, 54.205 akçe pentru Bocșa, 51.989 akçe pentru Ciacova, 74.188 akçe pentru Margina, 55.324 akçe pentru Făget, 20.070 akçe pentru Bozvar (Coșteiul de Sus), 31.729 akçe

pentru Bujor, 40.692 akçe pentru Fârdea, 45.861 akçe pentru Felnac (David Geza, 1996, p. 50).

F. D. Kasâm, beilerbeiu de Timișoara, începe construcția unei cetăți la Arad, pe locul unde se află azi orașul. Așezată într-un cot al Mureșului, la un vad de trecere a râului; cetatea va avea un rol important în zonă.

F. D. Kanunnameul (codul de legi otomane) raialelor din sangeacul Lipova prevede cu exactitate obligațiile supușilor (Feneșan Cristina, 1979, p. 319–340).

Noiembrie 26 Se publică kanunnameul raialelor din sangeacul de Timișoara, ce reglementează datoriile supușilor față de sultan, de administrație și alții. Ultimele două paragrafe sunt consacrate statutului cnezilor. „Și chehaiele districtelor aflate în vilayetul amintit Timișoara sunt cunoscute sub numele de chinezi. Din pricină că ajută la prosperarea ținutului și la strângerea gizei și la perceperea dărilor și impozitelor de la raiale, fiind scutiți de dări și impozite în timpul regelui Janos și a lui Petru bey și fiind cauza învierii și bunăstării ținutului, dat fiind că, atunci când măriia sa padișahul — refugiu al lumii — sau emirii ce sunt valii în livaua respectivă trebuie să facă expediție într-o parte, mai sus pomeniții urmează a fi însărcinați și ei să participe la expediție, cu calul și echipamentul și halebarda și scutul și celelalte arme ale lor, în noua condică imperială s-a înregistrat ca mai sus pomeniții să fie la fel precum au fost mereu ceilalți chinezi, adică să fie scutiți de dări și impozite, cu condiția ca, astfel, ei, îndeplinindu-și slujba, precum mai înainte, să nu dovedească neglijență și delăsare. Și chehaiele satelor aflate în livaua pomenită sunt cunoscute sub numele de primiceri, iar călăreții creștini din vilayetul amintit sunt vestiți sub numele de husari. Din pricină că ajută la strângerea avuției padișahale și la urmărirea haiducilor și tâlharilor dinlăuntrul vilayetului și la desfășurarea expediției împărătești, de asemenea, dat fiind că în timpul

regelui Janoš și a lui Petru bey, au fost scutiți de dări și impozite, în noua condică imperială s-a înregistrat, zicându-se ca mai sus pomeniții să fie și ei precum au fost mereu ceilalți husari și primiceri, precum mai înainte, cu condiția ca, atunci când măriia sa padișahul — refugiu al lumii — sau beii care sunt bei și valii în livaua amintită fac expediție într-o parte, mai sus pomeniții să slujească și ei în expediție, cu calul și echipamentul și halebarda și scutul și celelalte arme ale lor, astfel că în slujba lor să fie fără cusur”. (Veliman V., 1985, p. 413–427).

F. D. La sfârșitul acestui an și începutul celui următor un anume Húszeldje Rústem este amintit de unele izvoare (Fenyvési L., 1995, p. 263), ca fiind beilerbei de Timișoara. Este posibil să fie vorba despre un interimat, pentru că Kasâm va fi amintit până în anul 1557 în această funcție (E. Hurmuzaki, II/5, p. 251).

Anul 1555

Aprilie 29 Negustorii din Caransebeș, împreună cu cei români, greci și turci, își fac negoțul prin principat, ocolind locurile de vamă și depozitele obligatorii de la Sibiu și Brașov, scrie împăratul dându-le dreptate negustorilor sași (Hurmuzaki E., XV/1, p. 312–313).

Aprilie Din registrul donațiilor aflăm faptul că Ferhad voievodul are un zeamet cu un venit de 20.169 akçe în sangeacul Lipova, Djafer mirahorul (șeful grajdurilor) are un venit de 10.162 akçe, Korkud voievodul are un venit de 10.000 akçe iar Ibrahin ibn Musa are doar 6.050 akçe venit (Dávid G., 1996, p. 50).

Octombrie 1 La Istanbul este ucis Ahmed pașa, cuceritorul Timișoarei (Cronici turcești, I, p. 190).

Decembrie 1 Kasâm paşa, beilerbeiul, îşi mută reşedinţa la Lipova, care devine astfel centrul vilayetului; soluţia este doar temporară (Fodor P., 1996, p. 196).

Decembrie 23 Dieta transilvană îl recunoaşte pe Ioan Sigismund Zápolya drept principe al Transilvaniei.

Anul 1556

Ianuarie 12–21 Halil bei este atestat ca sangeac bei de Timişoara (Dávid G., 1996, p. 51).

Februarie 25 Sultanul ordonă intervenţia militară în Transilvania pentru alungarea trupelor habsburgice (Feneşan Cr., 1996, p. 158).

Februarie–iunie Intervenţia otomanilor şi bănăţenilor din Lugoj şi Caransebeş în Transilvania înseamnă cucerirea acesteia pe seama lui Ioan Sigismund Zápolya.

Iunie Împăratul renunţă la pretenţiile sale asupra principatului Transilvaniei.

Septembrie Regina Isabella îl numeşte pe Petru Petrovici, autorul revenirii lor pe tron, drept ban de Lugoj şi Caransebeş. Acesta, la rândul său, îi răsplăteşte cu posesiuni pe credin-cioşii săi bănăţeni Francisc de Kúrtös, Ioan şi Francisc Mlada (Hurmuzaki E., II/5, p. 381).

Noiembrie Se restaurează principatul autonom, prin revenirea pe tron a familiei Zápolya.

Anul 1557

F. D. Ia fiinţă mitropolia ortodoxă de Ipek/Peci/ căreia îi vor fi subordonaţi şi ortodocşii bănăţeni. Fratele marelui vizir Sokollu este numit mitropolit.

- F. D.* Regina Isabella ordonă banului de Lugoj–Caransebeș ca nici un negustor străin să nu depășească — cu mărfurile sale — zona Caransebeșului; această decizie survine în urma nenumăratelor solicitări ale negustorilor sași (Hurmuzaki, E., II/5, p. 443).
- Iulie* Noul mirmiran (sangeac bei) de Lipova este Halil (Dávid Gèza, 1996, p. 51).
- Septembrie* Informații interesante despre noi donații uzufructuare pentru musulmani: Suleiman, scribul beilerbeiului Kasâm are un zeamet, Mehmed voievod este spahiu în sangeacul Lipova și primește o donație la Slankamen, Semdj voievodul din vilayetul timișorean are un timar în nahia Erdöd de 5.999 akçe (Şzentklaray J., 1917, p. 52).
- Toamna* Noul beilerbei de Timișoara este Arslan (Fenyvési L., 1995, p. 263).
- 1557 octombrie 23–1558 octombrie* Unul dintre primele deftere otomane (registre de impunere la dare) consemnează așezările, capii de familie și averea acestora din unele sangeacuri ale vilayetului de Timișoara. Sangeacul Cenad avea nahiile Cenad (61 sate) și Vasarhely cu 20 sate. În sangeacul Aradului erau nahiile Arad cu 4 sate și 23 case, Zarand cu 6 sate și 28 case și Bekes cu 3 sate și 21 case (numărul mic se explică prin pustiirile din ultimii ani). În orașul Cenad există 45 de case, din care 40 vechi și 5 noi și un număr de 40 capi de familie impuși la dare (Birăiescu T., 1934, p. 45–48).
- Idem* Sangeacul de Arad–Gyula avea 35 de așezări din care Arad, Simand, Bekeș și Gyula erau orașe. Sangeacul Cenad avea 20 așezări dintre care erau orașe Cenadul, Becej, Aracs, Galad și Becicherecu Mare (Kaldy Nagy Gyula, 1982, p. 25–28).

Anul 1558

- F. D.* Diete ale principatului, solii ale sultanului, intervenții miliare — greu de detaliat — ale beilerbeilor de Buda și Timișoara și ale domnilor români în principat, pentru liniștirea situației politice.
- F. D.* Defterul află în sangeacul Aradului trei nahii (Arad, Zarand, Bèkès) dar și 13 sate cu 72 case pustiite în ultimi 7 ani (Marki S., 1895, II, p. 2).
- F. D.* Beilerbei de Timișoara este amintit (iunie–august) Mustafa pașa.

Anul 1559

- Iunie 19* Sultanul îi ordonă lui Kasâm, beilerbei de Timișoara, să nu-i permită principelui transilvan amestecul în unele sate cucerite mai înainte de otomani și trecute pe seama sultanului sau a altor dregători otomani (Documente turcești, I, p. 46–47).
- Septembrie 3* Ordin pentru redeschiderea minei de aramă de la Moldova. Hagi Mehmed, fost minier la mina similară din Rudnik, dar și fost comandant al cetății de la Svinița, a pus din nou în funcțiune mina de aici cu un zăcământ de cupru ce ajunge până la suprafață. Priceperea, dar și mijloacele financiare personale investite aici, i-au permis să concesioneze mina, apoi să devină comandantul cetății de la Moldova, apoi și arendașul ogoarelor din întreaga regiune ce nu erau înregistrate în deftere. La numirea sa drept comandant, el primește un timar în valoare de 8.000 akçe, ce poate fi mărit — la cererea beilerbeiului de Timișoara — până la 10.000, dacă sporea cantitatea minereului extras (Feneșan Cr., 1987, p. 890).

Octombrie 2 Ordin al sultanului către beilerbeiul de Timișoara de a interveni împotriva pribegilor munteni adunați în Transilvania, ce vor să strângă trupe spre a-l detronea pe domnul muntean (Feneșan Cr., 1997, p. 299).

Decembrie Atacuri imperiale asupra principatului și ordinul sultanului către beilerbeii de Buda și Timișoara de a verifica informațiile și de a interveni împotriva dușmanului (Idem, p. 317).

F. D. Silihdarul Lala Mustafa, vizir, este numit beilerbei de Timișoara; ultima atestare cunoscută a fostului beilerbei, Kasâm, datează din 19 iunie (Fenyvési L., 1995, p. 255 și 263).

Anul 1560

Ianuarie Sangeacurile de Cenad și Lipova fac parte din vilayetul timișorean (Hurmuzaki E., II/1, p. 369).

Iunie 10 Sultanul îi cere beilerbeiului de Timișoara să-l spioneze pe principele transilvan și să intervină cu forța în ținuturile dușmane: „Tot ceea ce ai dat de știre a ajuns la ilustra noastră cunoștință. Am poruncit ca, la sosirea prezentei, să nu stai în nepăsare și să nu încetezi de a cerceta și de a iscodi starea și purtările sus numitului, precum și ale părților dinspre dușmani și să aduci mereu a cunoștință știrile adevărate pe care le vei obține”. (Documente turcești, I, p. 54).

Iulie 31 Beilerbeiul de Timișoara le scrie sangeacbeilor de Lipova (Ferhad), Cenad și Arad, cerându-le să cunoască cu exactitate situația timarurilor și zeametelor, a raialelor și a sumelor datorate fiscului (Káldy Nagy Gyula, 1982, p. 12).

August 3 Beilerbeiul de Timișoara îi scrie sultanului despre faptele de arme ale fostului creștin Gyurko, fiul lui Petre Popa (cel ce contribuise la cucerirea anatului în 1552), iar

sultanul îi dăruiește un timar: „Trimițând scrisoare, beilerbeiul Timișoarei a făcut arz precum că Popa Petre, fiind unul dintre spahiii comunei Tundja(?), dependentă de sangeacul Lipova, venise și se supusese primul în momentul cuceririi vilayetului respectiv. De asemenea, aducând cu el raialele comunei amintite mai sus, el ajutase la propășirea ținutului. După aceea au venit asupra lui mulți călăreți de-ai ghiaurilor austriece și i-au tăiat capul. Dar i-a rămas un fiu cu numele de Gyurko care, devenind acum musulman a primit numele de Hurrem. De astă dată, în lupta cu haiducii, care veniseră din cetatea dușmană Gyula, el a tăiat capul unui ghiaur de seamă și a făcut astfel tovărășie bună. De aceea s-a dat buiuruldu ca să i se acorde timar după lege” (Documente turcești, I, p. 56).

August 5 – 11 Poruncă către beilerbei pentru a cerceta situația lui Házár, alaibei al sangeacului Timișoara, căruia i se anulasă beratul sub pretextul că ar fi alai bei al sangeacului de Lipova (Idem, I, p. 56–57).

Septembrie 9 „Beilerbeiul Timișoarei, trimițând scrisoare, a făcut arz în legătură cu Mehmed, care are un timar de 13.000 aspri în sangeacul Bosniei, precum că acesta, întreținând cai buni și însoțitori destoinici, s-a aflat în multe tovărășii pentru împărăție și că, afară de acestea, mergând cu cetele plecate împotriva haiducilor, care au ieșit și au venit din cetatea dușmană Gyula cu gânduri rele, el a prins și a adus și haiduci de seamă. Zicând acestea, el s-a rugat să i se facă un favor. De aceea s-a dau buiuruldu pentru o majorare cu 2.000 aspri”. (Idem, I, p. 57).

Anul 1561

F. D. Gabriel Bethlen de Ictar este ban de Lugoj–Caransebeș.

Iulie 26 Principele Ioan Sigismund confiscă cele 26 de posesiuni rămase la moartea lui Ioan Bizerea și le dăruiește cancelarului Csaky. Nobilimea întreagă protestează, bazată pe privilegiile din 1457. Până la urmă principele renunță la donație (Hurmuzaki, E., II/5, p. 490–494).

Anul 1562

Aprilie Malkoci (oglu?) noul beilerbei de Timișoara (1562–1564) asediază timp de 14 zile cetatea Satu Mare, o cucerește, apoi se oprește la Gyula, unde moare; este dus în Herțegovina, locul său natal și înmormântat acolo (Schwicker, J. H., 1866, p. 176).

August 15 Se semnează pacea pe opt ani între imperiali și otomani.

Anul 1563

Martie 27 Elena Cherepovici, fiica cunoscutului negustor caransebeșan Nicolae, este la Sibiu, unde se mărită — prin procură — cu Petru cel Tânăr, domnul muntean, iar naș este însuși principele Zápolya, care cere nobilimii să fie prezentă în număr cât mai mare. Tatăl Elenei fusese martor la nunta Chiajnei, mama tânărului domn (Hurmuzaki, E., XI, p. XII–XIII).

F. D. Grigore Bethlen de Ictar este ban de Lugoj și Caransebeș.

F. D. Defterul asupra giziei ghiaurilor din livaua Lipova enumeră, cu precizie, valoarea și modalitatea de încasare a acestei dări, de Kasâm (Sf. Dumitru) (Fekete L., 1995, p. 83).

Anul 1564

Iulie Djafer paşa primeşte o nouă posesiune (Juhász K., 1935, p. 14).

Iulie 4 Hasan, sangeacbeiu de Arad, îşi încetează misiunea aici după zece ani. Îl înlocuieşte un renegat, pe numele musulman Jahoglu Sofi Mehmed bei (Dávid G., 1997, p. 115).

Iulie 25 O grindină puternică pustieşte toate Țările Române.

August 15–18 Sultanul spune că Mustafa, beilerbeiu de Timișoara, va interveni împotriva austrieilor ce vor să construiască fortificații la hotarele principatului „Din această cauză, în clipa de față au fost trimise ilustrele noastre porunci pentru ca beilerbeiu de Timișoara, Mustafa, să-i dăinuie norocul, pregătindu-se cu sangeacbeii și cu subașii și cu spahiii din vilayetul amintit... să privească spre partea aceea, iar când va fi nevoie, să meargă și să-ți dea ajutor”. (Documente turcești, I, p. 60–61).

August 15–18 Poruncă a sultanului către beilerbeiu de Timișoara să cerceteze veștile date de principe în legătură cu luptele purtate cu austrieii și să nu-i lase pe aceștia să construiască fortificații la frontiere, iar în caz de nevoie să lupte cu ei (Idem, I, p. 51–52).

Septembrie 21 Beilerbeiu de Timișoara este cu trupele sale la Arad, pregătit să plece împotriva trupelor habsburgice (Idem, p. 63–65).

F. D. Principele transilvan reduce de la 80 la 60 florini suma pe care o aveau de plătit locuitorii de pe teritoriul cetății Jdioara (Hurmuzaki, E., II/5, p. 597).

Decembrie Călătorul Giovan Andrea Grono nunește Banatul (vizitat de el în acest an) „Valachia Citeriore” (Valahia de dincoace de munți) (Călători străini, II, p. 365).

- F. D.* Gaspar Bekes de Endreud, din zona Făgetului, este dăruit cu posesiuni de principele transilvan pentru multe sale solii fructuoase la sultanii Soliman și Selim. Iată caracterizarea sa, făcută de italianul Giovan Andrea Gromo: „Gaspar Bekes, român de neam mai de jos, dar mare și frumos, măreț din fire, a fost dăruit de principe cu rangul de nobil, cu mari venituri și proprietăți, deoarece a îndeplinit în mai multe rânduri solii de încredere pe lângă marele sultan Soliman, spre deplina mulțumire a maiestății sale, și pe când trăia Selim a fost și pe la el și totdeauna a dobândit ceea ce dorea principele său. Este un mare prieten al italienilor cu care se întreține în limba latină, pe care o cunoaște foarte bine. El a trecut acum în locul pe care-l avea mai înainte Cristofor cel amintit (primul gentilom al camerei regale), mare adversar al lui, din cauza deosebirilor dintre ei privind pacea. Mănâncă cu maiestatea sa și doarme cu el în aceeași cameră. Este luteran dar nu dintre cei mai îndărătnici și are vreo 46 ani” (Ibidem).
- F. D.* Gabriel Bethlen de Ictar este și ban de Lugoj–Caransebeș, dar și cancelar al principelui transilvan (Hurmuzaki E., II/5, p. 553).

Anul 1565

- Februarie 5* Beilerbeiul de Timișoara, la porunca sultanului, detașează 3 zaimi și 13 spahii din nahia Semlacu Mare la paza minei de cupru de la Moldova Veche, care nu avusese pază militară până acum (Feneșan Cr., 1987, p. 896).
- Februarie 7* Petiție a locuitorilor din Lugoj către sultanul Soliman I arătându-și supunerea față de principele transilvan. Ceașul timișorean Dormis a fost la ei și s-au înțeles asupra acestei supuneri (Hurmuzaki E., VIII, p. 108).

- Martie 3* Din porunca sultanului beilerbeii de Buda și Timișoara se îndreaptă spre cetatea Tokay, asediată de imperiali (Documente turcești, I, p. 70–71).
- Martie 10* Sultanul îi mărește lui Mehmed, ceauș din Timișoara, pentru meritele sale diplomatice și militare, venitul său de la 6.300 la 7.800 akçe (Szentklaray J, 1917, p. 6).
- Martie 26* Sultanul mărește valoarea timarului (de 5.999 akçe) a lui Ibrahimoglu Hasan bei cu încă 1.000 akçe pentru meritele sale diplomatice dovedite ca sol pe lângă principele transilvan (Ibidem).
- Martie 28* Sultanul îl anunță pe beilerbeiul de Timișoara că i-a acordat lui Iskender, posesorul unui zeamet de 20.000 akçe din sangeacul Lipovei o mărire de 1.500 akçe pentru meritele sale dovedite pe câmpul de luptă (Ibidem).
- Mai* Beilerbeiul de Timișoara ajunge cu trupele sale în Transilvania, la principe, consolidându-i domnia (Documente turcești, I, p.72, 73).
- Iunie 12* Armatele transilvană, în frunte cu principele și cea otomană, comandată de Mustafa, beilerbeiul timișorean, asediază cetatea Satu Mare (Ibidem).
- Iulie 13* Domnul muntean Petru cel Tânăr așteaptă chemarea beilerbeiului de Timișoara spre a porni în campanie spre Ungaria.
- Iulie* Beilerbeiul cu trupele sale, având în sprijin și 5.000 moldoveni, atacă cetatea Satu Mare.
- Iulie 13* Poruncă sultanală pentru beilerbeiul de Timișoara să le arate bunăvoință moldovenilor și beiului de Silistra, ce au venit în ajutorul său (Idem, p. 73).
- Iulie 21* Sultanul ridică la 30.000 akçe suma venitului sangeac-beiului de Cenad, Suleiman, pentru meritele militare dovedite la asediul cetății Erdőd (Szentklaray J., 1917, p. 6).
- Octombrie 1* Sultanul îl înștiințează pe beilerbei că un anume Mehmed, ce avea un timar de 7.000 akçe, mai primește venitul a unei jumătăți de timar pentru bravura sa militară din acest an (Idem, p. 6–7).

Octombrie 4 Sultanul îl înștiințează pe Mustafa, beilerbeiul de Timișoara, despre răsplata acordată ceașului Isa remarcat la asediul din vară al cetăților ocupate de imperiali, acordându-i un timar în valoare de 7.000 akçe. Pentru motive identice Ahmed voievodul din sangeacul Vidinului, primește o posesiune în valoare de 11.197 akçe (Idem, p. 8).

Decembrie 29 Sultanul îi dăruiește beilerbeiului de Timișoara, pe lângă timarul său de la Schszuvar din sangeacul Lipova de 8.012 akçe, și un supliment de 1.500 akçe, pentru activitatea sa din acest an (Ibidem).

Anul 1566

Ianuarie 6 Sultanul îi acordă o mărire de 1.000 akçe a timarului său de 9.600 akçe, lui Mahmud Avazoglu, remarcat anul trecut lângă principele transilvan (Fodor P., 1984, p. 387).

Ianuarie 6 Sultanul îi mărește cu 3.000 akçe timarul de 4.000 akçe lui Mustafa, remarcat și el în Transilvania (Szentklaray J., 1917, p. 9).

Ianuarie 9 Sultanul îl răsplătește pe Mehmed Hamza-oglu, posesorul unui timar de 12.192 akçe, în nahia Felnac, cu încă 1.000 akçe pentru vitejia arătată în anul trecut (Ibidem).

Ianuarie 10 Sultanul îl răsplătește pe timariotul Jusuf din sangeacul Timișoarei (din nahia Cerini /Berini? sau Cerna/) cu încă 1.000 akçe pentru bravuri militare (Idem, p. 8).

Ianuarie 15 Sultanul îl înștiințează pe beilerbeiul de Timișoara asupra pustiirii satelor Peciu Nou și Gorgi-Miloș de la sud de Timișoara din cauza inundațiilor. În același timp spune că Pavel cnezul lucrează la îndiguirea respectivului râu și dorește să repopuleze aceste sate (Idem, p. 17).

Ianuarie Sultanul îi răsplătește și pe Hasan timariot din nahia Ciacova (avea un timar în valoare de 6.500 akçe) cu încă 1.000 akçe și cu aceeași sumă pe oșteanul timișorean Semd Abdalah-oglu pentru vitejia arătată anul trecut la Gyula (Idem, p. 9).

Martie 4 Sultanul îi cere din nou beilerbeiului de Timișoara să pregătească provizii pentru noua campanie împotriva imperialilor, și să înceapă asediul cetății Gyula, atunci când oastea otomană va ajunge la Sofia (Documente turcești, I, p. 80–81).

Martie 22–31 Sultanul îi cere lui Alexandru Lăpușneanu să trimită pentru expediția plănuită, la Timișoara, pe cei 200 de iencieri din garda sa și încă 3.000 oșteni moldoveni (Documente turcești, I, p. 82).

Mai 14 Sultanul îi ordonă beilerbeiului să cerceteze pregătirile imperialilor și dacă sunt adevărate, atunci să plece la asediul cetăților Siria și Ineu (Idem, p.83).

Iunie 16 Sultanul cere domnului muntean să-și trimită trupele la Timișoara, întrucât beilerbeiul de aici îl înștiințase că nu au sosit (Idem, p. 84).

Iulie 6 Ioan Sigismund Zápolya este la Caransebeș, după întâlnirea sa cu sultanul, întâlnire care-i va consolida domnia (Hurmuzaki E., II/5, p. 597–598).

August–septembrie: Asediul și cucerirea cetății Szigetvar, în prezența sultanului Soliman I care moare aici, pe 5 septembrie.

August–septembrie Pertev pașa și Mustafa, beilerbei de Timișoara, participă la cucerirea cetății Gyula, apoi cuceresc — temporar — și cetatea Lugojului (Cronici turcești, I, p. 356 și 360).

Septembrie 2 Otomanii cuceresc cetatea Gyula, aceasta și tinutul din jur sunt transformate în sangeac și alipite vilayetului timișorean. Peste un an sangeacul de Arad–Gyula are patru nahii (Arad, Gyula, Zarand și Bihor), 4 orașe, 222 sate, 15 puste (Dávid Gèza, 1994, p. 114).

- F. D.* Giovan Andrea Gromo, italian revenit în principat, descrie Transilvania iar despre Timișoara spune „acest oraș foarte bine întărit, care este așezat pe o câmpie mai ridicată între lacuri”. Despre români trimisul italian notează: „națiunea românilor care este răspândită în toate părțile acestui stat. Obișnuit toți românii se îndeletnicesc cu munca câmpului, atât pentru sine, cât și lucrând ca muncitori pământurile ungurilor și ale sașilor. Puțini dintre ei fac slujbă ostășească printre ostașii călări, cea mai mare parte însă slujesc ca pedestrași ...Au o mare vitrejie înăscută și rabdă orice osteneală; ei nu se tem de nici o primejdie și sunt foarte crunți. Limba lor este alta și deosebită de cea maghiară. Dar cum ei susțin că se trag dintr-o colonie romană, care a fost adusă mai întâi de Tiberiu contra regelui Decebal, apoi lăsată de împăratul Hadrian ca pază a acestei provincii, ei folosesc și astăzi încă o limbă asemănătoare cu limba veche a romanilor, dar barbară, după cum folosesc obiceiurile și portul lor...” (Călători străini, II, p. 336–339).
- F. D.* Vilayetul Timișoarei este împărțit în sangeacurile: Timișoara, Lipova, Arad–Gyula, Cenad–Becicherecu (Mare azi Zrenjanin), Moldova, Pâncota–Ineu (Fodor P., 1996, p. 29).
- F. D.* Satele Variaș și Giomoca (neidentificat) din sangeacul Timișoara sunt declarate sate de dervengii, oameni însărcinați cu paza drumurilor, podurilor, din apropierea unor fortificații, în schimbul scutirii de multe dintre impozite. Aceste scutiri se referă la múzúl (cazare, masă și transport gratuit pentru oficiali), súrsat (darea în hrană și furaje pentru armată), celeb kașan (darea oilor), súrgún (hăitași la vânătorile oficiale), gerahor (munca prestată la cetate, drumuri etc.), ulak (obligația de a pune cai la dispoziția poștei, sau curierat poștal).
- F. D.* În vilayetul Timișoara sunt atestați musulimi, șoimari și șahingii (Hegyi Klára, 2001, p. 1272). În acest an beiler-

beiul Ahmed este schimbat cu Hasan Prodovich, ce rămâne până în martie 1568 (Fenyvèsi L., 1995, p. 263).

II.b Afirmarea vilayetului în lumea otomană 1567–1593

Anul 1567

Martie 16 Atestarea a doi sangeac bei: Mehmed de Arad și Ali de Cenad (Dávid G., 1994, p. 116).

Vara Beilerbeiul de Timișoara este comandantul trupelor otomane care luptă împotriva imperialilor la Hust și Munkacevo (Hurmukazi E., XIII, p. 118).

F. D. Solda garnizoanelor din vilayetul Timișoara s-a ridicat la 400.000 galbeni, adică 2.400.000 akçe (Fodor P., 1994, p. 20).

F. D. Nicolae Orbay este ban de Lugoj–Caransebeș (Hurmuzaki E., II/5, p. 609).

Noiembrie 9 Beilerbeiul timișorean atrage atenția oficialilor din sangeacul Gyula asupra faptului că două sate de acolo nu și-au plătit gizia (Káldy Nagy Gyula, 1982, p. 13).

Noiembrie 11 Principele scrie despre vlădica românilor Gheorghe și despre introducerea — cu sila — a limbii românești în biserică (Hurmuzaki E., XV/1, p. 625).

F. D. Un anume Toma din sageacul Gyula are trei mori rotunde iar Muharrem Celebi are cele 16.000 akçe necesare cumpărării acestora (Káldy Nagy Gyula, 1982, p. 22). Un alt document vorbește despre funcția lui Muhhareem — cea de defterdar de timare din Timișoara, dar și despre un alt timișorean, Ferhad ibn Abdullah, care este defterdar de spahii (Idem, p. 11).

- F. D.* Sangeacul Cenadului are acum 4 nahii (Cenad, Galad, Becej, Becicherec) față de cele trei din 1557/8 (Cenad, Vasarhely și Felnac (Idem, p. 10). Se observă așadar o substanțială modificare teritorială a acestui sangeac, prin trecerea sangeacurilor nord-mureșene la sangeacul de Arad–Gyula și revenirea altor nahii de la sud de Mureș.
- F. D.* Sangeacul Gyula–Arad are cinci nahii: Gyula, Arad, Bèkès, Zarand, Bihor (Ibidem).
- F. D.* În defterul Lipovei din acest an sunt atestate 6 mahalale: a sfintei geamii, a mecetului lui Ferhad pașa, a mecetului lui Kasâm pașa, a mecetului lui Husrev aga, Radna și Lipova *propriu zisă numită și Tesvar* (Fodor P., 1997, p. 322).
- F. D.* Muharem Celebi este defterdarul timarului vilayetului de Timișoara și face o nouă conscripție a acestora (Káldy Nágy Gyula, 1982, p. 24).
- F. D.* Conscripția sangeacului Cenad conține și numărul populației din fiecare așezare: Cenad are 80 familii, Saravale 89, Čoka 18, Dálegyhaz 19, Mágocs 129, Novi Kneževac 49, Rabe 43, Pitváros 46, Sz. Lőrinc 77, Monyárosfecskek 65, Csomorkán 65, Földèak 110, Dudeștii Vechi 86, Máko 595, Becej 174, Aracs 78, Galad 5, Jaša Tomić 186, Itebej 197, Becicherecu Mare 166 (Káldy Nágy Gyula, 1982, p. 27–28).

Anul 1568

- Februarie 28* Sultanul recunoaște vechiul obicei după care — din dările fiecărui sat — beilerbeiul primește un altân (monedă de aur) iar defterdarul 12 akçe (Idem, p. 24).
- Aprilie 14* Principele transilvan a propus sultanului înlocuirea beilerbeiului Hasan, fapt realizat, iar sultanul îi recomandă să se înțeleagă cu noul beilerbei Djafer (Documente turcești, I, p. 87–88).

Primăvara Vilayetul timișorean are acum sangeacurile: Timișoara, Cenad, Moldova, Lipova, Pâncota–Ineu, Arad–Gyula, Vidin, Kruševac (Toth I. Gy., 1994, p. 66). În ultimii doi ani s-au eliberat 509 scrisori de confirmare în timaruri. În vilayetul de Timișoara există 342 spahii și 1279 dжебелі, stăpâni pe uzufructul unor posesiuni funciare (Fodor P., 1996, p. 35).

Aprilie 10 Recent s-a deschis o mină de silitră în satele Yenk și Terplova din sangeacul Cenadului și aici au fost folosiți țăranii din satele Weresdub, Sombor, Turusd, Nerău, Oroslanos, Mănăstur, Șeitin, Igriș, Biled și Cemi. Țăranii adunau pământul de silitră, aduceau lemnele și supravegheau cazanele de fiert silitra. Până acum ei au muncit gratuit, apoi au început să fie scutiți de diverse obligații în schimbul muncii lor (Feneșan Cr., 1987, p. 892).

Iulie 10 O scrisoare a sultanului confirmă scutirea tradițională de impozite a locuitorilor din satul Dedemseg, din nahia Cenadului, ce lucrează la exploatarea de silitră (Ibidem).

Octombrie 14 Poruncă adresată cadiilor din sangeacul Cenad, privitoare la transportul lemnului pentru silitră și a prețului plătit pe carul cu lemne, dar și pentru o repartizare echitabilă a sarcinilor de transport pe sate, fiind scutite doar Biledul și Cemi (Ibidem).

Octombrie 18 Sultanul scrie beilerbeiului și cadiului de Timișoara în privința satului Bodrog, disputat de nahiile de Felnac și de Timișoara; sultanul decide ca acest sat să aparțină nahiei de Timișoara, iar locuitorii să fie protejați (Ibidem).

F. D. Numărul timarioților (spahii) din 4 sangeacuri ale vilaietului (Timișoara, Moldova, Lipova, Ineu) este de 202 (inclusiv beii, zeametele și timarele), iar al cavalerilor cuirasați (dжебелі) de 719: dacă adăugăm o medie de 70 și respectiv 280 și pentru sangeacurile de Gyula și Cenad, atunci există 342 spahii și 1.279 dжебелі (Fodor P., 1996, p. 35).

F. D. Djafer paşa este beilerbei de Timișoara între anii 1568 (14 septembrie) — 1569 și apoi între anii 1574–1577 (Fenyvèsi L., 1995, p. 263).

F. D. Valoarea soldelor anuale ale oștenilor vilayetului timișorean se ridică la 75.866 altâni (Fodor Pál, 1996, p. 200).

Anul 1569

Februarie–noiembrie Măsuri ale principelui pentru constituirea de biserici reformate românești, inclusiv în zona banatului creștin.

F. D. Fosta nahie Moldova este transformată în sangeac prin unirea nahiei Moldova și a celei de Karașova-Vitelnik, prin comasarea părților sudice ale nahiilor Semlik/Vârșeț și Bocșa (Engel P., 1996, p. 10).

Anii 1570–1579

La Timișoara funcționează — cu permisiune otomană — o școală maghiară, condusă de Paul Karady.

Anul 1570

F. D. Mevlana Hasan întocmește un raport despre existența unor pământuri bogate în silitră în zona Arad și Gyula.

F. D. În anii 1570–1571 beilerbei este Hasan Sokollu.

Anul 1571

- F. D.* Iskender, sangeacbeiu de Cenad, face prospecțiuni proprii și descoperă noi zăcăminte de salitră; trimite o mostră (5–10 ocale) la analiză la Istanbul, unde este confirmată calitatea minereurilor (Feneșan Cr., 1987, p. 894).
- Ianuarie 31* Împăratul Maximilian al II-lea se adresează nobililor din Banatul de Lugoj și Caransebeș, folosind numele de comitatul Severinului. Sub acest nume a mai fost numită și cunoscută partea creștină a Banatului, fie de transilvăneni fie de imperiali (Törtènelmi Adattár, III, p. 347–348).
- Martie 14* Moare principele transilvan Ioan Sigismund Zápolya și începe lupta pentru alegerea noului principe.
- Martie 28* Iskender, sangeacbeiu de Cenad, este numit mubașir (arendăș) al minelor de salitră și atelierelor de fabricat pulbere din eyaleltul Timișoarei, datorită acțiunilor sale anterioare (Feneșan Cr., 1987, p. 891).
- Iunie 25* Poruncă sultanală pentru beilerbeiu de Timișoara ca să depună eforturi pentru sporirea cantităților de pulbere: „În clipa de față, fiind importantă mărirea cantităților de pulbere, am poruncit ca ea să fie pregătită și înmagazinată, pe orice cale cu putință, fie luându-se din pulberării, fie cumpărându-se cu banii miriei de la cei care aduc pulbere din părțile Transilvaniei și o vând în ținuturile bine păzite, astfel încât să depuneți eforturi și străduințe. De aceea îți poruncesc ca, la sosirea ceaușului Sefer, nemaizăbovind, să cercetezi pulberăriile și să depui eforturi și străduințe pentru mărirea cantităților de pulbere, pe orice cale va fi cu putință... De asemenea să scrii și să comunici cu amănunte în ce fel anume ai pregătit-o, cât anume s-a procurat din fiecare pulberărie, câtă pulbere s-a luat din pulberea adusă din vilaietul Transilvaniei și cu câți aspri ai luat cântarul. De asemenea să arăți ce cantitate de pulbere

există și câtă pulbere anume ai trimis la Belgrad”. (Documente turcești, I, p. 91).

Vara În vilayetul de Timișoara începe o masivă acțiune de refacere a fortificațiilor (Fodor P., 1995, p. 377).

Iulie 5 Sultanul alocă 600.000 akçe pentru această refacere și ordonă beilerbeiului, beilor și dizdarilor (comandanții ai cetăților) să înceapă de îndată operațiunea (Ibidem).

Anul 1572

Martie 10 Atelierele de salitră din sangeac și eyalet au rămas pustii din cauza lipsei lemnului de foc, prin distrugerea unor poduri și a greutății transportului. Sultanul cere remedierea situației și impune corvezi de transport pentru satele din apropierea zăcămintelor. Extragerea, transportul și prelucrarea se desfășoară între 21 martie și 7 noiembrie, iar minerii lucrau 6 zile pe săptămână, câte 6 ore pe zi (Feneșan Cr., 1987, p. 892–893).

Mai 19 Sultanul ordonă beilerbeiului timișorean să cumpere provizii din ținuturi cu recolte bune și să le împartă locuitorilor care nu au recolte din cauza secetei. (Documente turcești, I, p. 102).

Iunie 11 Poruncă sultană către beilerbeiul de Timișoara anunțând schimbarea dintre Derviș, sangeac bei de Pâncota și beiul din Zvornik. Beilerbeiul „până la sosirea sangeacbeiului de acolo, acesta — sangeacul Pâncota — să fie păzit așa cum vei crede de cuvință”. (Documente turcești, I, p. 104–105).

Iulie 20 Sultanul cere principelui transilvan să-i trimită la Timișoara pe toți prizonierii imperiali pe care-i are, iar beilerbeiul să-i trimită la Istanbul (Idem, p. 107–108).

Iulie 21 Sultanul cere beilerbeiului și defterdarului de Timișoara intensificarea măsurilor pentru sporirea cantității de salitră și de praf de pușcă „Creșterea cantităților de pulbere fiind

una din treburile importante, vă poruncesc ca, la sosirea prezentei, în privința aceea, procedând potrivit poruncilor mele anterioare, să cheltuiți toate eforturile voastre pentru mărirea cantităților de silistră și de pulbere. De asemenea, chiar dacă există mult salpetru, totuși să puneți să se facă un număr suficient de baloturi și să se prelucreze cantități mari de pulbere și să nu irosiți nici o clipă de eforturi”. (Idem, p. 109).

Iulie 25 Sultanul îi cere beilerbeiului de Timișoara să nu mai construiască fortificația plănuită la hotarele principatului (Idem, p. 110).

August 13 Sultanul refuză cererea defterdarului (responsabilul financiar al vilayetului) de înființa o monetărie (tarpana) la Moldova Veche, din pricina imposibilității de a opri falsificarea monedelor chiar la Istambul. „...pentru înființarea unei tarapanale în parcanul Mudava să devină intendent cel care este chehaia, cu un timar de 3.000 aspri, iar supraveghetor și paznic de argint să fie ceașul Sefer, care este unul dintre ceașii Pragului fericirii mele. Ai mai arătat că gurușii care se adună la visteria din Timișoara, fiind aduși de intendenți, și de alții, precum și ceea ce se află în mâinile cetei de negustori, să nu mai fie duși în afară, ci să se schimbe cu banii osmani, de calitate bună, care se vor tăia în tarpanaua amintită mai sus, cântărindu-se și schimbându-se cu bani buni. De asemenea mai dai de știre că, în aceste condiții, vei primi și o vei arenda cu 350.000 aspri. S-a aflat tot ce ai spus în privința aceea. Astfel, nu este cu puțință stăpânirea, așa cum trebuie, nici a tarapanalelor din Edirne și din Istanbul; cu atât mai mult, nu vor putea fi păzite și stăpânite ele la margine, așa cum va fi aceea”. (Idem, p. 113–114).

August 25 Beilerbeiul raportează că a expediat până acum la Belgrad 2.000 cântare de pulbere, dar sultanul îi cere mai multă (Idem, p. 118).

F. D. Papa Grigore al XIII-lea arată că există călugări și așezăminte franciscane la Orșova și Carașova (Borovszky S., 1896, I, p. 224).

Anul 1573

F. D. Marele vizir Mehmed Sökölu înființează așezăminte religioase (vakâf) în sangeacul Cenadului (veniturile orașului Becicherecu Mare, satele Elemir, Seleuș și Orlovac sunt folosite pentru a ridica o fântână și 22 dughene în jurul acesteia) și la Timișoara (5 magazine, caravanserai), iar la Recaș 6 magazine și o fântână (Szentkláray J., 1917, p. 12–13 și Káldy Nagy Gyula, 1982, p. 23–24).

Ianuarie 9 Sultanul îl răsplătește pe Hasan, fiul lui Suleiman, pentru bravurile militare dovedite, cu un timar în valoare de 2.000 akçe în sangeacul Timișoarei (Idem, 1917, p. 10).

Septembrie 28 Sultanul Selim acordă negustorilor clujeni și turdeni dreptul de a vinde la Timișoara (Szilády–Szilágyi, 1868, I, p. 16–17).

Anul 1574

Februarie 21 Djafer, beilerbei de Timișoara, îi scrie principelui transilvan despre unele probleme în sangeacul Ineului, cerând rezolvarea lor urgentă (Tört. Adattár, 1874, p. 53).

Februarie 26 Djafer, sangeacbeiul de Gyula, are un venit anuat de 440.000 akçe (Dávid G., 1994, p. 118).

Februarie Principele Stefan Báthory către beilerbeiul de Timișoara despre conflicte între supuși ai săi și lumea vilayetului (Szalay L., 1862, p. 141–142).

Martie 11 Amhad, sangeacbeiul de Ineu, îi scrie principelui transilvan despre soluționarea unui conflict (Idem, p. 142–143).

Martie 23 Una dintre multele scrisori schimbate în acest an între oficialii otomani și principele Transilvaniei despre încălcările repetate de atribuții în zona Ineului (Tört. Adattár, p. 52). Ahmat, beii de Pâncota, cere dreptate pentru unul dintre oamenii săi, intervine și beilerbeiul timișorean (Idem, p. 29). Principele îi răspunde pe 24 martie (Szalay L., 1862, p. 145–146).

Mai 19 Ceașul Hasan duce o altă scrisoare a beilerbeiului de Timișoara la Alba Iulia (Tört. Adattár, 1872, p. 115).

Iunie 14 Ceașul Pervana face aceeași drum, tot cu probleme dintre spahii otomani și pârcălabii creștini din zona Ineului (Idem, p. 19 și Szalay L., 1862, p. 173–174).

F. D. Un anume Radul, înființează manufacturile de salpetru la Buda și la Timișoara (Agoston G., 1998, p. 89).

F. D. Mehmed Celebi este emin de Lipova (Szalay L., 1862, p. 132–133).

Anul 1575

Ianuarie 18 Poruncă sultanală către beilerbeiul și defterdarul de Timișoara privitoare la sosirea lui Mustafa din Niș, priceput în cultivarea orezului, pentru sporirea suprafețelor cultivate în Banat, loc unde nu există oameni pricepuți „în vilayetul amintit nefiind cineva priceput într-ale orezului, în acest an nu s-a cultivat nici un loc dar acum, Mustafa din Niș fiind priceput într-ale orezului, s-a dispus ca el să fie adus împreună cu unii cultivatori de orez și pregătindu-se multe locuri potrivite pentru cultivarea orezului și dispunându-se să se facă și găuri în două locuri, supusul defterdar depune strădanii și eforturi...” (Veliman V., 1985, p. 423).

Aprilie 26 Djafer seroda primește, la recomandarea beilerbeiului de Timișoara, un timar de 3.000 akçe în zona Esztergom (Káldy Nagy Gyula, 1982, p. 343).

August 8 Gaspar Bârcianu (Barchay — din Bârcea Hunedoarei) este ban de Lugoj–Caransebeș (Iványi István, 1907, p. 72).

Vara Bănățeanul Gaspar Bekes din zona Făgetului, pretendent la tronul principatului este învins și dispare din istorie.

Anul 1576

Vara–toamna Schimburi repetate de scrisori între transilvani și otomani pentru încălcări de posesiuni, cereri ale nobililor de a obține și ei plata dărilor din sate ale vilayetului; problema condominiumului a rămas nerezolvată în tot timpul existenței vilayetului de Timișoara.

Iulie 24 Beilerbeiul scrie transilvănenilor despre intenția pârcălabului din Dezna de a construi o fortificație în zonă și despre pericolul destabilizării militare a acestui ținut prin construcția proiectată (Tört. Adattár, p. 117–118).

Anul 1577

- Ianuarie 17* Regep, sangeac bei de Ineu, îi scrie principelui transilvan despre noi încălcări la hotarele comune (Száláy L., 1862, p. 324–325).
- Mai 18* În cursul acestei luni doi nobili transilvani vin la Caransebeș să ia urma celor 50 de țărani fugiți în Banat de groaza noilor impozite votate de dietă (Veress E., 1914, p. 72).
- Iunie 27* Sultanul către principe despre problemele spahiilor din Ineu, Șiria Pâncota și Dezna cu oficialii creștini din jur (Tórt. Adattár, p. 155). Răspunsul principelui este prompt (Száláy L., 1862, p. 326) la fel și al cadiilor din Timișoara și Ineu către sultan (Idem, p. 326–327).
- August 21* Poruncă sultană privitoare la înțelegerea beilerbeiului cu principele în privința repetatelor și reciprocilor încălcări de hotare, în zonele de frontieră (Documente turcești, I, p. 130).
- Octombrie 23* Isa este sangeac bei iar Sinan cadiu de Gyula.
- Noiembrie 5* Beilerbeiul de Timișoara către principe despre situația generală de la hotarele lor (Tórt. Adattár, 1874, p. 90–91). Astfel de schimburi de scrisori ce tratează probleme curente sunt cu zecile în fiecare an.
- F.D.* Ferhad este beilerbei de Timișoara în 1577 și 1578.

Anul 1578

- Ianuarie 20* Sultanul le ordonă beilor și cadiilor din vilayetul de Timișoara să strângă gizia și să raporteze la Poartă despre situația timarelor și a zeametelor (Káldy Nagy Gyula, 1982, p. 13).
- Ianuarie* Mehmed bei este emin de Lipova, spune principele într-o scrisoare către marele vizir și într-alta către beilerbeiul de Timișoara (Száláy L., 1862, p. 344–345, 345).

F. D. Ambasadorul habsburg la Istanbul scrie despre faptul că soldele garnizoanei din Buda sunt plătite din veniturile vilayetelor de Timișoara și Buda (Agoston Gábor, 1998, p. 370).

Anul 1579

F. D. Conform unor deftere otomane în vilayetul timișorean erau 55 cnezi, 28 musulimi, 6 fii de spahii, 5 spahii pensionari, 2 fii de spahii pensionari și 5 crainici deținători de posesiuni, în afara celorlalți zaimi și timarioți activi, dintre musulmani 101 sunt de origine sud-slavă. (Fodor P., 1996, p. 38).

F. D. Vilayetul de Timișoara era format din 8 sangeacuri (Timișoara, Cenad, Becicherecu Mare /Zrenjanin/, Ciacova, Panciova, Lipova, Moldova/Veche/, Orșova).

F. D. Călătorul italian Antonio Posevino face o descriere interesantă a Banatului otoman și creștin: „Un alt căpitan este cel al Banatului («Banato») adică al guvernământului sau cârmuirii Severinului, precum și al comitatului Zarandului... Așadar regii Ungariei obișnuiau întotdeauna să încredințeze toată acea regiune foarte întinsă unui guvernator bine ales, de o mare vitejie și autoritate. Și cum guvernatorii nu se numeau palatini sau voievozi, ci bani tot astfel s-a întâmplat și cu această provincie, și de aceea am numit-o Banat, adică stăpânire cârmuită de un ban; ceea ce înseamnă guvernator, cu drept totuși de apel la principe. Acest ban se numește de Lugoj după o localitate numită Lugoj unde își are reședința, și el ține din porunca principelui, un număr mare de oșteni — până la cifra de 3.000 — și mai buni decât în orice altă cetate. În afară de aceasta mai are un castel și un alt oraș numit Caransebeș, reședință a nobi-lilor. În tot acest ținut care, având

Transilvania în spate, se întinde de o parte spre Timișoara, unde se află un pașă al sultanului, pe de altă parte spre Moesia inferioară, se găsesc români și sârbi care mai sunt catolici până în ziua de azi”. (Călători străini, II, p. 557).

F.D. În listele defterului otoman apare orașul Dite–Loviran, azi Deta, cu privilegiile ale dervengiilor. Deta avea acum 2.380 locuitori iar, împreună cu Denta de Sus (Sredni-Dente/Virati Gay) și Denta de Jos (Dolna Dente/Kun Dent), 3.120 locuitori. Locuitorii erau împărțiți în trei părți: cea musulmană cu 37 plătitori de dări, aprox. 183 persoane; partea sârbească cu 269 plătitori (aprox. 1.345 locuitori) și partea românească cu 170 plătitori (850 persoane). Cele două sate Denta aveau 148 plătitori, adică aprox. 740 locuitori. Sunt înșirați toți locuitorii — capi de familie — plătitori de dări; unii au menționată funcția socială, atât la musulmani, cât și la creștini (Halasi Kun Tibor, 1979, p. 117).

F. D. În același defter există și mențiunea că în nahia Semlit din livaua Timișvar este „Varoș-i Semlit, nam-i diger Virșac” — în traducere: orașul Semlit, cu alt nume Vârșeț. Aceasta explică și rezolvă vechea controversă referitoare la numele vechi al actualului oraș Vârșeț, anume Semliț/Semlac, sau cetatea Kis–Somlyo. Tot acum defterul amintește „karyie-i Ali–Pinari, nam-i diger Moșandi” care în traducere este: satul Alibunar, cu alt nume Mocșanda/Maxond (Idem, 1976, p.71).

F. D. În defterul acestui an apar date extrem de interesante în privința sangeacurilor, nahiilor și chiar satelor acestora. Astfel în nahia Arad satele Sf. Ioan și Balvanus sunt vakâf și plătesc dijme în valoare de 5.612 și respectiv 5827 akçe; sangeacul Cenadului are 4 nahii (Cenad, Becej, Galat, Becicherec) iar defterdarul este Hasan, scrib fiind Ibrahim ibn Abdullah; nahiile Gyula și Arad aveau 79 sate și puste; orașul Arad are acum 19 familii impuse la dare, specificate nominal, nahia Arad făcând parte din sangeacul Gyula;

mănăstirea Hodoș–Bodrog are trei călugări (Todor, Anton, Gheorghe (?Gyura) iar satul Hodoș de lângă are 6 familii impuse la dare; nahia Bèkès are 73 sate iar cea a Zarandului are 82 sate și puste (Káldy Nagy Guyla, 1982, p. 11, 35, 40, 70, 138, 148, 273).

F. D. În Lipova trăiesc 77 de familii creștine impuse la dare. Tot aici aflăm și mănăstirile creștine Ostrov și Udnije, în afara locașurilor de cult otomane (Fodor P., 1996, p. 317).

Anii 1580–1582

F. D. Daud pașa este berilerbei de Timișoara.

Anii 1580–1581

F. D. Daud beilerbei îl recomandă pe Cender bin Sadi, ca pe un viteaz veteran al părților de la hotare fiind demn să primească un timar de 1.000 groșițe.

Anul 1580

Februarie–aprilie În cetatea Caransebeș castelani sunt Bona Vaida și Ioan de Racovița, iar jude Ladislau Láțug.

Anul 1581

- F. D.* Defter otoman asupra numărului de locuitori și de oi deținute în sangeacul Cenadului. Dintre satele de azi sunt amintite Nerău cu 1200 oi, Saravale cu 3.805 oi, Igrîș cu 368, Sânpetru Mare cu 2.184, Seceaniul Mare și Mic cu 4.808, Variaș cu 3298 oi etc. (Birăiescu, T. 1934, p. 48–49).
- F. D.* Sangeac beii de Cenad îl recomandă pe același Cendar bin Sadi pentru un alt timar de 1.000 groșițe, iar defterdarul din Timișoara — în urma altor servicii prestate de același viteaz, îl recomandă și el pentru un alt timar, tot de 1.000 groșițe (Szentklaray J., 1917, p. 10).
- Iunie 4* Sultanul îl recomandă pe Regep, căpitanul corăbierilor din Smederevo, să primească un zeamet de 40.003 akçe în sangeacul Timișoarei, nahia Panciovei, pentru faptele sale de arme (Ibidem).
- August 9* Ordin sultanal pentru Ferhad, tunar în cetatea Soimoș, care primește ca timar satele Ofșenița, Rudna și Dolaț din nahia Ciacova, a sangeacului de Timișoara, pentru meritele sale militare (Idem, p. 10–11).
- August* Misionarul iezuit Sfrondata este la Timișoara spre a acorda asistență religioasă catolicilor (Farago J., 1925, p. 60).
- F. D.* Călătorul italian Antonio Posevino descrie astfel situația catolicilor din Banatul creștin: „Același lucru (lipsa de preoți) se poate spune și despre acei catolici care se află în Banatul Lugojului și care păstrează aproape cu toții credința catolică. Totuși neavând nici ei un preot catolic, ci banul (Toma Tornyai, N.N.) căutând cu toată străduința să răspândească printre ei arianismul, ei s-au îndreptat de mai multe ori cu lacrimi calde, venind în cete întregi de frații noștri, deși până acum nu li s-a putut da un alt ajutor decât prin cuvinte și nu prin oameni sau preoți”. (Călători străini, II, p. 569).

- Februarie 3* Scrisoare pentru ca un oștean călare din garnizoana Lipovei, remarcat în luptele împotriva lui Gaspar Becheș, să primească — pe lângă cele 2/3 de timar pe care-l avea în sangeacul Timișoarei, și 2/3 dintr-un alt timar în sangeacul Budei, în valoare de 5.233 akçe (Szentklaray J., 1917, p. 10).
- Martie 8* Catolicii din Timișoara se adresează papei de la Roma solicitând preot și dascăl pentru școală; semnează judele Stefan Herceg, Simion fiul lui Mihai, Toma Boccovius, Petru Balom, Toma Szabo, Petru Hegeg, Martin fiul lui Gaspar (Történelmi Adattár, III, p. 120).
- Aprilie 14* Stefan Bathory, rege al Poloniei și fost principe transilvan, îi dăruiește lui Ștefan Stepan satul Oloșag pentru bunele sale servicii militare (Veress A., 1914, II, p. 225–226).
- F. D.* Vilayetul de Timișoara trimite la Istanbul 1.542.000 akçe (Fodor Pál, 1996, p. 32).
- F. D.* Apare Palia de la Orăștie: „Cu mila lui Domnedzeu și cu ajutoriulu fiiulu și cu săvârșitul duhului sfîntu Eu Tordașu Mihaiu alesu Piscopul Româniloru în Ardealu și cu Herce Stefan propeveduitoriulu Evanghiliesi lu Hs. în orașul Căvăranu Sebeșului, Zacan Efrem dascălul de dascălie a Sebeșului, și cu Pestișel Moisi propoveduitoriul Evangheliei în orșul Logojuului, și cu Arhirie protopopul varmighiei Henedoarei ținum întruna pentru jelanie scripturei sfinte că vădzuu cum toate limbile au și înflurescu întru cuvintele slăvite alui domnedzeu numai noi Romanii pre limbă nu avem pentru aceaia cu mare muncă scoasem den limba jidovească, și grecească și sârbească pre limba românească, 4 cărți ale lui Moisi prorocul și patru cărți ce se cheamă ȋrstva și alți proroci câțiva și dăruim voao fraților Rumâni și cetiți și nu judecați necetindu înainte...” (I. D. Suci, *Literatura bănățeană*).

1582 și după Iankul Lugosian este viceban al lui Gheorghe Palatici.

Anul 1583

F. D. Scrisoare a sultanului către principele Transilvaniei, Cristofor Báthory, referitoare la protecția acordată creștinilor (Szentklaray J., 1917, p. 19–20).

Noiembrie 10 Moare la Timișoara misionarul iezuit Bartolomeo Sfrondata, primul misionar romano-catolic ce a venit și slujit aici după anul 1552 (Juhász K., 1938, p. 313–314).

Anul 1584

Februarie 2 Călătorul italian G. P. Campani despre situația catolicilor din Banat: „Azi au fost trimiși doi nobili români din Lugoj și Caransebeș, provincie românească, spre a cere un preot pentru părțile acelela... A venit azi din Timișoara un altul... Am primit o altă delegație de la Lugoj și Caransebeș. Au venit și ei cu o trăsură ca să ia pe unul dintre ai noștri”; aceștia solicită un preot catolic pentru zeci de sate, dar misionarii nu pot intra în vilayet sau în Banatul de Lugoj–Caransebeș decât cu o scrisoare de recomandare a principelui transilvan (Călători Străini, III, p. 104).

Februarie 27 Misionarul Ferante Capecci scrie din Cluj despre situația catolicilor din Timișoara și despre moartea părintelui Sfrondata „al patrulea locaș (al iezuiților N.N.) ar fi fost la Timișoara, dacă ar mai fi rămas în viață și cu vioiciunea minții părintele Sfrondata. Bunul părinte a murit la începutul lui noiembrie, după ce s-a împărtășit cu

sfintele taine, ca un creștin; căci s-a bucurat de atâta har, încât și-a păstrat cunoștința până la sfârșit. Un catolic din Timișoara, în a cărei casă a murit, mi-a povestit despre aceasta; și am făcut în această provincie o slujbă pentru odihna sufletului său împreună cu cele 2 liturghii”. (Idem, p. 78–79, 96).

Iulie 28 Un misionar iezuit numește Banatul, „ducato de Temisfar” (Juhász K., 1938, p. 299–300).

Decembrie 27 Pașa de Bosnia este așteptat cu armata sa la Timișoara (Veres E., 1929, I, p. 325).

Anul 1585

Iulie 11 Beilerbeiul Mehmed de Timișoara este schimbat cu un alt Mehmed (Idem, III, p. 30).

August 9 Iezuitul Valentin Lado povestește despre misiunea sa în Banat și despre alungarea „ereticii” din trei orașe, dar și despre satele în care au oficiat liturghia, au botezat și cununat populația, după ritul catolic (Juhász K., 1938, p. 315–316).

F. D. Lista așezărilor ce fac parte din sangeacurile Arad (135) și Lipova (578) a vilayetului de Timișoara, din care multe (unele dispărute, altele existente și acum) fac parte azi din județul Timiș (Ráth K., 1862, p. 45–49).

1585 decembrie–1586 ianuarie Iezuitul Valentin Lado a venit și a stat o lună la Caransebeș și Lugoj, unde a readus la catolicism mulți oameni, alungând pe pastorul protestant de aici. Relatarea sa este amplă, concisă și merită consemnată „Acum o lună când am venit la Caransebeș am găsit aici o mulțime de locuitori catolici, cam la trei mii, care erau siliți să îl asculte și să-l servească pe preotul eretic din cauza a opt nobili care sunt eretici. Dar după venirea mea l-au părăsit pe preotul eretic și doamna

băneasă care se lăsase proape de credința catolică s-a convertit și s-a mărturisit și împărtășit împreună cu toată casa. Iar domnul ban (Gheorghe Palatici de Ilidia, N.N.) este atât de binevoitor față de ai noștri, încât zi de zi nu a vrut să prânzească și să cineze fără mine. Este un om foarte cumpătat și foarte vigilent și iubește mult de tot pe oamenii cumpătați și sobri. M-a rugat stăruitor (ca să-l las) pe fiul său de 10 ani să vină la locuința mea ziua și să-l învăț să citească. Și la plecarea mea să-l las pe tânărul meu pe care-l aveam cu mine să rămână în urmă pentru a-l învăța pe fiul său. Căci el nu vrea ca acela să fie inițiat de ereticii plini de răutate. Am ascultat mai bine de 28 de mărturisiri, am botezat 18 copii. Am fost silit să țin predică pe românește, limba lor, din ziua de Rusalii tot mereu, căci puțini știu ungurește. Dumnezeu m-a inspirat să învăț imba lor și să-i pot ajuta. Nenumărați ar veni să se mărturisească de la Dunăre până aici. În ziua de duminică de după sărbătoarea Sfintei Treimi am ținut predică și am făcut slujbă bisericească, după care toți locuitorii orașului împreună cu judele s-au dus la domnul ban și, în fața lui, au declarat că nu mai vor să aibe un preot eretic, nici să plătească pentru el. Doar opt nobili vor un preot eretic. Domnul ban i-a trimis la principe. Iar acum judele orașului și tot senatul (orășenesc, N.N.) au trimis doi nobili de seamă la principe ca să-l alunge pe eretic, pe care nu-l vor nicidecum. Și preotul eretic a venit aici la Alba Iulia să se plângă. Vom vedea ce va urma cu ajutorul harului divin...” (Călători străini, III, p. 120–122).

Anul 1586

F. D. „lege pentru taxele de târg în satul Orșova”, „lege pentru portul satului Orșova” și „lege pentru măjerii din portul

Orșova”, sunt trei acte oficiale otomane ce reglementează toate taxele plătite pe uscat sau la malul apei (Trâpcea T., 1979, p. 207–210).

Anul 1587

F. D. Misionarii iezuiți Mathias Thomany și Stefan Arator stau câteva luni la Timișoara, acordând asistență religioasă catolicilor de aici.

Martie Iusuf, fostul beilerbei pleacă la Buda și vine noul beilerbei de Timișoara Hasan, fost bostangibași — șeful portarilor de la palatul imperial (Cronici turcești, I, p. 361).

Mai 5 Sultanul scrie administrației timișorene despre faptul că Kasâm Alioglu ce are un zeamet în sangeacul de Gyula, mai primește un timar în sangeacul de Timișoara, în valoare de 1.400 akçe (Szentkláray J., 1917, p. 11).

Octombrie 10 Misionarul iezuit Ștefan Szanto se gândește să traducă textele sfinte în limba maghiară, sau să meargă în Moldova și Țara Românească unde se anunță un climat favorabil pentru catolicism, sau cel puțin să meargă în Banat, la Lugoj și Caransebeș, unde este nevoie de misionari (Călători străini, III, p. 148).

F. D. Francezul De la Noue inițiază un proiect de cruciadă antiotomană (Turcica, III, p. 161).

Anul 1588

Iunie 20 Sultanul către beilerbei despre Mohamed Irioglu, posesorul unui timar de 20.000 akçe în sangeacul Timișoara, care primește un alt timar de 20.100 akçe în sangeacul

Gyula — satul Gyoma — rămas liber după moartea fostului posesor, Mustafa (Szentklára J., 1917, p. 11).

August 4 Sultanul îi acordă lui Ahmed Abdalahoglu, timariot din sangeacul de Timișoara, pentru faptele sale de arme împotriva imperialilor la Ecsed și Satu Mare, pe lângă timarul de 3.000 akçe și un altul, cu valoare mai mare (Idem, p. 10).

August 4 Pentru fapte similare, sultanul îi acordă timariotului din sangeacul de Timișoara, Mustafa Mikizoglu, pe lângă timarul său de 4.000 akçe și un altul de 5.500 akçe (Ibidem).

Octombrie 14 Sultanul constată că din dările vilayetului se strâng, din 1554 încoace, 2 milioane akçe și din casa imperiului se mai dau 50.000 guruși (3.500.000 akçe) (Fodor Pál, 1996, p. 32).

F. D. Principele transilvan îl numește ca ban de Lugoj și Caransebeș pe Gheorghe Palatici de Ilidia (Tomoni D., 2002, p. 131).

Anul 1589

F. D. Privilegiile Banatului de Lugoj–Caransebeș sunt reactualizate în acest an, așa încât principele transilvan trimite o solie, condusă de Nicolae Gavay, spre a reaminti faptul că însuși sultanul Soliman I a acordat principilor transilvani acest banat (Feneșan Cr., 1977, p. 231).

F. D. Hasan pașa, beilerbeiul de Timișoara este mutat la Buda iar în locul său vine Djafer pașa (Fenyvesi L., 1995, p. 264).

Anul Hegirei 999–1000/ Anul 1590–1591 d.C.

Un registru de solde al unor cetăți bănățene pentru acești ani de la sfârșitul secolului al XVI-lea a fost publicat de Laszlofalvi Velics Antal și Kammerer Erno, în culegerea de deftere otomane. El conține mai multe documente — 17 — câte unul pentru fiecare cetate cu garnizoană otomană din vilayetul Timișoarei. Redăm mai jos, în ordinea din lucrarea citată, conținutul acestor documente:

Doc. nr. CLXXIV

„Registrul de solde al ulufegiilor, azapilor, martologilor și mufteferica din TIMIȘOARA în anul H. 999–1000”

ULUFEGII

Prima trupă are 53 oameni, este împărțită în 6 ode și este condusă de Aga Amrullah care are solda zilnică de 32 akçe.

1. Salih Ahmed stegarul 10 a, (solda zilnică de 10 akçe N.N.), Mustafa Abdullah 8 a; Mustafa Abdullah (altul) 8 a; Mohamed Abdullah 8 a; Pervane Jusuf 8 a; Osman Timur 8 a; Djafer Abdullah 8 a; Durgud Suleiman 8 a; Mustafa Abdullah (al treilea, N.N.) 8 a.
2. Stegarul Kurd Abdullah 10 akçe; Suleiman Perviz 8 a; Ali Mustafa 8 a; Ali Mahmud 8 a; Kurd Edris 8 a; Ali Ahmed 8 a.
3. Stegarul Hasan Isa 9 akçe; Ali Mohamed 8 a; Osman Ibrahim 8 a; Rizvan Abdullah 8 a, Mohamed Jusuf 8 a; Ibrahim Mohamed 8 a, Ramazan Abdullah 8 a; Saban Uvez 8 a; Abdi Abdullah 8 a.
4. Stegarul Hasan Abdullah 9 akçe; Kurt Divane 8 a; Hasan Tevdis 8 a; Mustafa Abdullah 8 a; Uvez Abdi 8 a; Jusuf Saban 8 a; Ibrahim Lufti 8 a; Gazanfer Bozna 8 a; Ferhad Abdi 8 a.
5. Stegarul Djafer Husein 10 akçe; Kurd Bosna 8 a; Husein Hasan 8 a; Mustafa Abdi 8 a; T. Mustafa 8 a;

Mohamed Turkhan 8 a; Ali Abdullah 8 a; Ali Seidi 8 a; Hasan Zulfikar 8 a.

6. Stegarul Arslan Ferhad 10 akçe; Safar Ibrahim 8 a; Mohamed Husein 8 a; Husein Osman 8 a; Bekr Daud 8 a; Ramazan Kurd 8 a; Husein Abdullah 8 a; Rizvan Abdullah 8 a; Tevdis Seidi 8 a.

A doua trupă are 42 oameni. Hamza aga are 20 akçe pe zi; stegarul Halil Behram are 8 akçe zilnic. Trupa este împărțită în patru ode, a câte 10 soldați fiecare, ce primesc tot 8 akçe ca și prima trupă.

AZAPI ȘI REISI

Prima companie are 75 oameni și este condusă de Husein Aga ce are zilnic 15 akçe; Durak chehaia are 10 akçe pe zi. Primul „rias” este condus de Mohamed T. reis (12) cu 12 akçe pe zi și are 2 ode cu 20 oameni ce primesc zilnic 46 și, respectiv, 48 akçe. Al doilea rias este condus de Behram Bozna reis cu 11 akçe pe zi. Cuprinde 2 ode cu 20 oameni. Solda primei ode este de 54 akçe pe zi, iar a celei de-a doua ode de 46 akçe pe zi. Al treilea rias este condus de Ali reis cu 12 akçe pe zi și se compune din două ode a câte 10 oameni fiecare, ce primesc drept soldă câte 46 respectiv 51 akçe. Al patrulea rias are 1 odă, 1 stegar, și 9 oameni ce primesc, în total, zilnic 52 akçe.

A doua companie are 44 de oameni și este condusă de Ahmed Aga cu 27 akçe zilnic și de Haider chehaia cu 12 akçe pe zi. Primul rias îl are comandant pe Djafer Mahmud reis cu 9 akçe pe zi. Al doilea rias îl are pe Suleiman Pervane reis cu 10 akçe zilnic și 20 oameni plătiți cu 5 și 6 akçe.

A treia companie are 2 ode a câte 10 oameni fiecare, este condusă de reis ce are 12 akçe pe zi, iar plata odelor este de 46 și 51 akçe zilnic.

A patra companie are 1 odă, 1 stegar și 9 oameni, solda lor zilnică fiind de 52 akçe.

MARTOLOGII

Halil aga, are 10 akçe zilnic, în total 1.690 akçe. Baiazid Ali căpitan 6 a.; Behram Abdullah 6 a.; Dimitri Vucit 4 a.; Vancea Iovan 4 a.; Radosa Petru 4 a.; Mili Nicola 4 a.; Petru Iovan 4 a.; Mihăilă Pavel 4 a.; Matias 4 a.; Stoian Mihăilă 4 a.; în total sunt 10 oameni cu 46 akçe solda zilnică. Nicola Ivan stegar 5 a.; Pavel Dimitrie 4 a.; Nedelco Radici 4 a.; Stoian Dimitrie 4 a.; Nicola Brasoik 4 a.; Petru Mihăilă 4 a.; Nicola Bosik 4 a.; Miklos Masarovit 4 a.; Giura Palcik 4 a.; Nicola Radovik 4 a.; total 10 oameni cu 41 akçe solda zilnică. Mai erau 2 ode cu 19 oameni. În total erau 40 martologi.

MUTEFERICA

Basli chehaia intendentul are 20 akçe pe zi; Husein aga 13 a.; Zulfikar Mustafa 10 a.; Ali Celebi 16 a. numărul total al ulufegiilor, azapilor, martologilor și muteferica este de 258 oameni. Acestora li se mai adaugă un număr, neprecizat aici, de tunari și muhafâzi.

Doc. CLXXV

Solda garnizoanei cetății FĂGET din vilayetul Timișoara pe anul 999–1000 (1590–1591).

ULUFEGII Prima companie este a lui Ibrahim aga, cu o soldă zilnică de 26 akçe, în total primește 3170 a. Mai sunt 4 sergenți cu câte 9 a. și, în total, are 40 oameni. Solda zilnică a sergenților este de 10 akçe, iar a soldaților de 8 akçe. A doua companie a lui Ali aga, care are zilnic

22 akçe, și are 4 ode cu 40 oameni în total, cu aceeași soldă ca și prima companie.

AZAPII și REIS – II Aga Ali cu 12 a. zilnic, primește în total 1.902 akçe. Aga tunarilor, Mustafa, are 7 a. pe zi, primește 1.210 a. Besir chehaia are a. zilnic, primește 1.047 a. Ali Hasan reis are 6 a., primește 876 a. Mai sunt 1 sergent și 7 oameni, a căror soldă zilnică este de 40 a. Numărul ulufegiilor și azapilor din Făget este de 94 oameni.

DOC. CLXXVI

Solda garnizoanei cetății BOCȘA din vilayetul Timișoara în anul 999–1000 (1590–1591).

ULUFEGII Suleiman Aga cu trei ode, are în total 30 oameni. Aga primește zilnic 25 a., cei din prima odă 73 a, dintr-a doua 84 a, dintr-a treia odă 74 a, în total 231 a.

MARTOLOGII Cender aga are 20 akçe pe zi, Ridvan sutașul (căpitanul) are 6 a. pe zi. Prima companie a lui Vuk Radu ce are 5 a, are 9 oameni: Milos Bicola, Petru Stoian, Andrei Zoboko, Stoian Nicola, Janos Milos, Mihak anos, Stoian Pavlovit, Petru Andrei, Dimitrie Mihal, ce au fiecare 4 a. pe zi. În cele 2 ode sunt 20 oameni. Numărul total al ulufegiilor și martologilor din Bocșa este de 63 oameni.

DOC. CLXXVII

Solda garnizoanei cetății GYULA din vilaietul Timișoara pe anul 999–1000 (1590–1591).

ULUFEGII Mohamed aga, cu o soldă zilnică de 30 (total 5.100) akçe; sunt 6 ode, în total 60 oameni. Solda zilnică

a subofițerilor este de 0–20 a., a soldaților de 8 a. Al doilea agă, Veli, (cu solda zilnică 30 a.) are 7 ode a câte 9 oameni și 2 ode a câte 7 călăreți. Total 86 oameni. Ramazan, al treilea agă, are 8 ode, în total 77 oameni. Al patrilea agă, Mustafa are 5 ode cu 49 oameni. Numărul total al ulufegiilor este de 276 oameni.

MUHAFÂZII (apărătorii) cetății interioare Gyula Comandantul Abdi are zilnic 16 a. Adjuncții sunt Husein Bozna, Mevlana Mujiedin. În total sunt 13 bulucuri (14) de muhafâzi a câte 7–8 oameni, în total 112. Solda zilnică a bulucului este între 48–52 akçe.

Apărătorii cetății exterioare Gyula

Omar aga are zilnic 14 akçe, în total 2.288 a. Hurem chehaia, în total are 1974 a. Sunt 4 bulucuri având în total 36 oameni. Numărul total al muhafâzilor este de 140 oameni.

AZAPII cetății Gyula: Ibrahim aga cu 20 a. zilnic; Bechir chehaia 14 a.; Ferhad reis 13 a.; sunt 5 bulucuri cu 45 oameni. Solda lor zilnică este de 41, 46 și 51 a. Mustafa aga are 24 a., Ibrahim chehaia are 15 a., Ferhad reis are 15 a. Cinci ode au în total 48 oameni ce primesc zilnic 41, 46 și 51 a.

Numărul total al azapilor este de 106 oameni.

MARTOLOGII: Husein aga (cu solda zilnică de 24 a.) are 4 ode cu 37 oameni, cu solda zilnică de 29, 33, 37 și 40 akçe. Mohamed aga (solda zilnică de 17 a.) are 4 ode cu 37 oameni a căror soldă zilnică este de 29, 33, 35 și respectiv 48 a. Totalul martologilor este de 74 oameni, sârbi și câțiva turci.

MUTEFERICA cetății Gyula: Tevdij aga capudan are zilnic 24 a. Ali Dizdar (16) are zilnic 18 a. Lufti chehaia are zilnic 10 a. Veli aga tunarilor are 12 a., Ali chehaia de tunari... (lipsă text, N.N.) și Mohamed, aga podului are zilnic 21 a.

Numărul total al garnizoanei din Gyula este de 709 oameni.

DOC. CLXXVIII

Solda zilnică a garnizoanei cetății ERDŐHEGYI din vilayetul Timișoara pe anul 999–1000 (1590–1591). Ține de livaua Gyula.

MUHAFÂZII: Djafer aga, comandant, are zilnic 20 a. Ali chehaia are 10 a. Sunt 4 bulucuri cu 9–10 oameni, în total 38; 3 bulucuri au zilnic câte 49 a., altul are 61 a. zilnic.

ULUFEGII: Mohamed aga are 7 ode cu câte 10 oameni, în total 70 oameni. Solda zilnică a agăi este de 25 a., a odelor între 82–85 a. Jusuf aga are 6 ode a câte 8–9 oameni fiecare, în total 52. Solda zilnică a agăi este de 28 a. iar a călăreților, ca și a celor din primele 7 ode.

AZAPII: Regep aga are 30 a., Kurd chehaia are 12 a., Ferhad bairactarul are 8 a. Sunt 4 ode a câte 9–10 oameni, total 38. Timur aga are 20 a., Mustafa chehaia are 15 a., Hasan Abdullah reis are 14. În cele 2 ode sunt 19 oameni.

MUTEFERICA: Behram aga de tunari are 12 a., Ali Divane chehaia are 12 a., Murteza muezinul mecetului are 8 a., Ihrahim ajutorul de muezin are 8 a., Muhajedin imam și chatibul hasului mecetului are 9 a. Totalul oamenilor din cetate este de 260.

DOC. CLXXIX

Registrul de solde al cetății BEKES din vilayetul Timișoara pe anul 999–1000 (1590–1591).

ULUFEGII: Primul agă, Zulfikar, are 30 a. zilnic. Sunt 8 ode a câte 8–9 oameni, în total 73. Al doilea agă, Gasan, are zilnic 16 a., și 4 ode cu câte 9–10 oameni, în total 49.

MUHAFÂZI: Ibrahim aga are 15 a., Hasan aga tunarilor are 11 a., Piri chehaia are 10 a., Husein chehaia are 11 a., Khurem muezinul are 6 a. soldă zilnică. Sunt în total 4 bulucuri cu câte 9–10 oameni, în total 37.

AZAPI: Mohamed aga are zilnic 25 a., Hamza chehaia are 10 a., Ferhad reis are 9 a. Sunt 4 ode cu câte 9 și 10 oameni, în total 38.

MARTOLOGII: Malcoci aga are 10 a., Jusuf sergentul are 8 a. Sunt 3 ode cu câte 9–10 oameni, în total 29 oameni. Totalul garnizoanei din Bekes are 238 oameni.

DOC. CLXXX

Registrul de solde al garnizoanei cetății SZARVAS, din livăua Gyula, vilayetul Timișoara.

ULUFEGII Baiazid Timurhan aga are 30 a, Suleiman chehaia are 14 a soldă zilnică. Sunt 9 ode cu 8 și 10 oameni, în total 75. Hasan aga are 30 a soldă; sunt 6 ode cu câte 8–9 oameni, în total 52 călăreți.

AZAPI și REISI: Hasan aga are 18, Ibrahim chehaia 12 și Ahmed reis 19 akçe soldă pe zi; sunt 4 ode cu 34 oameni.

MARTOLOGII: Djafer aga are 22, Hadji Safer chehaia 8 și Osman Ali 9 a. soldă pe zi. Sunt 2 ode cu un total de 20 luptători sârbi.

MUTEFERICA: Bali dizdar are 16, Suleiman chehaia 14 a., Mohamed Timur aga tunarilor 12, Mohamed Murad chehaia tunarilor... (lipsă în text). Mumi Divane sergent de tunari 8 a. soldă zilnică. Numărul total este de 195 oameni.

DOC. CLXXXI

Registrul de solde al apărătorilor cetății ARAD pe anul 999–1000 (1590–1591). Cetatea ține de vilaietul Timișoara. Fetulah aga are 10 a., Hasan chehaia 10 a., Djafer Saban sergentul tunarilor 10 a., Durgud chehaia 8 a. pe zi. Două bulucuri de muhafâzi au 20 oameni. Solda zilnică a primului buluc este de 48, a celui de-al doilea de 50 akçe. Un buluc de tunari cu sergentul Saban și ajutorul său Durgud are 10 oameni. Solda zilnică a tunarilor este de 36 a. Numărul muhafâzilor și tunarilor din Arad este de 32 oameni.

DOC. CLXXXII

Registrul de solde al garnizoanei din LIPOVA pe anul 999–1000 (1590–1591).

ULUFEGII: Prima trupă a lui Omar aga are 3 ode cu 29 oameni. Solda zilnică a agăi este de 20, iar a fiecărei ode este de 67, 75 și 76 akçe. A doua trupă, a agăi Urudj, are 3 ode cu 29 oameni și 3 ajutoare. Solda zilnică a agăi este de 20 a., a oamenilor din ode este de 73, 67 și 70 akçe.

AZAPII și REISII cetății Lipova. Hasan aga cu 19 a, Osman chehaia cu 17a. Mohamed Abdullah conduce 3

rias. Reisul primei este Omar Husein cu 10 a., ce are 2 ode cu câte 10 oameni fiecare. Solda zilnică a primei ode este de 41, a celei de-a doua de 51 akçe. Al doilea reis este Abdi Tezvidj cu 10 a.; are 1 odă cu 10 oameni cu o soldă zilnică de 36 a. și o odă cu 5 oameni ce primesc 26 a. pe zi. Al treilea rias are 2 ode și este a lui Hasan reis. Prima odă, cu 7 oameni are zilnic 36 a., a doua odă are 9 oameni cu 41 a. soldă zilnică. Al patrulea rias, a lui Saban, are 9 oameni. Numărul total al azapilor și reisilor conduși de Hasan aga este de 66. Al doilea corp de azapi și reisi din cetatea Lipova. Hamza aga are 20 a. pe zi. Regep chehaia are 10 a. Prima odă are 10 oameni cu 46 a pe zi, iar a doua odă cu 4 oameni are 21 a. pe zi. Al doilea rias a lui Djafer Divane (cu 10 are 2 ode: prima cu 8 oameni are solda zilnică de 41, a doua odă cu 10 oameni are zilnic 51 a. Al treilea rias, cu Uveis Bali reis —12 a.zi — are 2 ode. Prima are 10 oameni cu 51 a., zilnic, a doua are 8 oameni cu 41 a. pe zi. Totalul luptătorilor agăi Hamza este de 55 oameni.

MARTOLOGII cetății Lipova. Ibrahim aga are zilnic 12 a. iar Husein aga 10 a. Odele primului agă au 8 oameni cu 32 a. pe zi, 8 oameni cu 29 a. pe zi și 4 oameni cu 17 a. pe zi (deci erau 3 ode, N.N.). Prima odă are sergent și celelalte 2 un sutaș. Trupa celui de-al doilea agă are 10 oameni plătiți cu câte 44 a., 8 oameni cu 25 a. și ultima (odă, N.N.) are 3 oameni plătiți cu 13 a.; este un sergent și 2 sutași. Cei mai mulți soldați sunt slavi. În total sunt 43 oameni.

MUTEFERICA: Elias capudanul are 40 a. soldă zilnică. Totalul garnizoanei Lipova este de 229 oameni.

DOC. CLXXXIII

Soldele apărătorilor cetății VĂRĂDIA din vilayetul Timișoara pe anul 999–1000 (1590–1591)

ULUFEGII: Endris aga are 25 a. zilnic, Baiazid sergent de tunari are 10. Sunt 4 ode cu 10 oameni și 81 a. pe zi, cu 9 oameni și 66 a pe zi, cu 9 oameni și 65 a. pe zi, respectiv 10 oameni cu 81 a. soldă zilnică.

MARTOLOGII: Besir aga are 8 a. pe zi, Ahmed căpitanul are 10 a. pe zi. Sunt 2 ode cu 8 și 9 oameni a căror soldă zilnică este de câte 33 a. Totalul garnizonaei din Vărădia este de 58 oameni.

DOC. CLXXXIV

Soldele cetății ȘIRIA din vilayetul Timișoara pe anul 999–1000 (1590–1591)

AZAPII: Jusuf aga și Hudaverdi aga au 2 ode. Solda agăi este de 12 a, a chehaiei de 14 a. Prima odă are 7 oameni și o soldă de 33 a, a doua odă are 9 oameni cu 41 a. pe zi.

MARTOLOGII: Isa Hasan aga are 10 a., Regep Ali căpitanul are 8 a. pe zi. Prima odă are 9 oameni cu 37 a. zilnic; a doua odă are 8 oameni cu 29 a. pe zi. Garnizoana Șiriei are 37 oameni.

DOC. CLXXXV

Registrul de solde al cetății INEU din vilayetul Timișoara pe anul 999–1000 (1590–1591)

ULUFEGII: Primul agă este Feiz cu 17 a. Are 11 ode cu 105 oameni, solda zilnică fiind între 56–73 akçe. Ahmed, al doilea agă, are 30 a. pe zi. Sunt 80 călăreți în 8 ode cu solda zilnică între 71–73 akçe.

AZAPII: Prima trupă a lui Ibrahim aga cu 10 a. (1.700 a. în total), Ali chehaia (1.210 a.) Moharem reis (1.360 a.) și Veli Divane stegarul (1.118 a.). Prima odă are 8, celelalte două câte 9 oameni, solda zilnică fiind de 41 akçe pe odă. A doua trupă este a lui Mustafa aga (total 1.757 a.) cu Mustafa chehaia (1.700 a.) Abdullah reis (4 a./zi, total 826). Prima odă are 10 oameni cu 48 a./zi, a doua odă are 9 oameni cu 41 a./zi, a treia odă are 7 oameni... * (lipsă text). A treia trupă este a lui Mustafa Piri aga (11 a./zi), Lufti Iusuf chehaia (10), Osman Hasan reis...(lipsă text). Prima odă are 9 oameni cu soldă de 41 a./zi, a doua și a treia au câte 10 oameni fiecare, cu 35 și 46 a. solda zilnică.

MARTOLOGII: Veli aga (13 a./zi) are 3 ode cu 10, 8 și 8 oameni și solda zilnică de 36, 28 și 28 a. Husein aga are 3 ode cu 9, 8 și 7 oameni. Solda zilnică a agăi este de 10 a., a oamenilor de 42, 29 și alte 29 a.

MUTEFERICA: Mustafa capudanul are 40 a., Hasan dizdarul are 18 a., M (25) chehaia garnizoanei are 12, Ferhad Tezvidj sergentul tunarilor are 10 a., Mohamed chehaia tunarilor are 8 a.

Totalul garnizoanei din Ineu numără 331 oameni.

DOC. CLXXXVI

Registrul de solde al celor din TOPINCS din sangeacul Ineu, vialyetul Timișoara, pe anul 999–1000 (1590–1591)

MARTOLOGII: Hudaverdi aga are zilnic 11 a., iar cele 3 ode au, împreună, 27 oameni. Prima are 10 cu 44 a./zi. A

doua are 8 cu 29 a./zi. A treia are 9 oameni cu 37 a./zi.
Totalul oamenilor este de 26.

DOC. CLXXXVII

Registrul de solde a cetății CENAD din vilayetul Timișoara
pe anul 999–1000 (1590–1591)

ULUFEGII: Hasan aga are 18 a./zi. Are 44 oameni, în 5
ode, cu solda zilnică de 7 a.

MARTOLOGII: Selim aga are zilnic 12 a. Hasan Ramazan
chehaia are 6 a./zi. Radoka căpitanul are 7 a./zi. Sunt 3
ode cu total de 28 oameni.
Totalul garnizoanei numără 73 oameni.

DOC. CLXXXVIII

Registrul de solde al cetății MIZAKI (Mucsaki?) din
vilayetul Timișoara pe anul 999–1000 (1590–1591)

AZAPII și REISII: Mohamed aga are 9 a./zi, Regep
chehaia are 8, Zulfikar Abdullah are 5 a. soldă zilnică. Are
2 ode cu 19 oameni.

MARTOLOGII: Durak aga are 10 a./zi, Edris căpitanul
are 6 a./zi. Sunt 3 ode cu 18 oameni, toți slavi. Prima odă
are 5 luptători, a doua are 7 și a treia are 6. Numărul total
este de 42 oameni.

DOC. CLXXXIX

Martologii cetății VRSAC din vilaietul Timișoara în anul
999–1000 (1590–1591)

Ali Pervane aga are 15 a./zi, Abdullah căpitanul are 8, Mustafa chehaia are 8 a. soldă zilnică. Farkas Matyas sergentul are 5, Jovan Markovit are 4, Pijale Abdullah 4 și mai sunt 7 oșteni sârbi cu câte 4 a. fiecare. Sergentul Stoian Damian are 4 a., Gyura Ogri are 4, Nicolka Popovik are 4 și alți 7 slavi au fiecare câte 4 akçe.

DOC. CXC

Registrul soldelor azapilor din DANDABAD (Vardabad?) din ținutul vilayetului Timișoara în 999–1000 (1590–1591)

Gazi aga are 16 a./zi, Ibrahim Hosrev are 12, Husein reis are 4 a. Sunt 2 ode cu 19 oameni cu o soldă zilnică de 4–5 akçe. În total sunt 22 oameni.
(Hațegan I., Vincze C., 2002).

Anul 1591

F. D. Veniturile vilayetului de Timișoara s-au ridicat la suma de 10.812.449 akçe care au fost cheltuite pentru solde (6.2711.931 akçe) și altele (1.2488.089 akçe). Aceste sume provin 54 % din muktataa, 25,79 % din gizie, 8, 87 % din darea oilor (Fodor P., 1996, p. 33).

Martie În centrul Europei se știa de dorința beilerbeiului timișorean de a ocupa restul Banatului, dar și de plata de 500 mărci de argint pe care i-a plătit principele transilvan spre a potoli pretențiile acestuia (Hurmuzaki E., III/2, p. 27).

Martie 25 Principele transilvan îi scrie beilerbeiului de Timișoara despre Ibrahim, beiul de Ineu și problemele create de el în zona cetății și domeniului Dezna.

F. D. Vilayetul de Timișoara are acum 6 sangeacuri: Timișoara, Cenad, Lipova, Ineu, Gyula, Moldova.

Noiembrie Lista oștenilor din cetatea Gyula, pe nume, funcții și unități, cu suma cuvenită fiecăruia. Sumele au fost plătite de eminul muktataa din Timișoara și Cerna (Fekete L., 1955, p. 515–519).

Decembrie 17 Bani necesari pentru hrana a 34 oșteni sunt dăruți de eminul Ahmed Celebi din Sarad (localitate dispărută pe lângă Giarmata) (Idem, p. 515).

Anul 1592

F. D. Hasan pașa este numit beilerbei de Timișoara, dar moare cu prilejul unor lupte în Bosnia, înainte de a-și prelua funcția (Cronici turcești, I, p. 495). Este numit Mustafa (circa 1592–1593) Fenyvesi L., 1995, p. 264).

Anul 1593

Iunie 23 Marele vizir Sinan pașa, îl trimite ca beilerbei la Timișoara pe Kirli Hasan, cu rang de vizir (Cronici turcești, III, p. 6), care îl înlocuiește pe Mehmed pașa.

F. D. Solul francez Jaques A. de Thou scrie că pașa de Timișoara (Kirli Hasan, N.N.) l-a înscăunat domn al Țării Românești pe Mihai Viteazu (Mihai Viteazu, 1983, II, p. 128).

Iulie 4 Otomanii declară război imperiului romano-german.

August Se produc mari inundații în Transilvania și ținuturile învecinate.

Septembrie–octombrie Marele vizir, cu trupe timișorene, atacă și cucerește cetățile Vészprem și Pálota din Ungaria, după

care se retrage la Buda, inclusiv beilerbeiul de Timișoara, deși austriecii își încep contraofensiva (Cronici turcești, III, p. 31).

Noiembrie 8 Din Lugoj, banul Gheorghe Palatici scrie despre incursiunea „ungurilor” asupra târgului Mako, unde i-au surprins pe turci la moschee și au ucis 200 dintre ei (Veress A, 1914, IV, p. 40).

1593–1606 Războiul dintre otomani și imperiali, declanșat de „Liga Sfântă”, la care vor participa și cele trei țări române, dar și trupele vilayetului de Timișoara.

II.c. Între două lumi 1594–1616

Anul 1574

Februarie–iunie Răscoala românilor și sârbilor din Banat împotriva dominației otomane, cu notabile succese locale și înfrângeri repetate ale beilerbeiului de Timișoara.

Februarie Cetele de haiduci, însoțite de populație, atacă și cuceresc târgul, palanca și cetatea Vârșețului. Într-o scrisoare către împărat, principele transilvan scrie că „ai noștri au reușit să ocupe la Vârșeț curtea beiului și i-au distrus pe turcii care se aflau acolo, în afara celor ce au scăpat cu fuga în cetate”. Conducătorul acestei armate populare a fost Petru Maijos, român de origine, fost în slujba banului de Lugoj–Caransebeș, apoi stabilit în satul Obad. Răsculaților li se alătură și minerii de la o mină de argint din preajma Vârșețului. Răsculații ocupă și alte sate și târguri din zona Cărașului, având Vârșețul ca punct de sprijin (Feneșan Cr., 1985/6, p. 106–107).

Februarie Un nou centru al răscoalei este Valea Almăjului, unde răsculații sub conducerea lui Ioan Lugojanul (cu câțiva ani înainte Iankul Lugosian fusese viceban al lui Gheorghe Palatici) controlează întreaga zonă.

Martie Răsculații ajung și incendiază cetatea Bocșei, apoi 500 de răsculați ocupă târgul Margina. În același timp garnizoana otomană a Făgetului, dar și a altor fortificații mureșene se refugiază la Timișoara, cetățile părăsite fiind ocupate imediat de banul de Lugoj–Caransebeș, Gheorghe Palatici. (Tomoni D., 2002, p. 131–132).

Martie Marele vizir Sinan pașa trimite un corp de oaste în Banat să cerceteze amploarea și consecințele mișcării populare.

Martie Răsculații atacă și distrug podul de pontoane de pe Dunăre, pregătit pentru trecerea armatei lui Sinan pașa, capturează provizii și materiale de război, obligându-l pe marele vizir să treacă în Ungaria prin altă parte decât Banatul (Feneșan Cr., 1985/6, p. 109).

Martie sfârșit Actele crude de represiune asupra populației (spintecarea, tragerea pe roată, tragerea în țeapă) au făcut ca locuitorii din zona Lipovei să confiște corăbiile trimise după sare spre Transilvania și să ucidă echipajele otomane (Ibidem).

Martie-aprilie Răscoala se extinde și în alte regiuni dunărene, Serbia, Bulgaria. Arderea moaștelor sfântului Sava, pe 27 aprilie la Vraçar, din porunca lui Sinan, provoacă răscoala poporului sârb (Ibidem).

Aprilie Ceașul Ahmed, trimis de beilerbei la Alba Iulia să ceară explicații pentru instigarea la răscoală, este ucis, fapt care agravează raporturile bilaterale. O comisie anchetează acest omor, îi dă satisfacție deplină beilerbeiului și-l invită să asiste la execuția celor vinovați; pașa refuză și, drept urmare, vinovații sunt eliberați (Idem, p. 110).

Aprilie 1 Scrisoarea marelui vizir, care ajunge acum la Alba Iulia, specifică prinderea unor răsculați — în frunte cu Stancu — la Irhova, a 7 răsculați la Devihaba, 4 răsculați plus cei 7 frați ai unui anume Lazăr în satul Azovița; satul Juriu Mare a trecut integral de partea răscoalei, la fel și locuitorii din Bileni. În aceeași perioadă răsculații din Almăj, sub conducerea lui Mătniceanu, se pregătesc să atace cetatea Făgetului (Idem, p. 107–108).

Aprilie Hasan, beilerbeiul timișorean, este înlocuit cu Sofu Sinan pașa.

Aprilie 17 Mihai Viteazu îl trimite pe postelnicul Toma la Gheorghe Palatici „Fiindcă am fost nevoiți să trimitem la

Domnia Ta pentru deosebite lucruri de nevoie pe postelnicul curții noastre Toma prin care am vestit din belșug despre toate lucrurile din aceea pricină rugăm pe Domnia Ta, pe prietenul nostru vecin binevoitor, să-i credeți vorbele pe care le va spune cu cuvintele noastre”. (Veress A., 1933, IV, p. 75 și Hațegan I., 1985, p. 213–214).

Mai 26 Lupta de la Panciova, dintre otomani și răsculați, în care mor mulți sârbi, inclusiv Vukadin, spahiul din Parta, mor pe câmpul de luptă (Feneșan Cr, 1985/6, p. 112).

Mai sfârșit Principele transilvan trimite spre Banat o armată condusă de Moise Secuiul care, sprijinită de forțe locale, a cucerit Șiria, Lipova, Făgetul, stăpânindu-le însă scurt timp (Trâpcea Th., 1986, p. 275)

Mai sfârșit Cucerirea palâncii Obad de răsculați a însemnat extinderea mișcării spre vest, până la Mureș și Tisa.

Iunie 1 Răsculații atacă și cuceresc cetatea Becicherecu Mare (Zrenjanin). 2000 de răsculați atacă cetatea iar sangeacbeii și o parte a garnizoanei otomane fug.

Iunie început Două atacuri succesive ale noului beilerbei timișorean, Sofu Sinan pașa, sunt zdrobite de răsculați în zona Becicherecului Mare. Prima luptă s-a dat la Pretay, unde trupele beilerbeiului și ale sangeacbbeilor de Lipova, Cenad și Gyula, estimate la 11.000 luptători, au fost învinse și au scăpat doar o mie dintre aceștia. Al doilea atac otoman este și el respins.

Iunie Răsculații se dispersează spre punctele strategice de pe Tisa unde cuceresc, la Titel, corăbiile otomane cu provizii, apoi orașul Becej, fără cetate însă.

Aprilie–iunie Schimbări repetate ale beilerbeilor timișoreni: Hasan este schimbat cu Sofu Sinan pașa, apoi și acesta îi cedează locul lui Hasan cel Tânăr; sunt semne ale neputinței otomane de a stăpâni situația din Banat.

Mai–iunie Trupe imperiale asediază cetăți din Ungaria, trupe otomane (inclusiv timișorene) conduse de marele vizir, contraatacă (Cronici turcești, III, p. 6–7).

Mai–iunie Răscoala se întinde și în sud-estul Banatului iar o solie este trimisă la principele transilvan. Ea este condusă de către Vlădica Todor din Lipova și obține un steag și promisiunea de ajutor. Numărul răsculaților ajunge la o mie cinci sute iar printre conducători, Vlădica Todor, căpitanii Doțian, Petru Moisuț și Ioan Lugojanul (Păiușan–Sav, p. 30).

Iunie 9 și 10 Două solii ale răsculaților bănățeni sunt la imperiali; prima, condusă de George, ajunge la Hatvan și-i cere generalului von Teuffenbach trupe și muniții; cealaltă, sub conducerea lui George Raț, ajunge la arhiducele Matthias la Esztergom, și-i cere un comandant destoinic spre a conduce trupele bănățene.

Iunie Imperialii trimit un ajutor simbolic (tunuri și cavalerie ușoară, respectiv 400 oșteni–300 călăreți și 100 archebuzieri).

Iunie Contraofensiva otomană în Banat; detașamentele imperiale sunt distruse la Mănăștiur.

Iunie Mustafa pașa este amintit drept beilerbei de Timișoara (Cronici turcești, I, p. 415).

Iunie 13 O scrisoare a conducătorilor răsculaților către principele Transilvaniei despre vizita lui Mihail Vaida din Lugoj și sprijinul promis și așteptat din partea acestui principe „Banul Sava Veli Mironit și Vlădica Todor. Această scrisoare o scriem cu toții, toți spahiii, cnezii și întreaga sârbime și toată creștinătatea, toți care ne-am botezat de la un Dumnezeu.... Vrem să vestim pe Domnia Ta (Moise Secuiul, N.N.) că a venit între noi Mihai Vajda (din familia bănățeană Vajda, N.N.) și ne-a găsit în tabără, vreo mie. De aceea, am trimis în toate părțile pe acest pământ și în două sau trei zile se pot aduna cinci sau șase mii. Iară cnezii și creștinii se adună cu toții aici și

jurară înaintea lui Veli Mironit Sava și a Vlădicăi și a lui Mihai Vajda că slujesc cu credință și cu adevărat Maiestății Sale craiului... (Veress A., 1929, IV, p. 77–79). Acest Mihai Vaida a fost confundat în mod frecvent cu Mihai Viteazu, fără temei însă.

Iunie 23 Scrisoare a principelui transilvan către sultan, la sfatul lui Mihai Viteazu, cu scopul de a-l amăgi asupra adevăratelor sale intenții asupra Banatului. (Idem, p. 84).

Iulie Numirea lui Hasan cel Tânăr ca beilerbei aduce și riposta hotărâtă a trupelor otomane, care încep ofensiva și obțin victorii decisive asupra localnicilor.

Iulie 10 Bătălia de la Becicherecu Mare, dintre cei 4.300 răsculați și trupele otomane, se soldează cu un adevărat măcel, din care scapă doar 300 creștini (Decius Barovius, 1866, p. 102–108).

Iulie Otomanii înving trupele răsculate lângă Timișoara, apoi pe cele conduse de Iancu Halabur la Parta. Urmează o represiune sângeroasă, dar otomanii — speriați de bejenia generală a locuitorilor — promit iertarea generală pentru cei care se vor întoarce în satele lor.

August 4–8 Armata otomană este la Buda, inclusiv trupele vilayetului timișorean conduse de Mihalidji Ahmed pașa, plus alți patru beilerbei și încep asediul cetății Esztergom.

Septembrie 4 Hasan, beilerbeiul de Timișoara, îi scrie lui Ștefan Báthory, rudă cu principele transilvan, cerându-i credință și-l va ridica în scaunul principatului. O mișcare diplomatică inteligentă, ce urmărește dislocarea forțelor creștine (Veress A., 1929, II, p. 104–108).

Septembrie–octombrie Atacuri și cuceriri otomane în Ungaria cu participarea beilerbeiului de Timișoara. În 22 octombrie se declanșează revolta celor trei Țări Române (Decei A., 1978, p. 265 – 269).

Septembrie 20 Din Bratislava se scrie că transilvănenii au intrat în vilayet și, unindu-se cu sârbii, se îndreaptă spre Timișoara (Hurmuzaki E., III/2, p. 50).

F. D. O relatare engleză spune că „... prințul Transilvaniei și-a adunat forțele și a intrat în pașalâcul Timișoarei, unde a trecut toate garnizoanele turcești prin foc și sabie și la urmărit pe Hasan pașa până la porțile cetății Timișoara”. (Tappe E. D., 1964, p. 92).

Toamna Cronicarul otoman Mustafa Selaniki descrie astfel intrarea transilvănenilor în Banat, luptele de aici și asediul Timișoarei: „... la serhatul Timișoarei, afurisitul de ardelean, cunoscând foarte bine situația de la Poarta Fericirii, a început să adune ghiauri și să se răzvrătească. S-a arătat că atunci când el a atacat cetatea Lipova sangeacbeiu ei a căzut, trecând în rândul martirilor, iar ghiaurii au pus stăpânire pe cetate”. El notează cu durere că otomanilor le-au rămas doar sangeacurile Timișoara și Gyula, restul intrând în mâna dușmanilor (Documente turcești, I p. 367–368).

Octombrie 25 Raport despre faptul că principele și-a împărțit armata în două părți, dintre care una împotriva Timișoarei și cealaltă împotriva Gyulei (Hurmuzaki E., III/2, p. 52).

Noiemrie 11 Roma Papa primește un raport al principelui în care acesta promite că va asedia Timișoara (Veress A., 1929, II, p. 150–151).

Noiembrie 20 Trupe transilvane își stabilesc cartierul general la Lugoj și cuceresc fortificațiile cu garnizoane otomane din estul și nordul vilaietului. Moise Szekely asediază și cucerește Făgetul (Marki S., 1895, II, p. 18–19).

Decembrie În zona Lugoșului Mihnea Turcitul, venit în sprijinul otomanilor, a fost învins de către trupele transilvane (Lupta, 1981, p. 76).

Iarna 1594/1595 Tătarii iernează în vilayet, dar fac stricăciuni atât de mari încât beilerbeiul spânzură câțiva, iar hanul, supărat, ordonă plecarea tătarilor de aici (Călători străini, III, p. 428–429 și Marki S., 1895, II, p. 123).

Iarna Din decembrie noul beilerbei este Mihaloglu Ahmed, până în mai 1595, apoi din nou din august 1595 până în toamna lui 1596 (Fenyvesi L., 1995, p. 264).

Anul 1595

- F. D.* Registrul de socoteli al Sighișoarei consemnează pentru acest an cheltuielile cu pedestrașii trimiși de oraș la Caransebeș (Hurmuzaki E., XII, p. 27).
- F. D.* Un cutremur triplu afectează toate zonele carpatine și dunărene, inclusiv Banatul (Armbruster A., 1980, p. 404).
- Ianuarie* Tătarii, plecați din Banat, sunt învinși de frații Buzești și revin la Timișoara (Hurmuzaki E., III/2, p. 2).
- Februarie 20* Din Kosice se scrie că „bulgarii sau moldovenii, transilvănenii și niște sârbi, în număr de 18.000, au respins pe tătari și i-au prins în clește la Timișoara, așa că n-au mai putut să mai dea înapoi ori să înainteze, i-au bătut, au dobândit pradă mare și au slobozit pe robii creștini, duși cu ei...” (Lupta, 1981, p. 9).
- Martie* Lipsă de provizii în vilayet, concomitent cu sosirea unor noi forțe militare otomane aici (Hurmuzaki, XII, p. 38).
- Aprilie 1* Bostangi Husein ceauș cere permisiunea principelui de a merge spre Moldova, solicitând și retrimiteră la Timișoara a ceaușului trimis la Aron Vodă, care l-a luat prizonier și l-a trimis la Alba Iulia (Tört. Adattár, 1874, p. 36).
- Aprilie 25* Trupe ardelen, comandate de Andrei Bârcianu, luptă la gurile Dunării (Hurmuzaki, E., III/2, p. 95).
- Aprilie–Mai* Se fac mari pregătiri militare și au loc schimburi de solii între părțile beligerante.
- Mai 10* Mihalidji Ahmed pașa de Timișoara este numit la Buda (Cronici turcești, I, p. 368).
- Mai 27* Gheorghe Borbely este ban de Lugoj și Caransebeș (Iványi I, 1875, p. 73).
- Iunie* Mihai Viteazu îl trimite pe Gheorghe Palatici la cancelarul Ștefan Josica, arătându-și credința față de tabăra creștină (Veress A., 1929, IV, p. 243–244).

Iunie–iulie Campania transilvană asupra vilayetului de Timișoara se soldează cu cucerirea cetăților din zona mureșană Cenad, Făget, Vărădia de Mureș (8 august), Chelmac, Lipova, Șoimoș, Arad, Felnac, Nădlac, Șiria, Pâncota, Ineu. Trupele principelui atacă apoi, și cuceresc, cetățile Bocșa (18 iulie) și Vârșeț (22 iulie, unde Deli Kuer aga — comandantul cetății — este ucis) (Marki S., 1895, II, p. 24).

Vara Beilerbeiul de Timișoara participă la apărarea cetății Esztergom, este schimbat, iar noul pașă merge cu trupele sale la Hatvan (Cronici turcești, I, p. 368).

August 1 Beilerbeiul de Timișoara pradă până la Dobra și stârnește riposta transilvană (Marki S., 1895, II/2, p. 21).

August 8 Gh. Borbely ocupă orașul Lipova și ucide mulți dușmani, îl pradă și se alege cu o bogată pradă (Hurmuzaki, E., III, p. 83).

August 13–14 Gheorghe Borbely, banul de Lugoj și Caransebeș, înfrânge armata beilerbeiului de Timișoara (venit să recucerească cetatea) la Făget. Cad prizonieri 8.000 otomani și beii Lipovei și Ineului (Barovius, 1866, p. 180–186).

August Transilvănenii atacă și cuceresc apoi Lipova (19 august), iar restul cetăților mreșene — inclusiv Cenadul — sunt părăsite de otomani.

August Djafer, beilerbeiul de Timișoara, pleacă cu trupele sale la Szeged, asediază Szolnok, apoi ajunge la Hatvan — cucerit între timp de imperiali — și se întoarce la Szeged.

Septembrie–octombrie Asedierea cetății Timișoara de către principele Sigismund Bathory; la sosirea unor trupe otomane, transilvănenii se retrag. Iată o relatare a cronicarului otoman Ibrahim Pecevi asupra acestui asediu „Apoi a trimis oastea sa purtătoare de semne de înfrângere la asediul Timișoarei. Hadâm Djafer Pașa, care venise la Belgrad, s-a îndreptat asupra acestora cu oamenii săi care se găseau alături de el, precum și cu oastea din acele părți.

Atunci, afurisiții, neputând să mai rămână, s-au retras de lângă cetate și, ridicându-și tunurile, au plecat în capitala lor nenorocită (Cronici turcești, I, p. 174–175).

Octombrie 19 Din Târgoviște italianul Piccolomini scrie despre sosirea acolo a lui George Palatici — fost ban de Lugoj–Caransebeș — cu 60 de oameni, pentru a intra în serviciul lui Mihai Viteazu (Călători străini, III, p. 567).

Octombrie 26 Nicolae Dascălul, venit în Muntenia cu Sinan pașa și plecat odată cu el „A auzit că sub Timișoara a fost acum 2 luni oaste creștină, de asemenea și sub Lipova, dar amândouă nu au făcut nimic”, mai spune că „transilvănenii au luat o cetate turcească oarecare chiar pe graniță (Vârșeț, N.N.), dar după aceia a sosit acolo oastea turcească, a respins oastea transilvănenilor până la graniță” (Călători străini, III, p. 613).

Noiembrie 2 Principele transilvan discută varianta unui nou asediu al Timișoarei, scrie nunțiul papal arătând că aceasta este centrul unei regiuni (Hurmuzaki E., XII, p. 27).

Noiembrie 5 Albert Lonyai, unul dintre conjurații anului trecut, a ajuns la Timișoara, de unde a plecat apoi la Istanbul (Idem, p. 62).

Noiembrie 14 Filippo Pigafetta scrie din Brașov că „Ar fi îndemnat principele să se îndrepte spre Timișoara... țara e îmbelșugată în alimente și orașe pentru cvartiruirea armatei...” (Călători străini, III, p. 553).

Noiembrie 24 Același italian scrie că „Din Ungaria vești bune. Turcii nu ar mai avea decât 2.000 oameni la Timișoara. I se scrie principelui să vină cu restul armatei să o cucerească. Iar dacă nu ar merge el, ar putea-o cuceri chiar de acolo, deoarece acel căpitan (Gh. Borbely, N.N.) are 6.000 combatanți și așteaptă și ceva ajutor de la arhiducele Maximilian”. (Ibidem).

Noiembrie 29 Italianul Cesare Vandana îi scrie ducelui de Mantua că „La Timișoara au fost trimiși 3.000 pedestrași

cu luntrea, folosind o apă foarte mare, un râu (Mureș, N.N.)” (Idem, p. 657).

Decembrie Djafer pașa este numit beilerbei de Timișoara „Mai sus numitul Djafer pașa, în rebi ül-ahîr (decembrie, N.N.) intrând în Belgrad, a trimis la Timișoara pe beii de Alagea Hisar și Velcetrin și de Semendria, împreună cu zaimii lor, pentru a izgoni pe dușmanii maghiari care atacaseră cetățile Lipova, Ineu și Cenad din apropiere de Timișoara. De astă dată Sinan pașa, trimițând poruncă lui Mehmed pașa, beilerbeiul de Anatolia, i-a încredințat acestuia conducerea treburilor de la graniță, iar Djafer pașa a fost însărcinat cu paza ținutului Timișoarei”. (Cronici turcești, I, p. 374).

Decembrie 6 Filippo Pigafetta, sol italian ajuns în zonă și participant la asediu, descrie astfel cetatea Timișoara: „Timișoara este un oraș mic în afară de orice închipuire pentru că nu are de jur împrejur mai mult de o jumătate de milă: este încercuit de râul Timiș (Timișul mic, azi Bega, N.N.)... de la care își ia numele. Var înseamnă oraș sau cetate și Timiș fiind râul, este ca și când ar vrea să spună cetatea Timișului... Jumătate din Timișoara este închisă de un zid de pământ și lemn după obiceiul acestei țări și din această parte are mlaștini nespuse de mari și smârcuri, și șanțuri, și ape foarte adânci, astfel că din cauza depărtării nu poate fi bătută cu artileria. Cealaltă jumătate este întărită cu zidărie de cărămidă, după sistemul vechi al balistelor. Înăuntru se întinde o tranșee modernă, lungă de 150 de pași (pasul florentin are 1,67 m, N.N.) și largă și adâncă de cel puțin 3 pași, socotind pasul la șase picioare și la mijloc un turnuleț ce slujește de baterie pentru a apăra acea așezare, care are șanțul de apărare format din același râu Timiș”. (Călători străini, III, p. 557).

Decembrie 10 Din Alba Iulia se scrie că „... La fel cei din Timișoara, așteptându-se la un asediu al principelui din Transilvania, au dat drumul să iasă din acea fortăreață 70

de care de bagaje și un număr mare de turci, dintre bătrâni și bolnavi și alții care nu erau apti pentru război, și având cei din Lipova informații despre această plecare, i-au atras în ambuscadă într-un pas îngust, i-au tăiat pe toți și s-au întors cu pradă bună de război acasă; pentru aceasta Alteța Sa ardea atât de mult de nerăbdare să asedieze Timișoara încă din această iarnă, ceea ce era aproape imposibil”. (Mihai Viteazu, V, p. 48).

Anul 1596

Ianuarie 5 Cosimo Caponi către ducele Toscanei despre venirea la Timișoara a noului beilerbei de Timișoara; vechiul beilerbei cu familia și slujitorii se retrage, dar este întâmpinat pe râul Timiș de Martin Horvath cu trupele sale care, profitând de întunericul nopții și de luminile făcliilor aprinse de otomani, atacă, ucid și pradă micul convoi; sunt eliberate 75 femei ce urmau a fi închise în seraiurile otomane, ia 300 cai și 13 care cu valori (Veress A., 1929, V, p. 2–3). Este vorba despre același fapt din decembrie 1595. Tot acum aflăm că fratele hanului tătar are ordin de a veni la Timișoara cu 20.000 luptători, dar și faptul că aici au ajuns deja 8.000 otomani, ca sprijin pentru beilerbeiul de aici.

Februarie Deli Marco cu cei 300 călăreți dalmațieni ai săi luptă prin părțile Timișoarei. Pe 2 martie el este ales comandant al celor 3.000 haiduci liberi din zona Lipovei, după care se mută cu ei mai aproape de Timișoara, spre a putea acționa în voie împotriva otomanilor (I. Georgescu, Baba Novac, p. 65).

Februarie 20 Ștefan Iosica, cancelarul principatului Transilvaniei, aflat la Praga, discută cu solii italieni despre proiectul de

asediere și cucerie a cetăților bănățene (Veress A., 1929, V, p. 13–14).

Martie 4 Gheorghe Borbely cu 2.000 de oșteni atacă convoiul otoman ce se îndrepta spre Istanbul, capturând prăzi impresionante. A fost ucis fostul beilebei de Timișoara, iar creștinii au capturat 300 de cai și valori de 150.000 scuzi, încărcate pe 13 căruțe, inclusiv 160 femei creștine destinate haremurilor (Păiușan R., p. 33).

Martie 28 La Alba Iulia a sosit vestea că zilele trecute haiducii ar fi bătut un corp de 400 otomani între Timișoara și Cenad și puțini ar fi reușit să fugă de acolo (Hurmuzaki E., XII, p. 244).

Aprilie–mai Trupele otomane de la Timișoara asediază cetatea Lipova. Inițial armata turco-tătară pradă zona Crișurilor și Mureșului, apropiindu-se de cetate, pe 28 aprilie, sub comanda lui Soliman. Garnizoana, deși inferioară numeric, iese la luptă dar pierde 400 oameni și se retrage în cetate. Pe 5 mai otomanii încep asediul, bombardnd-o cu artilerie. Ziua, apărătorii — cifrați la circa 3.500 — respingeau atacurile iar noaptea reparau distrugerile zidurilor Aici au luptat și 143 mercenari scoțieni; 25 dintre ei au murit aici. Comandantul Lipovei, Gheorghe Borbely, a ordonat ca în noaptea de de 10 spre 11 mai să tragă neconținut artileria cetății. Beiul otoman a crezut că au sosit ajutoare și a comandat retragerea spre Timișoara (Hurmuzaki E., III/2, p. 190).

Mai 10 Trupele principatului transilvan, în număr de 20.000 oameni, pleacă din Alba Iulia spre Timișoara.

Mai 14 Știrea despre ridicarea asediului otoman asupra cetății Lipova ajunge la Alba Iulia.

Mai 26 Trupele și principele ajung la Ilia, înaintând cu greu din pricina ploilor ce fac impracticabile drumurile.

F. D. Un Avisso în limba germană tipărit la Praga, având titlul *Despre victoria fericită și împrăștierea multor mii de turci și tătari din fața orașului Lipova, pe care aceștia l-au*

asediat în cursul lunii aprilie a anului 1596..., aduce elemente inedite, necunoscute direct istoriografie românești. Iată textul „Atunci în a treia zi de septembrie 1595 a cucerit armata noastră creștină orașul Lipova. Prin urmare, armata turcă împreună cu tătarii au asediat acest oraș din nou în cursul lunii aprilie (1596 N.N.). Cu toate că hoardele turco-tătare s-au retras, dar nu mai departe de două mile și fiindcă au aflat că Înălțimea Sa principele Transilvaniei o să lipsească mai mult timp, au năvălit iarăși asupra Lipovei în 12 mai, a patra duminică după Paști; au adus opt tunuri mari de câmp împreună cu opt căruțe cu pulbere, crezând că pot distruge cetatea. În timp ce tătarii aveau 4.000 și turcii 20.000 oameni, ai noștri din cetate nu numărau mai mult de 3.000 și au început să atace; au ridicat scările pe ziduri atacând cu toată superioritatea. Domnul Georg Barbir (Gh. Borbely, N.N.) din Lipova a dat dispoziție să se ducă tunul mare la poartă și l-a încărcat de mai multe ori. Atunci când atacul a fost mai puternic și ai noștri s-au arătat viteji peste tot, domnul Georg Barbir a dat ordin de deschidere a porții și dușmanii au năvălit imediat în număr mare; ai noștri au tras în schimb din interior și le-au provocat pierderi considerabile. De asemenea au fost trimiși afară husarii pentru a-i hărțui. Dar fiindcă au văzut că mulți au căzut, s-au retras din nou în cetate. În timp ce din cetate s-a văzut că dușmanul îi atacă atât de puternic pe ai noștri, comandantul nu a mai putut ține porțile deschise și le-a închis, dar câțiva husari au întârziat. Acest fapt nu l-a împiedicat pe dușman să atace între timp sub porți. Artileria grea a fost din nou încărcată, ai noștri au deschis din nou porțile și au ieșit afară provocând mari pierderi dușmanului. Acest atac a durat de la 7 până după amiaza la 2, timp în care tătarii se odihneau și ceilalți atacau orașul. Când dușmanul a văzut că nu e nimic de făcut, s-a lăsat păgubaș și s-a retras cu rușine, fugind și lăsându-le alor noștri pulberea împreună cu 3

tunuri de câmp. În timpul hărțuirilor pașa de Timișoara a fost rănit grav, beiful din Gyula și cel din Cenad au rămas morți pe câmp; în total au murit în jur de 3.000 turci și tătari. Domnul Barbir a ieșit personal la hăituire și s-a mirat că ei nu au luat cele 3 tunuri și nu s-au gândit să ducă pulberea înapoi. În aceeași zi ai noștri au aprins la Timișoara aproape toate casele și fiindcă dușmanul a văzut focurile din depărtare, a lăsat Lipova și s-a grăbit spre Timișoara”. (Hațegan I., 2003, p. 333–340).

Iulie Același Avviso despre ce se întâmplase de fapt atunci la Timișoara „Cei din Timișoara, fiindcă au văzut și au știut că Lipova este asediată și că ai noștri sunt puțini nu s-au speriat de dușmani, dar domnul Palatici («Balatisch» în textul original, N.N.) comandantul Lugojului a trimis 400 de trabanți într-o expediție la Timișoara și când au ajuns în mare grabă acolo nu s-au pus la odihnă ci au aprins suburbiile și au bătut toba în mijlocul Timișoarei în cinstea Înălțimii Sale; așa cum se spune, au făcut pradă frumoasă, dar fiindcă au fost puțini n-au putut sta prea mult ci s-au dus acasă, întâmpinați pe drum de domnul Palatici împreună cu restul trupei și i-a condus în cetatea Lugojului. De asemenea ai noștri au eliberat în jur de o mie creștini prizonieri la Timișoara și i-au dus la Lugoj”. (Ibidem).

Iunie Principele transilvan ajunge cu armata sa la Lipova, unde remarcă meritele lui Gh. Borbely, Gh. Palatici, Petru Barabaș și Ioan Captari; vizitează câmpul de luptă, apoi cetatea. Consiliul de război ținut aici indică continuarea campaniei prin asediul Timișoarei.

Iunie Tătarii sunt la Cenad, de unde întreprind acțiuni împotriva principelui, aflat la asediul cetății Timișoara.

Iunie Garnizoana timișoreană, comandată de beilerbeiful Mihalidji Ahmed pașa, are 10.000 oameni, din care jumătate sunt archebuzieri (Decei A., *Istoria...*, 1978, p. 281).

Iunie 11–24 Principele transilvan începe un nou asediu, și acesta nereușit, al cetății Timișoara. La început creștinii reușesc să umple o parte a albiei Timișului cu pământ spre a se apropia de ziduri, dar garnizoana otomană bombardează asaltul și acesta eșuează. Cu acest prilej otomanii folosesc țiței și dau foc lucrărilor, la fel cum procedaseră creștinii asediați aici în 1552.

Iunie 19 De la Alba Iulia sunt trimise la Florența știri despre acest asediu „La 10 iunie principele s-a prezentat sub Timișoara cu oștirea. Noaptea a pus să se instaleze 20 piese, cu care a început baterea din trei părți: 12 piese de 10 livre, celelalte de 30. Cu bateriile din 11 (iunie) a fost înfundată artileria dușmanului. Intenționează să facă în noaptea de 11 un deal de pământ care se întrecă fortăreața. Se apropie atât de mult cu tranșeele, încât ai noștri se gândesc să treacă la etape. Turcii dinlăuntru cu pașa, până la 10 mii, însă numai jumătate sunt archebuzieri bravi. La apariția trupelor noastre au făcut o ieșire, însă au fost aruncați înapoi cu moartea a 160 și 20 de-ai noștri și tot atâția prizonieri, care înaintaseră prea mult. Tabăra principelui e de 40.000 combatanți, și la tranșee au 15 mii de archebuzieri. Tătarii sunt până la 35.000 și s-au retras sub Cenad 10 mile de Timișoara, de unde fac jefuiri”. (Veress A., 1929, V, p. 37–38).

Iunie 21 Același diplomat italian scrie că „Astăzi a sosit un civil aici din tabără, care relatează că Alteța Sa a bătut ieri fortăreața Timișoarei, că în parte făcuse o spărtură prin care ar putea intra 8 care deodată, și că Alteța Sa a făcut să se dea un asalt și că intraseră de-acum câteva steaguri cu soldați, care au ajuns până deasupra bastioanelor. Inșă în acea clipă turcii și tătarii care stăteau aici prin împrejurimi s-au adunat și au făcut mare pagubă, luând vreo 1.000 de care de provizii și ajungând până la tranșee și asaltându-i pe ai noștri din trei părți. Cauză pentru care ai noștri de la asalt se întoarseră jos, ca să vină în ajutorul celorlalți,

ceea ce dacă nu se producea, ar fi luat fortăreața”.
(Idem, p. 38–39).

Iulie 4 Cancelarul Iosica scrie despre asediul nereușit al Timișoarei, menționând două asalturi creștine, pe 17 și 23 iunie, apoi în noaptea următoare, principele ordonă retragerea trupelor sale la Lipova (Veress A., 1929, V, p. 38–39).

Iunie În timpul asediului otomanii folosesc țiței – la fel ca și creștinii în 1552 — pentru a da foc lemnului întins de asediatori peste mlaștinile din jurul zidurilor (Trăpcea N. Theodor, 1986, p. 277).

Iulie „Știri scurte și adevărate, ardelențești, tătărăști și turcești în care se relatează ce s-a întâmplat înainte și după asediarea Timișoarei, cu atacuri și trageri, lupte și hărțuiri. Relatate de o persoană nobilă care a participat la ele și le-a scris”; relatarea este tipărită, cu aprobare, în iulie 1596, fără specificarea locului și are pe prima pagină portretele (fanteziste) ale lui Sigismund Báthory și ale hanului tătar. Iată textul referitor la campania princiară „Consemnare oficială cum înalt slăvitul și înalt nobilul domn Sigismund, domnul Transilvaniei, al Țării Românești și al Moldovei, comite și domn al secuilor, s-a retras din fața și din Timișoara și ce s-a întâmplat înainte și după asediu, relatat veridic de un nobil transilvănean și descris în amănunt, precum urmează. După ce nobilul domn i-a alungat pe turci și tătari cu mari pagube pentru ei din fața Lipovei, înălțimea sa cu aceiași armată s-a îndreptat spre Ferolak (Felnac, N.N.) a cucerit într-o zi această localitate și i-a lăsat să plece pe turcii staționați aici, care fără nimic s-au îndreptat apoi spre Timișoara. Între timp câțiva tătari, în jur de 6.000, s-au apropiat de Lugoj, în scopul cuceririi acestei localități și a celor din jur. Între timp însă, ai noștri aflând de aceasta, cei din Lugoj, cei din Lipova și cei din castelul Posa (Coștei, azi lângă Lugoj, N.N.), împreună i-au atacat serios pe tătari, au ucis în jur de 3.000 și i-au

pus pe fugă. Săracii prizonieri creștini, care au fost cărați de tătari prin toate locurile, au fost salvați, toate animalele furate au fost recâștigate, restul însă (al tătarilor N.N.) s-au dus la Sarad pe râul Timiș și s-au salvat în preajma Timișoarei, ocupată de ai lor. După aceea, ai noștri, sosiți în fața Timișoarei în duminica Trinitatis (9 iunie N.N.) s-au plasat între Galad și Sarad și și-au făcut câteva tranșee în aceeași noapte. Au început să tragă, după aceea au cucerit suburbia rascienilor fără pagube deosebite în 13 iunie, apoi s-au oprit cu tunurile și cu armele și au spart zidul între cele două bastioane încât puteau intra câte 6–8 căruțe, ceea ce s-a întâmplat în inima zidurilor de apărare, apoi domnul Kornis a trecut peste șanț să facă multe pagube cu ajutorul armelor de foc și de aprindere deși nu s-a putut cu nimic să fie împiedicat să aprindă focuri în cetate, dar acestea au fost mereu stinse de turci cu lucruri umede. Fiindcă s-a văzut că aruncarea de focuri a fost zădărnicită de zelul turcilor, s-a început a se ridice, în fața unei biute, pământ și în două zile s-a ajuns să se poată intra, printr-o spărtură mare, în bastion. Așa cum s-a decis aceasta pe 15 ale acestei luni, în consiliul de război. În timp ce ai noștri dezlănțuiau zilnic atacuri periculoase, au fost hărțuieți împotriva turcilor și tătarilor în afara Timișoarei; fiind atacați de aceștia s-au pierdut provizii dar prin mutarea a 100 de căruțe cu începere din 17 s-a pregătit un atac general, și s-au luat toate măsurile necesare de strângere a proviziilor și, în zorii zilei, s-a trecut la atac. În această dimineață la ora 3 a venit în lagărul nostru un voluntar tătar și, întrebat fiind de santinelele noastre, a spus că a venit de bunăvoie la creștini și a mai spus că a auzit din gura hanului tătarilor că intenționează să atace tabăra creștină atunci când aceasta va ataca serios cetatea și de aceea s-a amânat atacul și s-a adevărit acest fapt, căci la ora 7 circa șase sute de tătari au atacat tabăra. Le-au fost opuși 200 de husari

care au fost obligați să se retragă, apoi au fost trimiși în ajutorul lor muschetarii și aceștia s-au descotorosit de tătari, trăgând asupra lor și cu tunurile. Au murit peste 50 tătari și dintre ai noștri nu au murit, dar au fost răniți destul de mulți cai și oameni de săgețile tătărești. Așa încât unii păreau arici din cauza săgeților și pe urmă au murit și câțiva soldați din pricina rănilor. După ce tătarii au fost puși pe fugă, hanul a venit cu mare tam-tam spre tabără, cu urlete îngrozitoare „Allah, Allah” și i-a atacat pe cei din afara taberei și i-a mânat până în parcul de căruțe, apoi s-au îndreptat tunurile spre ei și au fost nimeriți în plin: împotriva lor au fost trimiși mai mulți oameni decât data trecută, așa încât i-au pus pe fugă iar tătarii, furioși din pricina pierderilor, au înconjurat timp de 3 ore tabăra pentru a găsi un loc potrivit pentru a intra, dar au fost întâmpinați în așa fel încât foarte mulți au rămas pe câmp. Apoi turcii din Gyula și mulți tătari și-au încercat norocul crezând că pot cuceri artileria, sau cel puțin să o distrugă, și cei din cetate au ieșit în număr mare dar domnul Albrecht Kiral (Albert Kiralyi, N.N.) a avut mare grijă de artilerie, a încărcat tunurile și a tras în desimea turcilor, făcând prăpăd printre aceștia; marile pierderi suferite i-au făcut pe turci să-și piardă încrederea încetul cu încetul; de data aceasta numărul lor a fost de opt mii de călăreți din care în mod sigur jumătate nu au mai părăsit câmpul de luptă; ei aveau și un mare număr de trupe neregulate în spate, acolo unde erau și femeile tătare îmbrăcate bărbătește și puse pe cai pentru ca numărul lor să pară mai mare. Pe 16 iunie pregătirile erau încheiate și șanțul umplut, însă turcii aflaseră prin sârbi că ai noștri vor să atace, cu toate că trupa era de părere să nu se atace ci să se facă noi poziții de tragere, dar până la urmă s-a hotărât să nu se mai piardă ocazia ci în ziua următoare să se încerce norocul, cu voia Domnului, și Înălțimea Sa să păstreze tabăra. Dar în aceeași noapte au sosit din Szolnok și Gyula, în cea mai

mare taină, 100 de călăreți fără pedestrași care s-au ascuns în stufăriș la o milă depărtare și au hotărât — pentru a împiedica atacul nostru — să ne atace tabăra împreună cu tătarii. Pe 17 iunie, dimineața devreme, ai noștri s-au pregătit de atac pentru care promiseseră ajutor și sârbii dar răufăcătorii s-au ascuns în pivnițele suburbiilor și în alte locuri, așa încât trabanții noștri au trebuit să atace singuri, lucru ce s-a și făcut serios căci ai noștri au început foarte curajoși atacul. În timp ce tunurile noastre trăgeau turcii au fost nevoiți să se retragă și rapid au fost cucerite câteva steaguri turcești, dar apoi ai noștri au fost siliți să se retragă din pricina numărului mare al dușmanilor care au vrut să intre în oraș și chiar au pătruns la început în tabăra de care, dar au fost respinși. Atunci când cei din cetate au observat acest lucru au făcut mult rău alor noștri dar și turcilor lor cu foc și pulbere. Un locotenent a căzut în luptă și căpitanul a fost rănit la braț. Presați de acest contraatac, ai noștri au fost siliți să se retragă, iar turcii au ieșit iarăși dar au fost în așa fel întâmpinați cu foc și pulbere încât au rămas pe loc peste 200 turci, timp în care turcii și tătarii din afara Timișoarei au înconjurat cu mare larmă, timp de vreo două ore, tabăra noastră. Atunci când ai noștri au văzut că încep să obosească caii adversarilor au dat ordin unui mare număr de călăreți și pedestrași să-i atace; tătarii, cu caii obosiți, au observat acest lucru și au început să fugă iar călăreții noștri i-au urmărit cam 2 mile și pe mulți i-au răpus. Până au ajuns la un loc cu mușchi, tătarii au crezut că sunt în siguranță, dar ai noștri au trecut prin locul acela și i-au urmărit. Când au văzut asta tătarii nu s-au mai luptat ci au lăsat totul baltă și au fugit fiindcă caii lor nu au mai rezistat, fiecare s-a salvat cum a putut. Atunci ai noștri au omorât, împușcat orice au vrut și au găsit multe arcuri, săgeți, săbii tătărești și multe alte lucruri și au sosit în tabără cu toată prada și cu prizonierii; printre altele cu cei 500 de boi pe care hanul îi ascunsese

în stufăriș. Mulți au crezut că și hanul este prins și au trimis repede știre în tabără despre el și despre uciderea a 4.000 și mai mulți dușmani. Cu noroc bun ai noștri au ajuns înapoi la Timișoara și acum puteau să și atace pentru că tătarii nu mai erau, dar între timp turcii săpaseră neconținut șanțuri și au tras spre noi și se apărau mai bine ca înainte. De asemenea principele Transilvaniei aflate, prin anumiți spioni, că în Timișoara este o mare armată, bine aprovizionată cu muniții și asigurată cu hrană asigurată de sârbi și de jefuitorii liberi (haiducii liberi, N.N.) dar și faptul că mulți dintre aceștia fugiseră. Totuși principele, fiindcă se răriseră rândurile și ajutoarele promise întârziiau, nu a întreprins nimic împotriva dușmanului. În schimb turcii așteptau și sperau în ajutorul lui Chiafer pașa (Djafer pașa N.N.) să vină cu 60.000 oameni. De aceea principele considera înțeleaptă măsura de a-i ierta de data asta pe dușmani și să se retragă disciplinat și în ordine pentru ai lui și pentru întreaga creștinătate. S-a retras deci la Lipova și a făcut tabără acolo. Vroia să vadă încotro se îndreaptă dușmanul, să-și odihnească trupele, să adune cât mai mult popor, să-i cheme pe secui și să mobilizeze țărănimea. Aștepta și ajutorul promis pentru a se opune dușmanului cu puteri înzecite și cu ajutorul Domnului...”; urmează scrisoarea principelui către împărat, în care relatează — din punctul său de vedere — campania acestui an. (Traducerea românească este inedită, fiind făcută în anii optzeci de regretatul Horst Helfrich, om de cultură timișorean).

F. D. Egumenul Pamfilie din Partoș îi scrie unui episcop din Meedia (Mehadia) despre moartea vlădicilor Doțian și Teodor din zona Timișoarei și a vlădicii din Lipova în cursul răscoalei bănățene din anul 1594 (Cotoșman Gh., 1956, p. 110).

August Hasan pașa îi oferă principelui transilvan pacea, în ciuda asedierii Timișoarei (Hurmuzaki E., XII, p. 274).

August 12 Gheorghe Borbely cucerește cetatea Făgetului, apărată de trupe ale beilerbeiului de Timișoara și ale beilor de Lipova și Ineu (Borovszky S., 1896, I, p. 218–219).

Septembrie 6 La Timișoara este amintit negustorul Francisc Olas („italianul”, N.N.) care vine la Lugoj și oferă informații banului de aici Ștefan Becheș care — la rândul-i — le transmite cancelarului Josica. În esență ele vorbesc despre campania sultanală pornită deja asupra Ungariei și despre situația de la Timișoara (Hurmuzaki E., III, p. 277).

Septembrie 10 Armata transilvană, comandantă de cancelarul Ștefan Josica, merge spre Lipova și de acolo — cu oști din Banatul de Lugoj–Caransebeș — vrea să atace peste Oradea, trupele otomane din Ungaria (Veress A., 1929, V, p. 42–44).

Septembrie 10 Din Alba Iulia principele donează lui Nicolare Peica din Caransebeș, pentru multele sale merite, șapte predii pe malul Dunării lângă Tisovița, foste ale soției sale, cucerite apoi de turci, recucerite acum de creștini.

Septembrie–octombrie Campanie sultanală asupra cetății Eger, la care participă și beilerbeiul de Timișoara, timp în care cancelarul transilvan cu oști princiare și bănățene vine spre Lipova și Timișoara, pe care le asediază fără succes.

Octombrie 16 La Alba Iulia ajunge știrea despre victoria lui Mihai Viteazu, în Țara Românească, împotriva tătarilor veniți din Ungaria și de la Timișoara (Hurmuzaki E., XII, p. 280). Este singurul scuces din acest an al Ligii Sfinte.

Octombrie 26–noiembrie 12 Asediul și cucerirea cetății Eger; trupele beilerbeiului de Timișoara ocupă o parte a dispozitivului otoman de asediu (Hurmuzaki E., III, p. 272).

Decembrie 23 Principele transilvan donează cancelarului Ștefan Josica și fraților acestuia târgul Bujor cu așezările și pertinențele fostului district, la fel și Fârdea, posesiunile

Poieni și Lunca(ni) dar și muntele Padeș ce ține de cetatea Margina (Tomoni, 2002, p. 135).

Anul 1597

Ianuarie 4 La Alba Iulia se știe că două mii de otomani au fost trimiși la Timișoara (Mihai Viteazu, 1986, IV, p. 91).

Ianuarie 6 La Praga se cunoaște despre luptele celor din Lipova cu turcii și uciderea a 200 dintre ei, inclusiv capturarea mai multor prăzi (Hurmuzaki E., III/2, p. 228).

Ianuarie 7 Hasan pașa, fiul lui Mehmed pașa, îi scrie principelui transilvan despre ajutorul pe care i l-a dat anul trecut, prin determinarea sultanului să nu vină asupra Transilvaniei, apoi prin intervenția sa la sultan pentru a-l ierta pentru asediul Timișoarei, fapt împlinit (Mihai Viteazu, I, 1982, p. 152).

Februarie 9 Vizirul Hasan pașa raportează sultanului despre pregătirile de război ale creștinilor, care adună oaste pentru a merge asupra Budei și Timișoarei (Cronici turcești, I, p. 383).

Februarie Un ceaș otoman sosește la Alba Iulia la principe; la plecarea acestuia, beilerbieul de Timișoara solicită o nouă întrevedere cu alți doi ceași care propun pacea (Hurmuzaki E., III/2, p. 513).

Martie 17 La Praga au sosit știri despre o luptă în preajma Lipovei cu turcii, respinși și fugiți de acolo (Idem, p. 237).

Aprilie 12 Este amintit Mehmed, ca beilerbei de Timișoara (Mihai Viteazu, 1986, IV, p. 99).

Aprilie 13 Soldații din Caransebeș împreună cu haiducii au făcut un raid fulger la sudul Dunării și au interceptat 60 de ieniceri ce mergeau de la Belgrad la Smederevo, au luptat și au învins, aducând principelui transilvan trei steaguri ale acestora. Tot acum s-a aflat de la prizonieri că

beilerbeiul de Timișoara și sangeac beiul de Szeged vor să construiască o cetate la gurile Carașului și o a doua puțin mai jos și la dreapta primeia, pentru a se opune celor din banatul creștin (Veress A., 1929, V, p. 64).

Mai 4 Principele donează lui Petru Bethlen de Ictar și rudelor sale, pentru faptele lor de arme și credincioase slujbe, posesiunile Ictar — cu castelul, acum pustiu, Harabocz, Draganfalua, Kustelek, Suștra, Racovița, Herzovasela, Cralovăț, Chevereșu Mare, Rekasecz, Remetea Mare, Racovița, Hisias și prediul Zlavoselo, fost eale familiei, ocupate de turci și acum revenite în mâna creștinilor (Tomoni, 2002, p. 135).

Mai 25 Cu prilejul unor tratative dintre imperiali și otomani, primii cer restituirea cetății Timișoara, în schimbul căreia ar plăti anual un tribut de 12.000 scuzi aur (Hurmuzaki E., IV/2, p. 224).

Mai 28 Principele donează nobilului Francisc Fiat și rudelor sale satele din districtul Carașovei, acum intrate în stăpânire creștină: Carașova, Gârliște, Ciudanovița, Jitin, Agadici, Ilsawa cu alt nume Maidan, Răchitova, Goruia, Greoni, Petrovecz, Gorwicza și Zpenczuracz; semn că hotarele Banatului creștin s-au extins spre vest (Feneșan Costin, 1980, p. 98–100).

Mai 24 Principele donează districtul Margina cu 43 sate și districtul Mănăștiur cu 31 de sate lui Ștefan Turcu (Török). La punerea în posesie asistă Ioan Câmpu, ofițer din Făget, castelanul Ștefan Bekes și Micu Iancu, fost castelan. (Ibidem).

Mai Principele a ordonat trupelor sale să facă o incursiune spre Lipova și Timișoara, spre a testa rezistența otomană.

Vara Principele transilvan îl trimite ca sol la sultan pe Martin, diacul din Lipova, fin diplomat și bun cunoscător al limbii turce; acesta obține bunăvoința sultanului dar, odată întors în principat, află că principele s-a răzgândit și nu mai vrea

pace; îl trimite pe același Martin, de data aceasta ca sol la împăratul german.

Iunie 4 Visconti către cardinalul Aldobrandini, din Alba Iulia „Soldații din Lipova bănuind pe căpitanul lor că ar trata predarea acelei fortărețe în mâna turcilor care, după cum se află prin spioni, se adunau în acest scop la Timișoara, l-au făcut prizonier, și altețu sa a poruncit să fie adus aici ca să facă cercetare, crezându-se că totul nu este decât o bănuială, deși se aude că după arestarea acestuia, turcii aceia s-au reîntors la locurile lor fără a mai încerca ceva. Altminteri e liniște la hotare”. (Călători străini, III, p. 390).

Iunie 6–15 Cronicarul Mustafa Selaniki, prin gura unui ciorbăgiu de ieniceri ajuns la Istanbul, spune că „este adevărat că ghiaurii umili, venind cu nenorociții cei afurisiți, au asediat Pesta și Timișoara. Găsiți o cale și luați măsuri, căci până când măriia sa padișahul va sosi la Belgrad, dușmanii legii vor termina ce au de făcut”. (Cronici turcești, I, p. 385).

Iunie 16 Serdarul (comandantul N.N.) armatei otomane arată că beilerbeii de Buda, Bosnia și Timișoara au fost schimbați (Ibidem).

Iunie 26 La Praga se știa despre o luptă la Lipova, soldată cu victoria creștină (Hurmuzaki E., III/2, p. 247).

Vara Hanul și oastea tătară se află în preajma Timișoarei, ca sprijin împotriva transilvănenilor (Mihai Viteazu, V, 1988, p. 146).

August 18 Principele îi donează fidelului său Andrei Bârcianu, banul de Lugoj–Caransebeș, târgul Carașova și posesiunea Goruia, ocupate de turci și reocupate acum de creștini (Törtènelmi Adattár, III, 1873, p. 305–308).

August 20 La Praga se știe despre o încăierare dintre oștenii din banatul creștin și trupe otomane din Timișoara, soldată cu 40 de prizonieri la creștini (Hurmuzaki E., III/2, p. 256).

- Septembrie 9* Din Lipova Gheorghe Borbely îi scrie principelui despre plecarea tătarilor spre hotarele Moldovei, știri aflate de la niște turci din Timișoara (Idem, XII, p. 314).
- Septembrie 11* Principele îi reamintește banului Bârcianu despre vechile privilegii ale târgului Caran (Caransebeș, N.N.) și-i cere să țină seama de ele (Feneșan Costin, 1977, p. 311).
- Septembrie* Oști transilvane, conduse de cancelarul Ștefan Iosica, vin în Banat.
- Octombrie 17–noiembrie 27* Transilvănenii asediază cetatea Timișoara, dar se retrag fără să o cucerească (Borovszky S., Temesvár, p. 52 – 53, Trâpcea N. Theodor, 1986, p. 277–278).
- Octombrie 20* Din tabăra de la Timișoara cancelarul Ștefan Iosica scrie că „Numitul cancelar a fost trimis la Becicherec cu 2.000 călăreți și toți atâția pedestrași și cu două tunuri mari, pentru a cuceri cetatea. De asemenea au fost trimiși peste Tisa și 400 de haiduci, s-au așezat mai jos de Cenad și au năvălit asupra castelului Martona, unde au găsit doi bei, pe care i-au luat, pe unul din ei i-au ucis, pe celălalt l-au interogat: și întrucât castelul sus amintit era, cum am mai spus, dincolo de Tisa, s-au întors în tabără cu celălalt bei și cu o pradă bogată...” (Mihai Viteazu, IV, 1986, p. 79).
- Octombrie* „S-a scris că, dinspre Timișoara, un voievod, cu 35.000 turci, împreună cu un nou ceauș, au năvălit cu forța asupra principelui... (Radu Mihnea) (Idem, p. 103).
- Octombrie 25* Cancelarul Ștefan Iosica scrie din tabăra de la Timișoara despre avansarea lucrărilor de asediu, despre faptul că au doborât deja trei întărituri „Acum ai noștri au construit trei șanțuri din care să se poată trage bine asupra orașului și castelului și să se producă pagube. Turcii au năvălit odată asupra șanțurilor noastre, dar au fost respinși de ai noștri cu pierderi, căci au fost prinși vii zece și mai mulți turci, după cum au fost aduse și multe pagube. Așa cum relatează turcii prinși, prin tragerea asupra cetății,

poporului din cetate li se pricinuiesc mari pierderi, astfel încât este dezbinat din cază că unii vor să predea cetatea, alții nu...” (Idem, p. 104–105).

Noiembrie 14 și 19 Două scrisori scrise din tabăra transilvană de sub Timișoara, ajunse la Praga pe 13 decembrie, arată că cetatea era încă supusă asediului; oameni de încredere din tabără spun că lucrurile nu merg cum trebuie și asediatorii nu mai au aproape deloc provizii iar o parte din trupe sunt necorespunzătoare. Cum dușmanii atacă aproape continuu este de așteptat de pe o zi pe alta retragerea creștinilor de acolo (Idem, p. 107).

Noiembrie 18 S-a desfășurat un nou asalt creștin asupra fortificațiilor Timișoarei, fără succes (Idem, p. 106).

Toamna–iarna „Discurs” (Scurte știri și povestiri espre ce s-a petrecut din toamna trecută până în timpul nostru de 4 luni... Tipărit la Nürnberg cu aprobare, 1598”. Acest aviso, descrie faptele acestor luni, folosind diverse scrisori ajunse la Nürnberg din Transilvania. Din cele 36 de pagini ale tipăriturii, 11 se ocupă exclusiv cu luptele din Banat și Timișoara; redăm aici evenimentele: „Atunci când principele transilvan a ajuns cu trupele în fața Lipovei au cucerit cetatea Nădlac din apropiere și au murit mulți turci care erau în cetatea respectivă și care se apăraseră. După aceea s-au ocupat de Cenad, care cu ani în urmă a fost un minunat centru episcopal; principele a ocupat-o și a lăsat aici provizii și muniții. După cucerirea cetății amintite, au pornit în fața Timișoarei. Au tras și au asediat-o. Domnul cancelar și Gaspar Kornis — cu câteva zile înainte de sosirea lui Albert Király de la Oradea — au asediat cu trupele lor cetatea Timișoara; despre faptul că mai mulți bărbați și femei nobile din Timișoara s-au dus în tabăra creștină și i-au rugat să cucerească cât mai repede cetatea... În timp ce Timișoara a fost asediată și se trăgea cu tunurile, Armat (Ahmat sau Ahmed) pașa (beilerbei de Timișoara N.N.) l-a chemat pe fiul surorii hanului tătăresc

despre care s-a mai povestit iar serdarul Ungariei i-a cerut. Drept care cere ajutor căci fără ajutorul lui îi era imposibil să țină cetatea. Serdarul a ordonat pașei din Anatolia să trimită ajutoare. El însă nu putea să îndrăznească să-l atace pe principele transilvan și nici nu a vrut, dar după ce acesta a cucerit cele două mari castele din Joskerek (Becicherecu Mare, N.N.) și Martona susnumitul cancelar cu două mii de pedestri și două mii de călăreți a pornit spre Joskerek, l-a cucerit, a omorât tot ceea ce i s-a opus — așa cum îi scrie cancelarul domnului Bochkay. Mai departe el a amintit faptul că la Timișoara s-au pus în poziție trei tunuri mari și că cel de-al patrulea bastion este încercuit și turcii au încercat o ieșire puternică prin spatele transilvănenilor dar aproape toți au fost măcelăriți. Deasemenea sunt neînțelegeri în cetate: unii sunt pentru predare alții nu. O serie de tătari au sosit dar au fost respinși iar pe 25 octombrie 400 de haiduci au trecut Tisa dincolo de Cenad și au atacat castelul Martona, i-au ucis pe toți cei din interior, au prins doi begi, pe unul l-au decapitat și au luat tot din castel, aflând acolo lucruri minunate, apoi i-au dat foc. Au adus un beg, oștean cu experiență, în fața taberei din Timișoara. Pe 29 octombrie principele transilvan l-a trimis pe domnul Pancrațiu Segnye la secui la Brașov, apoi la Mihai, voievodul Valachiei, ca să vină cu 15.000 oameni — pedestrași și călăreți iar pe cei 3.000 trabanți să-i trimită la Dunăre, iar cu cei 6.000 secui să cucerească cât mai repede Timișoara... Intre timp această cetate a fost asediată tot mai mult de principe și nu le-a venit nici un ajutor (otomanilor, N.N.). Câțiva turci — vre-o cinci mii de grăniceri — au vrut să-i sperie în 4 noiembrie, dar principele i-a așteptat la râul peste care trebuiau să treacă cu 10.000 oameni. Conducătorul turcilor, Harman pașa, era experimentat, iar când turcii au vrut să treacă transilvănenii i-au atacat atât de serios, încât cea mai mare parte a lor a rămas în apă și nemai ajungând în fața

Timișoarei, iar restul au fugit la fel și Harman pașa care a fugit în munți și a fost urmărit câteva mile spre a fi prins. Fiindcă acum le revenise totul, transilvănenii au început cu mare atenție și sânguință să asedieze mai serios cetatea, să o încercuiască mai strâns; s-au adus 10 sau 12 tunuri mari din Alba Iulia, după care cancelarul a dat ordin ca pe 12 noiembrie să se atace și au atacat patru ore fără pagube pentru ei. De această dată turcii au făcut o ieșire puternică, de care principele aflate deja, drept care ei au fost întâmpinați cu o ploaie de foc, fiind nevoiți să se retragă cu mari pierderi. La această ieșire au fost prinși 5 turci nobili care au spus că nu mai este posibilă să fie ținută Timișoara dacă nu îi vine ajutor și au mai spus de asemenea că sunt mari neînțelegeri între locuitorii Timișoarei, mulți vrând să predea cetatea iar alții nu sunt de acord. De aceea transilvănenii au sperat să cucerească cât mai repede cetatea. În 14 noiembrie principele a ordonat să vină mai multe tunuri din Alba Iulia și să se facă totul și să atace cetatea și cu mai mult entuziasm. Turcii retrași de la Vac, în jur de 6.000, s-au adunat între Hatvan și Szolnok, pentru a despresura Timișoara, lucru aflat de ai noștri și drept urmare cancelarul a trimis în întâmpinarea lor, din tabăra de la Timișoara, două mii de călăreți și două mii de pedestrași, fără cei patru mii de trabanți, cu ordinul să-i macine; Timișoara rămânea în continuare asediată. (Turcii atacă spre Oradea și Albert Kiralyi, aflat la Timișoara, se întoarce acolo, N.N.)... dar înainte, fiindcă nu le plăcea să plece din fața Timișoarei, au mai atacat-o o dată serios pe 25 noiembrie de dimineața până seara iar cetatea a fost atât de distrusă de trageri încât cel ce ar fi văzut-o altădată nu ar mai fi recunoscut-o. Dar turcii, cu ajutorului lemnului și a pământului, au opus o dărză rezistență iar ai noștri — și datorită timpului nefavorabil — s-au hotărât să renunțe și să alerge în ajutorul Orăzii”. (Traducerea acestui text a fost făcută de

regretatul coleg Horst Helfrich, în castelul Huniazilor din Timișoara, acum mai bine de două decenii).

Anul 1598

Ianuarie La retragerea de la Timișoara transilvănenii au fortificat un castel și au pus acolo un corp de cavalerie care putea ataca vilayetul timișorean în oricare direcție în care era nevoie (Hurmuzaki E., III/2, p. 271).

Ianuarie 18 Diploma de înobilare a lui Petru Băila din Baia de Criș pentru meritele sale militare dovedite în toamna trecută la asediul Timișoarei (Veress E., 1914, p. 142).

F. D. Corpul de oaste munteană, venit în ajutorul principelui transilvan, a fost cantonat la Lugoj.

Aprilie Muteferica Mahmud Efendi este defterdar de Timișoara (Cronici turcești, I, p. 386).

Aprilie 11 Laurențiu Bogar și Ioan Szepsy din Lugoj îi pun în posesia domeniului Ictar pe membrii familiei Bethlen. La acest eveniment sunt prezenți toți vecinii și megieșii, mai întâi nobilii: diacul Martin Ilosvay, Petru Sebesy și Martin Luca din Lugoj, chibzuiții Francisc Stoica și Petru Cernea din Chevereșu Mare, judele Roman Giurca și Grigore Vlah din Silagiu, Daniel Zalasdi, judele Ioan Giruca, Ioan Costicean și Peia Giuchici din Buziaș, Gheorghe Budai, judele Roman Baia și Serb Păla din Ficătari, Matia Maghiar, judele Petru Terla și Roman Stepan din Belinț, diacul Matia Stănișa, Martin Sion jude și Curta Racul din Jabăr, dar și iobagii acestoea din satele vecine (Feneșan Costin 1981, p. 105–106).

Mai O solie transilvană ajunge la hanul tătar, căruia îi cere să intervină la sultan pentru ca vilayetul Timișoarei să fie dat integral Transilvaniei (Hurmuzaki E., XII, p. 352).

- Mai–iunie* Înainte de 10 iunie Gheorghe Borbely este confirmat de principe drept comandant al cetății Lipova (Călători străini, IV, p. 94).
- Iunie 11* Comisarii imperiali ajunși la Târgoviște, raportează despre intenția otomanilor de a ataca Cenadul, Lipova, Lugojul și Caransebeșul (Hurmuzaki, E., XII, p. 361).
- Vara* Beiul Suleiman din Timișoara asediază Cenadul, dar este silit să se retragă la intervenția trupelor transilvane (Popovici Gh., 1906, p. 243).
- Iunie 13* De la Lugoj Andrei Bârcianu (Barchay) raportează despre mișcările otomanilor din Banat și despre: „cetatea făcută de turci la gura râului Caraș unde în vechime se afla o cetate de clopot, într-un loc mlăștinos de care ne se putea apropia decât pe apă (Palanca Nouă N.N.)”. (Veress E., 1914, p. 168).
- Iunie 27* Otomanii atacă Lugojul dar sunt respinși de apărători, care fac multe capturi (Barovius, 1866, p. 326–328).
- Iulie 4* Se desfășoară o altă luptă la Lugoj, despre care banul Andrei Bârcianu spune textual: „Azi în zori de zi ne-am luptat, până la ceasurile unsprezece am adus 25 de capete, o sută vii; dar jumătate din ostași sunt încă în urmărire. împreună cu mulți țărani...” (Veress E., 1929, V, p. 171).
- Iulie 13* Serdarul otoman ordonă construirea unui pod peste Dunăre, mai jos de Belgrad, care este terminat cu mari eforturi în 18 zile și are o lungime de 1850 de zira (arșin = 0,711 m, N.N.) (Cronici turcești, III, p. 23).
- August 2–3* Trupele otomane comandate de serdar — marele vizir — trec Dunărea în Banat în șesul Panciovei, ajunge apoi la Becicherecu Mare unde rămân 45 de zile așteptându-l pe hanul tătar (Bárányi A., 1845, p. 27–28).
- August–septembrie* Marele vizir și trupele sale străbat vestul Banatului până la Cenad (2–5 septembrie). Un cronicar otoman — Solakzade Mehmed Hemdemi — descrie astfel momentul: „... dușmanii din sus numitul Cenad, când au văzut cât sunt de înconjurați de o astfel de oaste

nenumărată, în noaptea aceea, ieșind din cetate, s-au grăbit să fugă și împrăștiindu-se... au lăsat cetatea goală. Oastea islamică, în special cea tătărească, urmărindu-i și vânându-i... i-a făcut prizonieri. În ziua aceea au fost măcelăriți în fața cortului lui Satârgi pașa 150 de dușmani prinși. Sangeacbeilâcul de Cenad a fost acordat lui Sajșaki Ibrahim bei...”; trupele otomane cuceresc apoi Aradul, după care pleacă spre Oradea (Cronici turcești, II, p. 160–161).

Septembrie Yogun aga din Timișoara călăuzește armata otomană de la Becicherecu Mare la Cenad (Cronici turcești, III, p. 24).

Octombrie 4 Dintr-o scrisoare către domnul Moldovei aflăm: „Cred că a aflat Măria Ta că vizirul cu hanul tătăresc au plecat de la Belgrad. Așa că ai noștri au lăsat Cenadul pustiu, Aradul, Felnacul. În Cenad au intrat (turcii N.N.), pe celelalte le-a ars însuși. Mulțumită lui Dumnezeu, până acum n-a jecmănit și nici n-a ars. Dar unde e al împăratului turcesc, între Mureș și Cirș, satele și orașele cuprinse, pe unde au trecut tătarii le-au ars pe toate; ceea ce este mai mare pagubă pentru ei decât pentru creștini”. (Veress A., 1929, V, p. 197–198).

F. D. Principele Sigismund Bathory îi răsplătește pe Mihail, Ioan, Nicolae și George Vaida din Lugoj pentru serviciile militare cu posesiunile Kaperlo, Pogănești și Făget.

F. D. Hadâm Hafiz Ahmed, pașa de Timișoara, este înfrânt în acest an de către Mihai Viteazu (Mihai Viteazu, 1980, I, p. 565).

Noiembrie Dev Suleiman, beilerbeiul de Timișoara, participă la asediul Orăzii, după care este numit beilerbei la Buda, iar în locul lui vine Ismail (Cronici turcești, I, p. 392).

F. D. Un avvisso (Zeitung aus Siebenbürgen) din acest an povestește o luptă cu turcii: Cei din Lipova, ieșind din cetate, au avut o ciocnire destul de puternică cu pașa de Szekesfehervar, l-au înfrânt, i-au tăiat capul și au făcut prizonier pe fiul acestuia împreună cu mulți turci de vază;

au luat prinși de asemenea un mare număr de oșteni precum și două steaguri. După această ispravă, s-au strâns la un loc câteva pașale, în intenția de a răzbuna această faptă și au pornit o incursiune în Valahia... țărani valahi însă i-au învins...” (Mihai Viteazu, IV, doc. 103).

Anul 1599

Martie–aprilie Dieta principatului transilvan, desfășurată la Mediaș, hotărăște să treacă cetățile Făget și Margina sub jurisdicția banului de Lugoj–Caransebeș deoarece acestea nu s-au achitat de o vreme de îndatoririle lor militare (Tomoni D., 2002, p. 135).

Mai 27 Din Cluj, Andrei Báthory îi scrie lui Ali pașa, beilerbei de Timișoara (Hurmuzaki E., XII, p. 445).

F. D. Trupe otomane și tătare se adună în vestul Banatului la Becicherecu Mare (Mihai Viteazu, II, p. 225), apoi — pe 3 iunie — atacă și pradă Lugojul și Caransebeșul (Hurmuzaki E., XII, p. 434).

Vara Comandantul otoman se întoarce de la Buda la Timișoara, unde află că austriecii au contraatacat și se întoarce (Cronici turcești, I, p. 553).

Iulie 2 Din Praga se scrie că „s-au liniștit mișcările pașei din Timișoara, fiind incendiate și părăsite acele pământuri până la granița sa...” (Mihai Viteazu, I, p. 238).

Septembrie 5 Aflat la Istanbul, solul principelui Báthory cere de la otomani cetatea Lipova, promițând în schimb să-i ajute la cucerirea Orăzii (Hurmuzaki E., XII, p. 452).

Noiembrie Întors din campania din Ungaria, marele vizir Damad Ibrahim pașa ia o serie de măsuri pentru calmarea ținuturilor otomane ce sunt devastate de haiduci. Astfel el organizează unități ale populației (români, sârbi, maghiari, etc.) din aceste ținuturi care luptă alături de trupe otomane

pentru uciderea acelor cete de haiduci — tâlhari care pradă tot ce întâlnesc în cale. În acest fel marele vizir redă siguranța internă a acestor zone (Decei A., 1978, p. 288).

Noiembrie Trupele Banatului de Lugoj–Caransebeș nu vor să ajungă la Șelimbăr în ajutorul lui Andrei Bathory, ce va fi înfrânt de Mihai Viteazu. Oștile de la Lipova, Ienopole și Lugoj n-au sosit în ziua luptei în ajutorul cardinalului; dacă ar fi sosit altfel s-ar fi întâmplat lucrurile”. (I. Crăciun, *Cronicarul Szamósközy...*, 1938, p. 126 și Hurmuzaki E., XII, p. 504).

Noiembrie 20 Beilebeiu de Timișoara îl felicită pe domnul muntean pentru cucerirea Transilvaniei. Cei doi soli sunt răsplătiți pe loc cu 3.000 taleri (Mihai Viteazu, I, p. 289).

Noiembrie 29 Un trimis italian scrie că: „au venit câțiva oameni de-ai noștri din Lugoj și Lipova care ne-au spus că Ibrahim pașa și tătarii s-au dus spre casele lor” și a rămas doar un pașă și trei bei la Belgrad (Hurmuzaki E., XII, p. 521).

Decembrie 8 Mihai Viteazu are deja oamenii săi la Lipova, Ineu, Șiria, Lugoj și Caransebeș (Idem, p. 536). Baba Novac cu 56.000 haiduci este în garnizoană la Lipova, spre a o apăra de otomani (Georgescu I., *Baba Novac*, p. 112).

Decembrie 24 Mihai Viteazu se pregătește să lupte împotriva otomanilor în Banat și să cucerească, la anul, cetatea Timișoara (Idem, I, p. 331). Titlul său pentru Banat este „*eiusdem Cis Transilvaniam partiumque eidem subiectivorum fines exercitus generalis Capitaneus*” (căpitan general al armatelor din părțile transilvane de peste munți). Andrei Bârcianu, banul de Lugoj–Caransebeș, este un sprijinitor activ al domnului muntean.

Anul 1600

- Ianuarie 1* Mihai Viteazu îi donează credinciosului său George Borțun din Caransebeș satul Sărăzani ce ține de cetatea Jdioara și se află lângă satul Bujor (Tr. Vuia, N.N.) pentru meritele sale (Veress A., 1929, VI, p. 1–2). Borțun va fi unul dintre locțiitorii domnului în Transilvania în momentul plecării acestuia spre Moldova. La întoarcere (11 august), Mihai îi donează o casă în Caransebeș.
- Ianuarie 10* La Plsen se știa despre steagul de domnie trimis de sultan lui Mihai Viteazu și care-i va fi înmănat de către beilerbeiul de Timișoara (Hurmuzaki E., XII, p. 609).
- Ianuarie 14* Solii transilvani la Poarta Otomană scriu despre faptul că „turcii au lăsat Lipova și Ineul pe vecie ardelenilor”. (Idem, p. 615).
- Ianuarie 15* Sultanul este înștiințat despre incursiunea lui Baba Novac și a haiducilor săi din Lipova asupra vilayetului timișorean, arzând multe locuri (Georgescu I., *Baba Novac*, p. 112).
- Iarna* În proiectul tratatului cu împăratul, Mihai cere ca „...cetățile de pre margini ce se vor slobozi dăna mâna păgânilor spre Domnia Lui: Timișoara, Felnacul, Cenadul, Beșcherecul (Zrenjanin, N.N.), Panciova, Beriniul, cu toate ținuturile câte sunt pân la Dunăre, să fie moșie, fir pre fir, și pre feate”. (Hurmuzaki E., IV/1, p. 217).
- Februarie 11* Trupele lui Baba Novac, vin de la Lipova atacă orașul Timișoara și mahalelele sale, arzând, prădând și luând prizonieri. Își continuă campania ocupând 4 castele și ajunge până la Panciova (Georgescu I., *op. cit.*, p. 112).
- Februarie 18* Mihai Viteazu îi răsplătește pe George – castelan al cetății Jdioara — și pe frații săi Ciocănești pentru meritele lor militare, ridicându-i la statutul de nobil și descrie blazonul lor (Feneșan Costin, 1980, p. 115–117).
- Februarie 22* O solie otomană, cu steagurile de domnie pentru Mihai, este la Timișoara și se îndreaptă spre Alba Iulia (Mihai Viteazu, V, p. 268).

Aprilie Avviso: „La Lipova și în împrejurimle acesteia se află unul, numit Baba Novac, vestit căpitan de haiduci, care are cu el circa 4.000 haiduci și mai poate aduna încă 4.000 în câteva zile. El ajunsese la neînțelegeri cu domnul voievod, având chiar o atitudine rebelă. Domnul voievod i-a trimis multe vorbe bune și i-a oferit bune condiții, astfel că în cele din urmă s-au împăcat, el revenind la devotamentul și ascultarea anterioară; voievodul i-a promis întreaga sa bunăvoință, favoruri și bunuri. El urmează să vină acum (la Alba Iulia, N.N.) aici; un curier din Lipova a sosit astăzi aici cu această știre (Mihai Viteazu, V, p. 265).

Aprilie Baba Novac asediază cetatea Jdioara, apărată de bănățeanul Nicolae de Harmadia, unul dintre puținii rămași credincioși familiei Bathory, apoi pleacă cu domnul în Moldova (Georgescu I., *Baba Novac*, p. 115).

Aprilie 14 Mihai Viteazu îl așteaptă pe Baba Novac ca să poată porni spre Moldova (Veress A., 1929, VI, p. 80–81).

Aprilie 16 Comisarii imperiali ce tratează la Alba Iulia cu Mihai Viteazu notează că „periculoasă este situația în garnizoanele Lipova, Ineu, Lugoj și Caransebeș și fortificațiile din jur”. (Mihai Viteazu, I, p. 468).

Aprilie 24 Trupele lui Baba Novac au ajuns la Alba Iulia și armata stă gata să pornească spre Moldova (Veress A., 1929, VI, p. 90–91).

Mai Beilerbeiul de Timișoara este însărcinat să poarte tratativele de pace cu domnul român (Mihai Viteazu, V, p. 268). Pe 2 iunie el este primit de domn la Iași. Imediat după întoarcere domnul vrea să pornească împotriva Timișoarei. Iată vorbele sale din 2 iunie „...dacă domnii mei nu ar fi zăbovit atât, cu ajutorul lui Dumnezeu, până acum aş fi ocupat și cucerit, fără măcar o ghiulea de tun, Timișoara, Gyula și Beșcherecul, căci așa mi-a arătat mie cel de Sus” (Idem, p. 270).

- Mai 11* Comisarii imperiali sunt speriați de tratativele secrete purtate de Mihai cu beilerbeul de Timișoara (Hurmuzaki E., XII, p. 901).
- Mai 25* Comisarii imperiali raportează despre pregătirile militare otomane, menționând faptul că Ibrahim pașa a făcut o legătură între Belgrad și Timișoara (Idem, p. 915).
- Mai 27* La Alba Iulia ajunge știrea despre deplasarea trupelor și artileriei otomane de la Timișoara la Vărădia de Mureș (Mihai Viteazu, IV, p. 262).
- Iunie 1–2* La Cluj se știe că otomani și aliații lor tătarii atacă Lipova (Hurmuzaki E., XII, p. 933).
- Iunie 8* Comisarii imperiali scriu că „Trebuie — dacă nu e oprit în Moldova — ca Mihai să atace Timișoara”, dar se mai întreabă de unde să-i dea bani (Idem, p. 938).
- Iunie 12* O parte dintre cazacii domnului român merg spre Lipova și Ineu (Idem, p. 941).
- Iunie 19* Turcii sunt la Lipova și Ineu și vor să ajungă și la Lugoj și Caransebeș (Idem, p. 719).
- Vara-toamna* Mihai îl așteaptă pe Basta ca să-și împlinească planurile, dar situația se schimbă prin lupta de la Mirăslău. În Muntenia polonii îl pun guvernator pe bănățeanul Ladilau Becheș, pentru puțin timp însă.
- Septembrie* Un curier de-al lui Mihai Viteazu vine la Lugoj să ceară sprijin militar dar toți locuitorii se refugiaseră în pădure din cauza veștilor despre venirea turcilor (Mihai Viteazu, IV, p. 296).
- Septembrie 7* Trupe credincioase domnului muntean asediază de 27 de zile cetatea Jdioara, apărată de Nicolae de Armadia, unul dintre puținii bănățeni rămași credincioși familiei Báthory (Pesty Fr., 1884, IV, p. 240).
- Septembrie 14* Gheorghe Palatici cere ca să fie unul dintre membrii soliei ardeleni la Mihai Viteazu (Szadeczky L., 1883, p. 634).
- Septembrie 14–21* Răspunsul împăratului la solia lui Mihai Vodă „Cât privește Timișoara, de care domnul voievod are

mare nădejde s-a dobândească și arată mult zel la aceasta, Sfânta Maiestate Imperială în schimb este gata să-și arate printr-o asemenea strălucită pildă generozitatea, astfel încât dacă domnul voievod ar redobândi Timișoara, deși aceasta ține de Ungaria, s-o poată avea ca feud și s-o stăpânească, primind investitura de la Sfânta Maiestatea Sa și de la regii Ungariei, numai domnul voievod să apere și să poată ocroti ținutul de atacurile dușmanilor, astfel să fie despăgubit cu alte bunuri care, după socoteala dreaptă, să fie asemenea Timișoarei”. („Lupta...”, 1981, p. 107).

Septembrie 27–30 La Sibiu se știe despre intențiile otomanilor de a ataca Lipova și Ineu (Szadeczky L., 1883, p. 636).

Octombrie 19 Andrei Bârcianu scrie din Lugoj despre mișcările otomane, despre venirea fiului lui Ibrahim pașa, la Timișoara (Hurmuzaki, E., IV/1, p. 175).

Octombrie 21 Armata lui Mihai, înfrântă pe 3 sept. la Mirăslău, fuge spre Caransebeș și Craiova (Idem, p. 177).

Octombrie 31 Mihai Viteazu pleacă de la Curtea de Argeș cu 500 de oameni prin Lugoj spre Praga (Mihai Viteazu, V, p. 380).

Noiembrie 22 Nobilimea ardeleană recunoaște meritele militare ale lui Andrei Bârcianu, banul Lugojului și Caransebeșului, și-l recomandă atenției imperiale (Hurmuzaki E., XII, p. 1090).

Octombrie–noiembrie După ce Mihai Viteazu a fost înfrânt de poloni și a plecat spre Praga, noul domn este bănațeanul Ladislau Becheș (Veress A., 1929, VI. p. 273).

Decembrie 17 Generalul Basta scrie că Baba Novac împreună cu 1.000 călăreți și 600 pedestrași merge spre Lipova (Hurmuzaki E., XII, p. 1114).

F. D. Scrisoarea unui necunoscut către Ștefan Vaida din Caransebeș: „Îți ofer serviciile mele ca Domnului de încredere și amicului meu. Doresc ca Domnul Dumnezeu să-ți dea tot norocul. Am aflat de la mai mulți oameni care au venit de acolo în mijlocul nostru despre D-voastră de câte bunătăți le-ați făcut parte sărmanei mele soții,

copilului meu, pentru care lucru dacă Dumnezeu mă va trăi, îți voi mulțumi și te voi răsplăti așa ca și D-ta să fii mulțumit, dacă Sf. Dumnezeu va da să mă duc acolo, lucru de care să nu te îndoiești deloc, și de aici înainte arată-le aceiași bunăvoință și nu îi părăsi pe sărmanii de ei, ca bunăvoința adevărată a Domniei Tale să se arate prin fapte bune; apoi să te gândești bine și la starea în care te afli tu însuși, ca să rămâi (?) eu nimic nu scriu; dar aveți urechi și le auziți toate; eu îți sunt tot amicul și ruda bună din trecut. D-zeu să te ție în bună sănătate. Am scris în tabăra de la Timișoara. Soția unei slugi a D-tale e în robie la Becicherec. Viteazului domn Ștefan Vaida din Caransebeș să i se dea această scrisoare. (Hurmuzaki E., IV/1, p. 224).

Anul 1601

Ianuarie Cronicarul Szamósközy scrie acum că „Baba Novac era din satul Poreci, lângă Dunăre, aproape de Semendria. El și preotul român Saski aveau de gând să dea Lugojul și Caransebeșul pe mâna turcilor. Pe acest preot l-a trimis Baba Novac cu cărți, dar a fost prins. Baba Novac a scris pașei din Timișoara: să vii când îți scriu eu și Lugojul va fi al vostru”. (I. Crăciun, Cronicarul..., p. 143–144). Acest tip de știri fac parte din cele ce urmăresc distrugerea susținerii lui Mihai Viteazu. Pe 5 ianuarie Novac va fi ars pe rug la Cluj.

Februarie Din Kosice se scrie despre ajutorul cerut de Sigismund Báthory beilerbeiului de Timișoara, care își pregătește oști („Lupta...”, 1981, p. 114–115).

Martie Se știe că soția și fiul lui Mihai, împreună cu alte 5 persoane importante, fiind prizonierii lui Basta, vor fi trimiși la Timișoara (Mihai Viteazu, IV, p. 321).

- Martie 18* Beilerbeiul de Timișoara vine la Gyula, dar este bătut de transilvănenii conduși de către Gheorghe Borbely (Veress E., 1929, VI, p. 339).
- Mai 9* Principele Sigismund Bathory îi donează lui Ioan Vlad din Lugoj satele Drinova și Stoicești din Timiș (Idem, VI, p. 365).
- Mai 23* Același principe îi donează lui Andrei Bârcianu, banul de Lugoj și Caransebeș, orașul și castelul Lugoj și satele Oloșag, Mikefalwa, Lugojel, Visag, Sacoșu Mare, Sinersig, Hodoș, Boldur, Sâlha, Biniș, Valea Lungă și Serked, ce țin de castelul Lugoj (Feneșan Costin, 1981, p. 121–123).
- Iunie* Beilerbeiul de Timișoara îi cere lui Sigismund Báthory Lugojul, Lipova și Ineul, în schimbul unui ajutor militar (Mihai Viteazu, IV, p. 334).
- Iunie 11* Împăcat cu Basta, Mihai Viteazu se întoarce în Transilvania, dar trimite oameni să discute problema ajutorului militar cu cei din Lipova, Gyula și Lugoj (Veress A., 1929, VI, p. 361–362).
- Vara* Știri și scrisori false despre presupuse tratative între Mihai Viteazu și Ibrahim, beilerbeiul de Timișoara (Mihai Viteazu, IV, p. 340–342). În septembrie atunci când beilerbeiul află de moartea domnului român, trimite 12.000 oameni la pradă în Ungaria (Idem, p. 373).
- Martie 23* La introducerea în posesie a moșiilor primite anul trecut de Andrei Bârcianu se află ca martori vecinii nobili Paul Kereszteși din Românești, Gheorghe Zolati din Coștei, lugojenii: Stefan Petru și Balthasar Sebessi, Matia Maghiar, Toma Pișchi, Mladin Pizdrinesi, Nicolae de Bozvar, Ladislau Dogan din Dragomirești, Ioan Gala, Martin Bența și Vlasiu Căliman din Armadia etc.

Anul 1602

Februarie, început La Lipova, Gheorghe Borbely primește știrea despre luptele din Țara Românească („Lupta...”, 1981, p. 235).

Iarna–primăvara Basta introduce o administrație dură, iar opoziția transilvană se coagulează în jurul lui Moise Secuiul, care cere ajutor otoman oferind Lipova și Ineu (Decei A., 1978, p. 292).

Mai 24 Donație a principelui către George Borțun (Pitar) din Caransebeș pentru posesiunea Silagiu din Timiș (Veress A., 1929, VIII, p. 32–33).

Iunie 7 Sigismund Bathory îl înobilează fără blazon, pe Nicolae Iuga din Făget, vicecrainic și familiar al lui Nicolae Vaida din Caransebeș. Din aceeași diplomă mai aflăm despre prima atestare a Făgetului ca târg, dar și numele a doi vecini ai noului nobil, pe Opra Iuga și Stefan Alman (Feneșan Costin, 1981, p. 17).

Vara Bektaş beilerbeiu de Timișoara, cu ajutorul oștirii anatoliene, pornește pe Valea Mureșului împotriva lui Basta. Pe 7 august cucerește cetatea Lugojului, apoi se îndreaptă spre Făget, combinând atacul cu tătarii care distrug semănăturile și fortificațiile din zonă. Trece apoi în Transilvania, dar este învins de Basta și se reîntoarce la Timișoara. La Timișoara se afla și Moise Secuiul, pe care beilerbeiu timișorean îl vrea domn în Țara Românească (Tomoni D., 2002, p. 136).

August 6 Comandantul cetății Oradea scrie că „...pașa de Anatolia a trecut Dunărea la Panciova cu oștile și unindu-și forțele cu Bekteș pașa, care era deja cu oastea sa la Gyula, a făcut tabără la Timișoara și vrea să jefuiască, să pustiască și să treacă prin foc și sabie tot acest ținut, adică de la Oradea la Lugoj și Caransebeș în jurul cetăților Ineu și Lipova, iar dacă s-ar ivi prilejul să asedieze una din cetăți, Ineu sau Lipova și aceasta cu scopul de a ține în loc pe domnul Gheorghe Basta, de a-l întârzia și de a-l trage

cu totul dinspre Țara Românească, așa ca aceasta să nu mai fie în puterea și stăpânirea lui ..." („Lupta...", 1981, p. 235).

August 7 Din Lugoj judele Petru Görög îi scrie lui Basta despre concentrarea de oști otomane la Timișoara (Veress E., Basta, II, p. 50).

Septembrie 9 La Graz se știe despre circa 10.000 turci și tătari concentrați în august la Timișoara (Veress A., 1929, VII, p. 53).

Octombrie 23 Ștefan Becheș, castelan de Făget, îi scrie lui Gheorghe Borbely despre diverse jafuri întâmplute în zona Banatului creștin (Sziládi –Szilágyi, 1868, I, p. 41–42).

Decembrie Cetatea Șoimoș a fost cedată otomanilor de către Moise Secuiul; este asediată și cucerită după patru zile de asediu de imperiali (Hurmuzaki E., VIII, p. 258).

Decembrie Bektaş beilerbeiul cu 500 pedestrași și 250 călăreți, plus 20 tunuri, începe asediul Făgetului, apărut de castelanii Balas și Căndea, dar și de soția lui Ștefan Becheș. Primii doi sunt uciși, cetatea cade, iar viteaza femeie este luată prizonieră, însă reușește să scape.

F. D. Marele vizir Yemșci Hasan pașa îi scrie sultanului „...dacă țara Transilvaniei va intra în mâna austrieilor, atunci să ne ferească Allah, nu ne vor mai rămâne nici Timișoara, nici Țara Românească și nici Moldova” (Feneșan Cr., 1997, p. 406).

F. D. Sigismund Bathory învins, fuge prin Moldova și Muntenia la Timișoara, apoi la Belgrad, unde se întâlnește cu marele vizir (Hurmuzaki E., II, p. 387).

F. D. După dieta de la Cluj, Petru Husar este numit ban de Lugoj și Caransebeș.

Anul 1603

- Martie* Hasan paşa de Timișoara, fratele lui Kara Yazâgi, este ucis iar funcția de beilerbei este dată altcuiva (Cronici turcești, II, p. 162).
- Mai* 28 Bektaş paşa, beilerbeiul de Timișoara, scrie despre situația din principat, despre prezența imperialilor în Transilvania (Szilády-Szilágyi, I, p. 42–43).
- Aprilie–august* Beilerbeiul de Timișoara, cu Moise Secuiul, trec prin Lipova, apoi prin Deva spre Alba Iulia dar sunt învinși la Zărnești pe 17 iulie, Moise este ucis iar beilerbeiul scapă la Timișoara doar cu 3 cai (Hurmuzaki E., VIII, p. 266–271 și Veress A., 1929, VII, p. 156).
- Iulie* Cetatea Lugojului este cucerită prin trădare de către domnul muntean Radu Vodă, iar comandantul ei („Erösi Petru”) este ucis (Veress A., 1929, VII, p.43).
- Septembrie* Gheorghe Borbely a adunat rămășițele armatei și a ocupat Poarta de Fier a Transilvaniei, cu 5.000 oameni, asigurând astfel siguranța principatului (Veress A., 1929, VIII, p. 166).
- Septembrie* Basta așteaptă infanteria spre a merge la asediul Timișoarei (Veress A., 1929, VII, p. 157).
- Septembrie* 27 Paşa de Timișoara se teme de asediul pregătit de Basta și cere vizirului cinci mii de oșteni, muniție și alimente (Veress A., 1929, VII, p. 169).
- Octombrie* Basta și armata imperială asediază Timișoara, cu ajutor muntean, dar fără succes (Decei A., 1978, p. 292). Inițial trupele lui Basta au coborât pe Mureș până la Lipova. Cei 12.000 oșteni ajung apoi la Timișoara dar mișcările otomane spre principat determină retragerea (Veress A., 1929, VII, p. 177).
- Noiembrie* Basta îl numește pe Simion Lodi drept ban de Lugoj și pe Paul Andrian, ban de Caransebeș.
- Noiembrie–decembrie* Turcii și tătarii, circa 12.000, sunt la Timișoara, dar aici bântuie ciuma.
- F. D.* Istoria lui Deli (nebunul) Djelâlî Hasan paşa de Timișoara este relatată de mai mulți cronicari otomani; dintre ei

relatarea interesantă o are Ibrahim Pecevi. Fost comandant de răsculați anatolieni (Djelali) Hasan este iertat și primește vilayetul Bosniei. În 1603 el este mutat la Timișoara unde își atrage ura populației și armatei, prin purtările sale. Răscoala trupelor îl face să fugă la Belgrad unde este ucis. În timpul sale prezențe bosniece Hasan a trimis un om — cojocar din Timișoara — la papă și în Spania care s-a întors cu scrisori dar s-a dus direct la sultan (Cronici turcești, I, p. 511–512).

Anul 1604

Aprilie Beilerbeiul de Timișoara — Deli Hasan — îl ajută pe Ștefan Bocskay să ocupe tronul transilvan. Tot atunci este înlăturat de la vilayet și ucis (Decei A., 1978, p. 295).

Mai 20 Din Cluj se relatează că „zilele acestea au fost prinși doi trădători vestiți, care au fost aduși aici și cercetați strâns în taină, iar ce au mărturisit încă nu se știe. De asemenea, aceștia nu departe de Caransebeș, cu ajutorul a vre-o sută de turci, au luat o cetate pustiită și au vrut s-o dea turcilor. După aceea însă vre-o 300 de haiduci hotărâți și încercați, care erau în preajmă au luat-o, și s-au așezat la o trecătoare potrivită, așteptând cu sârg pe zișii turci, Atunci când dușmanul cu Albert Nagy și vre-o sută de ardeleni care se găseau cu ei s-au dus la zisa cetate, haiducii au căzut asupra lor pe neașteptate, au bătut cea mai mare parte a ardelenilor, au tăiat cei 300 de turci și au prins și mulți dintre ei („Lupta...”, 1981, p. 237).

Mai Beilerbeiul din Timișoara vine la Lipova, o asediază, dar este silit să se retragă: „...calemgiul cel negru care a ajuns pașă la Timișoara s-a dus cu 2.000 oameni la Lipova unde au făcut gălăgie mare și, fără a ține seama de numărul oamenilor, a dat atacul dar au fost izgoniți cu mare

batjocură și pierderea multor oameni de-ai lor, iar dintre ai noștri puțini au fost vătămați; după aceea haiducii le-au luat urma, iar pașa, vrând să li se împotrivească, a fost izgonit îndărăt. Pe lângă aceasta, zișii haiduci se țin bine de tot și aduc zilnic câte 10–12 robi turci cu sine, iar turcii aduc mărturie că acel calemgiau cel negru cu pașa cel nou vor să asedieze Lipova și Ineu...” (Ibidem, doc. din 1 iunie, scris la Satu Mare, după informațiile primite de la Ineu).

Iunie 13 La Timișoara se află pretendentul la tronul muntean Ștefan, fiul lui Petru Cercel, care-i scrie lui Ioan Pribeg din Lugoj solicitându-i sprijin militar; sunt amintiți Luca Racz căpitan, Ilie aga, Ioan Pârcălab, demnitari lugojeni (Hurmuzaki E., IV/1, p. 374–375).

Iunie 30 Circa 300 cazaci vin din Muntenia spre Caransebeș unde se întâlnesc cu omul lui Gabriel Bethlen — Albert Nagy — și doresc să lupte de partea lui Basta (Veress A., 1929, VII, 205–206).

Iunie–iulie Circa 100.000 tătari sunt ascunși într-o pădure de lângă Timișoara (Idem, p. 203).

Septembrie Lupta de la Balinț dintre otomanii, aliați cu Ștefan Bocskay, Gabriel Bethlen și imperiali, pierdută de primii; beilerbeiul scapă doar în cămașă iar Bethlen, înotând în Timiș, își uită dolmanul în care erau scrisori în sprijinul lui Bocskay (Hurmuzaki E., VIII, p. 284 și Dárány I., 1908, p. 128–129).

Septembrie 19 Bătălia de la Vărădia de Mureș (Marki, 1895, II, p. 43–44).

Anul 1605

F. D. Călătorul otoman Kyrimi Ibrahim, aflat prin vilayet, vorbește despre sangeacurile acestuia: Peciu Nou,

Becicherecu Mare, Ciacova, Lipova, Panciova, Moldova, Cenad și Timișoara (Szentkláray J., 1879, p. 11–12).

Februarie 18 Raport al comisarilor imperiali pentru Basta despre garnizoana imperială de la Lipova care cere — prin comandantul ei Jacob de Seidlitz — provizii și bani, considerate exagerate. Se mai vorbește despre Caransebeș, Lugoj și alte fortificații intrate în mâna lui Bocskay și despre marele pericol de a pierde întreaga zonă (Hurmuzaki E., IV/1, p. 410).

F. D. Hasan pașa de Timișoara îi muștră pe oștenii sârbi din Lipova care au atacat cetatea Lugojului, conturbând astfel liniștea ținutului (Feneșan Cr., 1977, p. 233).

F. D. Înțelegerea dintre principele ales de otomani, Ștefan Bocskay, și sultan pentru retrocedarea tuturor cetăților bănățene cucerite de Bathory și Basta (Pray, Epistolae, III, p. 280–281).

Iulie La început un corp de oaste otoman de 300 călăreți, condus de Hilal Hasan, poartă o luptă în zonă, apoi Hasan pașa cu oastea sa atacă și cuceresc Lipova pe 6 iulie — și, prin predare, Siria (Marki S., 1895, II, p. 47).

August 1 La Istanbul se știe deja că cetățile Lipova și Ineu au fost cucerite de otomani (Hurmuzaki E., IV/1, p. 285).

Septembrie 18 Paul Keresztesi, banul de Lugoj și Caransebeș, scrie despre trimiterea nobilului Ladislau de Gârliște în explorare la Timișoara, apoi spre Cenad (Szilágyi, I, 1869, p. 57–58).

Noiembrie 11 Bektaş pașa este amintit ca beilerbei de Timișoara (Marki, 1895, II, p. 47).

Anul 1606

F. D. Noul beilebei timișorean este Djanpulad zade Ali pașa sau Memi pașa (Fenyvesi L., 1883, p. 264 și Cronici turcești, III, p. 42).

Martie Beilerbeiul de Timișoara trimite 6.000 oșteni la asediul cetății Oradea (Veress A., 1929, VII, p. 264).

Martie Cetatea Lipovei este predată de locuitori principelui Transilvaniei. Iată relatarea cronicarului Szamösközy despre modul în care s-a întâmplat: „Secretarul craiului Bocskay îi propune lui Ștefan Petnehazy să ia prin viclenie cetatea Lipovei din mâinile sârbilor, care au predat-o turcilor. Totul se va întâmpla fără știrea lui Bocskay, ca acesta să nu poată fi învinuit de turci, ci să se creadă că sârbii au înapoiat cetatea fără știrea principelui... Locuia în acea vreme la Ienopole (Ineu, N.N.) un vlădică român cu numele Sava. Petnehazy îi descoperi acestuia planurile și-l trimise la Lipova. Acesta a înduplecat pe capii sârbilor să înapoieze cetatea și orașul domnului nostru Bocskay, iar acesta să le ierte toate greșelile de până acum. Sârbii s-au învoit și ei, căci doar dau orașul pe mâna creștinilor. Conducătorii sârbilor erau atunci în Lipova aceștia: Radu Căpitanul, Petru Kalauz, Ștefan Papi, Radan Starkovici, Sava Deli, Bosno Nedal, toți oameni de frunte....” (I. Crăciun, Cronicarul Szamosközy..., p. 195).

Martie Principele Bocskay îi va încredința lui Ioan Lugojanul (Lugassy) funcția de căpitan suprem al cetății Lipova (Tomoni D., 2002, p. 126).

Octombrie Cetatea Făgetului este reparată de transilvăneni, care numesc aici un nou castelan, pe Martin Török, care primește ca posesiuni satele Coștei (ul de Sus) și Higyed, de lângă cetate (Idibem).

Octombrie 30 Revelatoare pentru raporturile militare dintre principat și vilayet este scrisoarea lui Ioan Lugojanu trimisă beilerbeiului de Timișoara. Câteva pasaje lămuresc această situație: „Mi-au dat astăzi, luni, scrisoarea Măriei Tale, în care Măria Ta scii despre construirea Făgetului și

întrebi Măria Ta, din voința cui o facem și care este cauza acesteia. La acestea pot scrie Măriei Tale, că nu este nici un alt motiv, decât numeroasele tâlhării care au pustiit toate părțile Ardealului, adică ținutul Iliei, ținutul Devei, ținutul Hunedoarei și ținutul Băii de Criș și cărora nu li s-a putut pune capăt până acum... A doua cauză este aceea care ne folosește nu numai nouă ci și Mărilor Voastre, căci din acele castele pot intercepta drumurile numeroșilor tâlhari vagabonzi, iar din acelea îmi dau știre... și astfel pot alunga după dorință pe tâlhari și așa toți aceia, sărăcimea... nu are decât să rămână pe loc și să supravegheze... A treia cauză este aceea că... puternicul împărat a făcut legământ.. că în starea în care a găsit țările și hotarele, în acelea să le mențină...” Cum beilerbeii amenință ca va porni cu oaste împotriva principatului, căpitanul suprem al Lipovei scrie textual „... și eu posed câteva mii de săbii... Și desigur nici noi nu ne vom lăsa patria în mâinile Măriei Tale... Însă precum văd, Măria Ta ai și început lucrul împotriva păcii, de pe când ai reținut acolo pe solul Înălțimii Sale... pe Iacob Deak... De aceea atrag Măriei Tale prietenos atenția, să lași în pace astfel de acțiuni pripite, căci problema lui este un lucru aspru...” (Feneșan Cr., 1975, p. 186).

Anul 1607

F. D. Istoria lui Djanpulad Zade Ali pașa de Timișoara este sintetizată de cronicarul Naima: „... după un an de ședere, datorită apucăturilor sale rele, a ieșit la iveală firea de scorpion care se ascundea în bașbug, a încărcat multe zaherele unui număr oarecare de ostași din ogeacul ghedikli, spahii și silahdari, precum și ostașilor tătari, cu ajutorul cărora s-a grăbit să transporte zahereaua la

Timișoara... A stat un an la Timișoara... Ostașii s-au răsculat, au venit să-l ucidă și a fugit la Kadiz Ali pașa care l-a închis la Belgrad, apoi l-a ucis (Cronici turcești, III, p. 42).

Iarna La moartea principelui Ștefan Bocskay, Gheorghe Borbely vrea să devină principe (Veress A., 1929, VIII, p. 5). Până la urmă este ales Sigismund Rakoczy.

Ianuarie-februarie Noul principe îi scrie banului de Lugoj și Caransebeș, Ștefan Vaida, despre situația politică și militară a Banatului (Szilády-Szilágyi, 1867, I, p. 64).

Iarna Noul principe îi scrie beilerbeiului că îi va preda cetățile bănățene cucerite de antecesorii săi (Pray G., Epistolae, III, p. 292–293).

Iunie 28 Principele Sigismund Rakoczy donează unor oșteni sârbi din Lipova (Ioan de Panciova și Papi) satele timișene Gelu, Vantelek și Faluhely, pentru meritele lor militare. (Juhász K., 1935, p. 13).

Toamna-iarna Tătarii (circa 8.000) iernează în vilayet și jefuiesc toate așezările (Veress A., 1929, VIII, p. 36–37).

Noiembrie 30 Principele donează Vlădicii Sava din Lipova pentru meritele sale dovedite de atâtea ori în trecut, o moară pe Mureș la Radna (Idem, p. 35–36).

F. D. La Timișoara vine Ștefan, fiul lui Simion Movilă, respins din Moldova de vărul său Mihai, după sprijin pentru ocuparea tronului Moldovei (Idem, p. 47).

Anul 1608

F. D. Noul principe transilvan, Gabriel Bathory, recunoaște importanța strategică a cetății Făgetului, aducându-și aici trupe proprii (Tomoni D., 2002, p. 37).

F. D. La Timișoara sosește un nou pretendent muntean, Gavrilă fiul lui Mihnea.

F. D. Noul beilerbei este Mustafa paşa, nepotul lui Djanpulad paşa, care stă doar un an la Timișoara (Cronici turcești III, p. 67).

Anul 1609

Aprilie 3 Principele Gabriel Báthory confirmă diploma regelui Ladislau V din anul 1457 dar și diploma de nobilitate a nobililor români din orașul Lugoj, primită în anul 1551 de la regina Isabella Zápolya (Veress A., 1929, VIII, p. 59–65).

Septembrie 15 Principele donează unor haiduci credincioși satele Serked, Ferged, Zombor și Tőmpös din zona mureșeană (Juhász K., 1935, p. 13).

Anul 1610

Decembrie 13 Fragment dintr-o scrisoare despre evenimentele în pregătire în Principat: „Principele a plecat din Bălgrad pe 6 decembrie. Merge în Sibiu, cheamă acolo pe toți domnii și căpitanii generali și va fi acolo până când vine Gheorghe Racz de la Radu Vodă cu cererea de a da și de a primi norod spre ajutor, după confederație, iar dacă Radul dă îndărăt, își trimite toate oștile contra Munteniei și o pustiește, purtându-l și răzbunarea din vară. Ion Lugassy a venit cu 10.000 de către Lipova, Lugoj, Caransebeș, și dinspre Poarta de Fier”. (Veress A., 1929, VIII, p.110–111).

Anul 1611

- Ianuarie 7* Primele măsuri din „planul dacic” al principilor transilvani. Principele Gabriel Báthory, îl alungă pe Radu Șerban din Muntenia, unde se vrea el domn, și îl numește pe Ștefan Bogdan domn al Moldovei (Idem, VIII, p. 115–116); fapte pe care banul de Lugoj Caransebeș le face și apoi, printr-o solie, le spune sultanului (Idem, p. 114–115).
- Aprilie 28* Principele transilvan Gabriel Báthory conferă Lipovei importante privilegii. Sunt amintiți cu acest prilej principalii notabili și nobili ai Lipovei: primarul Andrei Leorinczy, Mihail Török, Ioan Gazdagh, Luca Varga, George Magyar Makai, Luca Meszáros timișoreanul, Gaspar Halasz, Ioan Varga, George Goz, Blasiu Balassy, George Ban, Ladislau Varga, Nicolae Makai, George Sarközy, Toma Mihalfy, Gaspar Makai, Wolfgang Nagy, Baltasar Nagy, Mihail Maroti, Ladislau Szarafoly (din Saravale N.N.) Blasius Nagy, Valentin Eötvös Sebastian Szábo, Ioan Balica, Ioan Meszáros, Nicolae Otvós, Martin Hajas (Eisenkolb Aurel, 1899, p. 14–22).
- Iunie 5* La Satu Mare se știe că Radu Șerban i-a gonit pe oamenii lui Báthory din Muntenia; pe George Racz l-a decapitat, iar pe Ioan Lugassy l-a făcut prizonier (Veress A., 1929, VIII, p. 170).
- Iulie* Partida nobiliară potrivit lui Gabriel Báthory îi solicită pe oștenii din Lipova, Ineu și Arad ca forță armată pentru îndepărtarea principelui (Idem, VIII, p. 191).
- August 22* La curtea imperială din Praga se știe despre învoiala principelui Báthory făcută cu otomanii pentru a se menține în scaun: cedează patru cetăți importante de pe Mureș și Criș (Hurmuzaki E., VIII, p. 340).
- August* Bătut de Radu Șerban la Zărnești, Báthory fuge la Lipova, unde așteaptă ajutorul otoman (Veress A., 1929, VIII, p. 201).
- F. D.* Zulfikar este beilerbei de Timișoara.

Noiembrie Un raport venețian din 26 arată că noul beilerbei timișorean este Sefer (Hurmuzaki E., IV/2, p. 329).

Anul 1612

Iunie Campanie otomană prin Banat (doar la Timișoara sunt șase mii de otomani) spre Transilvania unde este instalat Gabriel Bethlen (Veress A., 1929, VIII, p. 261).

Iunie 18 Din Lipova Gabriel Bethlen se adresează lui Ștefan Vaida, căpitan suprem al Lipovei, cerându-i să interzică oamenilor săi cucerirea satelor din vilayet, să-i lase în pace pe iobagii din satele din împrejurimi, dar să perceapă dijmele fără nici un fel de favoruri; să afle vești despre vecini (otomani N.N.) și să le trimită imediat principelui; alimentele adunate de la populație să fie conscrise pentru a putea fi înapoiate mai târziu; oricine ar ridica capul împotriva căpitanului suprem să fie prins și pedepsit conform legii (Szilády-Szilágyi, I, 1868, p.107).

Vara Sefer, beilerbeiul timișorean, cu munteni și tătari, intră în Moldova unde îl instalează domn pe Ștefan II Tomșa (Decei A., 1978, p. 369).

Octombrie 4 La Praga ajunge știrea că cetățile Ineu și Lipova sunt pe cale de a fi cucerite de către otomani („Lupta...”, 1979, p. 155).

1612–1618 Misionarul iezuit Iacob Tugolino slujește la Timișoara, având credincioși slavi și maghiari (Juhász K., 1938, p. 316).

Noiembrie 8 Ștefan Somogy de Lugoj, locțiitorul banului de Lugoj–Caransebeș, ține aici, împreună cu ceilalți asesori, scaunul de judecată și rezolvă mai multe pricini juridice ale locuitorilor (Feneșan Costin, 1981, p.135–141).

Decembrie 17 Planul financiar al vilayetului cuprinde 5.510 din impozitul muktataa iar restul bugetului provine din

veniturile beilerbeiului și din impozitele plătite de ortodocși (Fodor Pál, 1996, p. 32).

F. D. Beilerbei de Timișoara este amintit Mehmed pașa (Fenyvesi L., 1995, p. 264).

Anul 1613

Februarie 20 Principele îi donează lui George Bosy din Lugoj trei sate în comitatul Hunedoara (Kun R., Oklevelèk, p. 85).

Februarie 22 Acum otomanii află că oștile principeului Báthory s-au retras din cetățile Ineu și Lipova, la auzul știrii că sultanul a strâns oaste spre a le cucerii. Otomanii le-au ocupat imediat. (Cronici turcești, III, p. 554–555).

Mai 14 Notarul jurat la Lugojului, Nicolae Ivul, transcrie judecata târgului Lugoj cu Ștefan Micșa de Caransebeș, pentru o datorie veche de 1.000 florini pe care târgul o plătitise, dar care nu a fost dată de intermediar celui cuvenit (Feneșan Costin, 1981, p. 135–141).

August 21 Beilerbeiul de Timișoara și pretendentul transilvan Gabriel Bethlen sunt în cetatea Timișoarei cu 10.000 oșteni și vor să cucerească cetățile vestice (Lipova, Arad, Ineu etc.). „Arădenii și lipovenii și-au trimis afară atât femeile cât și copiii, au rămas numai ei în cetate... a sosit vestea că a sosit la pașa Skender alt vizir cu 40.000 turci...” (Veress A., 1929, VIII, p. 312–313).

August Cronicarul Ibrahim Pecevî scrie despre intrarea otomanilor în Transilvania prin Porțile de Fier ale Ardealului și înscăunarea lui Gabriel Bethlen (Cronici turcești, I, p. 518).

Octombrie 23 La lucrările dietei Bethlen este ales principe, apoi primește investitura și din partea sultanului prin beilerbeiul de Timișoara, Iskender; se întâlnește aici și acum și cu cei

doi domni români (Radu Mihnea și Ștefan II Tomșa) (Decei A., 1978, p. 370–371).

- F. D.* Raguzanii catolici din Timișoara cer sultanului permisiunea de a-și ridica o biserică. Tot aici vin doi iezuiți din Transilvania (Grigore Vasarhely și Ștefan Szini) care predică (Oltványi Pál, 1866, p. 133).
- F. D.* Vilayetul de Timișoara are 3.679 soldați, fiind al doilea ca mărime după cel din Buda (Agoston G., 1998, p. 362).

Anul 1614

Februarie 13 Mustafa pașa îi scrie din Timișoara lui Petru Bethlen, ban de Lugoj și Caransebeș, despre mișcările de trupe otomane prin Banat care pot provoca pagube sărăcimii; în aceste cazuri banul să-l înștiințeze ca să poată curma orice posibilă pagubă adusă locuitorilor (Feneșan Costin, 1979, p. 193–194).

Februarie 28 Principele îi cere banului de Lugoj–Caransebeș informații despre mișcările otomane (Feneșan Costin, 1976, p. 417).

Aprilie 14 La Cluj se știe despre faptul că Lipova a fost cucerită de otomani prin trădarea a doi români: unul Sânpetru și altul un preot; cei doi au fost prinși iar primul i s-a tăiat capul, celălalt fiind ars de viu (Suciu-Constantinescu, I, p. 102–104).

Aprilie Spre sfârșitul lunii circa 60.000 otomani erau în zona Lipovei și Ineului (Marki S., 1895, II, p. 59).

Mai–iulie Gabriel Bethlen cedează otomanilor cetățile Lipova, Ineu, Arad, etc. (Idem, p. 63). Locuitorii acestora și ai ținuturilor învecinate se opun însă (Hatványi M., 1859, IV, p. 84–85).

Iunie 2 Principele îi cere fratelui său, Petru Bethlen, banul Lugojului și Caransebeșului, să rezolve problema lui

Ștefan Borsa și să afle opiniile zonei asupra cedării cetăților mureșene (Feneșan Costin, 1976, p. 189).

Iulie 1 Prevederile tratatului dintre Poarta Otomană și principele Gabriel Bethlen, cu privire la retrocedarea ținuturilor amintite „Satele și orașele de la serhaturile de la Solnoc, Gyula, Ineu Lipova și Timișoara care, până la răscoala lui Sigismund Báthory, dăduseră odată haraci și dări...toate atârână de partea aceasta și de aceea să-și dea dările lor potrivit obiceiului și să nu se facă intervenții și să nu se pună piedici din partea Transilvaniei...” (Cronici turcești, III, p. 46).

Iulie 5 Un magnat transilvan îi scrie lui Radu Vodă despre faptul că Ștefan Vaida, cel care ținuse pe seama împăratului cetățile Lipova și Arad a fost înlăturat (Hurmuzaki E., IV/1, p. 557).

Iulie 6 Principele, către banul de Lugoj și Caransebeș, cerându-i informații despre intențiile beilerbeiului de Timișoara (Feneșan Costin, 1976, p. 180–181).

Septembrie 1 Locuitorii din Lipova și Arad se împotrivesc cedării cetăților pe seama turcilor și cer ajutor imperial.

Octombrie 13 Principele, către fratele său Petru Bethlen, cerând noi informații despre otomani (Feneșan Costin, 1976, p. 182).

F. D. Beilerbei de Timișoara este Sefer pașa (Fenyvesi L., 1995, p. 264).

Anul 1615

Ianuarie Beilerbeiul de Timișoara îi scrie principelui transilvan despre felul în care s-au întâmplat faptele la Lipova, dar și despre schimbul lor repetat de solii (Sziládyi–Szilágyi, I, 1868, p. 126–128).

Ianuarie 28 Același schimb de scrisori între cei doi, cu lămuriri suplimentare asupra situației de la Lipova (Idem, I, p. 128–130).

Ianuarie 28 Scrisoare a principelui către banul bănățean cu dorința de a ști ce mișcări are de gând să facă beilerbeiul de Timișoara (Feneșan Costin, 1976, p.182).

Februarie 3 Știre despre situația Lipovei „Mai pot scrie cu siguranță Măriei Tale și aceea că cea mai mare parte din tunurile vechi și treasurile din Lipova au fost duse la Deva, care cetate o acoperă din cale afară de tare; iar Lipova și Ineul e silit Bethlen a le preda sultanului oricând le va pofti, potrivit noului său act de credință ce i-a dat” (Veress A., 1929, IX, p. 42).

II.d Inflorirea vilayetului de Timișoara 1616–1686

Anul 1616

Martie 4 Mehmed pașa, beilerbeiul Timișoarei, îi scrie lui Petru Bethlen, banul Lugojului și Caransebeșului spunând că cei vinovați din vilayet vor fi pedepsiți pentru faptele lor, dar cere ca să nu mai gonească oile celor supuși de pe pământurile creștine; mai cere banii pentru oile primite cadou de la principe și pe care le-a trimis la Lugoj spre a fi vândute (Feneșan Costin, 1979, p. 194–196).

Aprilie Dieta principatului Transilvaniei decide ca cetățile mureșene Lipova, Marginea, Făget, Mănăstur și Sintești să fie predate otomanilor. Întrucât Paul Keresztési, comandantul Lipovei nu vroia, a fost nevoie ca trupele princiare să ocupe Lipova și apoi să o predea pașei de Timișoara (Tomoni D., 2002, p. 137).

Mai 5 Importante forțe otomane sunt la Timișoara și Orșova și vor să treacă prin Transilvania împotriva polonilor din Moldova (Veress A., 1929, IX, p. 82).

Mai 6 Reprezentanții celor trei „națiuni” transilvane îi scriu căpitanului suprem al Lipovei, Paul Keresztési, cerându-i să nu înrăutățească situația cu rezistența sa în fața cedării Lipovei, acesta fiind prețul plătit pentru liniștea țării (Szilády–Szilágyi, 1868, I, p. 144–145).

Mai 6 Ordin princiar pentru căpitanul suprem al Lipovei ca să strămute pe locuitori la Lugoj și Ilia, asigurându-le cele necesare existenței (Idem, p. 145).

- Mai 24* Principele Gabriel Bethlen scrie despre metodele de adunare a armatei, despre modul de răsplată a nobililor și haiducilor ce vin la oaste, dar și despre mișcările otomane de pe Dunăre și din vilayet (Idem, p. 146–147).
- Mai 26* Un citat semnificativ pentru starea principatului este cuprins într-o scrisoare din Satu Mare „Iară pe voievodul Ardealului l-a lăsat la Bălgrad, nu are nici oaste, comitatele sunt foarte indispuse și se strâng cu greu în jurul lui. Așa înțeleg că s-ar sili să pedepsească cu plăcere pe locuitorii din Lipova că nu s-au supus voinței sale. Dar e sigur că până acum nu se află încă acolo nici oaste turcească, nici tătară (Veress A., 1929, IX, p. 90–91).
- Iunie 10* Aflat, în fruntea trupelor sale, la asediul Lipovei, principele Gabriel Bethlen îi scrie solului său la pașa de Buda, despre problemele curente, politice și militare (Szilády–Szilágyi, 1868, I, p. 148–164).
- Iunie 14* Cetățile mureșene sunt oficial cedate otomanilor (Marki S., 1895, II/2, p. 66).
- Iulie 19* Mehmed beilerbeiu se întoarce de la Lipova la Timișoara și-i scrie banului bănățean despre succesele de acolo (Szilády–Szilágyi, 1868, I, p. 167).
- August 6* Mehmed beilerbei de Timișoara îi scrie lui Ștefan Bethlen despre situația militară și politică din vilayetul său și din jur (Miko Imre, Erdelyi..., p. 331–333).
- August 31* Papa Paul al V-lea amintește despre catolicii timișoreni și situația lor (Farago J., 1925, p. 56).

Anul 1618

Primăvara Misionarul Cassius îl află la Timișoara pe iezuitul Iacob Tugolino care ridică o capelă catolică, după ce ragusanii de aici obțin aprobarea Porții Otomane (Juhász K., 1938, p. 316).

- Iunie 29* Episcopul ortodox Iosif din Mehadia scrie ca să fie primit fastuos de popor la sosirea sa la Caransebeș (Cotoșman Gh., 1956, p. 107).
- Iulie 20* Episcopul ortodox Iosif își mută oficial reședința episcopală la Caransebeș (Ibidem).
- Vara* Se produc inundații în urma ploilor torențiale, în toate Țările Române (Armbruster A., *Daco-romanica Saxonica*, p. 384).

Anul 1619

- Februarie* Principele Gabriel Bethlen îi scrie beilerbeiului de Timișoara cerând încetarea hărțuielilor de la hotarul Crișurilor (Szalaky F., 1985, p. 366).
- Noiembrie 11* Mehmed pașa, beilerbeiul Timișoarei, îi scrie principelui transilvan despre problemele bilaterale (Miko Imre, *Erdelyi*, p. 334).
- F. D.* Principele transilvan Gabriel Bethlen intră în război împotriva împăratului german; la campanii participă și trupe din banatul de Lugoj–Caransebeș.
- F. D.* Călătorul otoman Ali Aini află în vilayet șase sangeacuri (Timișoara, Lipova, Cenad, Gyula, Moldova, Ineu).

Anul 1620

- Ianuarie 4* Beilerbeiul îi scrie lui Paul Nagy, banul Lugojului și Caransebeșului despre mișcări de trupe în zona Orășii (Idem, p. 335).
- Ianuarie 5* Ibrahim, noul beilerbei timișorean, îi scrie principelui despre pretențiile nobililor transilvani ca țărani supuși ai

vilayetului să le plătească și lor dările (Szilády–Szilágyi, 1868, p. 367).

Ianuarie 5 Același beilerbei îi scrie și lui Ștefan Bethlen, guvernatorul principatului despre jafurile pe care transilvănenii le fac asupra posesiunilor alaibeiului și sangeacbeiului de Lipova, asupra unor posesiuni ale sangeacbeiului de Gyula dar și asupra zonei Beiușului care plătește dările către împărat (Miko I., *Erdèlyi...*, p. 336–337).

F. D. Ibrahim beilerbei către banul creștin de Lugoj și Caransebeș despre mișcări de trupe creștine înspre Oradea dar și despre prezența unor contingente creștine la Lugoj, fapt care îl îngrijorează și cere explicații (Idem, p. 337–338).

F. D. Principele transilvan cucerește — în august — Viena. Pașa de Timișoara este gata oricând să-i dea ajutor în luptele împotriva habsburgilor, dar principele nu-l vrea (Călători străini, IV, p. 484–485).

F. D. În vilayetul Timișoarei există un corp de armată de 3.679 soldați (Hegy K., 1995, p. 56).

Decembrie 30 Ibrahim beilerbeiul către banul creștin despre jafurile făcute de trupele cantonate la Lugoj (Idem, p. 340–341).

Anul 1621

F. D. Otomanii, aliați cu trupe transilvane, atacă și devastează Croația, ajungând până în fața Vienei (Cronici turcești, III, p. 519).

Octombrie 1 Scrisoare a lui Iusuf pașa către guvernatorul principatului, Ștefan Bethlen, despre jafuri în teritoriul otoman și despre ducerea în principat a peste o mie de case de iobagi (Miko I., *Erdèlyi...*, p. 347).

- Octombrie 1* Diacul Ibrahim aga scrie și el aceluiași demnitar despre probleme similare, săvârșite la hotarele dintre ei (Idem, p. 348).
- Octombrie 16* Iusuf, beilerbeiul timișorean, îi scrie aceluiași demnitar transilvan, acuzând acum jafuri în zona Ineului, a văii Mureșului și chiar spre Timișoara, săvârșite de creștini (Idem, p. 348–349).
- Octombrie 28* Un corp de oaste tătară traversează principatul, îndreptându-se spre Lipova și Banat (Hurmuzki E., IX/1, p. 919–920).

Anul 1622

- F.D.* Cunoscutul cronicar otoman de mai târziu, Ibrahim Pecevi, este funcționar la defterdariatul din Timișoara, fapt care-i permite să introducă în cronică multe informații despre vilayetul de Timișoara (Cronici turcești III, p. 525).
- Mai* Halil pașa este numit beilerbei de Timișoara, cu rangul de vizir (Ibidem).
- Octombrie* La sfârșitul lunii este numit beilerbei Derviş aga, comandant de războaie în Anatolia; iată un text otoman semnificativ pentru acesta: „Deli Derviş din Istanbul a fost numit beilerbei de Buda, dar înainte de a ajunge aici a fost mutat la Timișoara. Dervişul cel rău, născut nebun, departe de a-și câștiga faimă la Timișoara, căzând de pe cal, a încălecat iute ca zefirul dimineții pe ocul morții...” (Idem, p. 556–557).

Anul 1623

F.D. Odată cu moartea lui Derviş Dada se schimbă și beilerbeiul, dar numele acestuia nu apare în izvoare și nici în cronici.

Anul 1624

O imagine deosebit de interesantă asupra demnitarilor civili și religioși, a garnizoanei otomane din Timișoara acestui an, este oferită de către documentul „Veniturile funcționarilor și ale oștenilor cetății Timișoara din vilaietul Timișoara în anul 1034” (pe primele 160 zile ale anului, începând cu 13 octombrie)

A. PERSONALUL RELIGIOS

I. Personalul primei geamii

1. ABDELBAKI khalfa prim imam și reis serif khan are zilnic 20 akçe = 7200 a., din care se scad 135 a. drept impozit, rămân 7065 S-au plătit deja 2000 din veniturile Ciacovei, 1000 din veniturile orașului și 140 din visterie.
2. ALI khalfa kiatib și al doilea imam are venit zilnic de 45 a., total 7.200. Impozitul este de 135, rămân 7.065 a., plătite din veniturile Ciacovei 2.000 a., din veniturile orașului 500 a. și de la visterie 4565 a.
3. ALI khalfa muezin ,devrkhan și temmdsid khan și ihlazkhan are 34 a., total 5.440 a, din care impozit 102 a, rest 5334 a. S-au plătit din veniturile orașului 600 a, din visterie 4734 a.

4. SABAN Khalfa muezin și devrkhan are 14 a., total 2.240 a. Impozitul este de 42 a, rest 2.198 a, plătite din visterie.
5. BEKR khalfa muezin și devrkhan are 12 a, total 1.920 a, din care 36 a. impozit, rămân 1600, plătite din visterie.
6. ALI kajim are 10 a./zi, total 1.600, din care impozitul este de 30, rămân 1.570, plătite din visterie.
7. SABAN ciakir are 4 a./zi + 640 a., din care 12 a. impozit, rest 628 a.
8. ALI devrkhan are 3 a./zi, total 480, impozit 15, rest 465 a.
9. T. SALIH kajim are 10 a./zi, total 1600 a., Impozit 30 a, rest 1570 a. plătite din visterie.
10. ALI siradji are 10 a., total 1.600, impozit 30 , rest 1570 a.
11. MOHAMED siradji: la fel ca precedentul.
12. MOHAMED khalfa vaiz și ihlaz serif khan, are 31 a./zi + 4980 a., din care 93 a .impozit, rest 4867 a.
13. JUSUF khalfa imam și imamul *mecetului pașei Tevdsid* are 12 a./zi, .total 1920 a., impozit 36 a., rest 1884 a., din care plătite de la oraș 300 a., din veniturile orașului 1000 a. și din visterie 464 a. și rămân de plată 120 a.

Total 13 persoane, cu salariul zilnic de 215 akçe.

II. Salariile personalului geamiei interioare, a hasului

1. MUSTAFA khalfa imam are 15 a./zi, total 2.400 a., impozit 45 a., rest 2.355 a., plătite de la oraș.
2. ABDELBAKI khalfa kiatib și mahfil are 35 a./zi, total 5600 a., impozit 105 a., rest 54995 a. plătite din visterie.

3. ALI khalfa devrkhan și muezin are zilnic 13 a., total 2080 a., impozit 39 a., rest 2.041 a., plătite din visterie.
 4. HASAN khalfa muezin și devrkhan are pe zi 10 a., total 1600 a., impozit 30 a., rest 1.570 a.
 5. MUSTAFA khalfa muezin și deverkhan are 11 a. pe zi, total 1.760 a., fără impozit 1.727 a., plătite 1462 din veniturile orașului și 265 din visterie.
 6. ISMAIL kajim are 13 a. pe zi, total 2.080 a., impozit 39, rest 2041 din care s-a scăzut suma de 390 akçe, impozitul pe berat (18), rămân 1651a.
 7. HASAN khalfa reis serif khan are 6 a. pe zi, total 960 a., după scăderea impozitului rămân 942 a.
 8. HASAN khalfa muezin și devrkhan, are 10 a. pe zi, scăzând 30 a. impozit, rămân 1.570 a.
 9. ALI khalfa mecteb are 12 a. pe zi = 1920 a. minus 36 a. impozit, rămân 1884 a.
 10. MOHAMED khalfa mecteb are 8 a. pe zi = 1290 a., 24 a. impozit, rest 1.256 a. S-a plătit suma din veniturile orașului 1.176 a. și din visterie 80 a.
 11. ZULKFIKAR khalfa engam khan are 10 a. pe zi, total 1600, fără impozit 1570 a.
 12. MUSTAFA khalfa reis serif khan are zilnic 12 a., total 1570 a.
- Total 12 oameni cu solda zilnică 152 a.

III. Salariile personalului geamiei cartierului orășenesc Segesd

1. HEIDER khalfa sermahfil are 25 a. pe zi = 4.000 a., 75 a. impozit, rest 3.925 a. plătite din veniturile Panciovei 500, a visteriei 425 a.
2. HASAN khalfa imam și profesor la școală are zilnic 25 a. = 4.000, după impozit 3.925, din care sunt plătite din veniturile orașului 1.200, a visteriei 1.725 a.

3. MUSTAFA khalfa muezin are 8 a./zi = 1.280 a., impozit 24 a., rest 1256 a.
 4. HUSEIN khakfa reis serif khan are 8 a./zi, total 1.256 a.
 5. HUSEIN khalfa muezin are 9 a. retribuție = 1.440, scăzând 27 impozit, rămân 1.413 a., plătite din veniturile orașului 500, din visterie 913 a.
 6. MUSTAFA khalfa al doilea imam are 14 a./zi = 2.400, fără 45 a. impozit rămân 1.355 a., plătite din veniturile orașului 400 a., din veniturile orașului GY...(lipsă în text), din visterie 1.635 a.
 7. SABAN khalfa muezin și devrkhan are 10 a./zi. total 1.660, din care rămân 1.570 a.
 8. AHMED IBRAHIM siradji are 6 a. = 960, impozitul de 18 a., rămân 942 a.
 9. JUSUF KHALFA kajim și siradji are 11 a. = 1.760, impozitul este 33 a., rămân 1727 a.
 10. AHMED IBRAHIM kajim are 6 a./zi = 960, impozitul 18 a, rămân 942 a.
- Total 10 oameni cu salariul zilnic de 123 akçe.

IV. Personalul geamiei cartierului *Hizr-aga*

1. HASAN khalfa imam și kiatib are zilnic 12 a., în total are 1920, se scad 36 a. impozitul și rămân 1.884, plătite din visterie.
2. RIZVAN khalfa are 10 a./zi, total 1.570 a., plătite 400 din veniturile orașului, veniturile Ciacovei 1.000 a, din visterie 170 a.
3. AHMED khalfa temdsid khan are 5 a./zi = 800, rămâne cu 785 a.
4. PERVIZ kajim are 6 a./zi = 960, rămâne cu 9.422, dintre care au fost plătite 500 din veniturile orașului și 442 din visterie.

5. MUSTAFA muezin și salakhan are 13 a./zi = 2.080, rămâne cu 2.041 a.
 6. MUSTAFA khalfa imam și reis serif khan are 20 a./zi = 3200, rămâne cu 3140 a.
 7. HUSEIN khalfa mecteb și mukajim are 15 a. = 2.400, rămâne cu 2355 a.
 8. ABDELBAKI mukajim are 12 a./zi = 1.920, impozitul 32 a, rămâne cu 2.355 a.
 9. MOHAMED khalfa devrkhan și...(lipsă text are 9 a. = 1.440, rămâne cu 1.412 a.
 10. HASAN khalfa ihlaz serif khan și siradji are 11 a. = 1.760, rămâne cu 1.727 a.
 11. AHMED khalfa muezin are 12 a.= 1.920 a., impozitul este de 36 a., rămâne cu 1.884 a., plătite 800 din veniturile orașului, 1.084 din visterie.
- Total 11 oameni cu 124 a total pe zi.

V. Personalul mecetului din cartierul *Mahmud chehaia*

1. SALIH khalfa imam are 30 a./zi = 4.800, 90 a. impozit și rămâne cu 4.710 a., dintre care au fost plătite 500 din veniturile de la Mazakar(?), 3.000 din veniturile Ciacovei și 1.010 din visterie.
 2. MOHAMED khalfa muezim și kajim are 15 a./zi = 2.400, rest 2.355 a., plătite 2.205 din veniturile orașului, 150 din visterie.
 3. OSMAN mutekaid are 20 a. = 3.200, rest 3.160, dintre care orașul a plătit 1000 a.
 4. ISMAIL siradji are 5 a. = 500 a.
 5. IBRAHIM khalfa engamkhan are 12 a./zi = 1.920, impozit 35 a., rest 1.884 a.
 6. ISAC khalfa ...(lipsă text) khan are 12 a. = 1.920, rest 1.884 a. de achitat din visterie.
- Total 6 persoane cu salariul zilnic de 94 a.

B. FUNCȚIONARI

1. Mutecaizi, duagi, sagirti, mehteri etc.

- HUSEIN khalfa mucajim și profesor la medresă are 19 a., total 3.040, rest de plată 2.983 a.
- ALI khalfa memcmteb, profesor și cântăreț are 17 a./zi, total 2.720, rămân de plată 2669 a.
- MUJIEDIN khalfa medrese are zilnic 20 a. ,în total 3.200 a. ,fără 60 a. impozit, rămân de plată 3.140 a.
- ABDELBAKI ihlaz serif khan are 15 a./zi = 2.400, rest de plată 2.355 a.
- HASAN khalfa ihlaz khan are 8 a; în total fără impozit are 1256 a.
- ALI khalfa mutecaid are 25 a.= 4.000 a, din care 75 a. impozit, rest 3.925 a.
- MOHAMED khalfa mucajim și ...(lipsă text) are 24 a., fără 72 a. impozit, rămân 3768 a de plată.
- ISMAIL kajim khan are 12 a. = 1920, fără 36 a. impozit; rest 1.884 a.
- HALIL duag are 15 a = 2.355 a (fără 45 a. impozit).
- MUSTAFA DEDE ihlaz serif khan are 8 a. = 1.280, fără impozit 1.256 a. de plată.
- AHMED khalfa ser engam khan are 35 a./zi = 5600, 105 a. impozit, rest de plată 5.495 a.
- MUSLIHEDIN ihlaz khan are 15 a., total 2.355 a.
- MUSTAFA khalfa ihlaz khan are 8 a., în total 1.256 a.
- MURTEZA kiatib bejt ul mal (supravhegetor, administrator visterie) are 12 a., în total 1.884 a.
- CENDER khalfa engam serif khan are zilnic 12 a. total 1884 a.
- MUSLIHEDIN khalfa kajim khan are pe zi 15, total 2355 a.

- VELI chehaia cântarului are zilnic 20 a., după impozit rămâne cu 3170 a.
- JUSUF mehher 15 a./zi = 2355 a.
- BECHTAS mehter are 12 a./zi, total 1884 a.
- MOHAMED kiatib djesr (perceptor de vamă) 19 a./zi – 2983.
- ABDELBAKI engam khan zilnic 10 a, total 1570 a.
- ALI khalfa temdsid khan 8 a./zi, total 1256 a.
- SALIH sagird ruznamce (cel ce ține la zi registrul schimbării dărilor), zilnic 8, total 1257 a.
- OMAR sagird muktataa (cel ce ține evidența chiriilor, scrib) 8 pe zi, total 1256 a.
- MUSTAFA sagird muhasebe (ofițer de intendență, de finanțe) zilnic 15, total 2355 a.
- HASAN khalfa... serif khan 5 pe zi, total 785 a.
- MUSTAFA khalfa ihlazkhan, 10 pe zi, total 1570 a.
- MOHAMED khalfa, muderris, zilnic 30, total 4.710.
- MOHAMED, mutecaid, zilnic 3, total 475 a.
- MOHAMED, mutecaid (altul) 20 pe zi, total 3140 a.
- MAHMUD duag, zilnic 5, total 785 a.
- BEKR duag, 5, total 785 a.
- BEKR khalfa duag, 8, total 1256 a.
- MOHAMED khalfa duag, 13, total 2041 a.
- RIZVAN, khalfa engam khan, 10, total 1.570 a.
- RIZVAN DEDE Șeic... 15, total 2355 a.
- MOHAMED khalfa mecteb în cartierul Segesd 8, total 1256 a.
- HASAN khalfa duag 15, total 2355 a.
- RIZVAN nazirul geamiei, nu are trecut salariul.
- SABAN aga musulmanilor, nu are trecut salariul.
- SALIH khalfa beitserif khan (prim cântăreț) 8, total 1.256 a.
- ABDELKADER mehter khanize 15, total 2.355 a.

- SULEIMAN muhasib (ofițerul cu soldele) 8, total 1.245 a.
- HASAN duag, 12, total 1.884 a.
- ABDELBAKI sagird muhasib (ofițer cu soldele, salariile), 12, total 1.884 a.
- IBRAHIM diak aga (șeful elevilor) 20, total 3.140 a.
- SEIC MUSLIHEDIIN... 8, total 1.256 a.
- HEIDER khalfa ihlaz serifkhan, 13, total 2.041 a.
- SALIH khallfa ihlaz serifkhan, 10, total 1.570 a.
- ABDELKADER khalfa mecteb kajim 7, total 1.099 a.
- ABDELKADER khalfa mecteb kajim (altul), 7, total 1.099 a.
- SEID OSMAN mutecaid, 15, total 2.355 a.
- MUSLIHEDDIN mutecaid, 6 total 942 a.
- BABA HUSEIN... dar, zilnic 7, total 1.099 a.
- HUSEIN mirmiranul seraiului 12, total 1884 a.
- ZULFIKAR khalfa duag 10, total 1.570 a.
- A... ALI..., 8, total 1.256 a.
- IBRAHIM mutecaid, 10, total 1.570 a.
- MUSTAFA ihlazkhan, 11, total 1.727 a.
- SAF..., 6, total 942 a.
- ...EFENDI 15, total 2.355 a.
- AHMED khalfa imam la geamia Khasim, 10.

Total 62 care primesc zilnic 795 akçe. Taxa de 3 berat este de 240 akçe.

2. Ceașii divanului

KHALIL ceaș, zilnic 30, total 4.710 a.
 AHMED ceaș, zilnic 20, total 3.140 a.
 HUSEIN ceaș, zilnic 25, total 3.975 a.
 HUSEIN ceaș (altul) zilnic 20, total 3.140 a.
 RIZVAN ceaș, zilnic 20, total 3.140 a.
 În total 5 ceași, zilnic au 115 akçe.

C. NUMĂRUL MILITARILOR

I. Paza internă

1. Ibrahim kiatib 30 a/zi; Husein alemdar (stegar) 17 a.; Omar Ali djebel(cuirasat) 12 a.; Gazanfer djebel 8 a.; Ibrahim djebel 10 a.; Husein M, 10 a.; Fuad bevvab (portar) 10 a.; Sesuvar bevvab 10 a.;
2. Ali Divane sergent 15 a.; Ahmed Husein 12 a.; Veli Bozna 7 a.; Mustafa Bozna 10 a.; Ibrahim Fuad –; Gazanfer 8 a.; Ahmed 10 a.; Fuad 10 a.; Regep Bozna 10 a.; Mohamed Divane 8 a.
3. Iusuf Abdullah sergent 15 a.; Husein 8 a.; Mohamed 7 a.; Mohamed Abdullah 8.; Mohamed Bozna 8 a.; Ahmed Mustafa 7 a.; Mustafa Divane 8 a.; Jusuf Abdullah 10 a.; Omar Mustafa 9 a. ; Husein Mohamed 7 a.;
4. Ibrahim Divane sergent 15 a.; Fuad Ibrahim 12 a.; Mohamed M. 8 a.; Rizvan Abdullah 7 a.; Ali Saban 7 a.;
5. Zulfikar sergent 15 a.; Ahmed 10 a.; Mustafa 7 a.; Jusuf Divane 10 a.; Muhai Abdullah 7 a.; Mustafa Abdullah 7 a.; Jusuf Abdullah 7 a.; A... 8 a.
6. Mohamed Abdullah sergent 15 a. Ibrahim Suleiman 10 a.; Hasan Mustafa 7 a.; Ali Veli 10 a.; Ahmed 10 a.; Ibrahim Abdullah 8 a.; Mustafa Rizvan 9 a.; Ahmed Abdullah 10 a.; Manzur 10 a.; Ali Bozna 7 a.; Osman Bozna 9 a.;
7. Ibrahim Mustafa sergent 15 a.; Mohamed Divane 10 a.; Ahmed Husein 7 a.; Husein Abdullah 9 a.; Osman 10 a.; Regep 7 a.; Mohamed Rizvan 7 a.;
8. Mohamed Dj 7 a.; Ahmed 7 a.;

9. Mahmud sergent 10 a.; Mustafa Abdullah 8 a.; Mahmud 9 a.; Isa Mohamed 8 a.; Mohamed Mustafa 8 a.; Ramazan Abdullah 7 a.; Ahmed Bozna 7 a.; Ali Mohamed 8 a.; Hasan Mahmud 8 a.; Ahmed Bozna 8 a.;
 10. Hasan Divane sergent 15 a.; Omar 10 a.; Mustafa Mohamed 8 a.; Abdi Husein 7 a.; Husein 7 a.; Mohamed Osman 10 a.;
 11. Manzur sergent 15 a.; Husein 10 a.; Durak 7 a.; Mohamed Ibrahim 7 a.; Ali Divane 10 a.; Abdullah 8 a.; Mohamed Abdullah 10 a.;
 12. Jusuf ergent 14 a.; Suleiman Bozna 10 a.; Husein Divane 10 a.; Ahmed Bozna 10 a.; Mohamed Bozna 10 a.; Mohamed Husein 10 a.; Ahmed Ali 10 a.; Durak 10 a.; Mohammed Osman 10 a.; Muhjieddin 10 a.;
- Total 95 oameni cu 9.915 akçe soldă. Adăugând și beratele $570 + 956 = 1.526$ a.

II. Paza internă (tunarii)

Zulfikar aga 30 a.; Khalil chehaia 20 a.; Ali stegarul 12 a.; Jusuf sergent 15 a.;

În total sunt 23 oameni, ce au zilnic 244 akçe. Beratul este de 450 akçe.

III. Tunarii externi

Selim chehaia 30 a.; Selim khalfa kjarhane (meșter în fabrica sultanală) 15 a.;

În total sunt 54 oameni ce au zilnic 517 akçe soldă. Beratul este de 270 akçe.

IV. Paza externă

Jusuf aga 40 a.; Hasan stegar 10 a.; Hasan Mahmud sergent 12 a.; Sunt 2 bulucuri cu 26 oameni ce au pe zi 274 akçe soldă. Beratul este de 720 akçe.

V. Paza depozitului de muniții

Hamza aga 31 a.; Jusuf Abdullah sergent 11 a.; și încă 14 oameni. Solda zilnică de 151 akçe, beratul de 240 a.

VI. Barutdgii timișoreni (fabricanții prafului de pușcă)

Mohamed aga 56 a.; Ahmed chehaia 27 a.; Ali khalfa 23 a.; Ali nazir 30 a.; Jusuf kiatib 16 a.; Mohamed duag 11 a.; Ahmed stegar 18 a. și 7 bulucuri cu 75 oameni în total, zilnic 1006 akçe soldă.

VII. Paznicii de noapte (pasban) timișoreană

Ferhad aga 26 a.; Mustafa chehaia 20 a.; Ali 12 a. Total 17 oameni cu 231 a. solda zilnică.

VIII. Muteferica din Timișoara

Regep aga cu cei 14 oameni ai săi au solda zilnică de 13 akçe, a agăi este de 32 akçe, iar kapudanul Gaspar are 40 akçe pe zi.

IX. Ulufegii

1. Prima trupă timișoreană de călăreți: Moharrem aga 50 a.; Ali kiatib –; Ali stegart –; Ali Dede duag –; Husein seroda 15 a.; Mohamed Divane 10 a.; Total sunt 12 seroda (companii?) cu 112 oameni, cu solda zilnică de 1241 a.; beratul este de 600 a.

2. A doua trupă de călăreți :Safar aga 50 a.; Ismail kiatib 16 a.; Mustafa stegar 16 a.; Mustafa seroda 20 a.; În total sunt 7 seroda cu 70 oameni și solda pe zi de 796 akçe.
3. A treia trupă de călăreți Mustafa aga 46 a.; Husein stegar 12 a.; Bekr seroda 12 a.; Husein Divane 10 a.; în total sunt 6 seroda cu 64 oameni și 715 akçe solda pe zi.
4. A patra trupă decălăreți: Mohamed aga 60 a.; Hasan duag 15 a.; Abdelkader kiatib 15 a.; Mustafa stegar 12 a.; Ibrahim 10 a.; Mustafa seroda 25 a.; Ahmed 10 a.; Hasan Divane 10 a.; Mustafa Divane 10 a.; Rizvan 10 a.; Husein Divane 10 a.; Sunt 10 oda cu 74 oameni total, 843 akçe solda pe zi.

X. Azapii timișoreni

1. Prima trupă: Ibrahim aga 50 a.; Mahmud chehaia 22 a.; Salih stegar 15 a.; Bali reis 22 a.; Murteza Saban 14 a.; Saban kiatib 12 a.; S....., seroda 16 a.; Ahmed Divane 10 a.; Sunt 5 riasuri, 11 ode, total 131 oameni, zilnic au 1.231 akçe soldă. Beratul este de 1.725 akçe.
2. A doua trupă: Hasan aga 40 a.; Mahmud chehaia 20 a.; sunt 2 riasuri cu 5 ode, total 62 oameni ce au solda pe zi de 603 akçe, beratul fiind de 3.030 akçe.
3. A treia trupă: Mohamed ga 43 a.; Ali chehaia 23 a.; Hasan stegar 13 a.; sunt 2 riasuri cu 6 ode, în total 64 oameni ce au pe zi solda de 586 akçe..

XI. Martologii timișoreni

1. Prima trupă: Hasan aga 35 a.; Osman sermaie (sutaș) 16 a.; Petru Martin stegar 8 a.; K. Benedik seroda 12 a.; Berudan Damian 4 a.; Gyura Ilie 4 a.; Sojo 4 a.; Radosdak 4 a.; Stoian Divane 4 a.; Giurita 4 a.; R... Marko 4 a.; sunt 5 ode cu 40 oameni și 226 akçe solda pe zi.

2. A doua trupă: Mohamed aga 35 a.; Miklos sermaie 16 a.; Miklos stegar 8 a.; Istovan seroda 8 a.; Iancu 4 a.; Jovan Benedik 4 a.; Farca Berenik 4 a.; Lucaci Berenik 4 a.; sunt 5 ode cu 23 oameni, au pe zi 154 akçe.

XII. Koprudji (paznicii podurilor)

Mohamed aga 20 a.; Gozdan kjar 6 a.; Pavel kjar 6 a.; P... kjar 6 a.; Giura kjar 6 a.; Koza kjar 6 a.; Sladi 6 a.; Lucaci kjar 6 a.; sunt 14 oameni în total ce au pe zi 98 akçe.

TOTAL GENERAL

Personalul religios și școlar a celor 5 geamii	51
Profesori, învățători, cântăreți, preoți militari, funcționari financiari și economici, meșteșugari, pensionari, ceauși	67
Garnizoana interioară	95
Tunarii din interior și exterior	77
Garnizoana exterioară	26
Paza și lucrătorii la pulberărie	106
Ulufegiii	320
Azapii	255
Martologii	63
Păzitorii podurilor	14
Total	1074 oameni

(Hațegan I., *Timișoara...*, 2002).

- F. D.* Registrul de solde al funcționarilor civili și religioși, ca și al garnizoanei otomane din Timișoara, oferă informații extrem de interesante. Astfel la geamia mare din cetate sunt 13 clerici musulmani, la cea de-a doua geamie sunt 12 clerici, la geamia mică din cartierul Segesd sunt 10 clerici, la geamia din cartierul lui Hizr aga sunt 11 clerici,

la mecetul din cartierul lui Mahmud aga sunt 6 clerici; în total sunt 51 clerici și profesori la școlile otomane. Funcționarii sunt în număr de 62, lor adăugându-li-se și 5 ceauși. Garnizoana numără 956 luptători. Documentul îi menționează pe fiecare nominal, cu funcția deținută și cu solda zilnică cuvenită (Velics–Kammerer, 1896, II, p. 414–426; traducerea românească și comentarii asupra textului în Hațegan I., *Timișoara anului 1624*, 2002).

F. D. La Timișoara același defter amintește și plasarea unor geamii și meceturi (locașuri islamice mici) în cartierele chehaiei Mahmud, agăi Hizr, Segesd și a pașei Teszvids; sunt primele denumiri otomane ale unor one din cetate și oraș. Tot aici sunt amintite cele 7 mecteburi/școli otomane inferioare și o medresă/școală medie, gimnaziu otoman (Ibidem).

Anul 1625

Iunie 12 Papa Urban al VIII-lea îi dă episcopului romano-catolic de Smederevo dreptul de jurisdicție asupra catolicilor din Banat (Farago J., 1925, p. 56).

Decembrie 3 În autobiografia sa episcopul romano-catolic al principatului — Ștefan Szent-Andrassy — mărturisește despre prezenta în Banatul de Lugoj–Caransebeș a 10.000 creștini trecuți la catolicism de Ioan Capistrano, zonă în care a slujit și el pe vremuri (Veress A., 1929, IX, p. 272–273).

Anul 1626

Iunie 26 Beilerbeiul timișorean, Ahmed pașa, scrie despre pretențiile unor nobili de a cere dări locuitorilor unor sate din vilayet, în special din satele deținute de Abdulahh beiul de Lipova (Szilády-Szilágyi, 1868, I, p. 440–441).

F. D. Arslan, sangeac beiul de Lipova îi scrie principelui transilvan despre încălcări de hotare dar și despre mersul soliilor și știrilor din zonă, inclusiv despre vești de la Istanbul (Idem, p. 480–481).

F. D. Un document interesant, fără dată și indicații suplimentare, oferă date despre efectivele militare din mai multe cetăți bănățene; după ton informațiile erau destinate curții imperiale habsburgice. Pentru unele cetăți bănățene sunt oferite două cifre. Prima se referă la fortificații, cea de-a doua la 21 fortificații. Cum la această dată majoritatea acestora erau sub stăpânire otomană, excepții fiind Mehadia, Lugojul și Caransebeșul, cifrele trebuiesc considerate ca aparținând trupelor din vilayetul Timișoara. La Orșova sunt 300 călăreți și 300 pedestrași, la Mehadia 200–200, la Almăj 100–100, la Carsaneseș 200–200, la Karașova 100–100, la Bocșa 50–100, la Lugoj 600–700, la Făget 100–200, la Vărădia de Mureș 50–50, la Chelmac 50–50, la Lipova 600–700, la Șiria 100–100, la Felnac 150–200, la Cenad 400–500, la Szarvas 200–200, la Gyula 500– 00, la Ineu 400–400; în total erau 4.000 călăreți și 5.100 pedestrași. În cel de-al doilea document figurează 21 fortificații cu 14.950 călăreți și pedestrași, la Kovin 1.000–1.000, la Palanca Nouă (Uivar) 1.000–1.000, la Moldova 1.000–1.000, la Orșova 1.000–1.000, la Severin 2.000–2.000, la Almăj 100–100, la Caransebeș 200–200, la Lugoj 500–500, la Făget 300–300, la Carașova 300–300, la Pente (?) 300–300, la Becicherecu Mare 1.000–1.000, la Ciacova 300–300, la Cenad 1.000–1.000, la Arad 300–300, la Lipova 500–700, la Chelmac 50–50, la Vărădia de Mureș 50–50 și la Soimoș 50–50 (Szilády-Szilágyi, 1868, I, p. 471–489).

Anul 1627

Ianuarie 9 Petru Pazmany, episcop romano catolic, îi scrie nunțului apostolic din Viena despre faptul că în Banat sunt și mulți catolici, atât români, cât și maghiari și dalmăți, care de douăzeci de ani nu au preoți (Juhász K., 1938, p. 300).

Septembrie 25 Principele transilvan amintește despre Lugoj, Caransebeș și Zăicani ca puncte de vamă ale Banatului creștin și numește un nou vameș (tricesimator) în persoana binecunoscutului și influentului nobil caransebeșan Vaida Bona (Feneșan Costin, 1981, p. 153–154).

Anul 1628

Ianuarie 2 La Timișoara se află solul spaniol Diego Duque de Estrada, care pleacă la Caransebeș, unde stă o lună.

Iulie 15 Vameșul de la Ineu — Grigore Desi, primește ca donație satele Harmat și Sânnicolau din zona sud mureșană (Juhász K., 1935, p. 13).

F. D. Călugării franciscani recatolicizează o parte a populației (nobilimii) din Banatul de Lugoj și Caransebeș (Farago J., 1925, p. 56).

F. D. Misionarul Bandini întocmește un raport asupra stărilor religioase din Banat, menționând refuzul poporului de a accepta botezul catolic și îndreptarea lor spre ortodocși și calvini (Ibidem).

F. D. Mustafa bei de Lipova este trimis ca sol imperial la Esztergom, cu propuneri ale sultanului.

Anul 1629

F. D. Beilerbei de Timișoara este amintit atât Ibrahim (Fenyvesi, 1995) cât și Bekir (Schwicker J. H., 1866, p. 209).

F. D. Raport al misionarilor catolici spre Roma în care menționează că „în provincia di Temisvar” unde mare majoritate sunt catolici, nu este nici un preot catolic și locuitorii trăiesc și mor fără sfintele taine iar copiii fără a fi botezați (Juhász K., 1938, p. 247).

Decembrie 3 Ibrahim, beilerbeiul timișorean, îi scrie omologului său — Muharem — din Buda despre starea de lucru de la hotarele și din interiorul principatului după moartea principeul Gabriel Bethlen (Tört. Tár, 1884, p. 292).

Decembrie 17 Același beilerbei îi scrie lui Ștefan Bethlen, cel care luase conducerea principatului la moartea lui Gabriel Bethlen (Idem, p. 301).

Anul 1630

F. D. Vilayetul timișorean era împărțit acum în 5 sangeacuri: Timișoara, Lipova, Cenad, Gyula și Moldova (Fodor Pál, 1996, p. 198).

F. D. La Timișoara, în fața porții Azapilor, se ridică un caravanserai, probabil primul din oraș; înainte vreme călătorii erau găzduiți în casele locuitorilor de aici (*Der Löwe...*, 1981, p. 67–68).

Octombrie 1 Într-un raport despre starea catolicizării locuitorilor din zona creștină este amintit și George Buitul din Caransebeș, călugăr franciscan, care contribuie alături de alți 7 franciscani și doi iezuiți la această operă (Veress A.,

1929, IX, p. 311). George Buitul este unul dintre cei mai importanți umaniști români ai veacului al XVII-lea.

Octombrie 17 Ștefan Bethlen, care i-a luat locul decedatei sale rude Gabriel Bethlen, îi scrie beilerbeiului de Timișoara înștiințându-l despre situația principatului (Szilády–Szilágyi, 1876, IV, p. 170–171).

F. D. Bekir pașa este amintit ca ocupând funcția de beilerbei la Timișoara (Cronici turcești, III, p. 181).

Anul 1631

Octobrie 6 Celebrul Tetraevangheliar tipărit la Brașov în 1530 este donat bisericii ortodoxe din Lugoj „să se știe că pre această carte au dat Chițău Ianăș 6 groși/bani gheață și au dat-o în orașul Lugojului... și cine o ar lua dela besearică să fie proclat...”

Iulie 2 Fiica lui Avram Cserepes din Orăștie primește în posesie satele timișene Hasiaș, Sebel, Teș, Gurguria.

F. D. Timarurile kilidji din vilayetul de Timișoara ajung acum la 348 (Dávid G. Fodor P., 2004, p. 500), iar la sfârșitul veacului numărul lor aproape se dublează: 710.

Anul 1632

Iulie Hagi Ayvaz Suleiman pașa, intendentul marelui vizir Husrev pașa, primește beilerbeilâcul de Timișoara, dar după un singur an este schimbat din funcție (Cronici turcești, III, p. 74).

Anul 1633

Iulie La schimbarea beilerbeilor, numirea îi aparține lui Ridvan pașa, fost bostangibași, dar acesta este ucis la Alep pe când se îndrepta spre noul loc (Ibidem).

Decembrie La Lipova se întrunesc patru cadii otomani (judecători) care dezbate cererea vlădicii Teodor, reprezentant al mitropolitului ortodox, referitoare la faptul că locuitorii catolici nu vor să plătească tributul la fel ca și ortodocșii (T.R.E.T, 1911, p. 64).

F. D. În aceeași cauză, un anume Ali (probabil cadiu N.N.) deliberează și află că locuitorii catolici dețin o scrisoare privilegiată care-i scutește de acest tribut; la întrebarea dacă ortodocșii suferă pagube prin neplata tributului de către toți locuitorii. Ali răspunde afirmativ dar explică faptul prin existența scrisorii privilegiate a sultanului (Ibidem).

F. D. Aceiași problemă în discuția judecătorilor otomani care constată că până acum toți locuitorii au trăit în pace și bună înțelegere, iar acum catolicii prezintă o nouă poruncă imperială de scutire, așa încât Mustafa cadiul o respectă (Idem, p. 65).

F. D. Ismail, administrator lipovean, certifică faptul că locuitorii creștini din Radna nu au biserică și de aceea au dreptul să desfășoare liturghia în casele lor fără a fi conturbați sau deranjați de cineva (Ibidem).

Anul 1634

F. D. Noul beilerbei timișorean este Orudj pașa, care rămâne aici și în anul următor (Fenyvesi I., 1995, p. 264).

Anul 1635

Aprilie 15 Pietro Sabbatini, vicarul general de Smederevo, va călători prin Banat, spre Carașova, Timișoara și Caransebeș, ca să vadă starea catolicilor de aici (Juhász K., 1935, p. 301).

F. D. Bekir este atestat ca beilerbei de Timișoara între 1635 și octombrie 1637 (Fenyvesi L, 1995 p. 264 și Cronici turcești, III, p. 83).

Anul 1636

F. D. Iezuitul Petru Sabici este preot la Timișoara, avându-l drept ajutor pe Petar Parcevici. Între anii 1648–1651 păstorește singur.

Februarie 4 La rugămintea lui Sigismund Fiat de Caransebeș cineva (nespecificat nominal în text) îi scrie beilerbeiului de Timișoara rugându-l să oprească samavolniciile oficialilor săi din Remetea și Berzovia (sate pe râul Bârzava) asupra animalelor celui de mai sus, aduse aici la pășune (Szilády–Szylágy, II, 1869, p. 301–302).

Martie 26 Mihai Fodor, judele principal al Caransebeșului, îi scrie lui W. Daly, omul principelui transilvan, despre știrile aflate prin spionii săi trimiși la Belgrad, despre mișcările dușmanilor, dar și despre cele 30 de tunuri pe care le așteaptă (Tört.Tár, 1884, p. 319).

Mai Nasuh, beilerbeiul de Buda, vine cu trupe la Gyula cu dorința de a-l schimba din domnie pe Gheorghe Rakoczy I; îl numește comandant al armatei pe Bekir, beilerbeiul de Timișoara (Cronici turcești, III, p. 527).

Iunie 31 Principele Gh. Rákoczy îi donează diacului George Tisa din Ineu 14 sate și puste în fostele comitate Arad, Cenad și Timiș (Juhász K., 1935, p. 13).

August 23 Cineva (după tonul scrisorii, probabil principele) le scrie beilerbeiului și chehaiei sale de la Timișoara, arătând problemele divergente dintre ei (Szilády-Szilágyi, 1869, II, p. 394–397).

Septembrie 13 Același nesemnat autor îi scrie din nou beilerbeiului timișorean despre pricinile dintre ei (Idem, p. 403–404).

Octombrie 10 Lupta de la Salonta dintre otomani și Gh. Rakoczy este pierdută de primii. O descriere extrem de plastică a campaniei și luptei este oferită de cronicarul otoman Mustafa Naima „Când Nasuhpașazade a ajuns la Gyula, oastea pe care o chemase s-a adunat în localitatea aceea. Șesurile Gyulei și Lipovei se umpluseră de oști. Husein pașa a rămas în acea localitate, iar pe Bekir pașa, beilerbei de Timișoara, l-a trimis în partea Transilvaniei, numindu-l serdar asupra oștii, ca fiind cel mai bătrân. El i-a atașat și pe beilerbeiul de Bosnia și pe ceilalți emiri de sangeacuri. De asemenea le-a dat drept călăuză pe Ștefan Bethlen, cel care era cauza tulburărilor, împreună cu supușii săi ghiauri. Aceștia la rândul lor au pornit la drum într-un ceas bun. Pentru a fi odihniți la locul de luptă, ei au pornit punând în căruțe pe ienicerii de Buda și oastea pedestră. Locurile acelea erau drepte, iar din pricina unor ape și a unor lacuri erau foarte numeroase terenurile greu de umblat și stufăriile. Existau mlaștini în care se putea pierde un călăreț, dacă ar fi nimerit în ele. Fără călăuză, drumul a fost foarte greu pentru oaste. Din cauza brațelor de ape și a lacurilor care se întindeau, drumurile lungi de mai multe zile au fost parcurse numai prin mlaștini și stufăriș. De pildă ei mergeau ce mergeau și, negăsind drum, veneau din nou la locul de unde plecaseră. Era un loc de trecere pe unde se putea ajunge la

locul dorit, dar în ambele părți se afla o întindere periculoasă de noroi, asemenea unui ocean. Trecătoarea aceea fiind găsită cu mii de greutate, au trecut-o și au ajuns la palanca ghiaură numită Salonta, care se afla între Gyula și Timișoara. De asemenea aproape de localitatea aceea se afla și cetate Oradea, care fusese asediată mai înainte de Satârdji pașa. Când colo, Rakoczy își adunase oastea în cetatea Salonta și se pregătise acolo. Apariția dușmanului fiind sigură, Bekir pașa a dat sfaturi oștirii, care s-a aranjat în rânduri. Ghiaurii, la rândul lor, venind împotriva lor, și-au rânduit alaiurile, potrivit obiceiului unguresc, în formă de coarne de bou și au apărut ca niște turme de porci. Ei au atacat îndreptându-și lăncile lor numite kostandinje. Pornindu-se din partea aceasta cu pieptul deschis, s-au ciocnit puternic. La primul atac, respingând oastea islamică, ei au ucis mulți gazii. Când au ajuns la oștile pașalelor, acestea s-au năpustit zicând „Allah, Allah” și au împrăștiat nenumărate gloanțe pe fețele ghiaurilor. Afurisiții nu s-au întors și cei mai mulți dintre ei au căzut la pământ, din cauza rănilor pricinuite de puști. Vitejii ieniceri, aruncând din nou gloanțe, ca ploaia, i-au întins pe ghiauri la pământ. Afurisiții, neavând încotro, s-au retras. Ștefan Bethlen legase câte un șervet de brațele celor 5–6 sute de ghiauri care se aflau cu el, pentru că, fiind îmbrăcați la fel ca dușmanii, era nevoie să fie semn în luptă că ei nu sunt dintre ghiaurii potrivnici. Afurisitul de Rakoczy, văzând această situație, a legat și el șervete de brațele multor sute de ostași ai săi pentru ca aceștia să nu poată fi deosebiți de supușii lui Bethlen. Afurisiții aceia cu șervete au pândit rândul oștenilor lui Bethlen și s-au amestecat cu ei. Ostașii lui Bethlen, văzându-i cu aceleași semne, au crezut că sunt de-ai lor și nu s-au grăbit să se apere. Atunci, năpustindu-se cu săbiile, ei au trecut prin sabie aproape toată oastea lui Bethlen. Acest eveniment s-a întâmplat în anul 1046 în djemazi-ul-

evvel (10 octombrie 1636 N.N.) în ziua de miercuri. Lupta se dăduse după amiază. Într-adevăr din partea musulmanilor mulți oameni au devenit martiri, dar și peste 2.000 ghiauri căzând pe câmpul de bătălie, prin lovituri de săbii și puști, sufletele lor au fost trimise în iad. Pe scurt, oastea islamică i-a respins pe ghiauri, distrugându-i. Se spune că dacă i-ar fi urmărit nu ar fi putut scăpa de la ei nici un om. Când s-a lăsat noaptea, cele două oștiri, neputându-se distinge una de alta, s-au retras. Deși oastea islamică se așezase cu mândrie și deși oastea ghiaurilor fugise de la luptă, totuși, din întâmplare, diavolul a scos din gura unor proști și renegați strigătul „În noaptea aceasta Rakoczy va trebui să vină și să dea un atac?”. Din pricina acestui zvon, oastea s-a înfricoșat și s-a produs învâlmășeală. În stfel de împrejurări, chiar dacă sosirea dușmanului ar fi fost sigură, cel care era serdar de oaste trebuia să se ferească de împrăștiere în timpul nopții și trebuia să rămână pe loc, înoptând acolo cu oastea sa. Mai ales când dușmanii, învinși, o luaseră la fugă și nu se părea probabilă strângerea lor din nou, nu era deloc sănătos să se dea crezare unui simplu zvon. Dar Bekir pașa, dând crezare unor astfel de cuvinte ale oștii, s-a gândit să se întoarcă de acolo și să vină la locul unde se aflau corturile și poverile. Indată ce a rostit vorbele: „întoarcere” și „vedeți-vă de cai”, s-a răspândit în oaste vestea că serdarul a și fugit. De aceea oștile, agitându-se în zadar, s-au împrăștiat valuri după valuri și au pornit la fugă. N-au avut timp să spună: „Bre, nu este adevărat, pașa este aici”, ostașii, lăsându-și caii și bagajele, au și început să se reverse înapoi ca un râu, grupuri după grupuri și cu frica în suflet. Serdarul, văzând această învâlmășeală și neavând încotro, a încălecat împreună cu cei din suita sa și au venit înapoi, la locul unde se aflau corturile. Tocmai cei care dau zvon despre o întâmplare o iau la fugă! Ca dovadă a nenorocirii date de Allah, ostașii au fost cuprinși

toată noaptea de mare spaimă, încât până dimineața, au umblat cete după cete buimăciți prin locurile acelea prăpăstioase și cu păduri dese. Când s-a făcut ziuă, oastea era distrusă de oboseala luptei din ziua trecută și de omnul din timpul nopții, precum și de spaima pătrunsă în suflete. Neștiind drumurile și neavând călăuze, ostașii au umblat și s-au învârtit în locuri muntoase și prăpăstioase. Oricât umblau prin locuri străine, drumul lor nimerea într-o mlaștină și, neavând încotro, se întorceau înapoi. Cei care din întâmplare au dat peste trecătoare sau cei care, găsimd călăuze, au fost conduși la trecătoare, au venit la oaste. Nenumărate suflete de pedestrași și călăreți care, negăsimd trecătorea, au nimerit cu caii lor în mlaștini, au rămas împotmoliți în noroaie. De aceea au pierit foarte mulți musulmani. Ghiaurii acelor locuri, care dădeau și haraci în partea aceasta, prindeau pe cei care rămâneau împotmoliți în acele mlaștini și, dezbrăcându-i, îi duceau cu mâinile lor proprii și-i predau ostașilor lui Rakoczy”. (Cronici turcești, III, p. 80 – 82).

Octombrie După lupta de la Salonta trupele otomane se regroupează pe linia Mureșului, în zona Lipovei, sub conducerea lui Nasuh, beilerbeiul Budei. Același cronicar își continuă frumoasa sa povestire astfel: „Astfel, pronind de acolo, el a venit la Lipova și s-a așezat în partea de dincoace a apei Mureș. Din zi în zi, cei rămași din oaste au venit mirați și cu inimile înfricoșate. Deși, distrugându-se oastea lui Rakoczy, situația lui schimbase în rău, totuși când el a aflat despre situația oștii islamice, s-a lăcomit și pregătind o oaste grea lângă Salonta, a pornit asupra cetății Lipova. Unii dintre gaziii viteji au vrut să meargă și să dea mâna cu ei (să se lupte N.N.) dar vizirul, văzând neliniștea ostașilor, i-a împedicat să treacă apa Mureșului și să meargă la dușman. Scopul lui era să meargă și el cu oastea dar, din întâmplare, căzând ploi multe, pământul a devenit un ocean de noroi. Vizirul a atacat și el pe ostașii

ghiaurilor iar aceștia la rândul lor s-au împrăștiat fără motiv în timpul nopții și au luat-o la fugă. Cei din oastea islamică, prinzând de veste, au trecut cu toții apa și au văzut că ghiaurii au fugit în grabă, lăsând mulți cai și multe muniții și arme și corturi și alte lucruri. Fugiseră lăsând chiar și vinurile și chebaburile lor în frigare și găinile și celelalte mâncăruri pregătite, pe care nu le putuseră mânca. Ciudată întâmplare! Ostașii islamici, petrecând cu acele bogății, s-au întors îmbelșugați, după ce au prădat oștile lor”. (Idem, p. 83).

Octombrie 23 Aflat încă la Lipova, după încetarea operațiunilor militar, Bekir pașa de Timișoara, îi scrie princelui transilvan despre misiunea lui Omer aga (Szilády–Szilágyi, 1869, II, p. 414–415).

Octombrie 23 În aceeași zi principele, aflat în tabără la Ineu, îi răspunde beilerbeiului timișorean în legătură cu misiunea lui Omer aga, pe care o acceptă (Idem, p. 415–416).

Octombrie 26 Se încheie o înțelegere „Pro memoria” între cele două tabere, Rakoczy reușind să-și asigure pe mai departe domnia (Idem, p. 417, 417–419 și 426–428).

Octombrie 31 Se definitivează înțelegerea dintre cele două părți, prin schimb reciproc de solii, iar cea transilvană se îndreaptă spre Istanbul spre a parafa situația convenită (Idem, p. 428–431).

Noiembrie 10 Solia principelui, aflată încă la Poartă, îi scrie despre cearta dintre un otoman din Lipova care se judecă cu un nobil din zona Gyula pentru împărțirea unui sat (Szakaly F., 1985, p. 368).

Noiembrie 12 Principele Gheroghe Rakoczy I descrie campania sa din această toamnă atât de la Salonta cât și cea de pe Mureș, încheiată pe 21 octombrie (Beke A.–Barabas S., 1888, p. 336).

Noiembrie 20 O evaluare a situației militare zonale, cu indicarea efectivelor și a necesarului de trupe din Banat și

Hunedoara, în eventualitatea unor noi conflicte (Szilády–Szilagy, 1868, II, p. 458–459).

Decembrie 4 Chehaia vizirului din Buda îi scrie principelui Rákoczy despre primirea mesajului său de înțelegere (Idem, p. 471–472).

Decembrie 19 O solie transilvană, compusă din Ștefan Haller, Ștefan Szalanczy și Francisc Farkas, vine la beilerbeiul de Timișoara pentru reglarea problemelor legate de înlocuirea lui Rakoczy cu Ștefan Bethlen (Idem, II, p. 475–476).

Anul 1637

Aprilie 3 Pentru neîndeplinirea sarcinilor, beilerbeiul timișorean Bekir este destituit, dus la Poartă și ucis; în locul său vine Ali pașa, mai apoi la scurt timp, Hasan pașa (Hurmuzaki E., VIII, p. 456).

Decembrie 17 Ismail, alabei de Timișoara, îi scrie lui Sigismund Fiat din Caransebeș „Inchin Milostiviei Tale întreaga-mi cinstită prietenie de vecin, așa cum se cuvine din parte-mi, ca vecinului și prietenului meu de bine voitor. Dmnezeu să binecuvânteze pe Milostivia Ta cu tot binele. Nobile vecin și prieten al meu! Iobagul Milostiviei Tale mi-a adus scrisoarea Milostiviei Tale și am înțeles ceea ce-mi scrii Milostivia Ta acolo. Milostivia Ta scrie, că în vremea din urmă, iobagii mei din Jebel ar fi mânat niște porci în hotarul Milostiviei Tale de ghindă, la pășunat, anume pe moșia Milostiviei Tale din pădurea Jebelului, iar oamenii de la Jebel ar fi făcut-o pe ascuns pentru a nu plăti taxa, care nici n-a fost plătită. Mai mult, tocmai omul care a adus scrisoarea ar fi venit oficial după taxă și a fost încredințat oficial cu aceasta. Milostivia Ta scrie, că taxa pentru porci ar face douăzeci și unu de florini. Domnule bun vecin și nobil prieten al meu! Iată, din scrisoarea

Milostiviei Tale înțeleg treaba dar, mergându-i pe urme, am aflat că acei porci au umblat puțin: unii o săptămână, alții cinci–șase zile și unii vreme de trei săptămâni, deoarece n-a fost destulă ghindă ca oamenii să-și îngrășe acolo porcii, așa că este cu neputință să plătească chiar așa de mulți bani. De aceea nu pot să năpăstuiesc sărăcimea să plătească în același chip. Cel ai cărui porci au umblat pe acolo zile puține va trebui să plătească puțin; cel ai cărui porci au fost mai multe zile vor plăti însă mai mult. Eu nu pot face de dragul Milostiviei Tale ceea ce nu e cu putință, dar nicidecum nu pot plăti atâția bani atunci când porcii lor au umblat pe acolo doar puțin timp. De aceea am hotărât să se stabilească partea de bani pentru fiecare, după câtă vreme au umblat porcii și voi trimite banii Milostiviei tale de cum îmi va fi cu putință. Iar Milostivia Ta să te mulțumești cu această dreptate Sper ca Milostivia Ta să mă socotești drept un prieten de bine voitor. Dumnezeu să te țină pe Milostivia Ta”. (Feneșan Costin, 1993, p. 80–81).

F. D. Ahmed fiul lui Mehmed, cadu de Timișoara, adevărește faptul că creștinul Maranko avea o dugheană în fața marii moschei timișorene (piața Sf. Gheorghe de azi) moștenită de Mihail și Ivan, ce plătesc taxa de 80 aspri și despre catolicul Petru, fiul lui Petru, care plătește 20.000 aspri pentru cumpărarea ei. (T.R.E.T, 1910, p. 159).

Anul 1638

F. D. Situația misionarilor catolici din zonă devine tot mai grea, întrucât turcii intră în lăcașurile lor, beau, mănâncă, iar pe călugării prinși pe stradă îl bat, îi despoaie de toate cele, inclusiv de mantii, cu care acoperă spatele cailor lor;

lăcașurile lor sunt în pragul ruinării (Juhasz K., 1925, p. 306).

F. D. Situația misionarilor catolici în Banat (franciscani și iezuiți) este dificilă, iar numărul lor este redus (Adalekok, 1903, p. 94).

Anul 1639

F. D. Se semnează tratatul de alianță dintre principele Gheorghe Rákoczy I și regatul Suediei (Szilády–Szilágyi, 1868, II, p. 140–143).

Mai 23 Raport despre starea militară a Banatului de Lugoj–Caransebeș și despre proiectele militare otomane pentru acest an (Idem, III, p. 36–37).

Anul 1640

Martie Noul sultan îl numește pe Silahdar Mustafa Pașa beilerbei de Buda dar, înainte de a ajunge acolo, îl trimite la Timișoara (Cronici turcești, II, p. 96).

Mai 3 Cadiul de Lipova, Ramazan ben Mustafa, emite o scrisoare valabilă pe teritoriul vilayetelor Timișoara, Buda, Bosnia și Kanizsa, pe seama misionarilor catolici spre a fi feriți de complicații: „nici ei, nici animalele și nici averile lor să nu fie atacate și să-și urmeze drumul dintr-un loc într-altul în pace fără să mai strige la ei : sunteți călugări, dați-ne bacșișuri...” (Birăiescu T., 1934, p.11).

Mai 16 Instrucțiunile principelui transilvan pentru solul său Ștefan Szalanczy la pașa de Buda, aflat acum la Belgrad (Szilády–Szilágyi, II, p. 59–60).

Mai–iunie Ahmed aga scrie despre convorbirile sale cu solul transilvan Ștefan Szalanczy (Szilády–Szilágyi, 1868, II, p. 58).

F. D. Ali, alaipei de Cenad, colonizează mai multe sate pustiite din sangeacul său, oferind avantaje economice celor ce se vor stabili aici (Homan B.–Szekfü Gy., 1933, III).

Anul 1642

Aprilie 15 Beilerbeiul de Timișoara participă, împreună cu sultanul, la campania de la Marea Azov. (Cronici turcești, II, p. 129).

Vara-toamna După încheierea campaniei, sultanul îi ordonă lui bostangibași să-l ucidă pe beilerbeiul timișorean Silahdar Mustafa pașa, ceea ce acesta și face (Idem, III, p. 269).

Noiembrie 20 Beilerbeiul de Buda către principele transilvan despre raportul lui Hasan pașa, beilerbeiul timișorean cel care, împreună cu beiul, alaipeiul, zaimii și agalele cetății Gyula, ale căror sate se află pe granița dintre cele două state, au prezentat un raport asupra jefuirii unor sate de către cei din Ineu „la 10 noiembrie au jefuit și pustiit mai multe sate, ducând vitele cu ei și ducând și raialele”; beilerbeiul cere pedepsirea răufăcătorilor, altfel va face un raport la Istanbul (Decei A., 1978, p. 21–22).

F. D. Muhammed, cadiul din Lipova, adevărește cererea locuitorilor din Radna de a-și ridica o biserică catolică pe ruinele celei vechi, întucât nu au de ani de zile un asemenea lăcaș (T.R.E.T. 1911, p. 65).

F. D. Același cadiu lipovean îi scrie unui oficial al arsenalului din Timișoara, adevărand cererea locuitorilor din Radna pentru ridicarea bisericii; aceștia nu vor avea liniște până nu reușesc să o ridice, așa încât solicită și el acordul oficialilor timișoreni (Idem, p. 66).

- F. D.* Locuitorii din Radna cer în scris divanului din Timișoara aprobarea pentru a ridica zidurile și tavanul bisericii pe vechiul amplasament și roagă să le fie aprobată cererea, aprobare fără care ei nu pot ridica lăcașul (Ibidem).
- F. D.* Ilias aga adeverește dorința locuitorilor din Radna de a-și ridica biserica, aceștia cerându-i un ordin prin care își pot exercita credința în prezența preotului lor Andria (Ibidem).
- F. D.* Hasan, beilerbeiul de Timișoara, scrie că s-a adresat omologului său din Buda în problema bisericii din Radna și așteaptă răspunsul acestuia (Idem, p. 66–67).
- F. D.* La întrebarea unui „Zeidus” dacă într-o cetate cucerită se află o biserică și un cimitir care nu mai funcționează, el o poate cumpăra sau nu, iar în acel loc se mai pot înmormânta oameni, răspunsul (probabil al unui cadîu N.N.) sună astfel „Dumnezeu (Allah) este unic și atoateștiutor: Nu”. (Idem, p. 67). Întrebarea și răspunsul se referă la aceeași situație de la Radna.

Anul 1643

- Ianuarie–iulie* Husein, fiul lui Serhoș Ibrahim, instalat în toamna trecută, își continuă misiunea ca beilerbei de Timișoara; în iulie este înlocuit cu Djendi Halil pașa (Cronici turcești, III, p. 92).
- August 23* Un călător prin Banat amintește despre existența unei parohii la Lipova (Suciu–Constantinescu, I p. 106–107).
- F. D.* Se emite o hotărâre a divanului din Timișoara către oficialitățile din Lipova, cu privire la cererile locuitorilor din Radna — 35 case în total — din care doar 8 plătesc contribuția, adică trei pătrimi din întreaga dare (Juhász K., 1935, p. 247–248).

Anul 1644

Ianuarie 22 Într-o scrisoare sunt amintite legăturile voievodului muntean Matei Basarab, prin intermediul omului său Toma, cu Banatul și în special cu caransebeșenii (Szilády–Szilágyi, 1868, III, p. 257).

Martie Djendi Halil pașa este mazilit de la Timișoara iar în locul său vine Sarî Siavuș pașa, poreclit Komalak, mazilit din vilayetul Alep (Cronici turcești, III, p. 92–93).

F. D. La cererea vlădiciei ortodoxe misionarii iezuiți sunt expulzați din Carașova și împrejurimi și sunt întemnițați la Deta, Vârșeț și Timișoara, ca fiind agenți imperiali habsburgici.

Anul 1645

Februarie 8 Un anume Ibșir Mustafa pașa este numit beilerbei de Timișoara, dar numirea îi este anulată în aceeași zi (Idem, p. 94).

Mai 7 Mai multe scrisori princiare către prelați și diplomați francezi, printre ele remarcându-se cea trimisă cardinalului Mazarin, informând asupra relațiilor principatului Transilvaniei cu Casa de Habsburg (Szilády–Szilágyi, III, 1868, p. 326–329).

August 15 Principele Gheorghe Rakoczy acordă o diplomă de nobilitare cu blazon pentru credincioșii săi lugojeni, remarcați în multe campanii militare: Radu Olos conducător, Giucoane și Giura Raț, Ioan Borghici, Gheorghe Varga timișoreanul, Gheorghe Szöcs, Giura Bosniacul, Roman Românul, Nicolae Deac, Florea Raț, Mihai Boșneac, Petru Raț, Nicolae și Moise Palici, Radivoi și Mihail Raț, Iovan Raț, Petru Horvat, Gheorghe

și Stoian Horvat, Mihail Sebessi, Mihail Radovan, Preda Olah, Iovan Românu, Micu Breazovan, Ioan Serb, Gheorghe Vaida, Matia Horvat, Giura Boșneag, Giura Dunai, Ilie Olszi, Ioan Flora, Achim Petcu, Petru Horvat alias Boșneac, Martin Szöcs, Paul Grigore Petru și Gheorghe Molnar, Andrei Ivuț alias Coștei, Martin Mihnea alias Coștei, Gruia Raț, Giura Cureau, Nicolae Ion, Stefan Rada, Marcu Branicevici, Maxim Saradi, Sava Modosi alias Raț, Bogdan Raț, Iovan Sremeț, Martin Mârzei, Nicolae Raț, Marcu Dentei, Radu Bânda, Marcu Pap alias Raț (Feneșan Costin, 1981, p. 186–189).

Anul 1646

Mai Raport asupra situației din Banat și a acțiunilor beilerbeiului de aici asupra unor sate atacate și pustiite (Szilády–Szilágyi, III, 1868, p. 38–382).

Iulie 3 Donație princiară pentru unii dintre apărătorii cetății Ineu asupra unor sate nord mureșene și a trei puste din aceeași zonă (Juhász K., 1935, p. 13).

Octombrie 14 Gheorghe Rákoczy își exprimă punctele de vedere asupra situației cetăților de margine cerând oprirea construirii unora noi, dar și asupra modului în care negustoirii creștini sunt tratați în vilayetul timișorean (Veress A., p. 386–387).

Anul 1647

F. D. Stefan Fogarași, pastor reformat din Lugoj ,traduce în românește un catehism, sub protecția lui Acațiu Bârcianu,

banul de Lugoj și Caransebeș (Suciu I. D., *Literatura bănățeană*, p. 15).

Martie 28. Martin Kiss, comandant de haiduci din Cheresig, primește ca donație princiară satele Zombor, Ferjed, Pordeanu, Tömpös din jurul Cenadului și Covăsânțul de lângă Arad (Juhász K., 1935, p. 13).

F. D. Kara Ceauș Mustafa Aga, fost agă de ieniceri, devine beilerbei de Timișoara până pe 2 noiembrie, când este înlocuit de Hamza pașa zade Mehmed, cel care stă doar până pe 29.03 anul următor (Cronici turcești II, p. 171 și Fenyvesi L., 1995, p. 264).

Anul 1648

Martie–noiembrie Perioada de beilerbeilâc a lui Hamza pașa zade Mehmed.

Noiembrie 1 Schimbarea beilerbeiului timișorean are drept cauză „Sublimul mare vizir Sofu Mehmed pașa nefiind sigur de vizirul Fazıl pașa, i-a acordat eyaletul Timișoara și poruncindu-i să plece l-a scos în ziua aceea din Istanbul” (Cronici turcești III, p. 98).

Noiembrie 22 Principele Gheorghe Rakoczy îl trimite ca sol la beilerbeiul de Timișoara pe Adam Racz, spre a trata 6 puncte de interes comun (Szilády–Szilágyi, 1868, II, p. 412–413).

Noiembrie 28 Cerere timișoreană către marele vizir în legătură cu plata ienicerilor aflați în soldă în cetățile Eger, Timișoara, Esztergom, Székesfehérvár și Buda (Andreev S., 1978, p. 197).

Anul 1649

Decembrie 2 Principele Gheorghe Rákoczy al II-lea îi dăruiește lui Abraham Fejer, viteaz oștean din Ineu, pusele Apatfalva și Tővis de pe Mureșul bănățean (Juhász K., 1935, p. 13).

Anii 1650–1653

Vine la Timișoara ca mitropolit ortodox Iosif, remarcabil prin faptele sale și protecția acordată ortodocșilor bănățeni. Din viața sa remarcăm tratativele cu beilerbeii de Timișoara, o serie de minuni ca stingerea incendiului care a ars o parte din oraș (Palanca Cărnă) dar aflăm și despre biserica mitropolitană din mahalaua Răduților, sau despre ulița argintarilor și tunarilor. După trei ani se retrage la Partoș, unde ridică o nouă biserică lângă cea veche din lemn și se săvârșește din viața în anul 1656. Va fi sanctificat în secolul XX sub numele de Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș și va deveni patronul ortodoxiei bănățene (I. Hațegan, Timișoara mitropolitului Iosif).

Circa 1650

La Timișoara este Ignad, latin și catolic, ca talmaci și doctor al beilerbeiului de aici. După mai multe fapte, descrise de cronicarul otoman Ali, moartea sa se produce în cursul unei călătorii spre Lugoj, probabil prin pădurea Silagiului de azi (Kreutel R., *Der Löwe*, 1981, p. 53–54).

Anul 1650

F. D. La Timișoara, o turcoaică se îndrăgostește de Ali Efendi, fiul lui Ahmed Efendi, șeic al ordinului islamic Ușakî, căruia îi dedică o poezie, transmisă posterității de același cronicar otoman citat mai sus (Idem, p. 71).

F.D Fostul capudan (comandant al flotei otomane N.N.) Deli Husein pașa primește beilerbeilâcul vilayetului de Timișoara (Cronici turcești, II, p. 70).

Vara Sultanul îl numește de Iosif, călugăr de 82 de ani de la muntele Athos mitropolit al Banatului. Bătrânul vine aici însoțit de tânărul Damaschin Udrea, un învățăcel bănățean de 34 de ani, care-i va fi aproape până la moarte și va scrie despre viața și minunile săvârșite de acesta. Prima se petrece pe podul umblător peste Dunăre la Palanca Nouă, atunci când caii se sperie de valurile fluviului, căruțașul îi întărită iar Iosif îi potolește cu vorba (Cotoșman Gh. 1956, p. 64). O a doua minune se petrece pe pământul Banatului când, din pricina furtunii, caleașca mitropolitului, ajunsă în Jamu Mare, este ajunsă din urmă de călăreți otomani, care-l solicită pe acesta să se întoarcă la Vârșet unde prima cadână a agăi Ismail nu poate naște — din cauza unui vis — decât în prezența sa. La împotrivirea protopopului Haralambie de Palanca, mitropolitul răspunde că se întoarce spre a face voia Domnului iar, pe când trecea prin fața porții haremului, femeia a născut un băiat. Acesta s-a întors în satul mamei sale Vărădia, a fost botezat ortodox și a devenit — după studii la Școala Grămaticască din Caransebeș — călugăr, fiind ales eposcop ortodox de Caransebeș la 1695 (Idem, p. 65–70).

Vara Beilerbeiul de Timișoara, Fasli — creștin trecut la islamism — trimite o escortă de 50 de călăreți la vadul Timișului la Parța care-l aduc cu onor pe mitropolit în cetatea Timișoarei. Aici este întâmpinat de mult norod, venit din toate părțile, să-l vadă pe mitropolitul căruia i se

dușese vestea despre minunile pe care le face. Caleașca ajunge în fața reședinței pașei, care-i iese în întâmpinare cu bucurie, iar Iosif îi răspunde în turcește și apoi — poporului adunat — în românește. Alaiul se îndreaptă spre reședința mitropolitană prin „Ulița argintarilor”. Chiar înainte de a intra pe ulița bisericii vechi, feciorii lui Iovan Capră — olog de 20 de ani — își scot tatăl pe pat spre a privi aleiul. Mitropolitul a coborât, a pus mâna dreaptă pe cap, s-a rugat Domnului și ologul a pășit pe propriile-i picioare (Idem, p. 71–79).

Iulie 21 Iosif este hirotonisit mitropolit al Banatului (Idem, p. 79).

Octombrie 20 La Timișoara misionarul iezuit Petru Bascevici, conducătorul misiunii de aici află despre faptele lui Dezmančici, susținut și iubit de catolici, cel care a înființat aici misiunea și biserica iezuită, a botezat, cununat și înmormântat multă lume; acum este plecat în pelerinaj la Roma (Zach K., 1979, p. 129–130).

Anul 1651

F. D. Kara Ceaș (Ceașul Negru N.N.) Mustafa aga este numit beilerbei de Timișoara, dar pe drum este ucis. Motivația este simplă și obișnuită: ca agă al Ienicerilor, el a condus o răscoală a acestora la Istanbul și, pentru a potoli mișcarea, i s-a promis iertarea și numirea într-o funcție importantă în imperiu; dar, tot ca de obicei, sultanul a ordonat să fie ucis (Cronici turcești, II, 100–102).

F. D. Numirea pașei „Korișanț” la Timișoara, tratativele și peșcheșurile mitropolitului cu și pentru acesta, spre a-și feri credincioșii de asuprire (Cotoșman Gh., 1956, p. 80–81).

Iunie 29 La Timișoara se serba hramul bisericii „vechi vlădicești din maidanul Răduților” în momentul în care izbucnește un foc uriaș din „Palanca cârnă” care trece peste Cetate și aprinde în Palanca Mare dughenele negustorilor de sub „Zidul Iosimi” și de acolo focul aprinde casele tunarilor. Focul se întinde și spre cetate dinspre vest și ard din trei părți Palăncile; ajunge la oborul vaidei și, de acolo, la casa pașei până spre biserica unde slujea liturghia mitropolitul Iosif: „Și-au ars case, și oameni, și muieri și copii, au murit arși”. Iosif iese în fața bisericii, îngenunchează și se roagă intens. Și, scrie cronicarul Udra mai apoi „într-o nimică de ceas s-a pornit o ploaie cum nu s-a mai pomenit, de-au curs apele ca potopul și-au încetat focul și-au stins tăciunii și-au spălat toate urmele prăpădului”. Au ieșit 7 curcubee iar mitropolitul s-a sculat, complet uscat, din mijlocul prăpădului și s-a retras trei zile în chilia sa. Iar atunci când a ieșit în lume avea semnul crucii pe dosul mâinii stângi, semn auriu ce lumina la umbră (Idem, p. 81–82).

Octombrie 30 Un alt misionar iezuit, Luca Diodati, vine la Timișoara și află despre faptele misiunii iezuite de aici, de la Lipova, de la Carașova etc., raportând situația superiorilor săi, inclusiv venirea lui Rudolf — un iezuit austriac (Zach K., 1979, p. 141–142).

Decembrie 4 Papa Inocențiu al X-lea îi salută pe toți catolicii din Banat și le cere să îndure cu credință prigoana otomană îndreptată asupra lor (Juhász K., 1926, p. 303–304).

Decembrie 23 Voievodul muntean Matei Basarab îi scrie principelui transilvan Gheorghe Rákoczy al II-lea despre mersul lucrurilor, inclusiv despre Banat „Sluga credincioasă a Măriei Tale ne-a dat scrisoarea Măriei Tale din care înțelegem afacerea. Am luat în nume foarte bun din partea Măriei Tale că Măria Ta și în această împrejurare și-a arătat față de noi bunăvoința de vecin, după datorie, și o recunoaștem și noi, când în astfel de împrejurări și stări am afla ceva, voind să ne purtăm la fel

față de Măria Ta, căci toate acestea au adus asupra noastră întristare și mare cheltuială. Iar ceea ce scrie (omul acela) în răvașul scris românește, că el se află acum în locul numit Belinț, noi știm locul acela, nu este departe dincolo de Dunăre, mai sus și dincolo de orașul cu numele Dii, care oraș este la Dunăre, în fața locului din țara noastră numit Mehadia. Dar nu știm ce să credem și nu putem afla pricina pentru care a fost nevoit să vină atât de aproape de Dunăre și la margine și să ia și să ceară și învățătură de la supusul Măriei Tale Nicolae Macskasi (Măciășanul, N.N.) Nici nu putem crede altceva despre el decât aceea că vine acum Aga Elți Hasan Merge în solie la Împăratul și vine pe aici pe la noi și vrea să meargă și la Măria Ta, dar să nu fie cumva vre-o meșteșugire în afacerea aceasta, să nu fi pus ceva la cale cu aga Hasan și să nu meargă cumva acolo sus de partea Împăratului, la cumnatul său, prin țara Măriei Tale, adică prin acel ținut turcesc mărginaș (vilayetul timișorean N.N.), putem crede și așa ceva despre dânsul. Pentru aceea să poruncească Măria Ta și lui Nicolae Macskasi, pe viața sa și pe capul lui, cât și celorlalți slujbași de la hotar, să-l supravegheze, atât pentru liniștea viitoare a Măriei Tale cât și pentru a noastră; ba Măria Ta să cerceteze cu dinadinsul pe Macskasi ce vorbă i-am trimis, în afară de răvaș. Dumnezeu să țină pe Măria Ta, împreună cu tot norodul casei, îndelung, în bună și plăcută sănătate”. (Veress A., 1929, X, p. 237–239).

F. D. Spre sfârșitul acestui an sau la începutul anului următor, marele vizir Gürği Mehmed pașa este mazilit și este trimis beilerbei la Timișoara (Cronici turcești, II, p. 192).

Anul 1652

Aprilie 24 Gürgi Mehmed pașa pleacă la Kanizsa, iar în locul lui vine Bôruzen, fost defterdar (Cronici turcești, II, p. 103).

Iunie Noul beilerbei de Timișoara este Ahmed pașa, soțul prințesei Gülsün (Idem, III, p. 100).

F. D. Este amintită biserica ortodoxă din lemn Sfinții Apostoli din mahalaua Răduților din Timișoara (Cotoșman Gh., 1956, p. 97).

Noiembrie Mitropolitul Iosif este invitat la hramul mănăstirii din Partoș „Sf. Arhangheli Mihail și Gavril” (8.11.), prilej de pelerinaj pe jos a mitropolitului. În urma sa s-au înșirat locuitorii satelor. La intrarea în biserică, după obicei, erau ologii; la intrarea mitropolitului și la rugile sale ologii s-au vindecat (Idem, p. 91).

F. D. La Timișoara funcționează o școală teologică, în incinta reședinței mitropolitane (Ibidem).

F. D. Noul episcop de Caransebeș este Ioanichie (1652–1659), iar episcop de Lipova este Moise (Ibidem).

Anul 1653

Mai 8 Ahmed, beilerbeiul de Timișoara, îi scrie banului de Lugoj și Caransebeș: „Ahmed pașa, administrator al cetăților de margine și al supușilor de dincoace de Dunăre ai împăratului nostru puternic și neînfrânt și, din mila lui Dumnezeu, în prezent vizir la Timișoara etc., dorește ca Dumnezeu să dăruiască tot binele celor aflați în vecinătate. Vecin nouă iubit și binevoitor! Iată cu ce lucru trebuie să ne adresăm Milostiviei Tale prin scrisoarea noastră. În vremea din urmă de la Sebeș (Caransebeș N.N.) a venit aici la Denta, în aceste părți, un tânăr român din Sebeș numit Oprea, și s-a pus chezaș să fie slugă ceașului din Denta. Dar, după câteva zile, gândindu-se la o tâlhărie

și stăpânul nefiind acasă, i-a spart lada și a luat trei sute de florini ai acestuia. Apoi, cu cheltuială și osteneală, cu sprijinul nostru, a fost găsit în Țara Ardealului și dregătorii l-au și prins potrivit cu legea și l-au dat pe mâna păgubașului. Dar, deoarece acei bani aparțineau altcuiva, stăpânul banilor nu se mulțumește cu uciderea tâlharului, fiindcă a dat două sute din florinii lui surorii sale mai mari și i-a lăsat la țesătorul David și la numiții Petru și Pavel. Astfel bietul păgubaș a fost nevoit să se nevoiască de două-trei ori să meargă la Sebeș pentru a-și cere drepturile, dar dregătorii de acolo n-au dat răspuns nici la scrisoarea trimisă de chehaia mea, nici nu i-au restituit acestui nenorocit banii. De aceea, dragul meu vecin, iată mai dau încă o dată știre Milostiviei Tale despre această treabă ca, ocupându-te așa cum se cuvine de acest lucru, să cauți acei două sute de florini pe care falsul tâlhar Oprea i-a lăsat la sora sa Ana, la Petru, Pavel și David, și care a sporit cu denunțul și alte cheltuieli cu o sută cincizeci de florini. De aceea, dacă Milostiviei Tale îi este scumpă cinstea Dumnezeului vostru și a principelui tău, să dați banii, deoarece dacă nu apar, vor reveni la mine plângând, așa că eu voi scrie din nou principelui, iar aici vor fi reținuți în schimb oamenii voștri. Deci să nu ne fie nouă spre păcat, ci dregătorii de la Sebeș să-i înlocuiască paguba, căci ce fel de neomenie este din partea dregătorilor voștri nici măcar să nu ne răspundă la scrisoare, nici să restituie paguba bietului pârâș. Iată, rămâne pe seama Milostiviei Tale să-i întorci paguba și aștept deci vești despre asta”. (Feneșan Costin, 1993, p. 81–83).

F. D. La Timișoara vine episcopul bosniac franciscan Beulici, dar și misionarul iezuit Giacomo Huomo Dei, ce stă în caza iezuiților de aici, alături de Luca Diodati (acesta între anii 1651–1655).

- F. D.* Un defter otoman consemnează existența, în cele șase sangeacuri ale vilayetu-lui de Timișoara a 710 timaruri kilidji și a 3.000 timaruri de spahii (Fodor P., 1996, p. 36).
- F. D.* Negustorii italieni din Timișoara în călătorie lor spre Oradea au fost atacați și prădați de haiduci din zona Ineului, iar oficialii otomani cer banului Bârcianu să-i despăgubească (Szilády–Szilágyi, 1868, III, p. 440–441).
- F. D.* Beilerbei de Timișoara este numit Emir, schimbat în același an cu Surnasem (Cotoșman Gh., 1956, p. 91)
- F. D.* Mitropolitul ortodox primea de la credincioși următoarele taxe miri rinsum (taxa pentru fisc), tesadnik akceleri (milostenii), zarazkasabie (taxa pentru vite tăiate în mănăstiri, patrâklâk resmi (taxa patriarhului), metropolidik resmi (taxe mitropolitului), apoi taxe pentru bâlciuri, agheazmă, untdelemn, cununie, înrmomântare, moștenire (Idem, p. 105).
- F. D.* Mitropolitul Iosif îl lasă urmaș în scaun pe episcopul Moise de Lipova, ar el se retrage la mănăstirea din Partoș, unde viețuiește încă trei ani (Ibidem).

Anul 1654

- Iulie 29* Husein, ceașul beilerbeiului de Buda, scrie despre jafurile trupelor transilvane asupra cetăților și satelor din Timișoara, Gyula, Szolnok (Szakoly F., 1985, p. 368).
- Septembrie 29* Principele Gheorghe Rakoczy, la insistențele repetate ale lui Acațiu Bârcianu, ban de Lugoj și Caransebeș, de a elibera din iobăgie țăranii, emite decretul de rigoare. Prea târziu însă pentru că zona cade sub stăpânire otomană peste patru ani (Feneșan Cristina, 1977, p. 233).
- Noiembrie 29* Ali, aga spahiilor din Lipova îi scrie lui Acațiu Bârcianu, banul Lugoșului „Nu demult au venit aici în

cetate la noi sărmanele raiale cu știrea că au apărut câțiva tâlhari în preajma satului Căzănești (din apropiere de Brad, unde s-au mai petrecut fapte similare, după alte documente turcești). Atunci, luând câțiva spahii cu mine, am plecat în direcția amintită și am dat peste răufăcători. Pe unii i-am tăiat, pe alții i-am prins. Pe când ne întorceam cu ei spre cetate, un lotru numit Giurgiu, pe care-l știam de mai înainte, ne-a ieșit în cale, pe care l-am arestat odată cu căruța, nevasta și copilul său și i-am dus cu noi. Pe urmă iarăși ne întâlnirăm cu doi răufăcători care veneau dinspre ținutul Caransebeșului, pe care de asemenea prinzându-i cu căruța, caii, neveste și bagaje, i-am mânat cu noi și i-am predat comandantului nostru. Asta așa s-a întâmplat. Apoi îți mai comunic, prietene, că aici alimentele s-au scumpit extraordinar. S-a mai întâmplat că un anumit locuitor din Românești, numit Petre, pe când se întorcea acasă cu bucate, soldații din Caransebeș l-au prins, l-au închis și deși avea permisul la el, l-au băgat în temniță. Și mai înainte au mai prins vreo 30 de astfel de fraiale în împrejurimile Caransebeșului. De astfel, prietene, tâlharii ce i-am prins vor fi pedespsiți de comandant (Szilády–Szilágyi, 1868, III, p. 435–436).

Anul 1655

Octombrie 13 Capuchehaia marelui vizir se adresează principelui transilvan cu referire la problemele bilaterale de la hotare.

Anul 1656

August Trecerea în neființă a mitropolitului Iosif cel Nou este povestită astfel de scrierea hagiohrafică „Iară el, luni înainte de Sânta Mărie Mare, a chemat la el pe egumenul Nifon al sf. mănăstiri și i-a spus că ceasul se apropie pentru dezlegarea de viața aceasta. Și a lăsat cu limbă de moarte despre toate cum să se împartă și cum să se orânduiească. Și mormântul i-a fost înainte gătat în fața altarului sfintei biserici celei noi, pe care el a ridicat-o din piatră, lângă biserica cea veche din lemn. Și a chemat pe toți frații călugări și a luat iertare de la toți, iar după aia s-a cuminecat cu sfintele taine și, la apusul soarelui și-a dat sufletul, ocolit de toți frații din mănăstire și de multă lume strânsă în mănăstire la vestea morții lui. Iar în clipa când a părăsit sufletul lui această lume pământească, clopotele noi, din sfânta biserică cea nouă, au început să bată singure, că nici țipenie de om nu a fost în biserică, și-au zvonit vreme de un ceas, fără să atingă nimeni pălămarele. Iară lumea s-a minunat tare și s-au închinat și-au conoscut că cu adevărat om sfânt a fost mitropolitul Iosif” (Cotoșman Gh., 1956, p. 110).

Octombrie 27 Cerere către marele vizir în privința soldei garnizoanelor otomane din vilayet. Se amintește și despre haraciul plătit de ȣiganii din Banat (Andreev St., 1979, p. 197).

Noiembrie 29 Altă scrisoare a aceluiași Ali, aga călăreților din Lipova către Acațiu Bârcianu, banul Lugojului, despre jafuri asupra localității Komancsista, despre tâlharul George prins de otomani, dar și despre acel Petru din Românești, deținut la Caranebeș fără vină (Szilády–Szilágyi, 1868, V, p. 435–436).

F. D. Beilerbei de Timișoara este Topal (șchiopul) Mehmed pașa (Fenyvesi L., 1995, p. 264).

- Martie 23* Noul beilerbei de Timișoara, Mustafa pașa, cere oficialilor principatului transilvan să oprească jafurile la hotarele nord-vestice ale vilayetului său, amintitnd jafurile asupra iobagilor din zona Ineului, Salontei, inclusiv cel asupra negustorilor ragusani din Timișoara aflați în drum spre Oradea etc., etc. (Szilády–Szilágyi, 1868, V, p. 440–441).
- Iunie 5* Aflat la Ineu, George Haller, trimisul principelui, scrie despre situația reclamată de beilerbeiul timișorean (Szakoly F., 1985, p. 368).
- Iunie 24* Hubiar, aga din Timișoara, îi scrie lui Acațiu Bârcianu despre situația zonală (Szilágyi S., 1891, II, p. 415–417).
- Octombrie 30* Chenan pașa îi scrie, din Lipova, lui Acațiu Bârcianu, despre mișcările marelui vizir împotriva lui Gheorghe Rakoczy II, principele Transilvaniei (Szilády–Szilágyi, 1868, V, p. 443 – 445).
- Octombrie 1657– octombrie 1658* Se naște la Timișoara, Osman aga, ca fiu al lui Ahmed Aga venit de la Begrad; copilul învață și româna, sârba și maghiară în Timișoara sa natală; va deveni cronicarul unul vestit beilerbei otoman de Timișoara (Kreutel R., *Der Löwe*, 1981, p. XVIII).

Anul 1658

Răscoala antiotomană a celor trei Țări Române și riposta otomană. Marele vizir trece prin Banat spre Ineu, pe care-l cucerește pe 2 septembrie. În vară principele transilvan l-a bătut pe pașa de Buda pe, și la nord de, Mureș. În septembrie, odată cu intrarea tătarilor în principat, situația se inversează și principele este silit să plece; acum sunt

cucerite Lugojul și Caransebeșul și transformate în sangeacuri otomane.

Martie Beilerbeiul de Timișoara, vizirul Fazâl pașa, este ucis din ordinul sultanului (Cronici turcești, III, p. 98).

Mai 17 Cehaia Mehmed, omul vizirului, îi cere judei clujean să trimită de urgență ovăz și pâine trupelor pașei de Timișoara, care duc mare lipsă de provizii (Szilády–Szilágyi, III, 1868, p. 464).

Iunie 6 Pașa de Buda este primul care se apropie de granițele principatului, dar Gheorghe Rákoczy al II-lea îl înfrânge în lupta desfășurată între Arad și Gyula (Totoiu I., 1960, p. 8).

Iunie 28 O primă luptă, desfășurată în fața Ineului, între beilerbeiul de Buda și principele Rákoczy, este câștigată de ultimul, care însă nu exploatează victoria, întrucât alte trupe otomane și tătare intraseră în principat.

Iunie 29 La Partoș, la mormântul Sf. Iosif se produce una din multele minuni, povestite de scrierea hagiografică „La sf. Apostoli Petru și Pavel, au venit la mănăstire Ianăș Muică, cu fata lui, care dintr-un betșug avut mai înainte cu doi ani, a rămas surdă și mută. Ei au venit cu două zile mai nainte și-au ajuns osteniți de drum de la Ramna, și călugării I-au omenit cu mâncare și hodină. Iar fata a fost trecută de 15 ani, a fost nemăritată și tare frumoasă, numai a avut smintă (i-a lipsit ceva) și a avut și oleacă de sminteală la cap de pe urma betșugului și nu au prea vrut feciorii să vină în casă la ea. A fost singrul copil a lui Ianăș, care a fost om cu avere în Ramna. Iar în seara de dinainte de sărbătoare, tarețul la Vecernie, a cuminecat-o și toată noaptea fata a rămas în biserică, îngenunchiată la mormântul Sfântului Iosif. Iară înspre ziuă fata a ațipit pe mormânt. Iară când au venit în zori călugării la Utrenie, au aflat-o adormită pe lespede mormântului. Iară când au trezit-o din somn, ea s-a uitat la ei și-a întrebat, mirată, că unde se află. Și atunci i-a răspuns starețul și

ea a vorbit cu el, și a văzut că i-a venit graiul și auzul. Și-au adus laudă lui Dumnezeu și sfântului Iosif. Iară tatăl ei a făcut daruri bogate la sf. Mănăstire” (Cotoșman Gh., 1956, p. 127–128).

Iulie 6 A doua luptă dintre cele două tabere se desfășoară la Păuliș și transilvănenii câștigă din nou, dar se retrag fără a exploata victoria (I. Totoiu, op.cit. p. 8).

Vara Campania acestui an este descrisă de mai mulți cronicari otomani. Dintre ei relatarea lui Silahdar Fândâklî Mehmed aga este cea mai interesantă. Reproducem câteva pasaje pentru a înțelege felul în care era privită situația politică, dar mai ales desfășurarea evenimentelor prin, și pe lângă, hotarele vilayetului de Timișoara. Marele vizir cu trupele sale a ajuns pe 4 iulie la Belgrad, unde a așteptat intrarea tătarilor în principat. Apoi pe 6 august „pornind din Câmpia Belgradului, oștile au trecut peste marele pod care a fost construit, în opt zile, peste Dunăre și au descins în câmpia Purcid, de pe malul celălalt, unde și-au așezat corturile... (pe 11 august)... pornind și din menziful Panciovei, au parcurs distanțe și, ajungând, au descins în câmpia Timișoarei, unde au fost așezate corturile. Și în acest loc au rămas de nevoie șase zile, în care timp beilerbeiul de Buda... a intrat în ținuturile de margine ale dușmanului celui fără de lege, împreună cu trupele sale de gardă și cu oștile eialetului său, în frunte cu emirii de la margine și cu oștile islamice nenumărate, cu oștile cuceritoare de țări, din acele ținuturi... După aceea (pe 24 august N.N.) plecând și de acolo, au ajuns pe neașteptate într-un loc unde s-a căutat apă și nu s-a găsit nici o picătură... În acel loc se află cetatea numită Ineu, care era cheia cetăților ghiaure și care era puternică și întărită... Cucerirea și eliberarea în primul rând a cetății mai sus fiind importante (în 30.08) s-a ajuns în câmpia cetății Ineu și corturile au fost așezate în jurul orașului, astfel încât, din pricina oștilor de diferite feluri, fața pământului semăna

cu învălmășeala din lumea cealaltă...A doua zi noaptea, când s-a ajuns sub zidurile cetății Ineu, tunurile cele cu guri de balaur, zdrobitoare de cetăți și dărâmbitoare de turnuri, fiind transportate cu ajutorul carelor în apropierea cetății asediate, au fost așezate în locurile de tragere iar ienicerii, la rândul lor, potrivit firmanului vizirului, au făcut în jurul cetății trei rânduri de întărituri, care au fost terminate la miezul nopții. După ce fiecare s-a așezat în șanțul său, s-au pregătit cu toții de luptă... Când dușmanii cei josnici au privit din vârfurile turnurilor afară, au văzut că cetatea este înconjurată din toate părțile de o mulțime de oști, asemenea unui ocean. Atunci îngrozindu-se, au înțeles că nu există altă cale de scăpare decât predarea cetății Ineu. Chiar în ziua aceea (2.09. N.N.) ghiaurii au așezat steagul alb pe vârful cetății și au trimis la serdarul măriminos câțiva oșteni renumiți cu scrisoare și cu rugămintea deiertare... Astfel ei au predat cetatea... li s-a dat învoire și au fost iertați, cu condiția de a ieși din cetate până în seara aceiași zile (Cronici turcești, II, p. 298–300).

Septembrie 2 Ineul se predă marelui vizir.

Septembrie Trupele otomane și tătare, care prădaseră principatul, ajung și ele la Ineu. Otomanii oferă tronul principatului transilvan lui Acațiu Bârcianu (Barcsay) cu condiția predării Banatului de Lugoj–Caransebeș, fapt care se și întâmplă în aceeași lună septembrie, după tratative între Kenan, beilerbeiul de Buda și Acațiu Bârcianu.

Septembrie 9–13 Cenghizade Ali pașa este mazilit din Alep și primește funcția de beilerbei de Timișoara (Cronici turcești, III, p. 119).

F. D. Vilayetul otoman de Timișoara avea 8 sangeacuri (Timișoara, Cenad, Ineu, Lipova, Moldova Veche, Orșova, Gyula și Lugoj–Caransebeș (Fodor P., 1996, p. 198).

F. D. Sediul vilayetului de Timișoara a fost mutat imediat la Ineu. Beilerbeiul purta titlul de Timișoara și Ineu, de Ineu

și Timișoara, sau de Ineu între anii 1658–1667, apoi până prin 1695.

Noiembrie 18 La Timișoara se află marele vizir care discută cu solul noului principe transilvan despre situația politică a zonei (Veress A., 1929, X, p. 332–333).

Anul 1659

Mai Trupe otomane se îndreaptă spre Banat spre a-i fi de ajutor principelui transilvan.

Mai 23 Seydi Ahmed, beilerbeiul de Buda îi scrie, din Belgrad, lui Acațiu Bârcianu că va sosi cât de curând la Timișoara, de unde-l va putea sprijini cu tot ceea ce are nevoie (Szilágyi S., *Erdelyi*, 1891, p. 541–542).

August 23 În Timișoara sunt trupe otomane și transilvane, scrie un sol creștin aflat în zonă (Idem, p. 543–545).

Septembrie 24 Un alt transilvănean, Petru Budai, scrie din tabăra turcească de la Timișoara aceleași lucruri (Idem, p. 545–546).

Octombrie 29 Din Timișoara principele Acațiu Bârcianu îi scrie cancelarului ungar despre conflictul cu Gheorghe Rakoczy (Hurmuzaki E., V/1, p. 55).

F. D. Husein, beilerbei de Timișoara, participă la campania din principat (Cronici turcești, II, p. 197).

Noiembrie 1 Seydi Ahmed este transferat de la Buda la Timișoara (Hurmuzali E., V/1, p. 59).

Noiembrie 9 Aflat la Timișoara, Mihail Tholdalagy îi scrie lui Gabriel Haller, anunțându-l despre plecarea trupelor otomane din Banat spre principat (Szilágyi S., *Erdelyi*, 1891, p. 549–552).

1659 noiembrie 7–1660 iarna Oastea otomană pleacă din Timișoara și intră în Transilvania, „pacificând” principatul și asigurându-i domnia principelui. Iată un fragment de

cronică otomană ce descrie campania „Când purtările sale (principele Gheroghe Rákoczy al II-lea) de acest fel au fost aduse la cunoștința Pragului califatului (adică la Istanbul, N.N.), s-au emis hatt-I humaiun purtător de fericire și înalte porunci pentru vizirul Seidi Ahmed pașa, care era însărcinat cu paza vilaietelor Ineu și Timișoara, ca să strângă oștile și să pornească împreună cu toți supușii care se aflau lângă el, precum și cu oștile de la Buda și de la Agria, și să meargă în ținutul Transilvaniei, dându-și osteneală, împreună cu oastea, într-un chip demn de legea împăratească și de cinstea sultanului. Pentru distrugerea oștii acelui fără de lege (adică a celui care nu mai vrea să asculte de sultan N.N.) și cu credință detestabilă și îndrăzneț ca un câine fusese trimis vizirul Seidi Ahmed pașa ca să-l prindă oriunde s-ar găsi el și în orice stare s-ar afla. Și acesta — Ahmed pașa — a pornit, supunându-se cu toată sinceritatea și cu tot devotamentul poruncii demne de supunere și, luând cu el chiar a doua zi toată oastea, a considerat că de acum încolo așteptarea este dăunătoare. Și ...(pe 7 noiembrie 1659) Seidi Ahmed pașa a pornit spre Porțile de Fier cu gândul de a trece în Transilvania ...” Urmează descrierea camapaniei otomane cu lupta de la trecătoare și asigurarea otomană asupra principatului (Cronici turcești II, p. 311–313).

1659–1660 Ahmed pașa de Buda iermează la Timișoara, dar în corturi sau în bordeie, în afara cetății, spre a nu provoca neplăceri locuitorilor „Anotimpul de iarnă apropiindu-se, onoratul serdar întorcându-se cu oastea victorioasă, a descins în câmpia Timișoarei. Spre a feri populația acestui vilaiet de strâmtoare, în acea iarnă nu i-a permis oștii să stea în case, ci a fost așezată în corturi. Dar fiind înștiințați în acest sens, unii dintre ei au construit locuințe din pietre, alții din lemne și mulți dintre ei, săpând pământul, au petrecut iarna în acele locuri pline de greutate. Așteptând

primăvara, după cum se cuvine, și-au îndeplinit sarcina lor (Idem, p. 181).

Anul 1660

Ianuarie 20 Lupta dintre oștile transilvane credincioase lui Rákoczy și cele otomane, comandate de Seydi Ahmed pașa, s-a desfășurat la „Atuk” lângă Poarta de Fier a Transilvaniei.

Ianuarie Pentru contribuția sa la luptă, lui Abaza Sarî Husein pașa, i s-a oferit postul de beilerbei al vilaietului de Timișoara–Ineu (Idem, p. 312).

Mai Trupele otomane, comandate de Seydi Ahmed pașa, străbat principatul și-l înving pe Rákoczy pe 22 mai în bătălia de la Feneș; rănit principele fuge la Oradea unde moare mai apoi (Idem, p. 314).

Iunie 16 O altă întâlnire între cele două armate dar, inferiori numeric, partizanii lui Rákoczy fug, abandonând câmpul de luptă.

Vara Trupele otomane străbat Banatul în drum spre Oradea, pe care o cuceresc după asediu și transformă ținutul într-un vilayet. Iată periplusul otoman prin vilayetul timișorean „... au trecut fluviul Dunărea lângă Belgrad și au înaintat spre Panciova și apoi au ajuns la Timișoara, parcurgând ca un torent de primăvară dealuri, munți și câmpii, iar de acolo în (4 iulie 1660 N.N.) au ajuns și au descins la hotarul cetății Ineu”. Aici se produce joncțiunea cu oastea lui Seidi Ahmed pașace venise din principat (Idem, p. 314–315).

Iunie Celebrul glob-trotter otoman, Evlyia Celebi, străbate pentru prima dată Banatul, în armata otomană care merge spre Oradea. Printre primele localități descrise se numără și palanca Denta”... aceasta este o întăritură de formă pătrată, construită din nuiele; are dizdar și 50 de neferi și

cincizeci de neferi/apărători/, un depozit de muniții, o geamie, un han și câteva dughene. Grădinile sunt roditoare” (Călători străini, VI, 1976, p. 491).

Iunie Cetatea Panciova în viziunea lui Evlyia Cebebi „Aceasta este o palancă de lemn în formă patrată și e așezată într-o luncă, din apropiere de vărsarea râului Timiș în Dunăre. De jur împrejur are o sută de pași. În ea se află un dizdar, cincizeci de neferi, suficiente depozite de muniții, o geamie, un han și un mic bazar, dar nu are baie. Casele sunt acoperite în cea mai mare parte cu stuf și cu nuiiele... Panciova este un cadiat în vilayetul Timișoarei, scutit de obligații, iar cadiul are un venit de 150 aspri (Ibidem).

Iunie Evlyia Celebi descrie, pe câteva pagini, cetatea Timișoara (Călători străini, VII, p. 491–503).

Iunie De la Timișoara armata otomană se îndreaptă spre nord și întâlnește cetatea Kaçat (greșit identificată cu Făgetul — Călători străini, VI, p. 503 — când în realitate este Kakat/Orțișoara). Iată cum o vede Evlyia Celebi „E o construcție în formă patrată, frumoasă și tare. La apus se află o poartă care dă în câmpie. Are un dizdar, trei sute de ostași aleși și material de război: e acoperită în întregime cu șindrilă, dar nu are piață și bazar sau altceva. Este doar un turn din serhat” (Ibidem).

Iunie Evlyia Celebi ajunge la Felnac „Este hassul pașei de Timișoara și e administrată de voievodul acestuia. Se află sub jurisdicția naibului cadiului din Timișoara. Din acest hass pașa scoate un venit de 2 poveri de aspri. Cetatea e așezată pe malul râului Mureș, pe o colină înaltă; e o cetățuie destul de frumoasă, construită din cărămidă. Are doar patru sute de pași în circumferință. De asemenea are o singură poartă care dă spre miazăzi și o mică geamie de pe vremea lui Suleiman han (Sultanul Soliman Magnificul N.N.). În cetate sunt numai 5 case și 5 tunuri împărătești. În fața porții se află un pod mobil cu lanțuri iar în fața acestuia se găsește un chioșc. Are un dizdar și 50 de

ostași. Dar orașul din afară nu are palancă. În el se află vreo sută de case acoperite cu scânduri și despărțite prin curți. În afară de 10 dughene, nu mai sunt alte clădiri, dar se găsesc foarte multe vii” (Idem, p. 503–504).

Iunie Descrierea Aradului de către Evlyia Celebi „A fost cucerită pe vremea lui Suleiman han, în anul 958 (1551 N.N.) de către Ahmed pașa, al doilea vizir. Deoarece o ocupase apoi dușmanul, Sokollu Mehmed pașa a cucerit-o din nou. Cu timpul s-a ruinat iar, mai târziu, Köprüllü Mehmed pașa, cucerind cetatea Ineu, a refăcut această cetate și a așezat în ea un dizdar cu 50 de ostași, precum și cu muniții. El a mai clădit apoi o geamie, un han mare, un ospiciu, o locuință pentru intendentul de vakâfuri, școală, tekke, o clădire de utilitate publică și o casă de oaspeți, în care toți călătorii, săraci sau bogați, sunt ospătați gratuit, zi și noapte, cu mâncăruri alese. Are o baie mică și o piață destul de mare dar îngustă. Cetatea se află în apropierea cetății Göl de lângă râul Mureș și este construită din ziduri de umplutură de pământ, având o circumferință de 400 de pași. Are 2 porți tari din lemn; una este poarta Ineului, înspre nord. În afara ei se găsesc 200 de case creștine. Alta e poarta Timișoarei; lângă ea se află o mică palancă patrată, care slujește drept fortăreață interioară. Aceasta are o singură poartă, dar solidă. La intrarea în această cetate interioară se percepe o tază. Are și un mic pod cu chioșc. În partea dinspre Timișoara a acestui pod se află 200 case de creștini, cu acoperișuri de stuf sau scânduri; pe malul râului Mureș se găsesc dughene în colibe sărăcăcioase, acoperite cu stuf sau cu scândură; odată pe an, la aceste dughene se adună 70–80.000 raiale și beraiale ghiauri și țin un asemenea târg încât nu se poate descrie. Timp de zece zile și zece nopți, mütevelli guvernează peste această mulțime. Cu toate că se află în eialetul Timișoarei, târgul are administrație

proprie și cade sub jurisdicția naibului cadiului de la Timișorara”. (Idem, p. 504).

Iunie De la Felnac Evlyia Celebi se îndreaptă spre puternica cetate Lipova căreia îi consacră cinci pagini (Călători străini, VII, p. 505–509). Din cauza lungimii descrierii reproducem aici doar paginile despre: „Meșteșugurile și curiozitățile și obiceiurile din această cetate. Aici se face un fel de curea, ca de bumbac, pe care locuitorii o pun sub formă de curea uleioasă pe vârtelnițe cu vălătuc. Toți locuitorii din serhat își fac din aceste curele funiile, hamurile și paivanele pentru priponit caii. Ei lucrează și un postav numit șaiac. Locuitorii sunt toți bosnieci. După obiceiul oamenilor din serhat, ei poartă haine stânte și scurte. Luându-se după zicala că “haina cea mai bună e haina scurtă”, ei poartă haine de postav până la genunchi, scurteică de postav și de piele, cu nasturi de argint, cusuți pe piept și pe mâneci. Mijlocul și-l încing cu brâu de mătase. Nădragii, cam strâmți, sunt făcuți din postav sau din piele albă. Pe cap nu poartă turbane ci toți poartă căciuli din postav roșu și verde, în forma celui de samur, și pe ele pun coroane din aripi de șoim. Este un popor luptător pentru credință (adică musulmani, N.N.). Cinstesc foarte mult pe învățați și pe străini și le dau pomană și daruri. Femeile lor nu trec niciodată de pragul porții; ies doar pe năsălie. În această privință sunt foarte habotnici, dar așa e bine în vremurile de azi”. (Este doar descrierea bosniecilor musulmani colonizați aici și nu a românilor și sârbilor localnici, care au alte obiceiuri și credința ortodoxă, sau catolică, N.N.) (Călători străini, VI, p. 508).

Iunie Palanca Radna, cetatea Vefraș, cetatea Vărădia sunt descrise în același tipic (Idem, p. 509), cu cetățile Șoimoș, Șiria și Ineu (Idem, p. 511–515).

Iulie–august Asediul și cucerirea cetății Oradea. Oastea otomană ierneză apoi la Timișoara în timp ce Evlyia Cebebi călătorește prin Banat spre Bosnia.

F. D. Kasâm, sangeac beiful de Lipova, îi scrie principelui Apaffy despre faptele oamenilor principelui care au cerut sătenilor din zona Almașului dările pentru nobili, au prădat satul Balta și au luat vitele, veșmintele și uneltele locuitorilor, acceștia reclamând faptele (Decei A., 1978, p. 23).

Decembrie 12 Mahomed fiul lui Ali, în calitate de molla al orașului Moldova, amintește despre mahalaua geamiei Atîk, despre problemele lui Ahmerd bin Sefer cu Jusuf ben Abdallah (renegat de origine maghiară); martori sunt locuitorii Mehmed Celebi fiul (ibn sau ben) lui Abdallah, Nalbend Mustafa fiul lui Abdallah, Elhagi Ali fiul hagiului Mustafa, Djafer Celebi fiul lui Ibrahim, Ibrahim Celebi fiul lui Abdulaziz (Szilády–Szilágyi, 1868, III, p. 490).

1660 Decembrie 27–25 noiembrie 1664 Călugării mitropoliei ortodoxe din Ipek (Peci) vin în Banat („Vlașca”) după milostenii. La Timișoara ei primesc donații din partea următorilor locuitori: odobașa Cragui, popa Drăgoilă, Ioan Giurgea, Miloș Obradovici, Petru Hagi, meșterul Isac, Andrei, Miloș, Andrei Hagi, odobașa Mihail, Giurița Rujici, Raca, Alimpie, bulucbașa Marin. Dintre celelalte sate primesc donații din partea locuitorilor din Banloc, Becicherecu Mic, Berecuța, orașul Beșenaova/Dudeștii Vechi/, Biled, Butin, Bulgăruș, Cebza, Cenei, Cerna, Ciavoș/Grăniceri, Checea, Gelu, Chevereșu Mare, orașul Deta, Denta, Diniăș, Dolaț, Ficătari, Firiteaz, Foeni, Gad, Gaiu Mic, Ghilad, Hitiaș, Hodoni, Iecea, Ivanda, Jamu Mare, Jimbolia, Lovrin, Satu Mare, Opațița, Rovinița Mare, Partoș, Parța, Periam, Pordeanu, orașul Rudna, Saravale, Sarchinez, Săcălaz, Sculea, Sângeorge, Sânmihaiu Român, Sânpetru Mare, Soca, Sag, Semlacu

Mare, Teremia, Tolvădia-Livezile, Topolovăț/u Mare/
Tormac, Variaș, Vălcani, Visad, Vizejdia.

F. D. După cucerirea Orăzii, marele vizir transformă în vakâf mai multe sate din zona mureșană, construiește noua cetate a Aradului și alte așezăminte de utilitate publică.

Anul 1661

Ianuarie 11 Intemeierea vakâfului de la Arad se produce prin firmanul marelui vizir Mehmed Köprüllü „Marele vizir Mehmed pașa, orânduirea lumii, azilul celor săraci, protectorul celor slabi, Allah să-i împlinească dorințele, a dispus ca pentru reparațiile și întreținerea marelui pod de pe Mureș, de curând construit, a palâncii de la Aradu Nou, a sfintei geamii, a luminoasei școli și pentru hanul cel bine așezat, construit pentru drumeți și trecători, precum și pentru toate celelalte fundațiuni pioase aflate în numita palancă — să fie colonizate de o parte și de alta a numitului pod 400 de familii dintre raialele nomade — care locuiesc în corturi sau nu sunt înscrise în defter”; în continuare vizirul ordonă ca fiecare familie să primească loc de casă, arie pentru treieratul bucatelor, curte, grădină și pământ îndeajuns (Totoiu I., 1960, p. 17).

Ianuarie 11 Comisia de hotărnicie a satelor vakâfului de pe malul stâng al Mureșului avea, printre membri, și pe Hamza fiul lui Bekir, bei de Cenad, Mehmed aga ibn Suleiman, serdarul ienicerilor timișoreni, Mehmed aga ibn Regep delegatul ceașilor din Timișoara, Elhak Kenan aga comandantul celorlalte oști din garnizoana timișoreană (Totoiu I., 1960, p. 17).

Ianuarie 11 În același document se specifică faptul că satul Variaș din cazaua Timișoara „fiind făcut vakâf cu dijme legale și dări prescrise pentru reparațiile și întreținerea

palâncii, a podului, a moscheii, a hanului (din Arad N.N.)... a fost scutit de dări și de orice alte sarcini și a fost emis un firman ca de acum înainte nici beilerbeiul, nici birarii să nu se mai amestece în treburile sale”. (Ibidem).

Vara În vilayetul de Timișoara s-au adunat 87.000 oșteni otomani aflați sub comanda a 7 viziri, 20 de beilerbei, 120 de sangeacbei și toți sub serdarul Ali pașa, care se îndreaptă apoi spre Transilvania, în sprijinul lui Acațiu Bârcianu, confruntat cu revolte interne (Călători străini, VI, p. 529–530). În urma acestei campanii principatul este redus cu o treime ca suprafață, distrus din puncte de vedere economic și parțial depopulat. Principatul nu-și va mai reveni după această campanie cumplită.

Iunie început Beilerbeiul timișorean Seydi Ahmed pașa este ucis din porunca marelui vizir Mehmed Köprüllü (Kreutel R., *Der Löwe*, p. 272).

Iunie Evlyia Celebi, însoțind alte trupe otomane, ajunge la Sinersig unde vede „un sat cu 300 de case, un zeamet bine întocmit, ale cărui raiale sunt numai români. În nici o țară nu se găsesc ca aici afine mari cât prunele” (Călători străini, VI, p. 533).

Iunie Același Evlyia Celebi ajunge, a doua zi, și la cetatea Lugojului „Acum este reședința unui sangeacbei aparte. Are alaibei și trei ciorbagii, pentru odele de ieniceri, o odă de topcii, o odă de gebegii, dizdar, chehaie, muhtesib, strângător de taxe... Este o cetate de lemn și de pământ, pătrată, așezată pe malul râului Timiș. Șanțul din jurul ei este plin cu apa râului... Cetatea are o singură poartă. Deasupra șanțului cetății se află un pod mobil, împodobit, care este ridicat în fiecare noapte. În cetate sunt 300 de case ale ungurilor, unele acoperite cu stuf altele cu scânduri. Cetatea interioară e de asemenea pătrată; e o cetate mică de piatră cu șanț separat. Are o poartă de lemn care dă spre răsărit. Și deasupra acestui șanț se află un pod mobil. În jurul orașului pământul este roditor,

acoperit cu vii și cu grădini. Raialele sunt toți români. Dintre produse, sunt vestite prunele de aici, ca și merele și cerga albă... Zece poveri de aspri sunt vakâf pentru Mecca și Medina și, în fiecare an, vine trimisul ca să primească de la defterdarul Timișoarei cele 10 poveri de aspri, și luându-le, pleacă înapoi” (Ibidem).

Iunie Evlyia Celebi pleacă de la Lugoj la Jdioara care „...e o palancă de lemn, în formă pătrată, așezată între munți, pe malul râului Timiș... Are dizdar, și ostași. Fiind cucerire nouă nu are construcții publice” (Călători străini, VI, p. 534).

Iunie–iulie Evlyia Celebi ajunge la Caransebeș „este reședință de sangeacbei în eialetul Timișoarei. Venitul beiului este de 300.000 aspri. Are 15 zeamete și 105 timare. Are alaibei și alți demnitari; oastea se compune din o mie de oameni. Este un cadiat organizat de curând cu rang de 150 de aspri. Are trei odale de ieniceri, subasi de topcii și gebegii, muhtesib, strângător de taxe, chehaia de oraș, agă pentru haraci. Și din haraciul acesteia zece poveri se trimit la Medina. Raialele sunt cu toții români. Cetatea e frumoasă, de o construcție trainică, așezată pe malul râului Timiș. Circumferința ei este de vreo patru sute de pași; a spus-o meșterul constructor în timpul renovării ei. Are două porți; șanțul nu este adânc. În cetate sun trei sute de case de ale ungurilor, cu acoperișuri de lemn. Are o geamie scundă, făcută de defterdarul Ibrahim pașa. Fiind construită într-un loc foarte potrivit, e vizitată de multă lume. Este o geamie frumoasă, cu acoperiș de olane și cu minaret înalt. În mijlocul acestui zid de apărare se mai află o puternică cetate interioară, în cinci colțuri, solid construită și greu de pătruns. În afară de dizdar nu mai are nimic altceva. Este plină cu tot felul de materiale de război și de tot felul de tunuri ungurești, strălucitoare ca aurul. Această cetate interioară are o singură poartă mică, în partea dinspre nord. Ca să ajungi la această poartă, trebuie

să urci 30 de trepte de piatră. Printre coșurile de deasupra ei se află găuri pentru a arunca pietre iar în stânga și în dreapta se află găuri de creneluri, încât e o poartă foarte tare. Dar în orașul de afară are bazar și un târg frumos. Având apă și aer bun, acolo se găsesc tineri voinici și fete frumoase, care abia veniseră, și e în plină refacere. Are multe vii și grădini. Între produsele sale sunt renumite: merele, prunele și cerga pestriță de cai” (Idem, p. 534–535).

Iulie În campanie cu oastea otomană, Evlyia Celebi mai vizitează și descrie cetatea Dezna (? pe valea Bistrei, N.N.), apoi stațiile Büyük Tabur, Eski Tabur, Musek Dereki, Katia, apoi ajunge la Poarta de Fier a Transilvaniei, pe care o descrie (Idem, p. 535–437).

F. D. În acest an schimbarea beilerbeiului de Timișoara Sari Husein este pusă când în primăvară (Cronici turcești II, p. 318) când toamna târziu (Fenyvesi L., 1995, p. 264) sau la începutul anului următor (Szilády–Szilágyi, 1868, IV, p. 331).

Toamna–iarna „Serdarul Ali pașa, după ce a pus rânduială în crăiia Transilvaniei, a vrut să se întoarcă spre locul de iernare de la Timișoara, împreună cu oastea norocoasă care se afla lângă el. Atunci mai sus numitul crai Apafy Mihail, de teama vicleniei predecesorului său Kemeny, nu a avut curajul să rămână singur în Transilvania. De aceea, pentru a-l liniști pe cel manitit mai sus, a fost numit un beilerbei spre a-l păzi. Într-adevăr Kemeny văzând că serdarul mai sus amintit s-a întors la iernat, a venit cu niște afurisiți într-un loc apropiat de cetatea care era reședința lui Mihail Apafy. Luându-se măsuri de prevedere, beilerbeiul de Ineu Kucük Mehmed pașa, fusese numit pentru paza craiului mai sus arătat. Aflând de atacul lui Kemeny, el a mers în grabă asupra lui și când a început să se lupte cu el, Kemeny și-a găsit beleaua în timpul bătăliei bând din cupa morții” (Cronici turcești, III, p. 133).

Decembrie 30 Beilerbeiul de Ineu și Timișoara, Kucük Mehmed pașa, scrie o scrisoare, în plină campanie de iarnă (Szilády–Szilágyi, 1868, IV, p. 16–17).

Anul 1662

Ianuarie 7 Hasan, chehaia beilerbeiului de Ineu–Timișoara scrie despre tratativele purtate cu Gabriel Kendeffi (Szilády–Szilágyi, 1868, IV, p. 19).

Ianuarie sfârșit Sultanul îi scrie principelui Apaffy arătând că se poate baza pe sprijinul beilerbeiului de Ineu, Kuçuk Mehmed pașa (Idem, p. 22–23).

- Februarie 2* Solul principelui transilvan Mihai Apafy scrie despre tratativele desfășurate la Timișoara cu pașii de Timișoara și Oradea (Idem, p. 23–24).
- Februarie 15* Stefan Daniel, solul principelui transilvan raportează, din Timișoara, despre discuțiile purtate cu chehaia beilerbeiului de aici (Idem, VII, p. 404).
- Februarie* Sfârșitul campaniei otomane în principat și întoarcerea prin Deva–Hațeg–Caransebeș, spre Timișoara.
- Vara* Beilerbeiul timișorean se află cu trupele sale în principatul transilvan, consolidând acolo influența otomană.
- Iulie 6* Scrisoare a marelui vizir despre tratativele de la Timișoara și despre prezența lui Kuçuk Mehmed pașa în principat (Idem, IV, p. 69).
- Iulie 20* Principele Apaffy îi scrie marelui vizir despre desfășurarea campaniei dar și despre cele trei solii ce se află acum la Timișoara (Idem, IV, p. 69–70).
- Iulie* Beilerbeiul Kuçuk Mehmed pașa este și păzitor al granițelor dunărene dar și cârmuitor al Ersekujvárului (Idem, IV, p. 71).
- F. D.* Beilerbeiul îi scrie principelui transilvan că „.... după ce am venit de la Ersekujvár la Timișoara, am scris de mai multe ori despre situația satelor și raialelor din jurul Ineuului și Lipovei, ca să-și ia mâna de pe ele (nobilii transilvăneni, N.N.) căci aceia cu toții sunt iobagii puternicului nostru padișah și-i plătesc dare, nu pot să plătească în două locuri, nici nu se îngăduie acest lucru ca să se plătească darea în două locuri, acest lucru nu-l îngăduie nici puternicul nostru padișah. Este adevărat că dintre principii care au fost înaintea Măriei Tale erau unii de acord să-I facă să plătească în două părți, dar ce și-au adus pe cap cu asta poate știe Măria Ta, căci le-a văzut...” (Decei A., 1978, p. 20).
- F. D.* Abdulkadir, cadiu al Lugojului și Caransebeșului, scrie despre Vasile Barbu din cazaua Timișoara care a cumpărat oi, capre etc. și creștinul Lupu ce a primit o decizie a

șeriatalui timișorean asupra unei situații economice, iar drepturile lor vor fi încasate de la un anume Gabor din zona Caransebeșului (Ibidem).

Decembrie 20 Michael Puserus, sol ajuns la Timișoara, scrie despre situația de aici (Szilády–Szilágyi, IV, p. 84).

Anul 1663

Descrieri ale Timișoarei medievale sunt destul de puține. Cea mai consistentă este cea a globele troterului otoman Evlyia Celebi ce a vizitat Timișoara de mai multe ori în intervalul anilor 1660–1664.

Acestei mărturi dorim să-i aducem o alta, la fel de corectă și edificatoare, ce are însă în plus o stampă (pe care o considerăm cea mai veridică dintre toate cele editate până acum și o hartă a străzilor Timișoarei medievale — unicat în întreaga istoriografie consacrată acestei localități. Este vorba despre un fragment (Descrierea Timișoarei) din manuscrisul lui Henrik Ottendorf, redactat în ciornă la Timișoara în primele 6 luni ale anului 1663.

HENRIK OTTENDORF, DESCRIEREA TIMIȘOAREI

„Orașul Timișoara, care-și are numele de la râul Timiș și de la cuvântul var care pe ungurește înseamnă cetate, este situat dincolo de Dunăre și de Tisa (privind de la Viena, N.N.) în acea parte care este socotită a face parte din Ungaria de Jos și este numită de aceștia (maghiari, N.N.) comitatul Timiș (denumire de epocă pentru zona centrală și, prin extensie, pentru întregul Banat de azi, N.N.). Puține din casele orașului se văd de departe, doar turnurile moscheilor, fiind așezat (orașul, N.N.) pe

șesul întins și, în mare parte, acoperit de pomii grădinilor din jurul orașului.

Către răsărit are câmpiile „maroniscche” (câmpia Maxond, N.N.) și, peste Dunăre, Bulgaria. A fost construită înaintea acestora (otomanilor, N.N.) de către regii maghiari. Către miazăzi are orașul Belgrad sau Griechische Weissenburg și Dunărea la 13 mile. Către apus are Tisa, lângă o cetate și un orașel pe nume Petsch (Novi Becej, N.N.) la opt mile. Către miază-noapte sunt Eyssen Thor (Poarta de Fier a Transilvaniei) și Transilvania la 9 mile, după cum se văd de la Timișoara munții Transilvaniei.

În suburbie, către răsărit și miazănoapte, pe o milă aproape de jur împrejur, se întinde un câmp mare și neted unde mai mulți ani la rând și-a făcut tabăra Ali-pașa. În dosul acestui câmp se află o pădure și un tufăriș scund care se întinde spre Denta pe patru mile: aici sunt și diferite poduri căci Timișul străbate așezările fiind foarte întortocheat. Pe de altă parte pădurea aceasta nu e mai lată de o milă iar prin ea drumul este neted ca într-o cameră. Trecând de pădure, se întinde o câmpie netedă și nelocuită pe care nu se vede nici o tufă sau deal și puține sate ale căror case sunt toate sub pământ: acest șes se întinde până la Palanke Panske (Palanca Panciova, N.N.), două mile sub Belgrad și, mai departe, până la Dunăre.

Pe bună dreptate Timișoara este împărțită în trei părți: cetatea, orașul și suburbiile, care de asemenea sunt de două feluri și o parte a lor se numește Insula, iar cealaltă Orașul rascian (orașul ortodocșilor N.N.).

Castelul (a) (Castelul Huniazilor N.N.), situat către miazăzi, este o clădire veche, în patru laturi cu un zid și patru turnuri puternice, pătrate, înconjurată din toate părțile de mlaștini adânci și de raul Timiș. Afară, în fața castelului este încă turn mare, în patru laturi care, asemenea celorlalte, este unit de castel printr-un zid și are o poartă mare și, în fața acesteia, un pod peste care trebuie să treci ca să intri

în cetate. După descrierea lui Ortelius a asediului Timișoarei acesta pare să fie turnul de apă care, așezat între cetate și oraș și, cucerit primul de către turci, a fost una din cauzele predării căci prin aceasta, legătura dintre oraș și castel este tăiată. În castel sălășluiește caimacanul pașei de Timișoara sau guvernatorul: pentru că de data aceasta pașa nu este el însuși prezent, iar caimacanul supraveghează veniturile, muniția, proviziile și prizonierii, nu a vrut niciodată să lase pe vre-unul dintre ai noștri înăuntru.

Orașul este înconjurat de un zid cu palisade puternice, înalte, din împletitură de nuiele lipită cu lut, în numeroase locuri zidit puternic în acest fel și umplut cu pământ, astfel încât stau pe el piesele de artilerie. În dosul acestui zid, pe alocuri și mai ales la Poarta Azapilor stă oarece zid ărie veche care a rămas de la fostele clădiri ale cetății și ale orașului, iar în anul 1577 a fost dărâmat în întregime din cauza exploziei pulberăriei, ceea ce a cauzat mare pagubă. Șanțurile care înconjoară orașul sunt foarte adânci iar Timișul face aceasta în multe locuri în mod natural, în altele cu ajutorul oamenilor: cum însă turcii nu se îngrijesc prea mult cu întreținerea acestora, le lasă să se astupe și le curăță doar foarte rar.

Cinci sunt porțile orașului: prima se numește Kuciuk Kalle Kapî („Mica poartă a cetății” N.N.) care nu este, de altminteri, decât o poartă făcută din palisade înalte: este solidă prin faptul că este așezată într-un unghi foarte aproape de cetate: aici fiind un loc foarte mlăștinos are un pod lung către suburbie. Cealaltă poartă se numește Soukapî (Poarta Apei, N.N.) și este un puternic turn pătrat iar deoarece Timișul se adună aici dinspre cetate, șanțul dintre oraș și insulă are apa limpede și proaspătă, bună de băut, din care pricină notabilitățile orașului pun să li se aducă apă de aici de către matararschilar sau „purtătorul de sticle”. Ceilalți locuitori, care stau în alte ărți ale orașului și în suburbii, își iau apa din șanțul orașului care însă este îndeobște

destul de murdară pentru că se spală și se aruncă în ea tot soiul de murdării, astfel încât unul își spală picioarele sau cârpe vechi ori aruncă în ea intestinalele oilor tăiate, iar altul, alături, își umple cana pentru băut.

Există și fântâni pe la case și chiar o fântână deosebit de bună în afara orașului la Derviși (lăcașul islamic de cult Baba Husein N.N.), dar majoritatea sunt cu salpetru și fiindcă turcii preferă să bea apă curgătoare în locul celei mai bune ape din fântâni, în general își iau apa din Timiș. După Ortelius aceasta este poarta unde, în timpul asediului, atât creștinii cât și otomanii au și luptat dar au și păgubit atât de mult.

A treia poartă se numește Azab Kapî (Poarta azapilor, N.N.) și și-a luat numele de la un fel de soldați turci numiți azapi, care însă sunt mai neînsemnați decât ienicerii. Aceasta este un turn frumos, dreptunghiular, zidit din piatră de talie, ridicat de generalul imperial Castaldo înaintea acestora (a turcilor, N.N.). De trei ori pe zi, în zori cu două ore înaintea zilei, după amiază cu două ore înaintea serii și seara, cu două ore după apusul soarelui în turn bat tobele obișnuitul imn de slavă al turcilor în acompaniament de „schalmeye” (muzică militară, N.N.) Sub acest turn sunt agățate, spre aducere aminte, numeroase ghioage mari, pinteni și alte însemne ale uriașilor sau giganților. Astfel și lângă poartă, într-o ladă lungă, zac osemintele unui omm de o mărime incredibilă. La mijlocul turnului atârână o placă de fier groasă cam cât degetul mare în care este înfiptă o săgeată trasă în urmă cu cinci ani de un agă al ienicerilor, cu atâta putere încât a străpuns placa ce a fost apoi agățată aici spre aducere aminte.

A patra poartă se numește Horros Kapî(e) (Poarta Cocoșului, N.N.) care este de asemenea un turn frumos făcut din piatră de talie, sus cu un foișor acoperit, construit tot de Castaldo. Pe acesta se află și un orologiu mare care bate orele și le arată și pe cadran. Dar pentru că turcii nu se

prea pricep să-l mânuiască, rareori merge bine și decade alături de alte lucruri care la noi (austrieci, N.N.) se caută a fi întreținute.

A cincea și ultima poartă se numește Kana Kapî(f) sau Poarta Sângelui și, cu toate că este un turn în patru laturi, este mai prost zidit iar pentru că stă la capătul orașului, prin ea se trece mai puțin.

În mijlocul orașului este o răspântie cu căpriori deasupra și acoperiș de scânduri care loc se numește Bazar (g) sau piață iar aici în bolți (prăvălii, N.N.) se vând tot felul de mărfuri și, pe 10, oameni, cai și alte lucruri prin strigare sau prin haraciul obișnuit la ei, astfel încât marfa e a aceluia care oferă mai mult. De asemenea aici pe străzi au băncile de schimb, căci schimbă tot felul de moedă în schimbul unui anumit câștig, îndeletnicindu-ei și cu cămătăria.

La capătul uneia dintre străzile acoperite care dă spre poarta hanului, se ajunge la o străduță unde se află un han cu o curte și numeroase grajduri și diferite camere deasupra lor, dar și acesta decade.

Suburbia se împarte în două: Insula și Orașul rascian. *INSULA* se află în apropierea Cetății, în fapa Porții Apei. Timișul o înconjoară de jur împrejur: pe o potecă îngustă se poate ajunge la Poarta Apei iar în rest se poate călători pe drumul obișnuit peste podurile Porții mici a cetății. Pe aici trece deasemenea un drum către Belgrad care însă nu e folosit decât de cei ce locuiesc în această parte a orașului. Această Insulă este des pomenită în descrierea asediului Timișoarei (din anul 1552, N.N.) căci turcii și-au așezat aici piesele de artilerie și, de aici, au tras asupra cetății folosind de aici cea mai mare putere.

Cealaltă parte a suburbiei se numește *ORAȘUL RASCIAN* iar acesta este, de asemena, despărțit printr-un braț îngust al Timișului și este tot o insulă dar, fiind construite peste tot case și poduri, nu se prea observă. Pe aici trece drumul obișnuit spre Belgrad și pentru că, la urmă, Timișul trece prin față, trebuie

traversată o poartă și un pod lung. Celelalte părți ale suburbiei se întind către apus de-a lungul Timișului și suburbia este deschisă dinspre toate părțile fără porți.

În ceea ce privește moscheile din Timișoara, sunt cu totul opt, mari, cu turnuri înalte, construite după obiceiul lor și acoperite cu țigle, iar turnurile acoperite cu plumb. În oraș sunt două, de fiecare parte a bazarului câte una, în Insulă este una, iar în restul suburbiei, cinci. Prima, care stă afară în suburbie, se numește Kadintzametschie(k) (moscheea cadânei, N.N.) și se află într-o piață lângă hanul de acolo. Cealaltă se numește Kilissametschie(l) (moscheea transformată din biserică N.N.) și este în suburbie pe drumul care duce la Belgrad. A treia moschee se află în oraș de partea aceasta a bazarului sau pieții și se numește Hunkiartzametschie(m) sau bisericile împăratești și după ea trebuie să-și potrivească toate celelalte rugăciunile (din minarete, N.N.). De cealaltă parte a bazarului, către cetate, stă a patra, pe nume Tzintzimetschie(n) (Cincime, N.N.). A cincea stă în suburbie în apropiere de poarta hanului și la șanțul orașului: este o moschee nouă, frumoasă, se numește Seditzametschie(o) (moschea lui Seidi, N.N.), clădită de către Seidi Ahmed pașa, care a fost strangulat în umră cu doi ani de către Ali pașa la ordinul împăratului turc, iar mormântul sau — construit din piatră de talie de înălțimea și forma unei mese de altar de pe la noi — stă în curtea bisericii, la căpății cu un stâlp de piatră octogonal cu turban iar la picioare este unul care este ascuțit doar la vârf. Pe Insulă se află a șasea moscheie, pe nume Solitarzametschie(p) (Moscheea silahdarului N.N.). A șaptea moscheie, care se află în suburbie, nu departe de Poarta hanului, se numește Aisckkadintzanetschie(q) (Moscheea cadânei Aișa, N.N.). A opta și ultima este afară, aproape la capătul suburbiei și se numește Muradie(r) (moscheea sultanului Murad, N.N.).

În afara acestor moschei mari, în suburbii sunt încă trei mici și mai proaste, clădite numai din lemn și cu turnuri

joase din lemn, sus însă deschise într-atât încât muezinul lor să poată merge de jur împrejur și să poată striga la timpul obișnuit al rugăciunii. Una dintre acestea este lângă Poarta Azapilor, cealaltă lângă Timiș aproape de biserica ortodoxă, iar a treia la capătul Insulei.

Numeroșii creștini de religie ortodoxă care stau în acest oraș Timișoara, precum și cei din satele apropiate au bisericile lor deosebite. Biserica catolică este în suburbie, aproape de Poarta Apei, într-o străduță îngustă și este înconjurată de o curte și de case, iar alături locuiește un franciscan. Aceasta cuprionde ca mărime cel puțin cinci și șase sute de persoane. Rascienii sau ortodocșii își au biserica lor la capătul suburbiei, într-o grădină. Deși nu este atât de mare ca și cea catolică, ea este bine construită și împodobită cu multe culori și picturi. Alături de ea, într-o casă, locuiesc câteva călugărițe bătrâne sau fenei cucernice.

Nu departe de biserica ortodoxă, afară, este o moară de pulbere pe un braț al Timișului, înconjurată un zid înlat de palisade și păzită de o sentinelă, ca nimeni să poată intra. Aici are aici numeroase piese de artilerie pe care le ia în bătălii. Nu departe de aici se află numeroase alte mori de grâne pe un alt braț al Timișului, care trece de-a lungul Timișoarei.

Cât privește Timișul, acesta izvorăște în apropierea munților Transilvaniei la granița românească numită Severin. El curge dinspre răsărit spre Timișoara și se întinde în jurul orașului către apus, apoi se întoarce din nou și curge o jumătate de milă dinspre oraș spre răsărit, apoi pe o milă bună prin pădurea mai înainte pomenită, se întoarce din nou către apus către lacul Betzkerek, de unde se întinde până la două mile sub Belgrad către Palanske Panska (Pancevo, N.N.) și se varsă în Dunăre la jumătate de oră de acolo.

Lângă oraș, către miazăzi, sunt diferite mlaștini dar în rest, aproape de jur împrejurul orașului sunt multe grădini care dau multe fructe, iar unele dintre acestea datorită situației

liniștite erau chiar plăcute și le-am vizitat: acestea sunt întreținute în neorânduială și prost, după obiceiul lor.

Atât străzile orașului cât și ale suburbiilor sunt podite cu lemn tare asemenea unui pod: cauza este că acestea nu sunt pavate și pământul este adânc și noroios dacă plouă cât de puțin.

Locuitorii orașului sunt toți turci. Creștinii locuiesc în suburbii și, asemenea multor turci, se întrețin din negoț, cultivarea pământului, creșterea animalelor și altele asemenea. Pentru că prin așezarea sa locul este foarte roditor și populat, turcii înșiși spun despre Timișoara că cine a luat Buda n-a obținut decât un oraș, cine însă a luat Timișoara a obținut o țară întreagă. Aici se găsește deasemenea o mulțime de vânat, parte datorită pădurilor din jur, parte pentru că este puțin urmărit. Deoarece șesul din jur este neted se găsește puțină viță de vie, precum câteva vii în jurul orașului care însă nu produc cât este nevoie, căci — deși turcilor le este interzis vinul — ei îl beau pe ascuns, iar negoțul cu vin este al rascienilor (ortodocșilor, N.N.) care nu numai că au aproape în fiecare din casele lor vin de vânzare, dar îl beau și ei înșiși cu deosebită plăcere. Il cumpără din satele de la munte și, în mare parte, dinspre Belgrad.

Țigani, ale căror ocupații sunt binecunoscute fiind fierari, de asemenea muzicanți, geambași, iar în unele localități se lasă folosiți în locul călăului. Ei locuiesc în apropierea bisericii ortodoxe și adunătura asta este amestecată cu porcii. Când ortodocșii își țin Paștele sau este târg la Timișoara, țigani au obiceiul să-i oprească pe trecători, atât femei cât și bărbați, și să le ceară o plată. Pe cei care nu vor să dea nimic sau le dau mai puțin decât li se cere, îi aruncă în cea mai apropiată groapă cu apă sau noroi astfel încât stârnesc râsul.

În afara suburbiei, spre mieznoapte, cam la o lovitură de tun depărtare, locuiesc niște derviși sau călugări turci, lângă mormântul unuia dintre sfinții lor. Trăiesc din munca câmpului și cerșesc. Ei au o fântână deosebit de bună din care se ia

zilnic apă. Pe unul dintre acești sfinți l-am văzut de mai multe ori șezînd în apropierea Porții Azapilor. El cumpăra pâine din banii pe care îi cerșea și hrănea cu aceasta vrăbiile care îl cunoșteau și erau într-atît de blînde încît i se așezau adesea pe cap. Și suburbiile sunt clădite după felul turcesc: unele mai rău, altele mai bine, parte acoperite cu țiglă, parte cu șindrilă.

Cum baronul von Goes a fost trimis la Ali pașa pentru tratatul de pace a fost încartiruit în suburbie aproape de Poarta Azapilor și (membrii soliei, N.N.) au fost găzduiți după cum urmează:

1) locuința baronului von Goes, 2) căpitanul locțiitor cu aprovizionarea trebuie să străbată grădina fiindcă nu putea trece pe străzi, 3) domnul Peres locuia deasemenea în acea grădină, 4) locuința mea, 5) domniile părinți iezuiți, 6) trompeții, bărbierii și alții, 7) domnul Tullio, 8) curierii, 9) domnul Mennin, 10) domnul de Breueg și colonelul Gruter; Ali Pașa și-a avut locuința la nr. 11, nu departe de poarta hanului, la nr. 12 era chehaia sau intendentul acestuia, 13 stătea defterdarul sau casierul: 14 imbrohorul sau comisul, 15 zachyretschi sau ofițerul cu aprovizionarea, 16 Subașa sau căpitanul ienicerilor care ne asigura paza, 17 Reis-efendi sau cancelarul, 18 celebrul, 19 Husein aga cel care a venit cu noi de la Viena, 20) Hagi Bekir bei secretarul sau kalletelscherebbi, 21 Hagi Halil, un căpitan bătrîn, în rest un turc cinstitt și cunoscut la noi, cum puțini am văzut la ei.

De altminteri despre Timișoara trebuie să amintim că în anul 1551 a fost asediată fără folos de turci. A fost însă cucerită în anul 1552 de către turci prin capitulare dar, de cum s-a retras, promisiunea nu a fost respectată și toți — chiar și căpitanul lor Stefan Losonczi — au fost nimiciți, dar locuitorii au fost mînați la casele lor. În anul 1577 cetatea a fost foarte distrusă din cauza explodării pulberăriei. În anul 1597 cetatea a fost asediată fără succes de transilvăneni, însă suburbia a fost incendiată iar turcii și tătarii au fost învinși cu această ocazie. În anul 1603 suburbiile au fost incendiate de două ori de

către haiduci, iar acum în 1663 se negociază, fără succes, tratatul de pace cu Ali paşa.

Drumul şi staţiile de poştă organizate între Buda şi Belgrad.

De la Buda la Belgrad se socotesc cu totul patruzeci şi patru de mile şi pentru ca turcii să călătorească mai repede, mai ales în slujba împăraului lor, pe drumul acesta sunt aşezate 10 staţii de poştă cum se poate vedea din cele ce urmează Buda — 2 mile mici — 2 m. mici — Hamseve — 2 mile mici Ertschin — Jancourteran (prima poştă dinspre Buda) 2 mile mari — Penteli — 2 m. mari — Fedwar (a doua staţie de poştă) 3 mile mari Paxtum — Tolna 2 m. (a treia poştă) 1 milă Ovar — 1 milă Szeksard — 1 milă Bathosek (a patra poştă) — 1 milă Sekkksitz — 2 mile Mohacs (a cincea poştă) — 2 mile Birnebar (a şasea poştă) — 1 milarda — 1 milă Essek (a şaptea poştă) 3 mile Bukovar — a opta poştă — 3 mile Torawik — 1 milă Collowitz — 2 mile Metrowitz (a noua poştă) 3 mile un sat (a zecea poştă) 4 mile Semlin de aici se călătoreşte pe apă — Belgrad (şi de aici se călătoreşte cu poşta din nou pe apă până la Zemun).

DRUMUL DE LA VIENA LA TIMIŞOARA

Aşa cum l-a făcut domnul von Goes

Localitatea	cum a călătorit	mile mici
Viena	pe apă	
Bratislava oraş şi cetate	pe apă	10
Somorja sat	pe apă	2
Suly mori	pe apă	4
Raro—Asvany sat	pe apă	6
Wenek sat	pe apă	2

Komarom cetate și târg	pe apă	2
		mile mari
Duna almas sat	pe jos	1
Esztergom oraș și cetate	pe jos	4
Veresvar palancă	pe jos	3
Buda veche târg	pe jos	1,5
Buda oraș și cetate	pe jos	0,5
Hamsewe palancă	pe jos	2
Ertschin	pe jos	2
Jancourteran	pe jos	2
Penteli	pe jos	2
Fedwar	pe jos	2
Paxum	pe jos	3
Tolna	pe jos	2
Ovar	pe jos	1
Szekszard	pe jos	1
Bataszek	pe jos	1
Seksitz	pe jos	1
Mohacs	pe jos	2
Birnebar	pe jos	2
Veresmarkh	pe jos	1
		milă mică
Sella sat	pe Dunăre	1
Zombor palancă și oraș		1
Crvenka sat		3
Vrbas sat		3
Turija sat		2
Novi Becej palancă și oraș		2
Galad sat		3
Totzin (Novi Kozarci) sat		3
Horatzin (Ban. Veliko Selo) sat		1
Tomba (Jimbolia) palancă		1
Checea sat		1
Bobda sat		2

Timișoara oraș și cetate

1

DRUMUL DE LA TIMIȘOARA LA BELGRAD

Așa cum am călătorit eu (Ottendorf, N.N.)

Timișoara	mile mici
Denta palancă și sat	4
Margita sat sub pământ (bordee, N.N.)	2
Lokve (Senmihail) sat sub pământ	2
Ban. Novo Selo (Nordak) sat sub pământ	1
Pancevo (Panske) palancă și târg pe Timiș	1
care la o oră de aici se varsă în Dunăre	
Belgrad	2
De la Timișoara la Denta este pădure, restul până la Belgrad șes întins fără vre-un pom sau deal.	

DRUMUL DE LA BELGRAD LA TIMIȘOARA

Așa cum l-am străbătut la întoarcere

	mile mici
Belgrad pe apă până la Panske (Panciova) palancă	2
Koslovatz (Kovacica, N.N.) sat	2
Tomasin (Tomasevac (N.N.) sat la Timiș	2
Schuplan (Krajisnik N.N.) sat sub pământ	2
Parda (Medja, N.N.) sat	2
Timișoara	4

De la Belgrad până la o milă de Timișoara drumul acesta este tot șes întins pe care nu se vede nici un pom.

DRUMUL DE LA TIMIȘOARA LA BELGRAD

Așa cum l-a călăuzit Husein aga pe domnul von Goes

Timișoara până la o poiană — 2 mile mici — o altă poiană — 2 mile mici — o a treia poiană la Timiș — 4 mile mici — Horlohad (Orlovac, N.N.) un sat pe Timiș 2 mile mici — Am lăsat lacul Becicherec la stânga până la Tisa: apoi pe un braț al acesteia până dincoace de Dunăre la un mal înalt pe care ei îl numesc Sardek 2 mile mici — Belgrad 3 mile mici (Hațegan I.–Negrescu M., 2002).

Anul 1663

F. D. Beilerbeiul de Timișoara asediază Lipova, apoi Szigetvar și Pécs.

F. D. Vilayetul timișorean era împărțit în mai multe kaza (unitate juridică echivalentă sangeacului, care era o unitate teritorial-militară) Timișoara, Cenad, Vârșeț, Panciova, Ciacova, Becicherecu Mare/Zrenjanin/, Orșova, Lipova, Moldova, Gyula, Ineu și Lugoj–Caransebeș (Fodor P., 1996, p. 30).

Martie 18 Gabriel Haller, aflat cu solie la Timișoara, scrie principelui despre vizitele și soliile ajunse aici, despre rezumatul discuțiilor cu pașa și chehaia lui (Szilády–Szilágyi, IV, p. 89–91).

Martie 19 Un alt sol, Ladislau Ballo, aflat tot la Timișoara, îi scrie și el principelui transilvan despre aceleași probleme, oferind detalii asupra venirii tătarilor (Idem, IV, p. 92–94).

Martie 20 O poveste obișnuită de la hotare: căpitanul cetății Ilia vine în districtul Căpâlnașului și pradă posesiunea Nezova

de Sus, care era a lui Ibrahim, răpește și jefuiește iobagii etc. Beilerbeiul cere să se facă dreptate (Idem, VIII, p. 438–439).

Mai 24 Solul principelui, Gabriel Haller, aflat de mai mult timp la Timișoara, scrie în această zi trei scrisori detaliind atât misiunea sa cât și pe cea a imperialilor (Rozsnay D., 1867, p. 413–415).

Vara Halil, beilerbeiul timișorean, este în campanie în principat împotriva imperialilor și a lui Ioan Kemeny și obține succesul militar scontat; oferă scaunul princiar mai multor magnați care-l refuză și-l înscăunează principe pe Mihail Apaffy (Griselini F., 1984, p. 92).

Vara Evlyia Celebi se reîntoarce în Banat, într-o echipă de inspecție a cetăților de aici: „Relatare despre menzilirile și toate cetățile prin care am trecut, de când am pășit pe pământul sangeacului Cenad, din eialetul Timișoarei, în drumul nostru de cercetare a cetăților”. Dintre descrierile acestora se remarcă cea a Cenadului. „Acum este reședința unui sangeac bei separat din eialetul Timișoarei. Are 10 posesori de zeamete și 600 timare. Toți gazii sunt înarmați. Are alaibei, ceribași, iuzbași. Impreună cu cei 1.000 de oameni ai beiului și cu toți gebegiii zaimilor și timarioților se adună, în timp de război, 6.000 de ostași. Are de asemenea chehaia de spahii, serdar de ieniceri, comandant de cetate, 300 oșteni înarmați și curați pentru paza cetății, șeih-ül-Islam, nakib, cadu cu o soldă de 157 aspri și 7 căpetenii de comune și 240 de sate ale comunelor, muhtesib, strângător de dări și intendent de vamă, toți dintre supușii din Timișoara. De asemenea mai sunt un arhitect pentru construcții și o mie de agale pentru oști, cu tui, aiani, topcibași, gebegibasi, agă al martologilor. Nu sunt însă agale ale oastei de Poartă cu odele lor.

Forma cetății Cenad. Se află într-o câmpie, la o depărtare de o aruncătură de săgeată de râul Mureș. Cetatea ei

interioară este pătrată având ziduri tari de 700 de pași de jur împrejur. Este o cetate puternică și un loc bun de salvare. Înăuntrul cetății se află patru geamii mari, cu minaretele transformate din clopotnițe. Geamia Hunkiar și casa imamului și a muezinului și a chehaiei și a șefului mehterhanelei se află în cetatea interioară. Depozitul de muniții, magazia de grâne, tunurile mari balimeze sunt tot aici, în cetatea interioară. Cetatea interioară are două rânduri de porți de fier și sunt foarte trainice. Între ele și șanț se află o temniță adâncă, sub pământ, de parcă ar fi în fundul iadului. Lipit de pivniță se află turnul cel mare, clădit în întregime din cărămidă.

Descrierea orașului Cenad. În afara șanțului, de lângă cetatea interioară, se află un mecet destul de populat și judecătoria șeriatalui profetului. Această cetate-varoș este o palancă împrejmuită cu un zid de pământ bătătorit; are o poartă spre apus. De jur împrejur, cetatea asta are o mie de pași; se găsesc în ea 185 de case încăpătoare, mai scunde și mai înalte, acoperite cu șindrilă și cu olane. Cea mai deosebită dintre toate este casa beizadelei; lângă acest serai se află o mănăstire în ruine. Are opt dughene. Toate străzile din această cetate de mijloc sunt podite cu scândură, deoarece aici iarna este aspră, iar din pricina ploilor se face noroi foarte mult.

Descrierea orașului cel mare din exterior. E un loc mai întins decât toate celelalte și e frumos și roditor. E o palancă de pământ înconjurată de un singur zid din grinzi mari de yalvan. Are trei porți trainice; prima se deschide spre răsărit, a doua spre apus, a treia spre miazănoapte. Are 350 de case încăpătoare, făcute din piatră și cu acoperișuri din olane roșii, ca trandafirii, având și porți. Sunt și ogrăzi înfloritoare și cu grădini întinse. Unele case sunt acoperite cu trestie și stuf. Ele sunt locuințe, ca niște văgăuni de câini, ale săracilor. Are în total 12 mihraburi/moschei (N.N.). Geamia lui Hadji Osman aga este o

geamie frumoasă, clădită de curând. În fața porții de la cetatea din mijloc se află geamia gaziului Kúçúk Bali bei, cuceritorul cetății; el este înmormântat acolo, sub o cupolă de piatră. Celelalte sunt meceturi. Lângă această geamie se află saraiul beiului de Cenad, care are o ogradă minunată. Mai sunt trei medrese, trei mănăstiri de derviși, patru școli pentru copii și 300 de prăvălii de meseriași. Nu are bazar, dar poți găsi aici toate felurile de mărfuri, fără de sfârșit. Are baie mică și trei hanuri pentru negustori, dar nu are hanuri ca chervanserauri, căci ușile oamenilor de seamă din oraș fiind întotdeauna deschise pentru musafiri, ei nu-i lasă pe străini să tragă la han. În acest oraș sunt mai mulți stăpâni de case decât în orașul de mijloc. Și în afara orașului mai sunt multe case, dar nu știu câte; acestea nu sunt înconjurată cu palânci, dar au multe vii și grădini. Toată populația orașului își cară apa din Mureș. Având o climă foarte plăcută, aici sunt mulți băieți destoinici și multe fete frumoase. Se găsesc însă și multe femei de moravuri ușoare ... Este un vilaiet foarte bogat; în nopțile de iarnă, locuitorii organizează mari petreceri unii la alții. Toți sunt gazii, negustori și hagii care vorbesc tot limba bosniacă și se îmbracă ca cei de la serhaturi și umblă cumiști, ca vitejii. Cei bravi merg întotdeauna în incursiune la hotare. Sărmanul de mine am cercetat cu de-amănuntul acest oraș iar pentru inspectarea cetății am primit 300 de guruși. (Idem, p. 645–648).

Vara În continuarea inspecției sale Evlyia Celebi ajunge, după trei ceasuri de drum de la Cenad la *cetatea Beșenova/ Dudeștii Vechi*/. „Acum este un voievodat în sangeacul Cenad. Cetatea este o palancă mică, pătrată, pe malul unui lac mlăștinos, format din revărsările Mureșului, iar de jur împrejur are abia o mie de pași. Are dizdar și 80 de oșteni de pază și un naib al cadiului de Cenad. Alți judecători nu sunt. Are o geamie, transformată din biserică, două mecețe, o medresă, un tekke, două școli, o

mică baie și un han și 8 dughene și două hanuri acoperite cu scânduri. Pepenii verzi și galbeni, ce se cultivă în grădinile de aici, sunt așa de mulți și de gustoși cum nu se poate spune. O căruță cu pepeni de aceștia, se vinde cu un beşlik. Dar când se revarsă Mureşul și îneacă bostănăriile și băltoaca de lângă cetate, atunci pepenii sunt scumpi. Dar e o palancă înfloritoare”. (Idem, p. 648).

Vara Evlyia Celebi descrie cetățile Becej, Becicherecu Mare, Felnac, Aradu Nou, Lipova, Radna, Şoimoş, Şiria, Gyula, Salonta, Caransebeş, Lugoj (Idem, p. 649–653).

Vara Pe drumul spre Muntenia Evlyia Celebi trece peste și descrie podul de la Şag, renumitul pod al Ordiei „Acest pod are şase piloane și este un pod de lemn, mare și trainic (Idem, p. 691). Urmează apoi drumul spre sud, atinge Dunărea, vizitează și descrie cetăți de pe ambele maluri (pe cel stâng Pescari, Liubcova, Drencova, Trikule, Pestera Veterani, Orşova și Porțile de Fier ale Dunării) (Idem, p. 691–699).

Vara Sosește la Timișoara episcopul catolic de Vacz, Francisc Szentgyörgy, trimis de imperiali să afle intențiile otomane. Inflexibil și fără talent diplomatic, acesta nu reușește să afle nimic și — deși a fost bine primit de beilerbei — el se îmbolnăvește și moare.

F. D. La Timișoara sosesc doi misionari franciscani.

F. D. Beilerbeiul Mehmed pașa îi cere principelui Apafy să se întâlnească pe malurile râului Timiș spre a proteja locuitorii Banatului și Transilvaniei de rebelii din aceste zone. Este vorba despre rezistența opusă otomanilor dar și despre mișcări antipriniciare.

Noiembrie 2 Trupele beilerbeiului timișorean se află la Lipova (Cronici turcești, II, p. 274).

Decembrie Cenghizade Ali pașa de Timișoara cu trupele sale asediază cetățile Pècs și Szigetvár (Cronici turcești, III, p. 135).

Decembrie 20 Scrisoare a solului transilvan către sultan pentru pedepsirea locuitorilor din Coșteiul de Sus care au prădat un sat din principat.

Anul 1664

Februarie 28–martie 6 Ibrahim pașa se adresează timarioților și zaimilor care vin din Karamania, atrăgându-le atenția să nu asuprească cumva raialele (creștini, N.N.) din cetățile și ținuturile Orșova, Moldova și Nova Palanka (Fekete L., 1929, p. 61–63).

Martie 9–18 Scrisoare a defterdarului timișorean către cadiii de Timișoara și muteselimii din Ineu despre prezența sa în tabără (Idem, p. 63).

Martie 19–27 Beilerbeiul de Ineu–Timișoara, Kuçuk Mehmed pașa, trebuie să se prezinte în tabără, dar este atenționat să nu uite să strângă cuvenitele dări de la locuitorii sangeacului de acolo. În plus este amintit faptul că la o răscruce de drumuri, lângă biserica numită Zeg, s-a format o nouă așezare iar un creștin, Cneaz Iovan, se angajează să dezvolte locuirea, plătind și cuvenitele dări (Idem, p. 67).

Martie 19–27 Ordin pentru beilerbei și cadii de a veghea asupra respectării posesiunilor vakâfului marelui vizir, iar dacă zaimii și timarioții colonizează populație în satele lor ei trebuie să-i anunțe defterdarului (Idem, p. 68).

Martie 19–27 Ordin pentru cadii din sangeacurile Srem, Zvornik, Szeged, Timișoara (aici pentru cadiii din Becicherec, Lenauheim, Vrseț și Ciacova), Eszek și Valpo, pentru întâlnirea lor în sangeacul Požega pe 11 aprilie (Idem, p. 66).

Aprilie De sărbătoarea Ramazanului, din ordinul sultanului, i s-a tăiat capul lui Cenghizade Ali pașa, acuzat de asuprirea fără milă a supușilor (Cronici turcești, II, p. 326).

- Aprilie 7–16* Poruncă către cadii de Moldova, Ahram și Liubcova, să mobilizeze populația zonei pentru a ajuta corăbiile de război și cele comerciale din zona Porților de Fier să navigheze în amonte pe fluviu, pentru ca oștile și proviziile de pe ele să ajungă în tabăra de la Timișoara (Idem, p. 71).
- Aprilie 7–16* Poruncă către aceiași cadii, amintiți mai sus, de a mobiliza oameni și căruțe pentru construcția podului de la Eszek (Osjek N.N.) (Idem, p. 72).
- Aprilie 17–26* Asediul cetății Ujvár, la care participă beilerbeii de Buda, Ineu–Timișoara, Oradea și Eger (Idem, p. 77). Tot atunci ultimii trei sunt detașați de la Nyitra la Ujvár (Idem, p. 76).
- Aprilie–mai* Noul beilerbei este numit Djerah Kasâm pașa (Fenyvesi L., 1995, p. 255).
- Mai 7–16* Ordin al noului pașă ca toți călăreții cetăților Ineu, Timișoara, Gyula, Lipova, Caransebeș și a celorlalte cetăți din vilayet să se prezinte în tabăra beilerbeiului, iar cetățile să fie apărate doar de pedestrași (Idem, p. 79).
- Mai 17–25* Ordin ca cele 10.000 chile (o chilă avea circa 23–25 kg, N.N.) de provizii să fie transportate de raialele de aici până la Ineu, iar de acolo de cele de la Oradea (Idem, p. 82).
- Iunie 15–21* Ordin al beilerbeiului pentru ca din vilayetul său să vină în tabăra sultanului călăreții din cetățile Ineu, Timișoara, Lipova, Lenauheim, Lugoj, Făget, Vîrșeț, Panciova, Deta, Orșova, Mehadia, Kankîk(?), Șarde (?), Bocșa, Ciacova și Ictar, dar și azapii vechi și noi, inclusiv pedestrașii sus-ziselor cetăți, iar pe de altă parte din Caransebeș să vină 70 de neferi în frunte cu comandantul lor (Idem, p. 85).
- August 1* Otomanii pierd bătălia de la St. Gothard și încep retragerea.

Septembrie 17 Marele vizir, o suită de alți viziri și beilerbei, se întâlnesc la Timișoara cu solii imperiali pentru a discuta condițiile unei noi păci între cele două imperii.

Noiembrie 1–10 Poruncă pentru ca din vilayetul timișorean să se dea marelui vizir cai, după cum urmează: din kazaua Vîrșeț 550, din kaza-lele Ciacova și Panciova 360, din Lenauheim 430 (Idem, p. 86).

Noiembrie 23 Calcule privitoare la sumele necesare plătirii garnizoanelor din vilayetul timișorean (Fekete L., 1955, p. 698–701).

Decembrie 20–29 Solul transilvan la Istanbul, Ștefan Nalaczy, solicită marelui vizir emiterea unei porunci către beilerbeiul de Timișoara, pentru a curma abuzurile pe care oamenii din palanca Coșteiul de Sus le fac asupra sătenilor din satul Cușuiș.

Anul 1665

Martie 18 Ibrahim odobașa de Caransebeș se judecă cu localnicii (Rozsnyay, 1867, p. 281).

Martie 25 Un anume Iovan, cu 20 de oameni, a atacat Orșova; ordin să fie urmărit și prins (Idem, p. 92).

Iunie 25–iulie 4 Djerahh Kasâm pașa, beilerbeiul vilayetului, îi cheamă pe zaimii și timarioții timișoreni în tabără la Oradea (Fekete L., 1929, p. 97).

F. D. În vară Evlyia Celebi scrie că „Gerrah Kasâm pașa, valiul vilayetului stătea la Ineu. Scrisorile și darurile craiului Ardealului, le-am dat caimacanului său Ahmed aga, care era la Timișoara și am rămas o noapte aici. Apoi, în zori am plecat de la Timișoara, primind daruri și însoțitori, precum și scrisori de la mai sus amintitul Ahmed aga (Guboglu M., 1969, p. 54).

F. D. Sultanul încurajează acțiunea de colonizare cu raiale a vilayetului timișorean, oferind avantaje coloniștilor (Szentklára J., 1917, p. 18).

Decembrie 23 Conscripția satelor vakâfului marelui vizir din sangeacul (livaua) Cenad cuprinde așezările Khirlos, Kirknik, Krusha, pământul de arătură Korne Buras și satul Variaș din livaua Timișoara. Datoriile către fundația religioasă sunt darea veche, iar pe cap de gospodărie 3 ocale de ulei curat, miere, mielul, 40 akçe pentru o mireasă, ispengea de 100 akçe la Sf. Gheorghe, 100 akçe de Sf. Dumitru, 110 akçe darea militară pe gospodărie, 17 akçe pe cap pentru pastramă, 4 akçe darea nouă după casă pe cap de gospodărie, plus o sumă globală de 500 akçe de gospodărie pentru restul de taxe (Karácson Imre, 1914, p 259–272).

F. D. Se reia transcrierea și hotărnicia din 1661 a satelor vakâfului de Arad și a celui de la Ineu. Satul Holos din zona Comloșu Mare este descris în amănunțime cu toate hotarele sale. (Ibidem).

F. D. Satul Variaș are acum 20 case impozabile și o sumă globală de plată spre vakâf de 28.965 akçe. La hotărnicia împrejurimilor sunt amintite și localitățile Periam, Satu Mare Timiș, Gelu, Satchinez, Pacaț, Harmad și Kalik, dispărute azi (Ibidem).

F. D. Obilgațiile economice ale satului Sânnicolau Mic a vakâfului (azi cartier sud-mureșean al Aradului N.N.) așa cum sunt ele expuse în documentul citat mai sus: 360 kile dijma din grâu; 140 kile dijma din grâne amestecate; 4 kile dijma din linte; 250 kile dijma din cânepă; 350 akçe darea stupilor; 365 akçe darea porcilor; 230 akçe darea miresei; 300 akçe darea butoiului; 300 akçe dijma din varză; 300 akçe dijma morăritului; 165 akçe darea din lemn și cărbune; 300 akçe bedova (Ibidem).

Anul 1666

Aprilie Djerrah Kasàm paşa, beilerbei de Ineu şi Timişoara, cu reşedinţa la Ineu, este mutat la Buda (Cronici turceşti, III, p. 142).

Noiembrie 18 George Kapy îi scrie lui Mihail Teleki despre starea vilayetului: conflicte în zona Crişurilor; trupe din Caransebeş şi Lugoj sunt la Poarta de Fier a Transilvaniei; subaşa alaibeiului lipovean a prădat două sate de oameni şi animale; ienicerii timişoreni în frunte cu aga lor se îndreaptă spre Lipova, apoi spre Ineu (Szilády–Szilágyi, 1868, IV, p. 325–327).

Decembrie De Crăciun revin la Timişoara călugării din Ipek şi în 10 zile strâng donaţii de la următorii locuitori ortodocşi: Marincu covaciul (fierar), Bogdan, Marcu, protopopul Blagoie, fruntaşul Ioan, Cosma, Obrad, Boja, Chira, meşterul Isac, Marcu, Sava, Ioan, Andrei, Radosav Forga, Radivoi, Jivco covaciul, Peia giurcibaşa, Nicolae, Stoian, Petru, Rădoi, Stefan covaciul, Ivan, Marcu, Mihail, Radosav, Sava, Ivan ecmegiul, Matei, Stoica ecmegiul, Pavel hagiul Giuriţa, Hagiul Vartolomei, Andrei, meşterul Solomon, Stefan, Vlaicu, Miloş, Obrad, odobaşa Stefan Ianăş, Coman, Petru, Vucici, Costea, Gruită, Milutin, Radivoi puşcaşul, Gavril, şi becherii (feciori necăsătoriţi, N.N.) Miloş, Dumitru, Radosav, Gavril, Vucici, Ieremia, Veselin, Ioan, alt Ioan, Radişa, Jivco, Păun, Stero, Nica, Iana, Chiriac, Ivul, Nica, Vuc, Jivco, Stoia, Luca, Sima. (Suciu I. D.–Constantinescu R., 1980 p. 120–128).

F. D. În cei doi ani călugării din Peć au strâns „mile” din următoarele localităţi bănăţene: oraşele Timişoara, Dudeştii Vechi, Denta, Rudna şi satele Banloc, Berecuţa, Periam, Biled, Bulgăruş, Valcani, Variaş, Visag, Gad, Diniaş, Dolaţ, Nerău, Ivanda, Cherestur, Satchinez, Gelu, Checea, Lovrin, Satu Mare Timiş, Roviniţa, Opaţiţa,

Becicherecu Mic, Partoș, Săcălaz, Saravale, Sângeorge, Mănăstire, Tolvădia, Topolovăț, Foieni, Ciacoș, Cebza, Cenei, Jamu Mare, Jimbolia, Șag, Șemlacu Mare, Tormac, Teremia, Soca, Sânpetru Mare, Sânmihaiul Român, Sculea, Iecea, Ghilad, Gaiu Mic, Firiteaz (Ibidem).

F. D. În cursul acestui an mor mama și tata lui Osman aga (viitorul cronicar N.N.) și sunt înmormântați în cartierul Insulă (Palanca Mică, N.N.) lângă moscheea de aici (Kreutel R., 1971, p. 3).

Anul 1667

Martie Kućük Mehmed pașa se adresează oficialilor din Timișoara în privința activității lor la cetatea Uivăr (Szilády-Szilágyi, 1868, IV, p. 330–331).

Martie 23 Beilerbeiul Kućük Mehmed pașa, beilerbei de Timișoara și Ineu, îi scrie principelui transilvan despre intențiile otomane în nordul Ungariei (Idem, p. 331–332).

Aprilie 17 Instrucțiunile principelui Mihail Apáffy către solul său — Mihail Csermenyi — trimis la beilerbeiul timișorean (Idem, p. 332–339).

Aprilie Are loc un schimb de scrisori între beilerbeiul de Timișoara și principele Mihail Apafy (Idem, p. 342–344 și 344–345).

Mai 9 Beilerbeiul timișorean își continuă corespondența cu principele transilvan, pe probleme politice și militare generale (Idem, p. 348–349).

August 7 Însemnare pe o carte la Lugoj „aciastă svântă carte care se chiamă Evanghelie cumpărat-o-au Cecovan Pătru ot Logoj. Si o adat la svanta bisearică din Lugoj...”

August 28 Sultanul ordonă lui Hasan, beiu de Lipova, și cadiului de Timișoara să trimită pulberea cât mai repede la

Belgrad, pentru campania militară din acest an din Cipru (Juhász K., 1917, p. 5).

- F. D.* Salvconduct pentru un catolic din Radna, emis de Ali conducătorul vakâfului de la Arad, ca acesta să meargă în Bosnia la mănăstirtea Sf. Petru și să aducă un alt călugăr de acolo, întrucât credincioșii catolici de aici nu mai au preot după moartea lui Andria (T.R.E.T., 1903, p. 67–68).
- F. D.* În cursul acestui an este schimbat Kuehmed cu Piringi Mehmed pașa din Kavala (Cronici turcești, II, p. 332).

Anul 1668

Mai 27 Scrisoare despre fapte de la hotare săvârșite de trei turci din Caransebeș în Hațeg și Hunedoara, fapte similare ale agăi de Făget (Szilády–Szilágyi, 1868, IV, p. 422–423).

August 28 Sultanul cere vilayetului să urgenteze și să sporească producția de praf de pușcă și pe cea existentă să o trimită la Belgrad.

Decembrie 20 Mehmed pașa Kirindji este mutat la Silistra și în locul lui vine vizirul Jusuf pașa Karbeki (Cronici turcești III, p. 142).

Anul 1670

Ianuarie 1 Beilerbeiul de Oradea scrie despre cele 20.000 măsuri de salitră trimise la Timișoara și de acolo la asediul insulei Creta (Andreev S., 1978, p. 197).

Martie Husein, aga de Făget, se plânge principelui din cauza răpirii unor locuitori din Vărădia de Mureș de către transilvăneni și pentru faptul că aceștia vor fi eliberați doar

după plata răscumpărării de 600 guruși (Decei A., 1978, p. 23).

Aprilie 2 Husein, sangeacbeiu de Lugoj și Caransebeș, se plânge principelui pentru aceleași încălcări ale unor sate, de data aceasta de cei din Vărădia, supărați pentru paguba suverită. Husein cere pedepsirea tuturor acestor tâlhari care tulbură liniștea de la hotare (Feneșan Cristina, 1977, p. 437–438).

Aprilie 13 Noul sangeac bei de Lipova se adresează principelui transilvan, dorindu-i bine și sănătate și apoi scrie textual că „aflându-ne la Yenişehir și la Salonic împreună cu mărețul și prea puternicul padișah, s-a dat poruncă ca în starea de lucruri de acum să mi se acorde ca o favoare sangeacul Lipovei sub formă de arpalâk și să mi se încredințeze paza și ocrotirea acelor ținuturi. De aceea s-a emis firmanul ilustru pentru că aflându-ne în slujba ilustră pentru a întări pacea și liniștea cu dreptate și cu sinceritate, să le venim de hac haiducilor și răufăcătorilor care se ivesc în ținuturile sangeacului nostru și pentru ca să nu se săvârșească vre-un lucru potrivnic liniștii și păcii...” (Idem, p. 438–439).

Aprilie 20 Noul sangeac bei din Lipova îi răspunde principeul transilvan în problema combaterii, reciproce, a răufăcătorilor (Szilády–Szilágyi, IV, p. 482–483).

Aprilie 21 Același sangeac bei îi scrie principelui despre întârzierea cu care îi sunt restituite bulucbașei Kasâm bunurile răpite de haiduci (Feneșan Cristina, 1977, p. 439–441).

August 26 Mustafa, sangeac bei de Lipova, reclamă „deoarece creștinul numit Ianoș, unul dintr supușii din satul Peștiș aflat în districtul Vărădia aparținând sangeacului Lipova, s-a stabilit pentru un timp de câteva luni în satul numit Ususuău din districtul Dobra. Apoi când a voit din nou să se întoarcă în vechiul sat comandantul cetății Deva luându-i susnumitului Ianoș opt capete de boi și o iapă și

un cal și o căruță cu provizii a pricinuit pagubă, a săvârșit o nedreptate. La sosirea prezentei este nevoie să dați înapoi lucrurile luate prin asuprire de către comandantul cetății Deva ca el ajungând din nou în vechea liniște să se întoarcă în satul padișahului ca să plătească padișahului gizia. Măria sa padișahul nu îngăduie ca supușii săi să sufere pagube, nedreptăți și abuzuri (Idem, p.442–443).

Septembrie 21 Probleme de hotare cu încălcări reciproce, cu sechestrări de persoane și bunuri, tipice pentru această perioadă la hotarul dintre vileyet și principat (Idem, p. 443–444).

Noiembrie 13 Beilerbeiul timișorean îi scrie principelui transilvan despre vechea și nerezolvată problemă a condominiumului — plată dublă către otomani și nobilii transilvani (Szilády–Szilágyi, VII, p. 85–87).

F. D. Husein pașa, beilerbeiul de Ineu, îi scrie principelui transilvan despre faptul că locuitorii din zona Făgetului sun obligați la dare doar către sultan și nu și către nobilii de odinioară (Szilády–Szilágyi, 1868, IV, p. 502–503).

Anul 1671

Martie 11 Principele transilvan își reafirmă credința față de sultan, într-o scrisoare trimisă beilerbeiului de Timișoara (Idem, VII, p. 13).

Mai Șeik Mehmed pașa, vizir, este mutat de la Timișoara și în locul său vine Hasan pașa (Cronici turcești, II, p. 142).

Mai 14 Ahmat, beiul principal de Caransebeș, despre apelul lui Krimbicza de a fi ajutat în problema sa cu Husein aga de Făget (Idem, p. 33).

Noiembrie 13 Husein, beilerbei de Timișoara, către principele Mihail Apafy despre scrisoarea sultanului și probleme de interes comun la frontierele lor (Idem, V, p. 857).

F. D. La Timișoara se naște Osman aga, cel de-al doilea fiu al căpitanului Ahmed aga, cronicar otoman. Luat prizonier de austrieci la Lipova în anul 1688, stă 11 ani prizonier, fuge în 1699 și revine la Timișoara, unde devine dragoman al beilerbeilor de aici, iar după 1716 pleacă la Istanbul. Cronica sa, printre puținele cu caracter memorialistic din lumea otomană, oferă date foarte importante asupra Banatului otoman dintre anii 1688–1716 (Decei A., 1978, p. 125).

Anii 1671–1672

F. D. Din deftere reiese organizarea vilayetului în 12 sangeacuri (Timișoara, Vârșeț, Panciova, Cenad, Ciacova, Becicherec, Orșova, Lipova, Moldova, Gyula, Ineu, Lugoj–Carannsebeș); dispar — circa 1685 — cele din Gyula, Ineu și Moldova, dar apar cele din Făget și Nova Palanka care vor exista până în 1699 (Fodor P., 1996, p. 199).

Anul 1672

Mai 10 Mustafa beiul principal din Sebeș-Lugoj, Disder aga, Ahmet aga, Suleiman aga, Husein aga, se plâng principelui transilvan Apaffy despre faptele cetei lui Petru Tornea, săvârșite asupra satelor din zona lor și cer prinderea și pedepsirea acestora (Szilády–Szilágyi, V, p. 111–112).

Mai 14 Ahmed bei cere sprijin transilvan pentru stoparea faptelor rele ale numitului Krimbicza și a cetei sale, săvârșite în zona Făgetului (Idem, V, p. 33).

Noiembrie 26 Ali, sangeacbeiu de Lipova, se adresează principelui transilvan cu rugămintea de a-l opri pe Petru Tornea să mai prade satele din ținutul otoman (Idem, p. 153).

F. D. La mormântul Sf. Iosif cel Nou de la Partoș se petrece o nouă minune: „Iară în anul 1672 la Stretenie, chinezul Ilie Micuș din Ciacova și-a adus pe fata lui, Anca, de 18 ani, carea a fost beteagă de pleană (epilepsie N.N.). Și betesugul a apucat-o chiar înainte de începerea sfintei liturghii. S-atunci au dus-o și au așezat-o pe lespede de mormânt a Sf. Iosif. Iară acolo ea pe loc s-a molcomit, nu a mai făcut spume la gură și nu s-a mai zbatut. Iară când a început sf. Liturghie ea s-a sculat citavă (sănătoasă) și a îngenuncheat pe mormânt și așa a stat cât a ținut sf. Liturghie. Iară după aia sănătoasă a ieșit din biserică. Iară tată-su a făcut danie frumoasă sf. mănăstiri”; faptul este cules de starețul Nichifor din gura lui Ilie Micuș „chinez mare alu Ciacova” adeverit de martorii Pavel — egumen, Irimie — diac și de laicii Moise Ivașcu și Ghenadie Turcu (Cotoșman, Gh., 1956, p. 153).

Anul 1673

F. D. Defterul lui Osman aga amintește capii de gospodărie supuși la dări: la Caransebeș 16, Lugoj 24, Cireșu Timiș 40, Petroșnița 14, Buchin 10, Păltiniș 20, Zgribești 14, Ohaba Mâtnic 1, Apadia 1, Carașova 14 (Dèlejtü, Timișoara, 1859, p. 325).

Mai 19 Kasâm pașa către principe despre faptul că 40 de familii creștine au fugit din orașele Lugoj și Caransebeș (veniturile lor erau trimise orașului sfânt Mecca) și s-au stabilit în Hațeg; pașa cere returnarea lor (Szilágyi, VII, p. 169–170).

Anul 1674

F. D. Se naște la Timișoara Ali fiul lui Mehmed, autorul cronicii despre viața lui Djafer, beilerbei de Timișoara. Copilăria și-o petrece în orașul natal, este luat prizonier la 14 ani de către austrieci și, răscumpărat de tată, devine omul lui Djafer pașa pe care-l însoțește peste tot în peregrinări și lupte. Numele de poet era „Nakış”, iar Ali citea și scria în turca osmană, arabă și persană. Cronica sa, editată în germană sub titlul de *Leul din Timișoara*, oferă o cronică veridică a ultimului deceniu al veacului al XVII în vilayetul timișorean (Kreutel R., 1981, p. 14–18).

Aprilie 1674–martie 1675 (anul 1085 al Hegirei) Defterul asupra dărilor încasate în cazaua Sebeș–Lugoj indică 95 sate, iar suma totală cumulată din diverse dări se ridică la 9.198 akçe sau 138 florini (Hegy K., 1983, p. 373–379).

Anul 1675

Februarie Mehmed pașa, beilerbei de Ineu, cere situația fiscală și militară a zonei sale, în pregătirea noii campanii militare (Szilády–Szilágyi, VII, p. 367).

Iunie 16 Sultanul Mahomed al IV-lea le cere cadiilor din vilayetele de Buda și Timișoara să detalieze starea pregătirilor de război și sumele necesare campaniei (Szentklaray J., 1917, p. 21).

August 7 Scrisoare către Ahmed, cadiu de Timișoara, privitoare la problemele financiare ale zonei. Cu acest prilej este certificată o situație mai veche și anume faptul că din 1660 beilerbeii stau la Ineu, iar vilayetul este numit când de

Ineu, când de Ineu și Timișoara. Situația durează câteva decenii până în momentul în care imperialii se apropie de hotarele vilayetului, cetatea Timișoara este reconstruită, iar beilerbeiii se întorc aici (Andreev S., 1978, p. 198).
Septembrie 14 Scrisoare către cadiul de Timișoara despre situația impozitelor, a plăților etc. (Ibidem).

Anul 1676

Ianuarie 20 Edirne (Adrianopol) Scrisoarea ultimativă a sultanului către principele transilvan în privința încălcărilor pricinuite de supușii transilvani în sangeacul de Lugoj și Caransebeș și lipsa de măsuri din partea principelui (Feneșan Cristina, 1977, p. 448– 449).

Anul 1677

F. D. Durak, beii de Lipova, adevărește faptul că Ștefan din Timișoara are o datorie de 100 piaștri pe care trebuie să o plătească într-o săptămână (T.R.E.T 1910, p. 159).
Noiembrie 23 Ștefan Malea din Hațeg vine la Lugoj să vândă sare. Aici el este acuzat de un anume Petru Stoica în fața cadiului otoman că ar fi tovarăș al cunoscutului tâlhar Trâmbiță. Cadiul îl închide, în fiecare vineri îi pune picioarele în butucul de tortură, și-l bate. Este eliberat doar atunci când oficialii comitatului Hunedoara adevăresc faptul că este un om cinstit (Feneșan Costin, 1993, p. 85– 87).

Anul 1678

- F. D.* Oastea vilayetului și beilerbeiul pleacă la Silistra și, împreună cu sultanul, spre Polonia (Cronici turcești, III, p. 156).
- F. D.* Beilerbei de Timișoara–Ineu este Husein pașa (Fenyvesi L., 1995, p. 264).

Anul 1679

- Iulie 14* Pașa de Buda adevărește faptul că omologul său din Ineu–Timișoara i-a trimis 845 cântare de praf de pușcă (Andreev S., 1978, p. 198).

Anul 1680

- Februarie 10* Concentrarea oștilor otomane se face în preajma Timișoarei, iar proviziile se aduc de la Panciova (Szenklaray J., 1917, p. 21).
- Martie 3–12* Fratele patriarhului de Peć cere să fie plătite dările creștinilor din vilayet către patriarh (Fekete L., 1929, p. 101).
- Iunie 19–28* Cadii din Timișoara, Ciacova, Vârșeț, Panciova și Becicherec se întâlnesc aici pentru probleme curente ale jurisdicției otomane (Idem, p. 103–104).
- Iunie 19–28* Ordin către chehaia din Ineu să plătească soldele garnizoanei (Fekete L., 1929, p. 104).
- August 27–septembrie 5* Halil, cadiul din Ineu, Omer cadiul din Arad, sunt somați să prezinte socotelele vakâfului fostului mare vizir Kóprüllü Mehmed pașa (Idem, p. 105).

F. D. Noul pașă de Ineu–Timișoara este Kasâm, renumit doctor al sultanului care îi dă de soție pe sora sa (Fenyvesi L., 1995, p. 264 și J. H. Schvicker, 1865, p. 221–222).
1680–1682 În sangeacul Timișoara erau 120 timaruri și ziamete, iar în cele 6 sangeacuri există un total de 360 posesiuni funciare acordate ca timaruri și zeamete.

Anul 1681

Ianuarie–iunie Firmane sultanale pentru fabrica de praf de pușcă de la Timișoara cerând creșterea producției și ușurarea muncii lucrătorilor. Daud este conducătorul fabricii, apoi este schimbat cu Ibrahim (Andreev S., 1978, p. 199).
August 29–30 Solul transilvan Ștefan Nalaczy către principe despre mișcările tătarilor prin Banat; beilerbeiul este deja la Oradea și se îndreaptă spre nord-vest, în zona de lupte (Szilády–Szilagy, VI, p. 153–154).
August 30 Oastea vilayetului timișorean este la Oradea, de unde pleacă spre Debrețin, apoi spre Kallo, Ecsed, Satu Mare (Cronici turcești, III, p. 138).
F. D. Incepe răscala curuților condusă de Emeric Thököly, autoproclamat rege al Ungariei sub protecția otomană; ani de zile otomanii se sprijină pe acesta în lupta împotriva habsburgilor. Beilerbeiul de Ineu–Timișoara va fi unul dintre cei însărcinați să-l ajute, să-l ocrotească etc.

Anul 1682

F. D. Pașa de Buda îl proclamă pe Thököly rege al Ungariei și încep luptele acestuia cu imperialii.

August Seydizade Mehmed paşa, beilerbei de Ineu–Timișoara, este schimbat cu vizirul defterdar Ahmed paşa (Cronici turcești III, p. 159).

Anul 1683

Iunie 1 Elhagi Mehmed, nazul al dărilor, îi scrie marelui vizir despre cheltuielile vilayetului, amintind nevoile fabricii timișorene de praf de pușcă (Andreev S., 1978, p. 199).

Iulie 14–septembrie 12 Trupele otomane asediază Viena care este salvată prin intervenția regelui polon Jan Sobieski. La asediu participă și trupele beilerbeiului de Timișoara, Ahmed paşa, care moare aoclo pe 4 septembrie.

Vara Plecând la asediul Vienei, marele vizir Kara Mustafa paşa trece în revistă, la Győr, trupele. Din vilayetul timișorean el află 2.500 zaimi și timarioți plus oamenii lor de schimb. Zaimul avea cu el 3–4 oameni, iar timariotul de la 5 la 15 oameni buni de luptă. Ali, cronicarul timișorean, spune că tatăl său avea veniturile a două sate, unul cu 80 și altul cu 120 case impuse la dare. Deși avea 9 ani, tatăl său îl pune într-unul din cele nouă căruțe trase de boi și alte patru cu provizii iar din timarul părintesc pleacă la Viena 50 oameni cu 125 care. (Kreutel R., 1981, p. 71–72).

Iulie 14 Beilerbeiul Ahmed este în flancul stâng al armatei otomane (Kreutel R., 1976, p. 18).

Iulie 19 Tranșeele timișorene sunt atacate cu grenade de 80 de „ghiauri” (Idem, p. 26).

Iulie 25 În tranșeele oastei timișorene explodează o mină și austriecii dezlănțuie un atac furibund, pe care aceasta îl respinge cu greu (Idem, p. 34).

Iulie 29 Marele vizir vizitează sectorul de tranșee al trupelor vilayetului de Ineu–Timișoara (Idem, p. 38).

August 2 Atac al asediaților asupra tranșeelor, în timp ce beilerbeiul sapă galerii subterane, pentru plasarea minelor sub zidurile Vienei (Idem, p. 40).

August 7, 10, 11 Minele plasate de trupele timișorene explodează în galeriile subterane și provoacă pagube asupra zidurilor cetății (Idem, p. 46, 50, 52).

August 19 Trupele beilerbeiului se pregătesc să atace bastionul vienez Löbel, în fața căruia se aflau (Idem, p. 56).

August 21 Munca artificierilor otomani este continuă și aceștia reușesc să detoneze o altă mină (Idem, p. 57).

August 22 Artificierii otomani reușesc să neutralizeze o mină austriacă plasată într-un tunel subteran, aflat sub pozițiile lor (Idem, p. 60).

August 25 Dimineța are loc un puternic atac al asediaților asupra sectorului apărat de Ahmed pașa care-l repinge, iar după amiaza explodează o altă mină din sectorul lor (Idem, p. 62).

August 25 Scrisoare a marelui defterdar către omologul timișorean petru sporirea contribuției raialelor, din cauza asediului Vienei (Andreev S., 1978, p. 199).

August 29 Trupele lui Ahmed pașa își curăță tranșeele și se mută în alt sector al frontului (Kreutel R., 1976, p. 65).

Septembrie 3 Moare la Viena Ahmed pașa, beilerbeiul de Ineu Timișoara, bolnav de multă vreme. El este înlocuit a doua zi cu Hasan Effendi Cirkleşli Celebi, ce va sta doar până pe 22 noiembrie (Kreutel R., 1981, p. 136).

Septembrie 12 Soliman aga, sangeacbeiul de Lipova, îi scrie principelui transilvan Mihail Apaffy despre problemele curente de la hotare (Szilády-Szilágyi, VIII, p. 356–357).

Noiembrie 20 Același sangeac bei îi scrie aceluiși destinatar plângându-se de faptele căpitanului de pedestrași Matia Madaras, care a călcat și jufuit satul Bakamező al spahiilor Xelia și Kasâm și cere pedepsirea făptașilor (Idem, p. 363).

Anul 1684

Martie 22 Stefan Nalaczy, sol transilvan spre Istanbul, se află la Palanaca Nouă (Nova Palanka), despre care îi scrie principelui său că este un oraș turcesc (Idem, VIII, p. 405).

Martie 24 Osman, chehaia beilerbeiului de Ineu, îi scrie principelui transilvan despre misiunea încredințată agăi Ali, aflat la Făgăraș (Szilády–Szilagyi, VIII, p. 407).

Aprilie 21 Situație a celor ce slujeau la vakâful Köprüllü din Timișoara și Ineu, cu specificarea sumelor cuvenite (Juhász K., 1917, p. 105).

Aprilie 27 Situația producției de salitră în sangeacurile Timișoara (25.000 ocale), Smederevo (10.000 ocale) și Srem (5.000 ocale) și a salariilor și produselor date lucrătorilor (Andreev S., 1978, p. 199).

Anul 1684–1685

F. D. Circa 1.500 de tătari au iernat în zona Timișoarei. Imperialii lucrează la un plan de asediere a Timișoarei, pe baza datelor lui H. Ottendorf și a altora. Iarnă foarte grea în Banat și Ungaria, care împiedică aprovizionarea cetăților otomane de acolo.

F. D. Hasan pașa, beilebeiul numit de fostul mare vizir Kara Mustafa pașa pe 4 septembrie 1683, la Ineu și Timișoara, este schimbat din funcție și trimis spre Istanbul, dar pe drum este ucis; în locul său este numit Seydizade Mehmed pașa (Cronici turcești, III, p. 162–163).

Anul 1685

- Aprilie 20* Murteza, beiful principal al Szolnokului, îi scrie lui Emeric Thököly, despre mișcările trupelor otomane de la Dunăre, prin Banat, Ineu, spre Ungaria (Szilády–Szilágyi, VIII, p. 18).
- Aprilie 24* Planuri imperiale pentru o eventuală asediere a Timișoarei și evaluarea trupelor tătare (circa 1.500) care au iernat în Banat (Călători străini, VIII, p. 38–39).
- Mai–iunie* Vizirul Ahmed pașa Sarhoș este beilerbei de Timișoara, apoi serdar (comandant) al campaniei otomane din Ungaria aceluia an (Kreutel R., 1981, p. 272).
- Iunie 9* Pulberăria din Timișoara lucrează intens pentru producerea a cât mai mult praf de pușcă; între responsabili se numără Murteza bei și Mehmed aga (Andreev S., 1978, p. 199–200).
- F. D.* Cronicarul Ali vorbește despre o mare foamete la Timișoara, despre ajutorul pe care pașa l-a dat locuitorilor dar și despre faptul că, într-o zi, în râu erau mai mulți pești decât apă, iar locuitorii i-au adunat și s-au bucurat de această minune cerească (Kreutel R., 1981, p. 47–53).
- F. D.* Beilerbeiul este la asediul cetății Szolnok, unde vine și marele vizir, iar după înfrângerea de acolo, beilerbeiul și vizirul vin la Timișoara.
- Septembrie 8* Mărturie a lui Pavel Grecu din Timișoara despre o altă minune, petrecută la mormântul sf. Iosif de la Partoș „Eu, Pavel Grecu, neguțător în cetatea Temișvari, laudă osana Domnului Dumnezeu nălț și închinare și laudă sfântului Iosif cel nou aduc. Iară din neguțătoria mea prăstă mărire grecești, până la marea cea moartă, beteșug greu dă moarte adus-am, lepră ce se cheamă. Iară de svidui nu m-am putut nicicum dă nime. În post și rugăciuni stat-am șasă săptămâni la mormântul sfântului Iosif pră lespede din altar și fierbinte rugat-am. Iară în a patruzecă zi mi s-au arătat mie sfântul în vis, și mi-au

poruncit să mă scol și să ies la lume, că sănătos m-am făcut. Iară când m-am trezit din vis și am ieșit între frați, mirat-am rămas toți că nu mai am sămnele betșugului și sănătos am fost; și am mers toți la sfânta beserecă și slujbe dă mulțumire făcut-am Domnului și sfântului Iosif. Iară că adevărat este, am scris eu aceasta. Iară cuviosul igumen a întărit cu pecetea mănăstirii”. (Cotoșman Gh., 1956, p. 140).

Toamna Aflat din vară la apărarea cetății Szolnok, Osman pașa, valiu de Timișoara, se retrage la apariția armatelor imperiale lăsând cetatea acestora; la fel se întâmplă și în cazul cetății Szarvas. Beilerbeiul de Rumelia încearcă să se opună imperialilor, dar este învins și se retrage la Timișoara, dar după o zi merge la Buda, în timp ce oastea sa rămâne pentru paza vilayetului de Timișoara. Osman aga este ucis pentru lașitate (Cronici turcești, III, p. 164–165).

Noiembrie 30 Scrisoare a defterdarului către șeful măcelarilor timișoreni pentru carnea de care trupele vizirului, aflate aici, aveau nevoie (Andreev S., 1978, p. 200).

Decembrie 13 Comandantul cetății Timișoara se adresează marelui vizir cerând sporirea numărului de tunuri, de muniții și praf de pușcă (Andreev S., 1978, p. 200).

1685–1699 Timișoara este baza de plecare și de retragere pentru oastea lui Emeric Thököly.

Decembrie 16 Comandantul cetății Cenad îi cere marelui vizir muniție pentru Cenad (3.000 „patrona”) și 12.000 pentru Timișoara, la prețul de 2 akçe bucata (Andreev S., 1978, p. 200).

Decembrie După 9 ale lunii, generalii imperiali Heissler și Eugeniu de Savoya ajung în zona Cenadului, pradă satele din jur și asediază o zi cetatea dar, neavând tunuri, pleacă înapoi la Szarvas (Kreutel R., 1981, p. 5).

1685–1686 Prințul Calgai și trupele tătarești iernează în vilayetul Timișoarei (Cronici turcești, III, p. 165).

- F. D.* Cronicarul Ali vorbește despre Husein aga cel lung, om înalt și solid, renumit pentru forța sa. Cu ceva timp înainte el plecase cu mai mulți tineri otomani de la Timișoara la Istanbul. Vizitând orașul, Husein vede un tun falcon pe care-l cumpără și vine cu el acasă. Și peste mai mulți ani, acest tun era în arsenalul artileriei timișorene (Kreutel R., 1981, p. 225).
- F. D.* Soliman aga scrie din Timișoara principelui și solului său Nalaczy despre faptul că serdarul Ahmed aga este la Cenad și vine înapoi iar Thököly este la Arad cu 5–600 oameni de-ai săi.
- F. D.* Veniturile din satele vakàfului Köprüllü ating în acest an suma de 1.250.000 akçe (Fekete L., 1955, p. 813).
- F. D.* Beilerbei de Timișoara este acum (1685–1686) Sahin Mehmed pașa (Fenyvesi L., 1995, p. 264).

II.e Război și pace 1686–1699

Anul 1686

Februarie 8 Soliman aga de Caransebeș le scrie principelui transilvan și solului său Nalaczy despre prezența serdarului otoman la Cenad și plecarea spre Timișoara, dar și despre trupele lui Thököly de la Arad (Rozsnyay, 1867, p. 445–446).

Septembrie Galga, hanul tătar, este cu oastea sa la Timișoara și controlează Ineul, Lipova, Lugojul și Caransebeșul, opunându-se pătrunderii imperialilor spre Transilvania. Rămâne aici și peste iarnă (Szilády– Szilágyi, IV, p. 184–186).

Septembrie 1 Pentru meritele sale dovedite în slujbă în cetatea Timișoarei. Fazli primește un ziamet în imperiu (Andreev S., 1978, p. 200).

Octombrie 30 Noul beilerbei de Timișoara este Ibrahim pașa din Ahișka (Gruzia).

Noiembrie 19 Scrisoare a unui trimis creștin prin Banat, cu multe detalii despre situația socială și militară a acestuia (Szilády – Szilágyi, VII, p. 206–207).

Noiembrie 29 Halil aga cere 2.000 altâni (monede de aur) spre a cumpăra hrană și a plăti solda garnizoanei timișorene (Andreev S., 1978, p. 200).

Decembrie 6 Timișoara Inventar al artileriei, mijloacelor genistice și operațiunilor genistice din cetatea Timișoarei. Sunt 54 piese de artilerie (3 balimeze, 16 colomborne, 6 havane, 3 șaica, 8 muschete, 4 enik (?) plus alte 7 piese diferite. Sunt apoi 750 cântare de praf de pușcă, 350

cântare de gloanțe pentru pușcă, 1.346 puști, arcuri 402, săgeți 11.760, scuturi 286, grenade de mână 5.156, lăncii scurte 578, ciocane de luptă 1.242, uleiuri diferite 16 cântare, catran(țiței) 2 cântare, iar enumerarea merge până la ultimul obiect de inventar, câteva zeci de poziții. Sunt date și lungimea celor cinci șanțuri de apărare din jurul castelului, a cetății și a Palâncilor. Semn clar că cetatea se pregătește de un viitor asediu, iar comandanții ei se pregătesc din timp (Idem, p. 201).

Decembrie 14 Domnul muntean Constantin Brâncoveanu îi scrie lui Mihail Teleki despre faptul că Emeric Tököly a fost căftănit de marele vizir ca principe al Transilvaniei și este trimis să ierneze, împreună cu tătarii, la Timișoara (Veress A., 1929, XI, p. 245).

Decembrie 19 Ahmed, intendentul dărilor, descrie situația intrărilor și ieșirilor pe ultimul an financiar (Andreev S., 1978, p. 201).

Decembrie 23 Scrisoare a defterdarului timișorean care solicită un milion de akçe pentru a putea susține iernarea trupelor tătare (Idem, p. 201).

F. D. Ciocnire între trupele beilerbeiului de Timișoara, Sahin Mehmed, circa 8.000 luptători, și trupele (10–15.000) imperiale conduse de Caraffa și Heissler, terminată cu fuga pașei.

F. D. Imperialii cuceresc Buda iar timișoreanul Derviş Gazi Hasan scrie cântecul de jale *Budın Túrúsú (Cântecul Budei)* text intercalat de cronicarul otoman timișorean Ibrahim Pecevi (Decei A., 1971, p. 37).

F. D. Sinodul mitropolitan al bisericii ortodoxe, ținut la Timișoara, îl sanctifică pe Iosif, sun numele de Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș (Cotoșman Gh., 1956, p. 110).

Anul 1687

- Ianuarie 6* Sunt semnalate deplasări ale pedestrașilor lui Thökölly de la Szeged spre Timișoara, semn al unor noi planuri de campanie (Szilády–Szilágyi, VII, p. 220–221).
- Martie 29* Vizirul Mehmed pașa, beilerbei, îi scrie din Ineu principelui despre jafurile săvârșite de haiduci în zona Zam–Lipova, cerând oprirea acestora și pedepsirea vinovaților (Idem, VII, p. 230).
- Mai 2* Mehmed bei, chehaia marelui vizir, îi scrie principelui transilvan despre vizirul Ibrahim pașa de Timișoara (Idem, VII, p. 246–247).
- Mai 14* Ibrahim, pașa de Timișoara, îi scrie agăi sale din Făget, aflat în solie la Făgăraș despre noi jafuri creștine asupra sangeacului său (Idem, VII, p. 247–248).
- August 12* Bătălia de la Mohács este câștigată de imperiali care se apropie de Tisa.
- Octombrie 20* Generalul Veterani surprinde și învinge armata otomană între Zenta și Szeged.
- Noiembrie 8* Beiul principal de Caransebeș–Lugoj, Kakak Illi, și ceilalți bei din sangeac se plâng despre faptul că haiducul Petru Tornea a luat dijma din satul Măru (Szilády–Szilágyi, VII, p. 279).
- Noiembrie–decembrie* Răscoala trupelor timișorene „Când a sosit vestea la serascherul Belgradului, vizirul Hazinedar Hasan pașa, vestea că apărătorul Timișoarei, vizirul Gürgi Ibrahim pașa, punând mâna pe șapte hambare, a asuprit pe păzitorii cetății și aceștia, răsculându-se cu toții, l-au omorât... Atunci el l-a chemat pe beilerbeiul de Diarbekir, vizirul Djafer pașa, care-și petrecea iarna păzind cetatea Irig. După ce acesta i-a dat mită însemnată, l-a numit să păzească Timișoara și l-a trimis, îmbrăcându-l cu haină de blană...” (Cronici turcești, II, p. 373).
- Decembrie* Asedierea și cucerirea cetății Lipova de către generalul Antonio Caraffa „....defterdarul ținuturilor austriece, afurisitul numit Kraf, venind cu zece mii

de ghiauri, a asediat cetatea Lipova. Bătănd-o trei zile, în a patra zi aceasta a fost predată prin capitulare. Toți musulmanii, mari și mici care au ieșit din cetate fiind luați prizonieri, ei au pus mâna și pe ordinele și scrisorile trimise de către vizirul Hasan pașa...” (Cronici turcești, II, p. 373).

F. D. Comisia aulică militară vieneză numește Banatul drept „Territorium Vulaska” (Vulaska = Vlașca) teritoriu (țară) românesc (Fenyvesi L., 1995, p. 249).

Anul 1688

Ianuarie–iunie Noul beilerbei, Djafer pașa, începe munca de reparare a fortificațiilor cetății Timișoara, lucrând zi și noapte (Kreutel R., 1981, p. 25).

Februarie 12 Din Istambul casierul imperial amintește despre suma de 418.650 akçe necesară pentru soldele garnizoanei timișorene.

Iunie Imperialii cuceresc Lipova, beilerbeiul se retrage la Timișoara, iar imperialii ating Aradul, Cenadul, Szegedul (4 iulie), apoi asediază și cuceresc Belgradul (în septembrie) și fostul Banat creștin de Lugoj–Caransebeș (iulie–august), Mehadia, Orșova (septembrie). Otomanii ripostează doar printr-o incursiune de pustiire a acestor ținuturi, iar situația militară se stabilizează pentru aproape un deceniu.

Iunie 20 Tânărul Osman aga, viitorul cronicar, căzut prizonier la Lipova, stabilește prețul răscumpărării sale cu locotenentul căruia îi fusese repartizat, prin intermediul fetei acestuia care știa românește (Kreutel R., 1981, p. 19).

F. D. La Torino se publică o relatare despre descoperirea mormântului lui Atila în preajma Lipovei și a unui imens

tezaur compus din 3.600 monede de aur, 50 vase mari de argint și alte multe piese mărunte. În realitate a fost găsit un alt mormânt iar tezaurul nu era singurul descoperit în evul mediu în zona bănățeană. (Appony S., 1901, II, p. 300–301).

F. D. „Mitropolitul Vasile I-ul, mitropolitul Timișorii și al Severinului, peste episcopii de Caransebeș, Meedia, Vîrșeț, Lipova și Becicherec” (Cotoșman Gh., 1956, p. 119).

Iulie 21 Trupele otomane ajung în fața Caransebeșului, dar imperialii le silesc să se retragă spre vestul Banatului.

August 25 Raport al generalului Frederigo Veterani despre lupta sa de la Porțile de Fier (Călători străini, VII, p. 472–473).

Octombrie 6 Raport al aceluiași despre importanța militară a cetății Orșova (Idem, p. 476–477).

Toamna Cetatea Timișoarei este împresurată de imperiali. În cetate sunt 4.000 locuitori fără mijloace de trai, din care rămân doar 1.800, restul fiind uciși de dușmani, de foame și frig. Același cronicar Osman aga dă și valoarea pe piață a produselor, extrem de ridicată. Povestea lupului care fură o fetiță din fața porților cetății iar Ali aga comandantul apărătorilor de la poarta Forforosa îl ucide cu flinta, salvând fata care apoi s-a căsătorit la Vidin și a avut mai mulți copii, este descrisă de același informat cronicar timișorean de odinioară. (Kreutel R., 1981, p. 20).

Anul 1690

Iarna–primăvara Asediul Timișoarei continuă, cu detalii extrem de interesante, cu detalii necunoscute altor cronicari, despre oamenii și faptele apărătorilor și ale asediatorilor. Iată doar două asemenea momente: cele 14 scrisori pe care imperialii i le scriu beilerbeiului cerându-i

predarea cetății în schimbul liberei treceri și o cerere a locuitorilor cetății adresată beilerbeiului. Aceștia spun, textual, că pașa este doar pentru o vreme la Timișoara unde nu are nici pământ și nici averi, pe când ei aici s-au născut, aici au o brumă de avere și aici se vor înmormânta; ca urmare îi cer să predea cetatea. Până la urmă imperialii se retrag și Timișoara este salvată (Ibidem).

Aprilie 18 Știri despre mișcările otomanilor din Banat dar și despre mișcările de trupe imperiale (Szilády–Szilágyi, VIII, p. 304–305).

Iulie 21 După ocuparea Orșovei și Mehadiei, otomanii ajuns sub zidurile Caransebeșului, dar se retrag la sosirea lui Heissler.

August Au loc lupte la Cladova și Orșova, cu cuceriri și recuceriri ce cetăți (Cronici turcești II, p. 380–382).

F. D. Prințul de Baden îi ordonă lui Marsigli să construiască un pod peste Dunăre la Kovin, peste care trece și înaintează până la Nova Palanka, de unde urcă pe Caraș spre Caransebeș, apoi intră în Transilvania. Marsigli, cu o trupă de 500 husari ajunge la Orșova unde dărâmă cetatea, mutând artileria, munițiile și garnizoana în fortul Carlo, pe o insulă a Dunării (Ada-Kaleh N.N.) după care ajunge la Caransebeș și trece în principat. (Călători străini, VIII, p. 53).

F. D. Iradeaua sultanală prin care se înfăptuiește prima — și singura — reformă agrară din Imperiul Otoman Țăranul este declarat proprietar al pământului pe care-l lucrează, cu drept de moștenire și de vânzare. Documentul este reînnoit în anul 1695 cu scopul de a mări capacitatea de apărare a vilayetului.

F. D. Conte Luigi Ferdinando Marsigli își începe călătoriile sale (în calitate de inginer militar imperial) prin toate colțurile Banatului, prilej cu care cunoaște foarte bine realitățile pe care le descrie mai târziu în lucrarea sa Descrierea Dunării.

- Iunie 9* Donație a sultanului către unul dintre vitejii săi pentru ziametul de 21.275 akçe, asupra veniturilor satului Sasca din nahia Carașovei (Juhász, 1917, p. 12).
- August 21* Bătălia de la Zărnești este pierdută de imperialii, iar generalul comandant Heissler a fost făcut prizonier de către zaimul timișorean Muharem aga (Decei A., 1971, p. 32).
- Septembrie–octombrie* Imperialii pierd zona Belgrad–Orșova–Lugoj–Lipova, dar revin peste câteva săptămâni.
- F. D.* În memoriul patriarhului sârb Arsenjie Cernoievici adresat împăratului Banatul este numit, textual, „Parvam Walllachiam praeterea Transylvanicam” (Valahia Mică de lângă Transilvania).

Anul 1691

- Primăvara* Un episod cavaleresc într-o lume plină de conflicte: comandantul creștin al cetății Lipova își trimite caii la pășune iar 150 de spahii îi prind și-i duc la Timișoara cu toată opoziția unor trupe creștine. Comandantul îi trimite o scrisoare beilerbeiului, cerându-i calul său preferat. Pașa îl trimite, iar acesta îi trimite două căruțe pline cu unt, miere, orez, făină albă și 10 ocale de cafea. Cum Timișoara se afla de peste un an încercuită — în sensul larg al termenului, de dușmani, pașa împarte aceste daruri populației înfometate (Kreutel R., 1981, p. 29–30).
- Ianuarie* Beilerbeiul timișorean, Djafer pașa, aflat la vânătoare în pădurea Zăbrani, este auzat de schimbarea sa din funcție (Idem, p. 106).
- Ianuarie* La mijlocul lunii imperialii recuceresc Caransebeșul (pe 16) și Lugojul.

Ianuarie Sosește la podul ordiei un transport de provizii aduse cu corăbiile pe Timiș, de unde sunt aduse în cetate cu căruțele, completând puținele provizii existente aici.

Iunie-iulie Thököly și oastea sa sunt la Timișoara, de unde pleacă și recuceresc Caransebeșul și Lugojul (23–26 iulie), care sunt părăsite de garnizoanele otomane și de populația creștină.

August După victoria imperialilor de la Slankamen (19 august) aceștia reocupă urgent cele două cetăți.

Septembrie Imperialii de la Szegedin trec prin Cenad și asediază Lipova.

Septembrie Beilerbeiul de Timișoara, Topal Husein Pașa, vine în ajutorul cetății Lipova, asediată de imperiali și-i respinge (Cronici turcești, III, p. 173).

Octombrie 1 Scrisoare privitoare la solda a doi tunari otomani din Timișoara, Mustafa și Halil (Andreev S., 1978, p. 202).

Noiembrie Otomanii pregătesc multe provizii și armament pe care le trimit la Timișoara. În același timp schimbă beilerbeii: pleacă Topal Husein și vine Kandilgi Husein (Cronici turcești, II, p. 401).

Anul 1692

Mai 2 Bătălia de la peștera Pescabara (numită de atunci Veterani) de pe malul bănățean al Dunării, dintre 3.000 de creștini și otomani; o descriere frumoasă a acesteia la Silahdar Fândâklî Mehmed Aga (Cronici turcești, II p. 403–408).

Mai–iunie Asediul și cucerirea cetăților Oradea și Gyula de către imperialii conduși de generalul Heissler.

Iunie 15 Se adevărește prezența a o mie de curuți de-ai lui Thököly în părțile Timișoarei și Ineului (Szentkláray J., 1917, p. 21).

Vara Trupe otomane din vilayet participă la asediul cetății Oradea.

Septembrie „Reparațiile mari din cetatea Timișoara au fost date pe seama muhafăzului ei, Topal Husein pașa, trimițându-i-se ... și zaherea” (Cronici turcești, III, p. 175).

Octombrie 18 Marele vizir, întors din campania din Ungaria, poposește la Timișoara, unde face bilanțul campaniei, plătește soldele și indică refacerea fortificațiilor (Cronici turcești, II, p. 408).

Toamna–iarna Au loc lucrări de reparare a fortificațiilor timișorene și trimiterea de materiale, armament și provizii aici (Ibidem).

F. D. Noi minuni la mormântul sf. Iosif cel Nou din Partoș; vindecarea a doi ologi din Caransebeș Ilie Daia și Gheorghe Avidei (Cotoșman Gh., 1956, p. 131).

Anul 1693

Aprilie 30 Defterdar de Timișoara este un anume Ali aga, cel care prin anul 1698/1699 este tot aici cu titlul de beilerbei (Kreutel R., 1981, p. 272).

Mai Se trimit provizii, de la Belgrad, prin Panciova și Timișoara, spre Ineu și Gyula, care sunt însoțite de trupe locale. Acestea înving de trei ori trupe creștine ce le ațin calea. „Apoi chehaiaua luând cantitatea necesară de zaherea pentru cetatea Ineu, când au ajuns la râul Mureș, muhafăzul Timișoarei, vizirul Topal Husein pașa, le-a atașat oastea compusă din pedestrașii trupelor din cetate, din timarioții și zaimii beifului de Alep, oști din trupele Rumeliei, la care a adăugat și oștile de sacrificiu dintre

spahii și silahdari, dându-le și corăbii, numind peste ei pe alaiabeiul de Alep. Însă Mureșul fiind revărsat din cale afară, iar pe malul celălalt fiind un loc cu ape periculoase, era nevoie numai de călăreți. De aceea intendentul mai sus amintit a trimis înapoi, cu trupele amintite mai înainte și cu valahul (trimișii domnului muntean N.N.) 237 de chile din cele o mie chile de grâu transportate...” Transportul ajunge la Gyula, iar trupele fac o incursiune între Szolnok și Oradea (Cronici turcești, II, p. 409–410).

Mai–iunie 300 de ostași imperiali, îmbarcați pe 12 corăbii înarmate, urcă Mureșul de la Szegedin spre Lipova, dar sunt interceptați și învinși de otomanii întorși de la Gyula. Lupta se dă în preajma cetății Cenad, iar printre cei uciși se număra și comandantul cetății Cenadului (Ibidem).

Septembrie 30 Scrisoarea defterdarului imperial către cel din Timișoara, pentru a păstra provizii de hrană și furaje (100 cântare și 200 chile) pentru tătarii aflați în zonă (Andreev S., 1978, p. 2–3).

Septembrie–octombrie Otomanii aduc provizii, armament și trupe în vilayetul timișorean. Obiceiul era ca anual să fie trimise alte trupe drept garnizoane. Iată, în limbajul colorat al cronicilor otomane, un asemenea moment: „cinci sute de ostași dintre ienicerii Inaltei Porți au fost însărcinați cu paza Timișoarei... Zaimii și timarioții din sangeacul Alep (Siria, n.n.), precum și trupele de sacrificiu ale oștii de silahdari și Fîndîk Mustafa pașa rămăseseră încă de anul trecut, la paza cetății Timișoara. Fiind scoși de acolo, în locul lor au fost desemnați ziamii și timarioții din eyaletul Karaman și trupele de sacrificiu de silahdari recrutate în anul acesta, împreună cu guvernatorul sangeacului de Kiangiri, Babdadli Kara Mehmed pașa și au fost trimiși la Timișoara...” în continuare aceste trupe atacă și devastează zonele Oradea și Debrețin, apoi se întorc la Timișoara și sunt trimise la iernat (Cronici turcești, III, p. 178).

- F. D.* Țăranii români sunt obligați să lucreze la repararea fortificațiilor timișorene, iar comandantul imperial din Lugoj, contele Herberstein, reușește să elibereze 100 dintre aceștia (Iványi I, 1877, p. 67).
- F. D.* Sfințirea bisericii ortodoxe de lemn din Sârbova s-a făcut în prezența mitropolitului de Belgrad și a episcopului de Arad, Teofil („R.I.S.B.C.”, 1943, p. 164).
- Octombrie* Tătarii s-au retras la Timișoara cu mulți prizonieri (Hurmuzaki E., V/2, p. 248).
- Noiembrie 6* Beilerbeiul de Timișoara către marele vizir, referitor la soldele necesare garnizoanei timișorene și despre numărul zaimilor și timarioților din sangeacurile Timișoara și Cenad (Andreev S., 1978, p. 203).
- Noiembrie 16* Defterdarul din Edirne îi răspunde beilerbeiului timișorean în privința soldelor plătite unui călăreț (3 guruși) și pedestraș (1 altân) (Idem, p. 203).

Anul 1694

- Aprilie 11* Un oficial din Hunedoara raportează principelui transilvan despre cele 7 steaguri ale lui Veterani care asediază, cuceresc și jefuiesc Nova Palanka și un alt castel turcesc, apoi despre proiectata sosire la Caransebeș pe 25 aprilie a 3–4 companii ale lui Thököly (Szilády–Szilágyi, VII, p. 325).
- Mai 31* Consiliul de război austriac arată patriarhului sârb condițiile în care pot fi colonizați sârbii în Banat.
- Vara–toamna* Noi conflicte în Transilvania și Partium, cu asedii, retrageri, cuceriri, jafuri de ambele părți.
- Octombrie* Trupele otomane se retrag la iernat. Pentru apărarea vilayetului timișorean sunt trimise provizii, unelte și arme, care jung aici în 4 zile de la Panciova; încercarea de a duce provizii la Gyula eșează din cauza lipsei unui pod peste

Mureșul umflat, dar și a prezenței trupelor imperiale comandate de generalul Veterani, pe insula de la Mândruloc. Douăzeci de mii de călăreți și 4.000 tătari sunt consemnați la Timișoara (Cronici turcești, III, p. 179).

Octombrie Iată componența garnizoanei timișorene din această iarnă „... au fost numiți, cu câte 15 aspri la început și cu condiția de a-i spori mai târziu, 800 de spahii, silahdari de sacrificiu și cavaleri, iar cu câte 10 aspri, ca soldă de pensie, au fost înscriși 300 de ieniceri, 200 de gebegii, 60 de tunari, precum și zaimii și timarioții eyaletului Sivas, împreună cu alaibeii lor, și beilerbeiul de Sivas, cu toată oastea sa de gardă...” (Ibidem).

Octombrie 8 Scrisori ale defterdarului către funcționarii săi de la Timișoara despre cantitățile de provizii trimise acolo și modul lor de folosire (Andreev S., 1978, p. 203).

Noiembrie 10 Raport al unui funcționar administrativ timișorean (muhasabe) despre cele 270 chile de făină și cele 10.800 akçe date, în trimestrul al treilea al anului, garnizoanei timișorene (Idem, p. 203).

Anul 1695

Mai 29 Sultanul Mustafa al II-lea îi cere beilerbeiului Djafer pașa, să ia soldele timișorenilor de la Belgrad (Szentklaray J., 1917, p. 21).

Iunie 21 Beilerbeiul de Timișoara îl anunță pe sultan că i-au sosit trupele trimise ca ajutor, dar nu și proviziile, rămase încă la Belgrad (Cronici turcești, II, p. 423).

Iunie Incăierare a cavaleriei imperiale cu beii sosiți în ajutorul Timișoarei „oștile dușmane care se găseau în cetățile și palâncile Sebeș, Bophtea, Ineu, Lipova și Cenad, începuseră să se adune sub cetatea Lugoj, în timp ce călăreții care se găseau în cetățile și palâncile din partea

Segedinului, luând legătura cu ceilalți, așteptau clarificarea situației. În acest timp și călăreții din cetățile Seghedin, Martonoș, Sapuška, Bia, Pâncota, s-au întins pe câmpiile Timișoarei, spre a veni la conacul Tenine. Fiind văzuți de santinelele noastre, acestea au înștiințat pașalele care se îndreptau spre Timișoara, iar Iusuf pașa și Ibrahim pașa au trecut la atac asupra lor. Strâmtorându-l pe dușman, au obținut o victorie frumoasă și au ucis dintre ei șase austrieci, iar ceilalți, neputând rezista mai mult, au fugit. Când știrea acestei înfrângeri a sosit la celelalte oști adunate lângă Lugoj, acestea au fost cuprinse de panică (Ibidem).

August Trupele imperiale, comandate de Friedrich August de Saxa, sunt pe Tisa și apoi pe Mureș, de la Cenad spre Lipova, iar trupele otomane conduse de sultan, trec Dunărea pe la Panciova și merg spre Timișoara, de unde pot ușor cucerii Lipova, Lugojul, Caransebeșul și Ineu.

August 13 La sfatul militar al sultanului se afirmă textual că „... cetatea Belgradului fără Timișoara și Timișoara fără Belgrad nu se pot închipui...”, fapt care certifică poziția strategică excepțională a celor două cetăți pe linia Dunării (Cronici turcești, II, p. 426).

August 25 Sultanul Mustafa al II-lea trece Dunărea de la Belgrad la Panciova, cu toată armata, îndreptându-se spre Timișoara; primul popas de noapte l-au făcut în satul Ponicea (datele de mai jos sunt după Cronici turcești, II, p. 182–183 Mehmed Neşri și p. 421–458 Silahdar Fândâklâlî Mehmed Aga).

August 26–27 Popas de două zile la Panciova pentru împărțirea proviziilor pe ostași.

August 28 Popas al armatei sultanale la Alibunar, după care se îndreaptă spre Tisa, la palanca Ohdia.

August 29 Asedierea, cucerirea, jefuirea și distrugerea acestei cetăți.

August 30 Oastea sultanului înoptează la Denta, de unde o trupă pleacă să asedieze cetatea Bocșa.

August 31 Sultanul ajunge la podul Ordiei și la conacul Ordiei (Ordú Kőprúsú) unde se construiește un pod pe stâlpi, timp în care armata suferă cumplit de sete. Sultanul îl închide în cetatea Timișoarei pe Ali, gebegi-bașa, din cauza faptului că nu se îngrijise de cele necesare asediului Ohdiei (Idem, p. 183 și 429).

Septembrie, început Asediul cetății Bocșa de către beilerbeii Rumeliei, Arnavud Mahmud pașa. În prima hărțuială de câmp otomanii sunt învinși. La cererea de a se preda, apărătorii răspund negativ. Otomanii instalează cinci tunuri șahi și cumbarale iar pedestrașii s-au întărit în tranșee. Poziția înaltă a cetății i-a determinat pe otomani să ia cu asalt fortificația. Au ajuns și au dat foc porții, apoi turnului de lângă ea. Apărătorii s-au retras în celălalt turn care însă a luat și el foc. Unii s-au aruncat din el, alții au luptat și au fost uciși. Toată populația a fost trecută prin ascuțișul săbiilor. Otomanii au pierdut 38 oameni și au avut 193 răniți. Cum zidurile au crăpat din cauza incendiului, cetatea a fost aruncată în aer (Idem, p. 432). Astfel și-a încetat existența cetatea Bocșei, așezată pe promontoriul de la Cuina Turcului.

Septembrie 3 Primul contact al sultanului Mustafa al III-lea cu Timișoara este astfel prezentat de cronicarii otomani: „...a încălecat pe falnicul său armăsar și cu alaiul aranjat a venit sub cetatea Timișoara. Muhafâzul Topal Husein pașa și alți 9 beilerbei și notabili (aflați aici, N.N.) și împreună cu ei cadiul, dascălii, predicatorii și șeicii din Timișoara, precum și agalele de oști ale vilayetului, ostașii localnici, ienicerii emigrați, armurierii, tunarii, spahiii și populația cetății l-au salutat pe padișah. Până să ajungă la cortul împărătesc, așezat în interiorul cetății, padișahul a salutat pe fiecare și în momentul în care a intrat în cort l-a chemat înăuntru pe Topal („Șchiopul”) Husein pașa... Marele

vizir a cercetat oastea Porții, a distribuit lefurile pentru patru câșturi (unitate de timp pentru soldă, N.N.) dar a constatat că veniturile fundațiilor pioase (vakâfuri N.N.), ale geamiilor și moscheilor din cetate nu sunt suficiente pentru susținerea expediției. Cei ce se ocupau de aceste slujbe se împrăștiaseră. Lefurile unor astfel de slujitori ai fundațiilor pioase nefiind plătite în trecut, iar acum dându-li-se din visterie, s-au înseninat inimile multor oameni din Timișoara, întristate de luni de zile” (Idem, p. 430–431).

Septembrie 4 „...padișahul a vizitat cetatea Timișoara și a ieșit la turnul tunarilor legat de fortăreața interioară. Aici padișahul, care primise vizita celor din cetate, a distribuit daruri fiecăruia, câștigând inimile tuturor. Deoarece până la sultanul Mustafa nici unul dintre strămoșii săi nu călcase în acest ținut al stăpânirii, toți cei care trăiau aici, fie bogați, fie săraci, abia dacă știau numele padișahului lor... Cinstea acordată cetății Timișoara din partea padișahului nostru a făcut ca războinicii care de atâția ani încoace se războiseră cu dușmanul înfruntând mii de greutăți, să invioreze viața gaziilor de serhat... De aceea toți timișorenii de bucurie au ridicat imn de slavă și glorie lui Allah. Fericirea simțită de ei nu se poate explica prin vorbe și nici descrie cu pana. Padișahul care știa de legăturile lui Halvetî Şeih Selim Dede (starețul dervișilor timișoreni, N.N.) cu sfinții, i-a pus întrebări asupra expediției... apoi a căftănit vreo 6 agale de oști, iar lui topciubașa și cumbaracibașa (comandantul tunarilor și obuzierilor (N.N.) le-a dăruit galbeni” (Idem, p. 431–432).

Septembrie 5 Timișoara Consiliu de război în cortul marelui vizir care hotărăște plecarea împotriva Lipovei. Prin fața sultanului defilează oștile ce pleacă acum spre Lugoj „...Mustafa pașa comandant peste o armată compusă din aripile oastei de Rumelia, alaibeii din Dukakin, 700 silahdari serdenghecidii și 7 companii (ode) de ieniceri, 7 companii de gebegii (geniști), 2 companii de tunari, în

afară de multă oaste aleasă: i s-au mai dat pe lângă acestea 5 tunuri, un aruncător (obuzier) de 3 ocale și 2 colomborne, precum și depozitul necesar de muniții” (Idem, p. 433).

Septembrie 6 Plecarea sultanului spre Lipova și înnoptarea la Sarad, cetate și așezare lângă Giarmata de azi.

Septembrie 7–8 Cronica otomană ce descrie asediul și cucerirea cetății Lipova menționează intrarea trupelor otomane într-o mlaștină, urmată apoi de împresurarea cetății; descrie dispozitivul otoman de încercuire, numește comandanții mari și mici, lupta de la poarta Battal ce cobora spre Mureș, intrarea în fortificația exterioară, retragerea apărătorilor spre cea interioară, cucerirea acesteia și uciderea lor. Otomanii au găsit în depozitele cetății „30 cântare de pulbere, 700 de cumbarale mari, 6.400 de ghiulele (una de 14 ocale și cinci de 11 ocale), 6 tunuri balymez pentru ghiulele de câte 4,5 și 10 ocale, 9 tunuri colonborne, 4 pentru 1,50 ocale, 13 pentru câte o oca și unul pentru 0,50 ocale, 4 tunuri havane; 18 tunuri darbzen, cu 23 puști muschetă, o pușcă de vânătoare de 35 ocale, 50.000 chile de grâu și 16.000 chile de secară” (Idem, p. 434–436).

Septembrie 10 Sultanul Mustafa al II-lea vizitează cetatea Lipovei; iată descrierea, în versiunea cronicarului otoman „Cetatea Lipova este așezată pe un șes întins de pe malul râului Mureș și la poalele unui deal înalt. Fortăreața sa interioară este înconjurată de patru ziduri de piatră în patru colțuri, iar în două colțuri avea turnuri de cărămidă. Fortăreața exterioară era înconjurată cu un șanț lipsit de apă. În afară de acest șanț, se găseau patru redute mari de pământ, legate una de alta, iar în partea exterioară a întăriturilor era un șanț plin cu apă. Acest șanț fiind în afară, cetatea era înconjurată cu palisade și țărui. Austriecii au dărâmat fortăreața exterioară a Lipovei și au deschis aici un câmp de luptă; reduta sau tabia situată între

câmpia și dealurile din spatele cetății, imediat în dreapta lor, a fost transformată într-un pod al fortăreței. Apoi au înconjurat totul cu un șanț cu apă și cu șarampoaie; după dărâmarea cetății exterioare, locul care a fost lăsat deschis, până la tabia din fața porții Battal, l-au închis tot cu șarampoaie. În partea exterioară, de la locul unde poarta Battal se unea cu apa Mureșului și până la poarta tabiei, au deschis un nou șanț și l-au umplut cu apă. În cei patru ani de la căderea acestei cetăți în mâna austrieilor, după cum s-a văzut mai sus, s-au depus multe eforturi pentru întărirea ei. Lipova ajungând acum în această stare și nefiind cu puțință a o păzi, după ce au retras de aici tunurile, depozitul de muniții și zahereaua capturată, mai întâi de toate au dărâmat fortăreața sa din afară. Toate redutele fortăreței, câte erau, din toate părțile au fost distruse cu furie de oastea provinciilor, iar șanțurile au fost umplute. După ce fortăreața exterioară a fost făcută una cu pământul, cetatea interioară, la care săpaseră canale subterane, a fost și ea făcută una cu pământul” (Idem, p. 435–437). Iată așadar o ultimă — și cea mai completă — descriere a cetății medievale Lipova, în preziua distrugerii sale definitive.

Septembrie 11 Poveste curentă din vilayet: „...un ienicer, prinzând o cătană, pe nume Topal, care de ani de zile ținea drumurile din preajma Timișoarei și teroriza satele din acele părți, l-ar fi ascuns și apoi s-ar fi înțeles cu acela să-l elibereze în schimbul unei sume de bani destul de mari. Kilavuz Piri aga, bešliaga din cetatea Timișoarei, fiind înștiințat despre aceasta, a prezentat situația padișahului și a cerut omorârea acestui haiduc. Topal, fiind găsit la locul unde era ascuns, a fost adus în fața padișahului și capul lui a fost tăiat chiar de ienicerul care-l ascunsese”. (Idem, p. 439).

Septembrie 12 Pentru a întări apărarea cetății Timișoara, sultanul trimite aici 14.000 chile de grâu, toate tunurile

luate la Lipova, 71 butoaie cu grenade, 44 coșuri pentru cumbarale, 4.500 grenade de mână, 5 butoaie de smoală și rășină de pin, cu munițiile lor; în plus mai alocă 500 de seimeni, 500 de ieniceri, 500 de spahii serdenghecidii și 500 de ostași egipteni (Idem, p. 439– 440).

Septembrie 14 La sultan ajunge știrea că principele de Saxa a trecut pe podul Cenadului cu trupele sale, este acum la Arad și se îndreaptă spre Lipova.

Septembrie 15–16 Din cauza ploii și a bagajelor, curtea sultanului se oprește din nou la Sarad. Aici sultanul află vestea întoarcerii trupelor trimise la Lugoj, după o luptă cu Veterani lângă satul Boldur povestită de Mahmud Pașa „Spre a cuceri cetatea Lugoj ne-am așezat în satul Boldur, la o depărtare de un ceas și jumătate de această cetate. În împrejurimile căruia am săpat șanțuri și am făcut întărituri. Intre timp am aflat de ascunzișul craiului de Transilvania, afurisitul de Veterani, cu 8.000 de călăreți și 4.000 de pedestrași, într-o pădure pe malul apei Timiș, la o cale de un ceas de cetatea Lugoj; am aflat aceasta de la țărani care lucrau cu el, precum și de felul în care se împrejmuiseră cu șanțuri și că numai pe la spate rămăsese o bucată de loc deschis. La această știre am înaintat cu 2.000 de călăreți și am dat un atac peste noapte. Deși l-am atacat pe Veterani cu tunuri și cu puști, totuși acesta n-a fost găsit descoperit, ci se întărise din toate părțile cu tunuri, ca un mistreț, nelăsând măcar o cale deschisă. După ce am nimicit aproape 200 de ghiauri, care ne ieșiseră în față și am început să înaintăm asupra taberei, am văzut că Veterani pornește la atac asupra noastră și în fața acestui atac a lui Veterani, la care se putea face față abia cu 10.000 de ostași aleși și, spre a nu distruge pedestrașii de sub comanda mea, potrivit cu porunca voastră, am fost nevoit să mă retrag și m-am întors teafăr și sănătos la Timișoara” (Idem p. 441).

Septembrie 17 Muhafăzul Timișoarei îi cere marelui vizir suma de 635.430 de akçe și 63.543 ocale de cereale pentru plata celor 1.795 de ieniceri din garnizoană pentru lunile februarie–august (Andreev S., 1978, p. 204).

Septembrie 17 Principele de Saxa ajunge cu armata sa la Cenad, apoi trece Mureșul la Arad, de unde trimite 3.000 călăreți și 2.000 pedestrași în ajutorul lui Veterani, după care se întoarce la Szeged (Cronici turcești, p. 442).

Septembrie 18 Trupele otomane înnoptează fața Timișoarei.

Septembrie 19 Sultanul vizitează din nou cetatea Timișoarei: „...padișahul a descins în turnul tunarilor... (Înlocuiește vechea garnizoană cu o alta, nominalizată pe oameni și tipuri de oaste, N.N.) După ce a văzut că Timișoara a fost întărită așa cum trebuia, cu tunuri care se găseau în ordia împărătească, două colomborne, unul pentru ghiulele de 5 ocale, altul cu ghiulele de 3 ocale, cu 40 de tunuri șahi, au mai fost predate cetății și cele mai bune depozite de muniții. Se hotărâse ca pentru acestea să se aducă 15.000 stâlpi mari din satele din prejur, iar arhitectul neamț căzut prizonier la Lipova, a fost însărcinat cu treburile reparării acestei cetăți. Apoi, după ce a fost dată sarcină beilerbeilor de Rumelia și Anatolia să curețe interiorul și șanțul cetății, padișahul s-a întors la cortul împărătesc ...” (Cronici turcești, III, p. 443).

Septembrie 19 Trupele imperiale ajung la Máko.

Septembrie 20 Sultanul părăsește Timișoara, îndreptându-se spre Lugoj, prin Buziașul de azi, poposind în satul Pogonici (Idem, p. 444).

Septembrie 21 Sultanul își așează cortul la Boldur, în întăriturile făcute înainte de vizir. În zilele când sultanul vizitează — pentru prima dată un sultan vine aici — Timișoara, lui Mustafa aga, ienicer pensionat așezat aici, i se naște ultimul copil, viitorul cronicar Elhac („hagiul”) Ibrahim Naimeddin („binefacerea religiei”) Temeșvarî („timișoreanul”), autor al unei frumoase și bine

informate cronici *Hadikat Eşşühedâ Esserhadd* (*Grădina martiriilor de la fruntarii*), pe baza povestirilor tatălui său, dar și a celor văzute de el însuși la Timișoara acelor vremuri de până la 1716.

Septembrie 22 Luptă între otomani și imperialii, conduși de Veterani la sud de Lugoj, la un ceas depărtare pe drumul Caransebeșului. Unii autori vorbesc despre o luptă, pe 20, la Racovița. Descrierea amănunțită a luptei, rănirea și moartea lui Veterani, înfrângerea imperialilor. În timpul urmăririi acestora otomanii ajung la cetatea Jdioara, pe care o cuceresc și o pradă. Un inventar amănunțit al prăzilor luate de la imperiali, prăzi fără precedent pentru otomani prin mărime și bogăție (pentru o luptă de trei ore, cronicarul folosește 4 pagini de text, (Idem, p. 445–447).

Septembrie 22 Relatarea lui Ahmed aga făcută sultanului despre cucerirea cetății Lugoj: „...am trecut apa Timiș, am sărit în șanțul orașului și l-am umplut. Am găsit 400 ghiauri nemți închiși în cetate. Am înfipt steagul în fața porții acesteia; blestemații, ieșind din cetate, dar fiind întâmpinați de vitejii Islamului, s-au speriat și câte 10–15 oameni și-au dat caii să-i țină un singur om; unii dintre ei au început să intre în văgăunile de lângă cetate, alții s-au cățărat pe dărâmături, alții au dărâmat poarta și au intrat înăuntru. Apoi, după ce am omorât câțiva ghiauri și pe alții i-am luat prizonieri, am luat în stăpânire zahereaua pe care am găsit-o” (Idem, p. 449).

Septembrie 22 Sultanul ordonă ca trei viteji căzuți în luptă, vizirul Sahin Mehmed pașa, arnăutul Mahmud pașa și Siroto Husein bei, să fie înmormântați în morminte săpate în cort, care au fost apoi netezite ca să nu fie recunoscute de dușmani (Idem, p. 449).

Septembrie 23 De la Lugoj un grec îi scrie domnului Moldovei Constantin Cantemir despre rezultatul luptei de aici (Hurmuzaki E., V/2, p. 261–262).

Septembrie 23 Sultanul vizitează cetatea Lugojului și vede aici: „... o cetate construită din piatră, în patru colțuri, pe malul apei Timiș... fiind ruinată de-a binelea... s-a hotărât dărâmareea ei. După ce au fost scoase 2 tunuri de fier de câte 2 ocale și magazia de muniții, mai întâi s-a dat foc orașului; apoi au săpat canale subterane din patru părți și această cetate... a fost făcută una cu pământul” (Cronici turcești, II, p. 450).

Septembrie după lupta de la Lugoj Cronicarul Ibrahim Timișoreanul notează câteva informații, extrem de interesante despre viața otomanilor din Timișoara: „În răstimpul acesta, cu astfel de veselii și bună dispoziție, toată lumea din oastea împărătească a început sărbătoarea și băuturile și plăcerile și amuzamentele... la adunarea împărătească, unii dintre sftnici s-au interesat cine este autorul *Cântecului Budei*, timișoreanul Așâk Gazi Hasan? Este în viață? Câțiva dintre cântăreți dând lămuriri au zis: Padișahule, el se găsește chiar în oastea împărătească și după cum cu vitejie mânuie ciocanul pe câmpul de luptă, acum tot el este acela care în clipa asta stă în mijlocul poezilor în fruntea tuturor reuniunilor. S-a dat poruncă să se prezinte la adunarea împărătească. Din cântecele sale proprii, acompaniindu-se cu muzică, a recitat mai întâi cinci distihuri întru lauda și mărirea șahului și după aceea *Cântecul Budei* și *Cântecele pentru Belgrad și Timișoara*. Cu vocea de asemenea având vîers frumos, prin desăvârșita limpezime a tonurilor și a acordurilor a impresionat și i-a plăcut suveranului distihul din *Cântecul Timișoarei* (*Temeşvar Túrúsú*), pe care nu-l știa (*Ne ceker kullarin serhadd ilinde/Hilinmez Hunkarım Görülmeyesime*) în traducerea lui Aurel Decei: „Cât suferă robii tăi în țara de la fruntarii / Nu știi Împărate decât atunci când vezi”). Lui Derviş Gazi Hasan i s-a dăruit ca pensie 40 de akçe de la ogeacul gărzii din dreapta de la Timișoara. Dervişul fusese oștean dar s-a pocăit odată cu

Selim Dede și s-a călugărit în ordinul dervișilor. Anul următor a făcut hagiălăcul la Mecca timp de un an. Apoi s-a apucat de grădinarit și de pe un pogon de pământ a obținut lubenițe de 14–15 ocale (17,92 la 19 kg) pe care le vindea cu 4 parale bucata. Cei ce le cumnpărau le vindeau la Timișoara cu 8 parale și la Belgrad cu 10 parale. Astfel au devenit celebre, în cele 2 cetăți, „lubenițele lui Hagi Hasan” iar tradiția susține că acestea erau atât de mari datorită înțelepciunii sale. (Decei A., 1971, p. 37–38).

Septembrie 24 Moartea generalului Veterani este cunoscută datorită unei iscoade a lui Constantin Brâncoveanu, repovestită de cronicarul otoman astfel „După lupta de la Lugoj, craiul Veterani, pe când fugea, din pricina drumurilor foarte mlăștinoase, trăsura în care urcase s-a împotmolit; atunci de teamă că va cădea prizonier și fiind rănit, și-a schimbsat hainele în haraba și apoi a încălecat pe calul său și a lăsat trăsura pe drum. Dar după ce a mers un timp, din pricina rănilor pe care le căpătase, a căzut pe marginea drumului, iar cei care erau pe lângă dânsul, au fugit, părăsindu-l. În acest timp, un viteaz de la hotare, găsindu-l, s-a repezit asupra lui, deși Veterani de la locul unde zăcea culcat încerca să se apere cu pumnalul său; grănicerul după ce îi reteză, la iuțeală, cu o lovitură de sabie degetele mâinii stângi cu care ținea pumnalul, neștiind cine este, i-a tăiat capul. Unul dintre slujitorii lui Veterani, care urmărise toate acestea, fugi la Sebeș, unde povesti cu de-amănuntul păzitorilor care se aflau în cetatea aceasta toate cele ce veniseră pe capul lui”. (Idem, p. 451–452).

Septembrie În lupta de la Lugoj au căzut și mulți prizonieri. Printre ei Ernst Guillaume von Hanstein, soția sa Anne Sophie și fiul de 6 ani, Henri. Acesta va fi crescut în saraiul din Istanbul, se va turci și va deveni vizir otoman (Idem, p. 458 nota 150).

Septembrie 25 Apărătorii cetății Caransebeș cum au aflat de moartea lui Veterani au părăsit locul iar otomanii au intrat și au inventariat: 6 tunuri balyemez, 19 tunuri colonborne, 10 tunuri șahi-darbzen, opt puști muschetă, un tun mare aruncător de fier, 2 tunuri mari de 35 ocale, 46 tunuri de topcibasi, 300 cântare de pulbere, 10.000 bile și grenade de mână, 80 de cumbarale mari și coșuri de granate, cordaje, cabluri, harabale pentru tunuri, 11.000 chile de făină (Idem, p. 452).

Septembrie 26 Plimbarea sultanului, însoțit și de cronicar, prin Caransebeș „Această cetate este o fortăreață de piatră cu patru colțuri, așezată într-un șes neted, în partea de dincoace a trecătorii Porțile de Fier ale Transilvaniei. Fiecare colț al fortăreței are câte o întindere mare în care pot încăpea cu ușurință câte 5.000 de războinici; în partea sa exterioară se găsesc patru fortificații, redute, având îngrădiri de spini și măracini umplute cu pământ. Aceste redute puteau fi urmărite cu privirea una după alta. Pe lângă aceasta, spre a feri zidurile cetății, au fost construite la fața și în spatele fiecărei întărituri adăposturi de apărare, unite și umplute cu pământ; partea de deasupra a acestora forma niște metereze, în timp ce în spatele lor erau zidurile de piatră ale cetății. Printre acestea, în împrejurimile cetății erau drumurile războinicilor. În exterior se afla un șanț lat de 40 coți și adânc de 10 coți. În fața porții cetății se construiseră un turn înalt de piatră și în fața cetății se făcuse o redută puternică de aceeași formă. Austriecii întăriseră așa de mult cetatea Sebeș, încât depășea orice închipuire” (Idem, p. 452–453). Cu toate acestea sultanul a ordonat dărâmarea acesteia, astupând șanțurile, dărâmând redutele și aruncând în aer (prin 30 de tuneluri subterane cu 500 de chile de praf de pușcă) întreaga cetate, din care nu a mai rămas nici o urmă. (Ibidem).

Septembrie 28 Armata sultanului coboară prin valea Timișului și poposește la Slatina Timiș.

Septembrie 29 Tabăra de noapte a armatei este făcută la Teregova, într-o ploaie care împotmolește toate tunurile, fapt care determină rămânerea oastei aici pentru despotmolirea lor și plecarea sultanului cu suita sa la Orșova.

Octombrie–noiembrie Imperialii recuceresc toate cetățile din estul Banatului și întocmesc proiectul unui tratat de pace cu Poarta Otomană (Hurmuzaki E., V/2, p. 310–311).

Noiembrie 30 De la Istanbul defterdarul imperial scrie despre solda oștenilor din garnizoana Timișoarei (Andreev S., 1978, p. 204).

Anul 1696

F.D. Campania imperială, sub comanda principelui elector de Saxa, Friedrich August, împotriva otomanilor în Banat (Baroti L., 1912, p. 1–9 sintetizează desfășurarea acestei campanii din surse creștine, iar Silahdar Fândâklâli Mehmed Aga în *Cronici turcești II*, p. 458–490 din surse otomane, dar cu mult mai multe descrieri și amănunte).

Iunie În data de 1 imperialii sunt la Pesta, pe 12 la Szeged, pe 20 iunie sunt la Cenad, apoi la Mako etc.

Iunie 29 Circa 4.200 călăreți și 800 husari imperiali pleacă spre a asedia Timișoara.

Iunie 29–30 Armata imperială face primul popas pe Aranca, la Sânnicolau Mare de azi, al doilea la Biled.

Iulie 1 Primele detașamente imperiale ajung în fața cetății Timișoara și înaintează până sub zidurile palâncii și castelului, apărate de ieniceri.

Iulie 4 Se desfășoară un consiliu de război în fața Timișoarei, în care se spune că o asemenea armată numeroasă nu a mai

fost deplasată până acum în zonă; controverse între generalii imperiali; încep lucrările de asediu.

Iulie 5 Un corp de oaste se deplasează spre Lipova pentru asediul acesteia.

Iulie 7 Imperialii construiesc 2 poduri de corăbii la Cenad pentru a aduce tunurile la Timișoara.

Iulie 8 Scrisoarea beilerbeiului timișorean ajunge (în doar 9 zile) la Sofia. Iată, pe scurt, reparațiile făcute în cetatea sa: „...repararea și restaurarea cetății între poarta Sângelui și poarta Cocoșului și deschiderea aici a unui meydan pentru tragerile cu tunurile... începând de la șanțul cel mare al cetății au fost zidite 7 redute mari, în locurile unde trebuia. În partea exterioară a redutelor, după ce au fost așezate șarampoaie, au fost săpate șanțuri... șanțul cel vechi a fost bine curățit” (Cronici turcești, II, p. 460).

Iulie 19 Artileria ajunge la Sânnicolau Mare, odată cu vestea despre sosirea oastei sultanului.

Iulie 30 Trupele și artileria ajung la Felith (sat lângă Pesac), apoi la Biled unde poposesc. Sunt aici 24 tunuri cartaune, 20 tunuri mojar și 12 tunuri lungi de câmp.

August 2 Artileria de asediu ajunge la Timișoara unde este pusă în baterii.

August 3 Cronicarul otoman despre acțiunile imperiale: „...începură să împresoare această cetate, de la un capăt la altul, de la poarta Cocoșului până la tabia (bastionul, N.N.) Kanlı, pe o distanță de o lovitură de tun. Între timp, avangărzile aruncate în luptă înaintară până la capătul șanțului de la Poarta Cocoșului, încercând din răspuț să pătrundă în cetate. Și numai la focurile tunurilor și puștilor vitejilor gazii din cetate au fost nevoiți să se retragă (Idem, p. 461).

August 4 Artileria imperială distruge turnul unui mečet (lăcaș de cult otoman mai mic decât geamia) din zona Fântânii pașei de azi, apoi bombardează cetatea. Un singur atac

direct este îndreptat asupra fortificațiilor, în rest se desfășoară lucrări genistice.

August 9–13 Discuții și controverse între generalii creștini asupra viitorului campaniei.

August Aceleași evenimente până pe 15: bombardamente asupra cetății dar și deplasarea unui corp de armată spre Jimbolia de azi, la Szillas și Hetin, într-o zonă mlăștinoasă.

August 21 Primele lupte cu armata otomană în zonă, la Foeni, „sat ruinat ce avea lățimea unei băți de tun și lungimea cale de două ceasuri (?)”. Aici s-a dat prima luptă dintre imperiali și sultan.

August 22–24–27–29 Se desfășoară lupte crâncene, terminate cu înfrângerea și retragerea imperialilor spre nord-vestul Banatului.

August 26 Lupta de la Cenei, descrisă în amănunțime de cronicarul otoman.

August 28 După două zile de refacere oastea sultanului ajunge la Jimbolia (Hadfil).

August 30 Sultanul și armata sa ajung în fața cetății Timișoara, unde vine și hanul tătar cu oastea sa, dar și noul beilerbei de Timișoara, Djafer pașa.

August 31 Intrarea sultanului în cetatea Timișoarei: „vineri sultanul cu șeik-ul-islamul, marele vizir și garda palatului (imperial) au plecat la cetatea Timișoara. Când au descins la noul chioșc, construit în reduta tunarilor din fața porții azapilor, s-au tras salve de tunuri în cetate... rugăciunea de vineri a fost îndeplinită în geamia cea mare (zona pieței Sf. Gheorghe de azi N.N.). După aceea, tot ce era în cetatea interioară sau în afară, toate șanțurile, fortărețele, noile redute din fața marilor șanțuri, șarampoaiele și celelalte șanțuri și munițiile cetății au fost cercetate. În cele din urmă, când au descins la turnul tunarilor, legat de fortăreața interioară, a fost înfățișat sultanului vizirul Djafer pașa și înștiințat că a fost numit la paza cetății

Timișoara... Ienicerii, armurierii și tunarii care au fost anul trecut la paza Timișoarei au fost scoși. În locul acestora au fost puse 17 companii de ieniceri, 4 companii de armurieri și 4 companii de tunari. De asemenea a fost văzută și zahereaua din cetate. Astfel la cele 4.868,5 chile de zaherea, aflate în cetate, au mai fost adăugate încă 12.347 chile de zaherea și 836 ocale de pesmeți...”

Septembrie 2 Primul popas al oștirii otomane la întoarcere a fost tot la Jimbolia. Aici moare, rănit în lupta de la Beregsău din 27–28 august, dar răpus și de o boală de nervi, vizirul Hagi Mustafa pașa, a cărui corp a fost trimis la Timișoara și înmormântat în moscheea lui Seidi Ahmed pașa.

Septembrie Retragerea imperialilor se produce pe la Comloșu Mare (4), Valcani (6), Zrenjanin (11), urmată de trecerea Tisei și înapoierea spre Pesta și Viena.

Primăvara–toamna Beilerbeiul de Timișoara, Djafer pașa, începe să semene bostan în preajma cetății și face multe înlesniri raialelor (creștinilor din vilayet N.N.). Așa încât toamna, raialele au început să vină pe piața timșoreană și să vândă diverse produse. Din pricina luptelor prețurile erau destul de mari. Astfel o oca de fân se vindea cu 5 parale iar una de porumb cu 3 parale.

Aproximativ noiembrie 300 de oșteni creștini au atacat în preajma Timișoarei căruțele cu lemne de foc, luând 30 căruțe și 10 flăcăi, ucigând și 2 egipteni.

Toamna–iarna Comandantul cetății Cenad, cu 300 călăreți, a ajuns până la schitul dervișilor de lângă Timișoara, și doar ieșirea beilerbeiului l-a determinat să se retragă. Cu o zi înainte 70 de oșteni musulmani de aici au ajuns până la Cenad unde luptă și câștigă în confruntarea cu forțele locale (Kreutel R., 1981, p. 194).

Anul 1697

- F. D.* Iarna a fost deosebit de aspră, blocând aproape orice inițiativă militară (Ibidem).
- F. D.* La Timișoara este contele Ioan Zriny, rudă lui Emeric Thököly, dar și Szapanos Mihai, omul aceluiași principe, care locuia de ani buni aici.
- F. D.* Comanda armatelor imperiale este acordată unui tânăr general de numai 35 de ani, Eugeniu de Savoya-Carignan, care va câștiga, an de an, victorii decisive împotriva otomanilor și va schimba raportul de forțe la Dunăre.
- Aprilie 1* Marele defterdar socotește banii pentru soldele garnizoanei Timișoara dar și cantitățile de cereale necesare acesteia (Andreev S., 1978, p. 204).
- Mai 30* Sultanul scrie despre insula de pe Dunăre numită Sanțul Mare sau Adakaleh, care are o garnizoană de 36 ostași și este comandată de Ibrahim aga (Szentklaray J., 1917, p. 22).
- Iulie* Înainte de lupta de la Zenta, Djafer pașa, beilerbeul timișorean cu oastea sa, cucerește Caransebeșul de la imperiali, care-l ocupă la scurt timp după aceea (Cronici turcești, III, p. 194–195).
- Iulie* Djafer pașa de Timișoara îi scrie sultanului despre o ciocnire pe Mureș dintre niște olăcari și haiducii pedestri din Szeged. Mai apoi Djafer i-a sprijinit pe câțiva curuți aflați la Timișoara ca să înceapă luptele împotriva imperialilor în Ungaria de mijloc (Szapanos cu 81 haiduci și 115 ieniceri timișoreni) (Cronici turcești, II, p. 492).
- August 16* Sultanul trimite câteva mii de călăreți și pedestrași să întărească garnizoana Timișoara (Idem, p. 494).
- August 19* Trupele otomane și sultanul trec Dunărea și fac primul popas de noapte la Ofcea (Ibidem).
- August 22* Oastea conăcește la Panciova (Ibidem).
- August 28* Sultanul își așează oastea în linie de bătaie în fața cetății Titel (Idem, p. 495).

Septembrie 1–3 Trecerea oștirii otomane peste Tisa, incursiune spre Zenta, dar sosirea trupelor imperiale, aflate sub comanda prințului Eugeniu de Savoya, îi îndemână pe viziri să ceară retragerea spre Timișoara (Ibidem).

Septembrie 11 Bătălia de la Zenta, în care Eugeniu de Savoya înfrânge armata sultanului. Armata otomană se retrage în debandadă spre Timișoara.

Septembrie 13 Sultanul ajunge pe ascuns și se ascunde trei zile în castelul timișorean, vizitând apoi fortificațiile. Iată descrierea lucrărilor întreprinse de Djafer pașa din 1696 toamna până în vara anului 1697: „Zidurile dinăuntru și din afară ale fortăreței cu timpul se stricaseră și ajunseseră într-un hal fără hal, astfel că de pe ele nu se putea trage cu tunul și în caz că se trăgea, stâlpii, bârnele și și bolțile se dărâmau, căci ajunseseră într-un hal că nu puteau suporta nu numai bătăile de tun, dar crenelurile sale nu rezistau nici măcar la ridicarea tunurilor pe zid și nu puteau susține unelte ca balistele scoase din cundacele tunurilor. Nu harabale și călăreți să stea pe ziduri, dar nici măcar pedestrașii nu puteau merge pe ele. De aceea Djafer pașa, după ce făcu să fie dărâmate zidurile ei dinăuntru și din afară, de la un capăt la altul, le-a făcut din nou mai întinse; apoi, după ce a făcut ca stâlpii să fie fixați și înșirați în două părți, legăturile lor strânse le-a umplut cu pământ. De asemenea și poalele fortăreței fuseseră reparate și restaurate. Apoi, din interior, în fiecare parte, s-au așezat, la locuri potrivite, scări bătute cu pământ. De asemenea drumurile pentru războinici, porțile cetății și podurile de deasupra șanțurilor, toate au fost reînnoite. Acum zidurile ei sunt atât de puternice încât un tun mare ca cel balymez, cu cundacul său cu tot, poate fi urcat cu ușurință pe ziduri, așa cum se găsește la poarta cetății dinăuntru, putându-se aduce de la un capăt la altul fără nici o efortare și supărare. Aceiași situație era și pentru călăreți și harabale. Djafer pașa, după ce făcu să fie curățate părțile interioare și

exterioare ale șanțurilor, a poruncit să se sape pământul cu încă 5–6 arșini înspre marginea din afară; și așa deveniră mai adânci și mai largi ca în trecut. Iar deschizăturile sau urechile celor patru turnuri mari ale fortăreței interioare, după ce fuseseră lungite, au fost acoperite și învelite cu scânduri, așa cum se obișnuiește. Partea de deasupra a magaziei cu muniții, dinspre dreapta, între 2 turnuri, de la streșinile lor și până la clădirile fortăreței și aproape de zidul cu umplutură, a fost umplută cu pământ; apoi s-a așezat deasupra o redută pentru tunari, înaltă, cu 9 creneluri după aceea, curățind, s-a netezit drumul dintre cele 4 părți ale orașului, cale de aproape 2 ceasuri de la case și copaci. Apoi cetatea a fost întărită cu diverse redute. Astfel în partea dreaptă a fortăreței interioare, parcă forfecată, cu fața spre miazăzi, se află dedesubt o redută cu 2 creneluri și cu zidul umplut, iar deasupra acesteia o redută cu 9 creneluri; la cele 2 capete ale fortăreței din afară, cu fața spre sud, deasupra zidului umplut se aflau 2 redute, una cu 5 și alta cu 7 creneluri, iar deasupra turnului Kanlî o altă redută cu 9 creneluri. Sub pământ, cunoscută sub denumirea de reduta iamacilor, se află o redută cu un singur crenel; tot aici, deasupra, era o altă redută cu 9 creneluri; lângă vechiul palat, sub reduta spahiilor, o alta cu 1 crenel, iar deasupra acesteia, în zidul umplut, o redută mare cu 19 creneluri; sub poarta Apei e o redută cu 1 crenel; odată ce pe zidul umplut era o redută cu 15 creneluri, tăria și rezistența cetății Timișoara crescuse mult; apoi la toate redutele fuseseră așezate tunuri balymez, câte 2 tunuri havane, aruncătoare de bombe și grenade...” (Idem, p. 497–498).

Septembrie Același cronicar enumeră felul țărilor și numărul acestora: pe lângă 2.053 ostași din armata locală a cetății mai erau 2.050 ieniceri, 768 armurieri.

Septembrie 15 Sultanul, plecat din Timișoara, înnoptează în zona Șag.

Septembrie 16 Sultanul înoptează la Denta, apoi părăsește Timișul spre Belgrad.

Septembrie Fiul domnului moldovean, Dimitrie Cantemir, a însoțit oastea otomană în bătălia de la Zenta, apoi s-a retras cu mica sa suită, la Timișoara. Aici moldovenii își stabilesc cartierul într-o vie unde descoperă o fântână cu apă bună și o acoperă cu cortul lui Cantemir. Timp de trei zile moldovenii nu suferă de sete deși soldații otomani se ucideau pentru o gură de apă din șleahurile căruțelor. Într-o dimineață un otoman îi vede pe moldoveni bând apă și aduce mai mulți tovarăși. Fiul de domn salvează situația explicând faptul că au găsit această fântână dar era „spurcată” de leșul unui dușman iar ei au curățat-o și acum apa este bună și pură. Așa povestește cu haz mai târziu Dimitrie Cantemir felul cum au scăpat cu viață, au avut apă pe săturate, ba au mai primit și mulțumirile oștenilor otomani pentru purificarea apei de acolo.

Septembrie 24 Ajuns la Istanbul, sultanul cere ca oștenilor lui Ibrahim Suleiman din Konya, aflați la Timișoara, să le fie plătită zilnic solda de 10 akçe și respectiv 4 akçe pentru pedestrași (Andreev S., 1978, p. 204).

Noiembrie 12 Act pentru plata soldelor celor 800 pedestrași aflați la Timișoara (Idem, p. 204).

Decembrie 9 Ordin al marelui vizir prin care cere cadiilor de pe ambele maluri ale Dunării să interzică vânzarea sării de alți negustori decât cei autorizați (Documente turcești, I, p. 199).

Anul 1698

Între anii 1683 și 1698 la Timișoara au funcționat ca poeți și caligrafi muezinul Nabi Celebi, Mustafa bei și Mehmed Celebi.

F. D. Cronicarul mărturisește că datorită asediilor, luptelor, foametei, plecărilor la alte slujbe etc. dintre timișorenii musulmani născuți aici dacă mai trăiesc zece. Unul dintre cei mai cunoscuți era predicatorul Hasan efendi, despre care se spuneau multe povești. Cu 10 zile înainte de a muri el a decis să rostească în fiecare zi o predică într-o altă moschee. Zis și făcut. În cea de-a zecea zi el a ținut predica în moschea cea mare și, înainte de a începe, a spus ascultătorilor că aceasta va fi ultima sa predică. A rostit-o, s-a dus acasă și a murit. Cel mai renumit este Selim Dede, pol al gnosticilor și meșter al interpretării Coranului. Vestit este și muftiul Ismail Efendi. Aceștia și alții alcătuiau atunci la Timișoara un pol al culturii religioase, dar nu numai, islamice, oameni de a căror cuvânt țineau seama și beilerbeii.

F. D. Condica arsenalului de artilerie din Timișoara, plus existența unui intendent de condici, indică o administrație otomană extrem de ordonată, în contrast cu opiniile epocii moderne despre aceasta.

F. D. O trupă imperială de 12.000 oameni pradă vilayetul până sub Timișoara, dar sosește hanul tătar Selim Ghirai și-i alungă (Cronici turcești, II, p. 497).

Noiembrie 13–1699 ianuarie 26 Tratatul de pace de la Sremski Karlovci (Karlowitz) dintre otomani și imperiali, se încheie cu semnarea tratatului de pace dintre cele două imperii. Banatul rămânea în stăpânirea otomanilor, cu condiția dărâmării cetăților de pe margine.

Anul 1699

Ianuarie 26 Punctul II al tratatului de pace menționează despre Banat următoarele : „Eyaletul Timișoara, supus cetății Timișoara, cu toate părțile și apele aparține stăpânirii

Înaltului Devlet cel veșnic; granița sa care este din partea Transilvaniei, de la capătul Țării Românești și până la apa Mureșului se mărginește cu vechea graniță a Transilvaniei și granița sa din partea Mureșului, apoi hotărnicită cu malurile de dincoace ale râului Tisa; cetățile Sebeș și Lugoj și Lipova și Cenad și Kúciúk Kanizsa (Novi Knezevac), Becei și Becicherec (Zrenjanin), și Ranik, care sunt înăuntrul hotarului de mai sus, după cum s-a explicat, sunt din hotarele Transilvaniei de dinainte de acest război. Astfel tot ce se găsește pe pământul Timișoarei, mărginită cu malurile de dincoace ale apelor Mureș și Tisa, de azi încolo să nu fie dăruit de zisul cezar și eyaletul de mai sus să fie îngrijit în întregime; de azi înainte nici în locurile mai sus arătate și nici în apropierea malurilor Mureșului și Tisei, în locuri mici și mari, să nu se mai așeze nimic pe zidurile cetăților și nici să nu se mai clădească și tot ceea ce este între apele Mureș și Tisa, cu mori de apă și locuri de pescuit sau heleștee și alte avantaje necesare raialelor ambelor părți, să le folosească așa cum se cuvine. Celor care vin din locurile supuse mai sus zisului cezar nemțesc, aflate în partea de sus a apelor mai sus numite, atât raialelor austriece cât și altora, când vin cu vase încărcate pe apele Mureșului și Tisei și pe fluviul Dunărea, după voia lor, la coborâre ori la urcare, la sosire și la plecare, la trecere să nu li se facă nici o piedică, nici o pagubă; aceștia să vină și să meargă cu ușurință. De asemenea și vasele de pescari ale raialei din Timișoara și alte caice ale lor, potrivit cu prietenia, să lucreze fără piedică; la hotarele unde sunt mori de apă, trecerea și traversarea vaselor de negustori, cu știrea și înțelegerea celor care sunt zăbiți, nu vor fi împiedicate sau stânjenite, să se așeze hotar pe locuri și apa Mureșului fiind un râu mare, dările pentru drepturile de moară sau alte pretexte să nu fie luate în seamă. După cum s-a explicat, să nu fie nici un fel de

piedici la trecerea vaselor cezarului de mai sus, de asemenea și insulele aflate în râurile de mai sus, care acum sunt în stăpânirea împăratului de mai sus, să fie în posesia sa, dar raialele din ambele părți să trăiască în pace, liniște și prietenie; orice oprimare și agresiune, precum și tot ce este contrar păcii să fie oprite prin firmane întărite”. (Cronici turcești, II, p. 502–503).

F. D. În cursul tratatelor pentru stabilirea hotarelor vilayetului de Timișoara, beilerbeiul de aici Ahmed pașa cere să fie schimbat datorită tergiversărilor austrieilor. Este numit Elci Ibrahim pașa, om cunosător al austrieilor și al tratatelor (Cronici turcești, III, p. 201).

Mai Viitorul cronicar Osman Aga scapă din captivitatea imperialilor și se reîntoarce la Timișoara (Kreutel R., 1981, p. XXI).

Mai 21 Beilerbeiul timișorean îi scrie marelui vizir despre solda întârziată a celor 154 de tunari (Andreev S., 1978, p. 205).

Octombrie 19 Muhafâzul de Timișoara îi scrie marelui vizir despre lucrările de mărire a șanțurilor din fața bastioanelor cetății: cel dintre bastionul iamacilor și poarta Cocoșului este lung de 150 de zira, cel dintre această poartă și bastionul spahiilor are 250 zira și apoi până la bastionul iamacilor are 120 zira lungime, iar apoi până la poarta sângelui mai sunt 95 zira. Deci otomanii lucrează în continuare pentru încheierea ultimelor lucrări de fortificare (Andreev S., 1978, p. 205).

Noiembrie 11 Muhafâzul timișorean raportează marelui vizir despre plata soldelor semestriale celor 804 ieniceri ai garnizoanei sale (Idem, p. 205).

Toamna Scutirea de cizye (tribut) a raialelor din Timișoara și Belgrad din cauza sărăciei acestora, după atâția ani de război (Cronici turcești, III, p. 200).

F. D. Salih Efendi, cadiul de Timișoara, construiește așezământul religios musulman închinat lui Baba Husein. La geamie slujesc dervișul Husein și Ibrahim Efendi cu 3 akçe pe zi

drept salariu. Faptul este posibil acum, la încheierea păcii, după decenii de războaie și asedii (Szentklaray J., 1917, p. 20).

II.f Prăbușirea vilayetului de Timișoara 1700–1716

Anul 1700

- F. D.* Motivația otomană pentru schimbarea beilerbeilor de Timișoara „Eialetul Timișoara fiind hotar de seamă și deosebit de important din toate punctele de vedere și, de asemenea, fiind înconjurat într-o parte de munții Transilvaniei, iar în celelalte trei părți de râuri ca: Mureș, Tisa și Dunărea; beilerbeii de Timișoara Ahmed pașa, a făcut cunoscut că, deși nu era nici un motiv de discordie, totuși, împuternicitul cel răufăcător, care era însărcinat din partea austrieilor pentru fixarea hotarelor, fiind foarte plin de sine și îndărătnic, provoca zilnic discuții contradictorii și născocea motive de gâlceavă. Ahmed pașa, la rândul său, nu era împuternicit și nu avea cunoștințe pentru a purta aceste discuții. De aceea a fost nevoie să fie găsit un valiu mai potrivit pentru Timișoara. Astfel s-a socotit că Elci Ibrahim pașa, legând prietenie și devenind intim cu delegații austrieci și cunoscând toată situația lor, va fi folositor în privința fixării hotarelor acestor părți...” (Cronici turcești, II, p. 201).
- F. D.* Osman aga, în calitate de translator al beilerbeiului de Timișoara, lucrează împreună cu Luigi Ferdinando Marsigli, comisar imperial, la stabilirea granițelor vilayetului (Kreutel R., 1981, p. 9 și 163–164).
- F. D.* Garnizoana timișoreană numără 4.262 oșteni, dar numărul lor va scădea concomitent cu consolidarea păcii (în 1703 erau doar 3.371 iar peste un an doar 3.034 oșteni). Mici

garnizoane existau și în menziluri (locuri de popas) cam la 30–40 oameni pentru siguranța internă.

Mai Jusuf, locțiitorul cadiului de Timișoara, adevărește faptul că Hasan Bairam a stat un an în garnizoană aci și are de primit 3.600 akçe (Andreev S., 1978 p. 205–206).

Anul 1701

F. D. La Timișoara, în Cetate, se ridică o geamie unde predică Ahmed Efendi cu 35 akçe salariu zilnic (Szentklaray J., 1917, p. 28).

Aprilie 10 Muhafâzul timișorean raportează marelui vizir despre soldele plătite ienicerilor de aici pentru ultimul an calendaristic musulman, anul 1.112 al Hegirei (18 iunie 1700–7 iunie 1701) (Andreev S., 1978, p. 206).

August 2 Generalul imperial Rabutin de Busy îi scrie defeterdarului timișorean cerând ca țăranii ce erau odinioară iobagii fam. Măcicaș să plătească dări și acestei familii. (Feneșan Costin, 1989, p. 82).

Septembrie 9 Sultanul Mustafa al II-lea îi scrie beilerbeiului de Timișoara asupra unor colonizări militare la Alibunar, Vârșeț, Caransebeș, Mehadia, Marga, Denta și Margina — stații de vamă, Lipova, Cenad, Zrenjanin, a 220 călăreți și 230 pedestrași, fapt împlinit în anul următor (Szentklaray J., 1917, p. 18–19).

Noiembrie 11 Beilerbeiul îi scrie sultanului despre negocierea celor 100 de vite muntenești ajunse aici (Idem, p. 26).

Noiembrie 22 Ibrahim, beilerbeiul de Timișoara constată ruinarea totală a vechii cetăți Orșova dar și fortificațiile noi de la Ada-Kaleh, unde sunt 380 de apărători (Idem, p. 22).

F. D. În acest zan încep lucrările de refacere a cetății Timișoara, lucrări care se întind pe mai mulți ani.

Anul 1702

FD. Ia ființă granița militară tisa-mureșană, cu rolul de a opri tendințele ofensive otomane.

F. D. Cronicarii oferă nume diferite în privința noului beilerbei timișorean, care-l înlocuiește pe Elci Ibrahim pașa: unii vorbesc despre Ali pașa (Cronici turcești, III, p. 203) iar alții vorbesc despre sosirea — pe 4 august — a lui Kandâlgi Husein pașa (Idem, II, p. 506).

Anul 1703

F. D. În acest an s-au vindecat de ciumă 12 oameni la mormântul Sf. Iosif cel Nou de la Partoș (Cotoșman, G. H., 1956, p.76).

Ianuarie 5 Ahmed Mehmed, silahdar de Timișoara, îi scrie marelui vizir despre situația plății soldelor garnizoanei (Andreev S., 1978, p. 206).

Ianuarie 1–8 Marele vizir face o reformă administrativă și economică în vilayetele de Timișoara și Vidin, schimbând modul de impunere la dări a supușilor creștini, dar și a modului de acordare a zeameturilor și timarurilor (Kreutel R., 1981, p. 163).

F. D. Marchizul Desalleurs, trimisul regelui Franței la Francisc Rákoczy se întâlnește cu Osman Aga din Timișoara, la Munkács, indignându-l prin purtările sale liberale (Kreutel R., 1966, p. 34, 52–57, 138–139 și 161).

F. D. Izbucnește răscoala curuților, condusă de Francisc Rákoczy, cu ecouri puternice și refugii ale acestora în Banat.

- Martie 16* Scrisoare a lui Fr. Rákoczy către Ali pașa din Timișoara, prin care-l anunță că a început asediul cetății Szeged și-i cere artilerie, muniții, provizii; solia sa de 15 persoane ajunge aici și este găzduită în casa lui Ibrahim, aga voluntarilor (Kreutel R., 1966, p. 17).
- F. D.* Osman aga de Timișoara călătorește prin Cenad spre Szeged în tabăra curuților, se întoarce înapoi la Cenad de unde pleacă spre Debrețin (Idem, p. 29–31).
- F. D.* Cafeaua băută la Timișoara provine din Yemen și dacă la Istanbul ea costă 4 piaștri, aici are prețul de 8 piaștri adică 2 guldeni; un pfund de cupru costă aici cât unul de aur (Idem, p. 26, 41).
- F. D.* La Timișoara trăiește un negustor persan, Veli bey, care traduce din greacă operele antichității pentru beilerbeiul local (Idem, p. 27).
- F. D.* Osman aga (cronicarul), acum funcționar la Timișoara, îi scrie baronului austriac Löffelholz (Szentklaray J., 1978, p. 116–117).
- F. D.* Osman Aga călătorește cu poșta de la Caransebeș la Timișoara, cu prilejul reîntoarcerii sale din Transilvania (Kreutel R., 1966, p. 59).
- F. D.* Infrângerea grănicerilor din cordonul militar Tisa–Mureș de către curuți, aduce și o ofertă a acestora de a li se alătura; grănicerii din Semic se răscoală și amenință că nu se mai vor supune austrieilor (Borovszky S., 1896, I, p. 266–267).

Anul 1704

- Ianuarie 20* Muhafâzul timișorean către marele vizir în privința soldelor plătite garnizoanei de 1090 ieniceri (Andreev S., 1978, p. 206).

- Aprilie 13* Marele vizir scrie două scrisori beilerbeiului Ali pașa de Timișoara în care-i cere informații despre situația militară de la hotare (Kreutel R., 1966, p. 133).
- F. D.* Începe la Timișoara demolarea a 25 de case pentru eliberarea terenului între porțile Sângelui și Cocoșului și edificarea unei piețe. Se lucrează din nou la șarampoaie și la șanțurile cetății (Szentklaray J., 1917, p. 27).
- Iulie* Curuții lui Rákoczy urcă pe malul Tisei și asediază Szegedul până în septembrie (Kreutel R., 1966, p. 132).
- Noiembrie 7* La Timișoara este Pierre Pouchat, senior de Clichange, apoi marchiz Des alleurs, trimisul regelui Ludovic al XIV-lea la Francisc Rákoczy. De aici el îi scrie regelui său (Călători străini, VIII, p. 305).
- Decembrie 4* Schimbarea beilerbeiului prin venirea lui Yürük Hasan pașa (Kreutel R., 1966, p. 161–162).

Anul 1705

- F. D.* Ali pașa îi scrie sultanului despre numărul oștenilor din garnizoana Timișoara: 4.288 și detaliază numărul și proveniența acestora, întrucât oștenii locali sunt doar 1848 (Szentklaray J., 1917, p. 23–24).
- Februarie* Marchizul Desalleurs face o altă vizită la Timișoara la începutul lunii, călătorind apoi pe 2 februarie la Lugoj, pe 3 la Zăguzeni, pe 4 la Caransebeș, pentru ca pe 6 să treacă pe Valea Bistrei, spre Transilvania (Marki S., 1917, p. 8).
- Martie 8* Firman al sultanului către domnul muntean ca să trimită la fortificarea cetății Timișoara 60 care și 600 de oameni (Andreev S., 1978, p. 206).
- Martie 30* Sultanul către pașa de Belgrad și domnul muntean ca să trimită la Timișoara materiale și oameni pentru cetate, dar și provizii, întrucât supușii de aici duc lipsă (Szentklaray J., 1917, p. 26).

- Aprilie 24* Comandantul gebegiilor îi raportează marelui vizir despre stadiul lucrărilor la fortificarea Timișoarei (Andreev S., 1978, p. 206).
- Iunie* La Timișoara, Luca Telek copiază un Sbornic ales din „Mineiul pe limba rumânească la praznicele domnești și la sfinți” (Meteș St., 1912, p. 371).
- Iunie 22* Sultanul mărturisește că sumele adunate din vilayet ajung doar pentru plata a 225 de zile de leafă a oștenilor de aici (Fodor P., 1996, p. 34).
- Iunie 25* Ali, muhafâzul de Timișoara, către marele vizir, despre munca la renovarea cetății de aici (Andreev S., 1978, p. 207).
- Iunie 28* Sultanul îi scrie lui Ali, muhafâzul timișorean, arătând măsurile luate și oamenii trimiși la Timișoara și în vilayet pentru apărarea acestuia (Szentklaray J., 1917, p. 23).
- August* Un meșter sticlar din Boemia, Georg Franz Kreybich, călătorește prin Banat, de la Petrovaradin prin Timișoara, Caransebeș, spre Transilvania, cu căruța sa cu produse din sticlă (Călători străini, VIII, p. 128–129).
- Noiembrie 3* Sultanul către Ali, beilerbei de Timișoara, despre repartiția și rotația oștenilor din vilayetul timișorean și despre Rákoczy și curuții săi (Szentklaray J., 1917, p. 23).
- Noiembrie 4* Socotelile defterdariatului timișorean cu privire la soldele plătite oștenilor (Andreev S., 1978, p. 207).
- Noiembrie 10* Din Istanbul, defterdarul imperiului contabilizează cheltuielile cu soldele din vilayetul de Timișoara (Idem, p. 207).
- Decembrie 10* Muhafâzul de Timișoara îi detaliază marelui vizir cheltuielile cu soldele oștenilor și funcționarilor din vilayet (Idem, p. 207).
- F. D.* Întâmplare la Partoș „În anul 1705, înainte de Sânnicoară, 25 de aidamaci sârbi, blăstămați de Dumnezeu și de oameni, după ce au aprins mai multe case în Partoș și-au omorât doi oameni și au prădăluit o mulțime de case și-au batjocorit muierile, că mai toți oamenii au fost duși să facă

șanțul cetății la Ciacova, s-au dus la sfânta Mănăstire. Și dacă nu au vrut călugării să deschidă poarta, au adus paie și-au aprins poarta și-au tunat și-au omorât și călugări. Iară starețul cu alți patru frați și cu 18 fecioare din sat, care-au fugit în mănăstire, ca să nu fie pângărite de acei adamaci afurisiți de Dumnezeu, au intrat și s-au încuiat în sf. Biserică. Dară aidamacii au adus securi și-au spart ușile și-au tunat în biserică rânjind la fecioare. Și ele s-au strâns ghem lângă altar, lângă mormântul sfântului Iosif, și-au stat speriate ca mielușeii de jertfă. Iară căpetenia aidamacilor s-a dus la ele și, râzând, a scuipat pe lespedea de mormânt, și ailalți nouă, care au venit cu el, s-au grăbit și ei să apuce fetele. Dar în clipita aia i-au fulgerat pe toți ca un trăznet, de au ologit de mâini și de picioare, și-au căzut jos și nici vorbi nu au mai putut, și au mugit ca vitele. Văzând aialalți că ăștia nu mai vin, au venit după ei. Când i-au văzut așa, s-au îngrozit și-au luat-o la fugă, care încotro. Iară pe cei loviți de blestem, călugării i-au scos din biserică și-au vrut să-i așeze în paturi să-i îngrijească, dară oamenii din sat, care or fost mânioși pentru faptele lor cele diavolești, i-au smuls din mâinile călugărilor și i-au căsăpit cu topoarele pe toți” (Cotoșman Gh., 1956, p. 131–132).

Anul 1706

Ianuarie 2 Ramazan, șeful gebegiilor, este înștiințat despre transferarea de la Belgrad la Timișoara a unui anume Husein Hasan (Andreev S., 1978, p. 207–208).

Februarie 10 Lui Kâptî („Țiganul”) Ali pașa, fost trei zile caimacan la Edirne pe vremea detronării sultanului, i se acordă beilebeilâcul vilayetului de Timișoara; înaintașul

său Dellak Ali pașa a fost numit în Egipt (Cronici turcești, II, p. 512–513).

Iunie 28 Sultanul Ahmed al III-lea arată că în vilayetul de Timișoara sunt 5.292 neferi repartizați astfel: 4.289 la Timișoara din care 369 în cetatea interioară Timișoara, 169 la Panciova, 32 la Moldova, 205 la Orșova, 238 la Palanca Nouă (Szentklaray J., 1917, p. 25).

Iulie 5 Ali pașa este schimbat cu Karayîlanoglu Ali pașa, scos acum ca vizir, din postul de bostangi bașa din Edirne (Cronici turcești, III, p. 206).

Vara La Kecskemet sosesc 40 de negustori otomani cu scrisori imperiale habsburgice de liberă trecere; sunt atacați de haiduci, unii sunt uciși, iar căruțele și marfa sunt confiscate. Poarta cere explicații și compensații; prin intermediul lui Osman aga, beilerbeiul le scrie imperialilor, apoi îl trimite pe Osman la aceștia (Kreutel R., 1966, p. 166).

Octombrie 25 Beilerbeiul timișorean scrie unui general imperial aflat la Szeged despre această problemă; generalul îi răspunde pe 30 octombrie (Idem, p. 60–62).

F. D. Se încheie lucrările de renovare a fortificațiilor Timișoarei.

Anul 1707

Februarie 23 Mustafa, aga tunarilor din Timișoara, îi cere marelui vizir să trimită pentru atelierul de fabricat tunuri din cetate lingouri de fier, vergele de puști și alte scule de la atelierul mare din Istanbul (Andreev S., 1978, p. 208).

Martie 26 Iusuf, șeful gebegiilor timișoreni, îl înștiințează pe marele vizir despre moartea gebegiului Ismail și cere rezolvarea situației, inclusiv cu restul de soldă, dar și a unor noi mahomedani aflați aici (Idem, p. 208).

Primăvara Garnizoana vilayetului este formată din 3.950 oameni, dintre care 5.314 sunt nominalizați în document; dintre cei 1.500 de ieniceri veniți de la Eger, 600 au și plecat de aici (Fodor P., 1995, p. 40).

Iunie 21 Muhafâzul Ali de Timișoara raportează marelui vizir despre fabrica de praf de pușcă de la Timișoara și despre refacerea fortificațiilor. Atelierul este pustiu întrucât nu au salpetru și nici oameni la lucru; ar dori doar un sat de creștini care să producă salpetrul; beilerbeiul mai scrie că pentru a obține o oka de praf de pușce nevoie de 300 dirhemi salpetru 100 de sulf și de cărbune; prețul unei ocale este de 40 akçe. Pentru tunuri se fac două feluri de praf de pușcă dintre care unul costă 30 iar altul 35 de akçe, iar producția lunară atinge 200 ocale. În privința fortificației este nevoie de noi reparații care necesită 5 luni, materiale, căruțe, dulgheri și muncitori necalificați; sumele necesare sunt de 90.000 akçe pentru materiale, 135.000 pt.dulgheri, 90.000 pentru 500 de necalificați, 187.500 pentru 50 de căruțe (Andreev S., 1978, p. 209).

Iulie 19 Raport al muhafâzului timișorean către marele vizir asupra lefurilor gebegiilor din vilayet, a proviziilor consumate de aceștia (Ibidem).

Noiembrie 24 Același muhafâz către marele vizir despre plata soldelor gebegiilor și tunarilor (70 la număr).

Noiembrie 24 Raport al lui Jusuf, aga gebegiilor, către marele vizir cu restul de soldă convenit decedatului Ismail de 57 aspri, să fie folosită pentru alte plăți (Idem, p 209).

Anul 1708

Februarie 12 Suleiman, eminul de Lugoj și Caransebeș, dă raportul asupra felului cum a cheltuit cei 15.500 guruși

pentru plata soldelor garnizoanelor din sangeacul său (Idem, p. 209).

Mai La Timișoara este menționată breasla lucrătorilor din pulberăriile cetății.

Iulie 17 Sultanul Ahmed al III-lea arată situația locașurilor religioase musulmane din vilayetul Timișoara și spune că la Cenad, Lipova, Alibunar și Zrenjanin musulmii nu au meceturi. Aga principală a Timișoarei, Mehmed, spune că a construit câteva asemenea lăcașuri în valoare de 1060 guruși. Lângă Lugoj, în locul numit Ordú-kóprüšu, a construit și un pod mare care a costat 207 guruși. Hasan de Timișoara este atenționat să remedieze această stare de lucruri (Szentklaray J., 1917, p. 28).

Septembrie 6 La Istanbul a sosit raportul despre darea mukataa strânsă din Vârșeț între aprilie 1706 și aprilie 1797, de 5.500 guruși, ce va fi folosită la plata garnizoanelor locale (Andreev S., 1978, p. 209).

Septembrie 10 Vizirul Kâptî Ali pașa este mutat la Belgrad și vine ca înlocuitor vizirul Ceașoglu Ciakârgi Hasan pașa (Cronici turcești, II, p. 513).

Anul 1709

Februarie–martie O solie creștină, condusă de Mihail Teleki și Janos Papai, vine la Timișoara, la noul beilerbei, cu rugămintea de a lua sub ocrotirea sa pe nobilii transilvăneni aflați în vilayet, dar și să împiedice incursiunile celor de aici în principat (Călători străini, VIII, p. 252–255).

Iulie 20 Egumenul Nichifor al Partoșului scrie că „în anul 1709, la sâncilie, adică la sf. marele prooroc Ilie, au venit la sfânta mănăstire doi turci, aducând pe o targă pe un alt turc; și au cerut să-i sloboadă în sfânta mănăstire. Iară

fratele Todor care a fost la poartă, i-a întrebat că ce vreau și cine sânt. Cel dintâi dintre ei a spus că au adus pe aga Mustafa de la Ciacova, care este beteag de șase luni de ologeală, că nu-și poate mișca de fel nici mâinile și nici picioarele, și-au încercat toate leacurile și nu i-au ajutat nimic. Si acum a cerut să-l ducă la mormântul sfântului Ghiaur din Partoș. Iară fratele Todor le-a spus că sf. Iosif este un sfânt creștin, nu **păgân**, și n-au ce căuta cu beteagul lor la sf. mănăstire. Dar venind starețul Vasile, a poruncit să-l ducă pe beteag la mormântul Sf. Iosif, zicând că «Dumnezeu unul este și voința lui nu o putem judeca ». Atunci ei l-au dus pe agă în sfânta biserică și l-au așezat pe lespede mormântului și starețul s-a îmbrăcat în odăjdii și-a început slujba. În clipita aia aga s-a sculat în picioare și-a privit la altar, apoi și-a întors fața către lumea ce-a umplut biserica, ș-apoi cu lacrimi în ochi a îngenunchiat și-a sărutat lespede mormântului și-a stat așa cât a ținut sf. Liturghie. Iară când s-a gătat sf. Liturghie, a mers la stareț și a pus în mâna lui două pungi grele cu galbini și-a sărutat mâna starețului, apoi a ieșit din biserică și s-a dus sănătos acasă”. (Cotoșman Gh., 1956, p. 135).

Anul 1710

Ianuarie 4 Se schimbă iarăși beilerbeii: pleacă Hasan și vine Mustafa, fost defterdar și pașă de Ianina (Cronici turcești III, p. 211).

F. D. La Timișoara există geamia Solak, care are imam și chatib, plătiți cu 45 akçe pe zi (Szentklaray J., 1917, p. 28–29).

Anul 1711

F. D. Sultanul îi cere beilerbeiului timișorean să-i permită lui Iusuf, aga cumbaragiilor, (cumbara = aruncătoare de bombe și grenade) să meragă în hagialâc la Mecca (Idem, p. 29).

Septembrie 18 Contele Herberstein îi scrie prințului Eugeniu de Savoya despre lucrările intense ale otomanilor la fortificațiile timișorene (Szentklaray J., 1878, p. 120).

Anul 1713

F. D. În garnizoana timișoreană erau 145 gebegii ce primeau, pe un an, 34.080 akçe și 752 chile de cereale (Andreev S., 1978, p. 210).

Martie 8 Muhafâzul timișorean raportează marelui vizir despre cei 145 oșteni din garnizoană ce primesc 194.611 akçe soldă (Idem, p. 210).

August 6 Raport asupra soldei de 600.000 akçe plătită în ultimul an celor 1.047 ienicer (Idem, p. 210).

Octombrie Bodor Mustafa pașa de Tulcea este numit beilerbei de Timișoara (Cronici turcești, II, p. 525).

Anul 1714

Aprilie 9 Muhafâzul de Timișoara către marele vizir despre prețul grâului pe piața locală (Andreev S., 1978, p. 210).

Spre sfârșit Unul dintre ultimii învățați din Timișoara — Piri Efendi — își ia familia cu el în hagialâcul spre Medina. Astfel aici nu mai există oameni învățați, cărturari cu alte cuvinte (Kreutel R., 1981, p. 53).

- F. D.* Cronicarii otomani vorbesc despre numărul extrem de mare, ca niciodată până atunci, de pești din râul cetății pe care oamenii îi prindeau cu mâna. Au apărut însă și boli datorate acestui consum exagerat de pește (Kreutel R., 1966, p. 70).
- F. D.* Spătarul Mihai Cantacuzino, editorul Antologhionului de Râmnic din 1705, și a Octoihului din 1706, le donează bisericii ortodoxe din Lugoj.

Anul 1716

- Mai 28* Pentru apărarea cetății Timișoara se cer 200 de tunuri din tabăra sultanului aflată la Niș. (Datele sunt redată după *Cronologia județului Timiș*, Timișoara, 2004).
- Mai* La Timișoara sunt trimiși 18 ostași hambragii (pricepuți în confecționarea bombelor) care, alături de cei existenți aici, vor întări capacitatea de apărare a acestei cetăți.
- Iunie 9* Defterdarul timișorean cere marelui vizir o sporire a sumelor cu 5.000 guruși, în vederea plăților curente.
- Iunie 28* Defterdarul către marele vizir despre măsurile luate de beilerbei în cetatea interioară a Timișoarei.
- August 5* Bătălia de la Petrovaradin este câștigată de către imperiali. Imediat, prințul Eugeniu de Savoya trimite trupe spre a încercui Timișoara.
- August 11* Scrisoarea defterdarului către funcționarii săi timișoreni prin care le confirmă trimiterea a 4.434 pâini și 8858 chile ovăz pentru spahiii de acolo; acestea ajung celor 705 spahii pentru 6 zile. În aceeași dată defterdarul mai trimite 4.626 pâini și 935 chile ovăz pentru trupele de silahdari (737 luptători) ca hrană și provizii pentru 6 zile.
- August 16* Unul dintre primii asediatori austrieci descrie situația reală pe care o vede și o află la Timișoara: „în ceea ce privește orașul, acesta se compune numai din case de

lemn, având o ierugă adâncă, căptușită bine cu scânduri de stejar; iar parapetele sunt îmbrăcate cu trunchiuri de stejar așa de groase încât se opreau gloanțele în ele. Drumul acoperit este prevăzut cu baterii și cu șanț exterior în bună stare, cu palisade, precum și cu artilerie, muniții, provizii și altele...”

F. D. Fortificațiile Timișoarei sunt astfel redată de polihistorul italian Francesco Grisellini: „Timișoara avea deci pe atunci trei sectoare deosebite: orașul, castelul și Palanca. Cea din urmă sau spațiul din interiorul palisadelor constituia o suburbie cu mai mulți locuitori decât întreaga Timișoară la un loc. Palanca însăși era un loc întărit, prevăzut cu un șanț săpat după obiceiul turcilor și căptușit cu zid de cărămidă. Fortificațiile orașului erau ceva mai regulat construite. Orașul avea întărituri exterioare bune, o galerie acoperită, șanțuri duble umplute cu apă și un val gros și puternic. Deși fortificațiile exterioare nu erau căptușite cu zidărie, așa cum era șanțul din Palancă, ele erau totuși prevăzute de jur împrejur cu piloni puternici de stejar, groși de 15 până la 18 țoli, îngropați adânc în pământ. Pilonii erau înalți de peste 7 picioare, așa încât constituiau o palisadă excelentă. Castelul era întărit aproape în același mod; situat în dosul orașului, el avea de asemenea o palancă mică drept zid de apărare”. Aceasta este fortificația pe care o vor asedia imperialii.

August 19 Feizulah, cadiul din Timișoara, adevărește declarația meșterului brutar Abdullah, fiul lui Beizade Mehmed bei, că a primit de la defterdar suma de 1070 guruși pentru pâinea dată căruțașilor, dulgherilor, salahorilor și țișanilor ce au lucrat la râu și la renovarea fortificației între 28 iunie și 18 august.

August Armata imperială care pleacă la asediul Timișoarei este compusă din 44.879 infanteriști, 23.409 cai, 50 tunuri de câmp și 87 tunuri de asediu. Garnizoana otomană are circa 16.000 oameni și 150 tunuri.

August 21 Trupele comandate de generalul Rothenhan, în număr de 14 escadroane de cavalerie, plecate de la Arad, ajung acum în fața Timișoarei.

August 25 Sosesc în fața Timișoarei (de fapt la Beregsău Mare) primele regimente conduse de Ioan Pálffy și ducele de Württemberg.

August 26 Sosesc și trupele imperiale, în frunte cu prințul Eugeniu de Savoya. Cartierul general este instalat în partea nordică, mai ridicată decât restul; la sud, lângă Palanca Mică se instalează mareșalul Ioan Pálffy cu cavaleria sa, la vest a fost postată infanteria. Trupele imperiale au pregătire 30.000 grenade de mână, 7.600 chintale praf de pușcă, 400.000 cremene pentru puști, pontoane, 40.000 saci cu nisip.

August 28 Imperialii se apropie de reședința de vară a beilerbeiului („Fântâna pașei” de pe Calea Torontalului de azi) pe care otomanii o părăsesc, nu înainte de a o incendia.

August 29 O trupă de 30 de grenadieri distrug moscheea din cartierul Palanca Mare, căreia otomanii îi dau foc înainte.

August 31–octombrie 12, ora 11,30 Asediul cetății Timișoara de către armata imperială.

Septembrie 1 Scrisoare a defterdarului către timișoreni, despre noi cantități de provizii trimise spre ei.

Septembrie 1 și 2 3000 de soldați încep lucrul la săparea tranșeei sub focul otoman care ucide 1 căpitan, 9 soldați și rănește 60 soldați. Don Emanuel, fratele regelui Portugaliei, se avântă în primele rânduri, dar un obuz îi ucide calul și-l rănește la picior.

Septembrie 3 Plouă și lucrările genistice înaintează cu greu, doar cu 320 pași; sunt 4 morți și 32 răniți.

Septembrie 4 Continuă lucrările genistice începute.

Septembrie 5 Sunt amenajate 2 baterii, ocupate cu 9 tunuri.

Septembrie 6 Scrisoare despre trupele și proviziile aflate în cetatea asediată.

Septembrie 6 În noaptea de 6/7 a fost amenajată o nouă baterie cu 5 tunuri.

Septembrie 7 Continuă lucrările și se realizează o tranșee de 200 de pași.

Septembrie 8 Lucrările genistice ajung până la 6/7 pași de șanțul palisadei.

Septembrie 9 Continuarea lucrărilor; noaptea (de la orele 20 până dimineața) bateriile imperiale execută foc neîntrerupt. Otomanii atacă pentru prima dată, cu făclii într-o mână și săbii în cealaltă, dar sunt respinși.

Septembrie 10 Continuă lucrările genistice iar regimentul de dragoni Schönborn respinge al doilea atac otoman.

Septembrie 11 Tranșeele se apropie tot mai mult de zidurile de apărare ale cetății.

Septembrie 12 Continuă aceleași lucrări.

Septembrie 13 Se amplasează o baterie de mortiere cu 15 piese și o alta pentru 4 tunuri.

Septembrie 14 Sosesc alte piese de artilerie în tabăra imperială.

Septembrie 15 Noaptea sunt instalate pe poziții noile piese de artilerie.

Septembrie 16 Încep tragerile de artilerie, cu intensitate din ce în ce mai mare.

Septembrie 17 Sosoesc noi piese de artilerie; se execută un bombardament extrem de puternic; prima somație de predare a cetății la care beilerbeiul răspunde că nu poate păta onoarea sultanului cedând fortificația.

Septembrie 19 Sosesc încă 18 tunuri și bombardamentul se desfășoară pe tot frontul.

Sptembrie Primarul ortodox Nicolae Muntean (Nicola Munčan) și episcopul ortodox Ioanichie Vladislavlievici trec în tabăra imperială și le indică acestora punctele tari și slabe ale cetății.

Septembrie 20–22 Bombardamente masive ce produc deja spărturi în zidurile cetății.

Septembrie 21 Corpul de armată comandant de Steinville, format din 14 escadroane de cavalerie și 4 batalioane de infanterie, pleacă de la Alba Iulia și între 16–21 septembrie trece prin Făget, Lugoj, Sinersig, Chevereșu Mare ajungând la Timișoara.

Septembrie 22 Soția și cei 2 fii ai beilerbeiului sunt uciși de bombardament în propria lor casă.

Septembrie 23 Trupele asediate, spahii și pedestrași, încearcă un nou atac, dar sunt respinse de imperiali.

Septembrie 24 Se amplasează câmpuri de mine pe direcțiile de ieșire a asediaților și se ridică poduri peste șanțul palisadelor.

Septembrie 25 Bombardamente reciproce, intense.

Septembrie 26 Trupele otomane sosite în ajutorul cetății, staționate la Giroc, atacă armata imperială din sudul cetății, încercând să intre în fortificație; atacă de 3 ori dar sunt respinse până la urmă; ele nu au reușit să atace odată cu asediații din cauza unei greșeli de sincronizare a acțiunii.

Septembrie 26 Asediații încearcă un nou atac în forță, dar sunt respinși.

Septembrie 27 Puternic foc de artilerie din ambele părți.

Septembrie 28–29 Trageri reciproce de artilerie; imperialii reușesc să instaleze noi poduri peste tranșee.

Septembrie 30 Plouă neconținut dar noaptea trupele, comandate de Würtemberg, cuceresc palisadele cetății (centurta exterioară); mor acum 455 oșteni și sunt răniți 1487 ofițeri și soldați.

Octombrie 1–10 Continuă lucrările genistice și se construiesc noi baterii, ocupate de tunuri și obuziere; continuă bombardamentul masiv și metodic.

Octombrie 11 Încep bombardamentele pentru distrugerea zidurilor, cu 43 piese de artilerie; bombardamentul continuă toată noaptea.

Octombrie 12, ora 11,30 Pe un bastion al cetății se ridică steagul alb al capitulării garnizoanei otomane.

Octombrie 12 Comisia de negociere a capitulării este formată din Ahmed aga, comandantul castelului, Ali Efendi și Ibrahim Naimeddin (cronicarul de mai târziu) din partea otomană, respectiv din generalul Wallis și colonelul conte Philippi din partea imperialilor.

Octombrie 13 În cortul prințului Eugeniu de Savoya se semnează tratatul de capitulare a garnizoanei otomane. Acesta are 10 puncte:

„1. Efectivele existente în cetate au libertatea de a o părăsi fără a se ține seama de naționalitatea lor. Transfugii vor fi predați imperialilor.

2. Soldaților le este permisă părăsirea cetății cu armamentul individual.

3. Trupele otomane vor primi 1.000 căruțe pentru transportul avutului lor.

4. Efectivelor otomane li se asigură hrana necesară (prin cumpărarea la un preț mic de la locuitorii satelor prin care vor trece N.N.).

5. Se asigură marșul lor în deplină siguranță.

6. Trupele vor lua muniție doar pentru câteva focuri.

7. Evreii pot rămâne în oraș, asigurându-li-se libertatea comerțului.

8. Curuții au deplina libertate să meargă unde vor.

9. Se asigură vânzarea liberă a avutului celor asediați.

10. Punctele capitulării vor fi respectate cu strictețe (ceea ce s-a și întâmplat (N.N.).

Octombrie 13–16 Pregătirea plecării garnizoanei și populației otomane este întârziată din pricina stării deplorabile a drumurilor și podurilor.

Octombrie 16 Memoriu al prințului Eugen către consiliul aulic de război (chiar înainte de a intra în Timișoara) prin care

cera ca Banatul să fie organizat „cât se poate mai aducător de folos pentru împărat”.

Octombrie 17 Otomanii părăsesc definitiv Timișoara și primul popas îl fac la Șag.

Octombrie 17 În cetatea Timișoarei au rămas 136 tunuri, 19 obuziere, 5.000 chintale praf de pușcă, 300 chintale gloanțe, 1.000 chintale pesmeți etc. Locuitorii rămași în Timișoara sunt 466 ortodocși români și sârbi, 144 evrei și 35 armeni.

Octombrie 17 Victoria imperialilor a fost sărbătorită printr-un Te Deum în cortul lui Eugeniu de Savoya, unde s-au aprins lumanări.

Octombrie 18 Al doilea popas al învinșilor la Jebel.

Octombrie 19–23 Al treilea popas este la Denta, apoi la Margita, Alibunar, Panciova, Borcea, după care otomanii trec Dunărea la Belgrad.

Octombrie 21 De la Timișoara, prințul Eugen se adresează direct împăratului cu aceiași idee, ca Banatul să fie organizat în așa fel încât să aducă folos în aceiași măsură Casei Imperiale dar să fie și spre binele celor guvernați.

F. D. Conicarul otoman Elhac (hagiul) Ibrahim Naimeddin Temesvarî (timișoreanul), participant la asediu și la tratativele de pace, descrie ultimele săptămâni ale prezenței otomane în Timișoara. Un aspect din timpul asediului: „acest sărman plin de neputință (autorul, N.N.) aflându-mă ca oaspete de seamă la ogeacul ienicerilor originari din Eger (de unde provenea și tatăl său, N.N.), care alcătuiau 24 de ode laolaltă cu căpitanii și ofițerii fiind 1.000 ostași întovărășiți, ne găseam în bastionul Porții Martologilor (Mormoros în alte izvoare, în zona hotel Continental — Dicasterial de azi, N.N.) la capătul podului de pământ al ghiaurilor. Aga ogeacului nostru era Kuçük Husein aga, un bărbat viteaz și gaziu (luptător pentru credință, N.N.). Bătându-se strașnic, a fost rănit în două locuri, dar cu ajutorul lui Allah nu l-am lăsat la

ghiauri, ci am reușit să-l scoatem cu bine în spatele nostru și să-i legăm rănilile. Se hotărâse și se poruncise să se acorde banii pentru alifia răniților și ocupându-mă eu cu înscrierea lor în registrul răniților, au fost la verificare aflați ca salvați dintre amintiții căpitani, ofițeri și ostași, 6 căpitani și un total de 250 ostași zdraveni și 60 de ostași răniți. Restul cu toții au devenit martiri pe câmpul de luptă, vărsându-și sângele ca berbecii de jertfă și intrând astfel în paradis...” (deci 684 ieniceri au murit, N.N.).

F. D. Același cronicar relatează moartea bătrânului său tată în asediul Timișoarei în frumoase și simțite cuvinte: „Prea iubitul și generosul meu părinte Mustafa aga, pe când ajunsese cu cinste ca sunit între 60 și 70 de ani, pe când se găsea la capătul podului de scânduri în grupa de la Măciulia Lungă a zis : «de demult, de la Eger, acum mi-e satisfăcută în fiecare zi ardoarea mea profundă și pofta inimii mele» și se avântă cu mare bravură în marea gaza (luptă, N.N.) fiind rănit în două locuri, prietenii vechi și intimi ai săi, Tosun aga și Ibrahim căpitan, care erau împreună cu el, nelăsându-i trupul lui slăbit ghiaurilor, l-au dus pe spatele lor, în viață încă, scoțându-l în casa unchiului nostru Memiş aga de la Poarta Cocoșului. Imediat, amintindu-și de acest sărman, a trimis oameni să cerceteze: e sănătos? unde e? aduceți vești! în timp ce mai sus pomenitului Kuçük Husein aga i se îngrijeau rănilile, a venit o servitoare și informându-mă de starea lui, repede și iute am venit lângă el. Privind la hainele de pe mine m-a întrebat: Ibrahim, ești rănit? hainele îmi erau făcute ferfeniță de grenadele de mână. Slavă lui Allah celui Preamărit, nu mi-au atins trupul. «Acum numai cu rănilile Dumnenavoastră suntem răniți, Cum vă simțiți? a râs cu hohote și, cu multă voioșie, a zis: Bagă de seamă! Eu niciodată n-am simțit binefacerea morții ca pe o întristare și mâhnire. Fii mândru că odată cu mine cinci înaintași ai tăi s-au dus martiri pe calea lui Allah. Nădăjduiesc că prin

bunătatea lui Allah și tu vei veni după noi martir. Scoate plumbul acesta de sub genunchel!» Și l-a arătat cu mâna. O bucată de plumb ce-l nimerise în osul piciorului stâng rămăsese dedesuptul genunchiului cât un pumn sub piele. A venit chirurgul și spintecându-l, l-a scos. A început să curgă sângele. Luând în mână bucata scoasă și privind-o, a văzut că era de 11 dirhem (35,31 grame) și că era otrăvită. Zicând «pe neamțul care m-a lovit cu asta l-am lovit în foale cu unul de-al nostru de 18 dirhem (57,78 grame), a rămas pe loc și sufletul iad i s-a făcut», și-a manifestat în felul acesta bucuria. Sângele ce curgea din rana de unde i-au scos plumbul l-a acut să-și dea sufletul....”

- F. D.* Cronicarul otoman Mehmed Rașid redă astfel importanța strategică excepțională a Timișoarei: „o astfel de cetate întărită, care era digul granițelor islamice și lacătul Țării Românești și al Moldovei, precum și al altor ținuturi aflate pe partea cealaltă a Dunării, a intrat în mâna ghiaurilor din cauza delăsării și nepăsării apărătorilor, deși avea în ea încă nenumărate cete de oști și, chiar dacă asediul ar fi durat timp de 4–5 ani, tot ar fi avut cantități suficiente de zaherea, muniții și arme de luptă... Sultanul a ascuns populației timp de 15–20 de zile căderea acestei cetăți, dar până la urmă a trebuit să anunțe trista veste”
- F. D.* Cronicarul otoman Silahdar Fândâklî Mehmed aga scrie și el despre asediul Timișoarei, oferind elemente puțin cunoscute: „...a asediat cetatea Timișoara din patru părți și a împrejmuț-o cu un șanț mare și șarampoaie... aproape 100/000 din raialele Timișoarei; bătrâni neputincioși la lucru, femei cu copii, cu avuții, cu îmbrăcăminte și animalele lor, și-a ales dintre raialele sale ghiaure 30.000 de oameni puternici potriviți pentru război; le-a pus pe cap șepci și în mâini săbii, pe unii i-a așezat la întărituri, iar pe alții i-a însărcinat să taie tufișuri și lemne spre a le așterne peste șanțurile cetății; după ce au cărat pământ pentru

astuparea acestora, au trecut peste ele tunurile, luptând zi și noapte...”

III. Mic dicționar de termeni turco-osmani

Am considerat necesar ca acest volum să cuprindă și un număr de termeni specifici limbii și administrației otomane, pentru a completa lectura diferitelor texte și documente existente aici.

Selecția a fost făcută după mai multe surse pe care, pentru probitate, științifică, le cităm mai jos:

1. *Călători străini despre Țările Române*, vol. VI, București, 1976, p. 754–775.
2. Mihail Guboglu, *Cronici turcești privind Țările Române, Extrase*, vol. III, București, 1980, p. 437, 444.
3. Halil Inalcik, *Imperiul Otoman, Epoca clasică*, București, 1996, p. 403–419.
4. Mustafa Mehmed, *Documente turcești privind Istoria României*, vol. I, București, 1976, p. 329–333; vol. II, București, 1983, p. 325–333; vol. III, București, 1980, p. 376–388.

A

<i>Abuz topları</i>	=	Tunuri aruncătoare de obuze; obuziere
<i>Acemi</i>	=	Novice, învățăcel; în românește ageamiu
<i>Acemoglan</i>	=	fecior străin; viitor ienicer; paj
<i>Adaletnâme</i>	=	„carte de dreptate”, rescript imperial ce îndreaptă abuzul administrației locale

<i>Aga</i>	= căpetenie militară, ofițer, titlu adăugat prenumelui; grad inferior în armata otomană; frate mai mare; stăpân; om avut; fruntaș la sate
<i>Agalâk</i>	= Titlul unui agă; moșier; generozitate; orgoliu
<i>Ahd</i>	= angajament; obligație; promisiune solemnă; pact; alianță; tratat
<i>Aian</i>	= notabil; fruntașul unui sat; demnitar; om avut; categorie socială
<i>Akçe</i>	= monedă de argint — unitatea monetară de bază în Imperiul Otoman; în Europa se numește aspru cu valoarea inițială de 1/50 gurus sau piastru; se devalorizează la 70 apoi la 50 %
<i>Akin</i>	= incursiune de pradă specifică otomanilor
<i>Akingi</i>	= trupă de cavalerie otomană, recrutată dintre locuitorii de la periferia Imperiului Otoman
<i>Alai (alay)</i>	= trupă; regiment; cortegiu; ceremonie; mulțime
<i>Alaibei</i>	= comandant de oaste de provincie sub comanda unui sangeacbei; comandant de spahii, comandant de district, colonel de jandarmi
<i>Allah</i>	= divinitatea supremă în mitologia arabă, ulterior divinizată, în monoteismul Islamic drept unică și absolută
<i>Alaman</i>	= denumirea otomană pentru germani, inclusiv austrieci
<i>Alem</i>	= steag, drapel
<i>Alemdar</i>	= Stegar
<i>Aman</i>	= iertare; îndurare; protecție; salv-conduct
<i>Amil</i>	= intendent; administrator; arendaș al

	veniturilor sultanale
<i>Arabagi</i>	= căruțaș; meșter de căruțe; în românește harabagiu
<i>Arak</i>	= țuică, rachiu
<i>Arpa emin</i>	= intendentul feudelor „arpalâk”, jîtnicier în românește
<i>Arpalâk</i>	= feudă acordată unor slujbași otomani; pensie
<i>Arşin</i>	= unitate de măsură pentru lungimi, are 0,68 m; cot
<i>Arz</i>	= expunere; prezentare; memoriu; ofertă; cerere; jalbă
<i>Asesbaşi</i>	= căpetenia gardienilor; șeful poliției
<i>A'şar</i>	= zecime; zecimală; dijmă din produse; zeciuală
<i>Aşci</i>	= Bucătar
<i>Atalâk</i>	= bătrîn din oastea tătară
<i>Atâk</i>	= rob eliberat
<i>Atoglani</i>	= îngrijitor, rîndaș la cai
<i>Avalet</i>	= venituri; beneficii; rente; dări; obligații pentru slujbe etc.
<i>Avariz</i>	= impozite extraordinare plătite de raiale în cazuri deosebite
<i>Azap</i>	= celibatar, categorie de oaste otomană; arcaș; păzitor de cetate, trăgător în marină

B

<i>Baba</i>	= tată; nume dat celor mai vîrstnici derviși
<i>Badjdar</i>	= perceptor de taxe de negoț și vamă; vameș
<i>Balyemez</i>	= tun de mare calibru folosit la asediarea cetăților
<i>Baruthane</i>	= Pulberărie

<i>Başdefterdar</i>	= primul defterdar, ministrul de finanțe imperial
<i>Başeki</i>	= veteran; bătrân
<i>Başmuhasebe</i>	= cancelaria generală a conturilor
<i>Bazar</i>	= târg; loc pentru negoț; bâlci; piață
<i>Bedestan</i>	= bazar de pânzeturi în centrul orașului; acoperit
<i>Bei (bey)</i>	= senior; șef; prinț; căpetenie; nobil; titlul unor guvernatori
<i>Beilerbei</i>	= guvernator de provincie
<i>Beilerbeilâc</i>	= unitate administrativ-militară; provincie; pașalâc
<i>Bektaşî</i>	= sectă musulmană liberală
<i>Beraia</i>	= categorie privilegiată de supuși
<i>Berat</i>	= diplomă; brevet imperial; act de investitură
<i>Beşyüzbaşı</i>	= comandant peste 500 de oșteni
<i>Beşli</i>	= cavalerie ușoară; corp de oaste pentru paza piețelor, orașelor
<i>Bostangi</i>	= ostaș din garda sultanului care îngrijește de grădini
<i>Buiuruldu</i>	= ordin; scrisoare–poruncă a unui vizir către supuși
<i>Bulucbaşa</i>	= căpetenia unui buluc (companie sau regiment)

C

<i>Cadiu</i>	= judecător; dregător însărcinat cu aplicarea dreptului religios și cu controlul administrației
<i>Cadiat</i>	= unitate administrativ-juridică în cadrul unui sangeac
<i>Capudan</i>	= căpetenie; comandant de oaste; de cetate; amiral
<i>Capugi</i>	= Portar

<i>Casap</i>	=	Măcelar
<i>Caza (Kaza)</i>	=	unitate administrativ-juridică sub ordinele unui cadîu (judecător)
<i>Ceauş</i>	=	aprod; olac; curier
<i>Celalî</i>	=	rebel musulman
<i>Celebi</i>	=	titlu de respect acordat persoanelor suspuse
<i>Cerhagi</i>	=	trupă de avantgardă; cercetaş; hărţuitor
<i>Cerahor</i>	=	salahor; lucrător
<i>Ceribaşi</i>	=	„şef de oaste” — rang în armata provincială; cdt.de spahii cu timaruri
<i>Chehaia</i>	=	intendent; administrator
<i>Chilă (Kile)</i>	=	unitate de măsură, diferită de la o regiune la alta
<i>Ciftlic</i>	=	moşie; fermă; casă şi alte construcţii pe o posesiune
<i>Ciorbagiu</i>	=	căpetenie de ieniceri de rang mijlociu; fruntaş la sat; domn; stăpân
<i>Cizye (gizie)</i>	=	darea pe cap a nemusulmanilor
<i>Cântar</i>	=	instrument pentru greutate, variabil regional; 1 cântar = 44 ocale
<i>Columborna</i>	=	categorie de tunuri
<i>Conac</i>	=	loc de popas; locuinţă

D

<i>Dalkâlâci</i>	=	„cel care se năpusteşte cu sabia”; ostaş de sacrificiu
<i>Darbhane</i>	=	monetărie; tarpana
<i>Darbzen</i>	=	tun de asediu
<i>Dede</i>	=	bunic; titlu acordat conducătorului ordinilor de dervişi
<i>Defter</i>	=	caiet; registru; condică
<i>Defterdar</i>	=	funcţionar superior al finanţelor
<i>Defterkethuda</i>	=	intendent de condici

<i>Deli</i>	= viteaz; curajos; categorie de oaste de sacrificiu; popular: nebun
<i>Derbendgiu</i>	= păzitorul unei trecători, pod sau vad
<i>Derviş</i>	= călugăr musulman, membru al unei secte; sărac; umil; cerșetor; anonim: tolerant; altruist
<i>Dirhem</i>	= veche monedă de argint cu 1/400 dintr-o oca
<i>Dizdar</i>	= comandant al apărătorilor unei cetăți, târg etc.
<i>Dönum</i>	= unitate de măsură a suprafețelor de pământ egală cu 919,3 m
<i>Dragoman</i>	= traducător; translator; tâlmaci
<i>Drahmă</i>	= Monedă de 3,21 grame

E

<i>Efendi</i>	= domn; stăpân; patron; om de cuvânt
<i>Eyalet</i>	= provincie; unitate administrativă; vilayet; pašalâc
<i>Elci</i>	= sol; trimis; om de legătură; ambasador
<i>Elci (Elhaci)</i>	= cel care a făcut hagiâlâcul la Mecca; hagi
<i>Emin</i>	= intendent; administrator; cinstit; fidel
<i>Emir</i>	= căpetenie; comandant; șef; prinț
<i>Esir</i>	= prizonier de război; rob
<i>Esnaf</i>	= Breaslă; corporație; artizani ; negustori
<i>Evkaf</i>	= pl. de la vakâf
<i>Ezan</i>	= „chemare la slujbă”, cântarea muezinului pe minaret

F

<i>Fatom</i>	= unitate de lungime, egală cu 1,62 m
<i>Fersah</i>	= măsură de lungime, o oră de mers călare la pas (5,985 km)

<i>Fetva</i>	=	sentință juridico-religioasă dată de muftiu
<i>Firman</i>	=	poruncă dată în numele sultanului
<i>Fund</i>	=	unitate de măsură a greutateii egală cu ½ kg

G

<i>Garib</i>	=	pribeag; străin; părăsit; călător; ciudat
<i>Gaza</i>	=	războiul sfânt al musulmanilor împotriva creștinilor
<i>Gazal efendi</i>	=	cântăreț de muzică lirică în moaschee, geamie, mecet
<i>Gazi</i>	=	erou; viteaz; luptător pentru Islam
<i>Geamie</i>	=	lăcaș de cult musulman
<i>Gebegiu</i>	=	armurier; ostaș cuirasat
<i>Gedikli</i>	=	slujbași din Serai cu privilegii
<i>Ghiaur</i>	=	necredincios; denumire generică pentru creștini
<i>Gizia</i>	=	taxa pe cap de gospodărie plătită de supușii creștini
<i>Gönüllü</i>	=	voluntar; categorie de oaste
<i>Guruş</i>	=	monedă otomană; piastru
<i>Gümrük</i>	=	vamă, taxă vamală

H

<i>Hadâm</i>	=	servitor; slujitor; eunuc; în românește hadâmb
<i>Hak</i>	=	Dreptate
<i>Hambra</i>	=	grenadă; bombă mică
<i>Hambragiu</i>	=	Grenadier
<i>Haraci</i>	=	tribut plătit de supușii nemusulmani
<i>Haramini</i>	=	răufăcători; hoți
<i>Haseki</i>	=	vechi corp de gardă a sultanului; sfetnic
<i>Hass</i>	=	feudă cu un venit anual de peste 100.000 aspri

<i>Hatip/Chiatib</i>	=	predicator; orator; preot care recită vinerea predica hutbe
<i>Havan</i>	=	tun de calibru mic; obuzier
<i>Hazine</i>	=	visterie; tezaur; magazin; depozit
<i>Hâkim</i>	=	judecător; cel care poruncește, guvernează
<i>Hasi asker</i>	=	oaste de gardă; oaste specială
<i>Hegira</i>	=	fuga lui Mahome de la Mecca la Medina (16 iulie 622 d.Ch.); anul 1 Islamic începe de la această dată
<i>Hisar</i>	=	cetate; castel; fortificație
<i>Hogea</i>	=	preot musulman; profesor; dascăl; cărturar; domn
<i>Hutbe</i>	=	predică rostită la slujba religioasă de vinerea în moschee
<i>Hudavendigâr</i>	=	împărat; suveran; monarh; supranume dat sultanilor

I

<i>Iamac (yamak)</i>	=	ajutor; ostaș de rezervă; recrut
<i>Iazâgiu (yazici)</i>	=	scrib; diac; secretar
<i>Icioglan</i>	=	„copil de casă” paj, slujitor
<i>Ienicer</i>	=	„ostaș nou”; corp de oaste pedestră, formată prin recrutarea și islamizarea unor copii de creștini
<i>Imam</i>	=	preot musulman care slujește la cele cinci rugăciuni zilnice
<i>Imaret</i>	=	instituție de binefacere cu bucătărie pentru săraci, călători etc.; azil
<i>Imbrohor</i>	=	îngrijitor al grajdurilor sultanale
<i>Iradea</i>	=	voință; poruncă; firman
<i>Islam</i>	=	„Resemnare” — religia musulmană inițiată de Mahomed profetul
<i>Ispenge</i>	=	dare de o cincime din robi; taxă de 25 akçe percepută de la creștini ca simbol

<i>Iuzbasa</i>	=	al iertării și libertății lor comandant peste 100 de ostași; căpitan
K		
<i>Kadiasker</i>	=	cea mai înaltă instanță juridică otomană, după șeic-ul-Islam; unul pentru Rumelia, altul pentru Anatolia
<i>Kale</i>	=	cetate; în românește culă
<i>Kalem</i>	=	creion; condei; birou; cancelarie
<i>Kalemyie</i>	=	Scrib
<i>Kantar</i>	=	măsură de greutate = 44 ocale = 56,443 kg
<i>Kanun</i>	=	lege; regulă; ordine; regulament; pravilă;
<i>Kapâkulu</i>	=	oastea de poartă; oastea de gardă
<i>Karvansaray</i>	=	caravanserai — loc de popas sau han mare cu o curte interioară pentru adăpostirea pe timpul nopții a căruțelor și cailor
<i>Kethuda</i>	=	intendent; staroste de breaslă
<i>Kâtib</i>	=	secretar; scrib; diac;
<i>Kilise</i>	=	biserică creștină
<i>Kise</i>	=	pungă cu bani, 500 de guruși
<i>Kocabaşa</i>	=	„căpetenie în vârstă”; fruntaș la sate etc.
<i>Kolac</i>	=	brațele întinse — unitate de măsură pentru lungime
<i>Kundak</i>	=	cundac; postament pentru tunuri; patul puștii
L		
<i>Lagâmgî</i>	=	„cel care sapă tuneluri”; pionier — categorie de oaste otomană
<i>Lala</i>	=	dascâl; doică; sfetnic

<i>Lefegi</i>	=	ostaș cu soldă; mercenar; funcționar
<i>Levend</i>	=	ostaș voluntar; voinic; viteaz;
<i>Liva</i>	=	unitate administrativ-militară numită și sangeac; subdiviziune a unei provincii mari

M

<i>Mahala</i>	=	cartier; parte a unui oraș cu o denumire proprie
<i>Mal</i>	=	avuție; tribut; haraci; visterie; avere; bunuri; bogăție; bani; mărfuri
<i>Martalog</i>	=	ostaș voluntar, de obicei din rândul populațiilor creștine; iscoadă
<i>Mâlikâne</i>	=	posesiune viageră; proprietate
<i>Mecet</i>	=	locăș religios musulman; moschee mai mică
<i>Medrese</i>	=	lăcaș de cultură religioasă islamică; seminar mahomedan; școală
<i>Mehterhane</i>	=	muzica curților sultanale, vizirale etc.
<i>Meydan</i>	=	piață publică; câmp de luptă; loc liber = maidan
<i>Mektubi</i>	=	cel ce se îngrijește de corespondența unui demnitar
<i>Melek</i>	=	înger; om liniștit și bun
<i>Menzil</i>	=	loc de popas; stație de poștă; loc de descindere a oastei; drum parcurs într-o zi de armată
<i>Menzilhane</i>	=	casa poștei; loc de schimbare a cailor
<i>Mevkufat</i>	=	avuții destinate unor fundații pioase (vakâf)
<i>Mevlana</i>	=	Doctor în teologie; cărturar; mare cadu
<i>Mevlevi</i>	=	„derviș învârtitor” sectă islamică
<i>Mezra</i>	=	teren agricol; tarla; suprafață de pământ mai mare decât o gospodărie țărănească
<i>Mezat</i>	=	licitație

<i>Mihrab</i>	= nișa din peretele din față al unei moscheie orientată spre Mecca
<i>Mi”mar</i>	= arhitect, constructor; inginer constructor
<i>Minaret</i>	= turnul moscheii din care muezinul cântă chemarea la slujbă
<i>Mir (emir)</i>	= comandant; căpetenie; prinț; șef
<i>Mirie</i>	= ceea ce aparține fiscului și statului; tribut
<i>Mir-i-liva</i>	= căpetenie de sangeac (termen persan pentru sangeacbei)
<i>Mir-i-miran</i>	= „emirul emirilor” (termen persan pentru beilerbei)
<i>Molla</i>	= aspirant la teologie; însemnat judecător otoman; mare cadiu
<i>Mubaşir</i>	= comisar; însărcinat cu rezolvarea unor trebur; delegat; imputernicit
<i>Muftiu</i>	= cel care dă sentința religioasă; mare cadiu; interpretul legii islamice; șeful clerului islamic
<i>Muhafâz</i>	= cel care păzește ceva; comandant de cetate
<i>Muhasebegi</i>	= slujbaş însărcinat cu evidența financiar-contabilă; contabil
<i>Muhassil</i>	= cel care produce; cel care percepe o taxă; locțiitor de guvernator
<i>Muhtesib</i>	= vechi dregător otoman care exercita, concomitent, funcția de primar și șef al poliției; încasator de dări; socotitor
<i>Muhurdar</i>	= slujbaş însărcinat cu aplicarea sigiliului pe acte vizirale
<i>Muhzir</i>	= Aprod
<i>Mukataa</i>	= arendă; fermă; sursă de venit fiscal care putea fi arendată pe diferite termene
<i>Mukataagi</i>	= căpetenia celor însărcinați cu arendarea

	mukataa
<i>Mukavele</i>	= contract; convenție; înțelegere; aranjament
<i>Muktesib</i>	= „cel care câștigă” — slujbaş însărcinat cu calcularea și urmărirea unor venituri
<i>Musahib</i>	= însoțitor; sfetnic; curtean
<i>Mustafâz</i>	= cel aflat în pază; garnizoană de pază într-o cetate
<i>Mutasarif</i>	= viceguvernator de provincie
<i>Muteferica</i>	= diferit; selectat; garda imperială călare
<i>Muteselim</i>	= cel convertit la Islam; viceguvernator; reprezentant al unui pașă într-un loc (oraș, district etc.)
<i>Müderis</i>	= profesor șef și administrator al unei medrese
<i>Müteveli</i>	= intendent al unor fundații poase; epitrop
<i>Müstakil</i>	= independent; slobor; liber
<i>Müsir</i>	= cel care comandă; mareșal; vizir
N	
<i>Nahie</i>	= subdiviziune administrativă a unei caza, împărțită în comune (Karye)
<i>Naib</i>	= ajutor de cadîu
<i>Nakib</i>	= demnitar în ierarhia cărturarilor; căpetenia ulemalelor dintr-o provincie; împuternicitul clerului islamic la Poartă
<i>Nazir</i>	= inspector; supraveghetor; intendent cu controlul financiar în marile orașe; comandant de cetate
<i>Nefer</i>	= ostaș; om; persoană
O	
<i>Oca</i>	= unitate de măsură pentru capacități și greutate; inițial era de 400 dirhem sau 1,250 kg; în timp a ajuns la 1 kg

<i>Oda</i>	= odaie; cameră; încăpere; companie de ieniceri; cazarmă
<i>Ogeac</i>	= vatră; cămin; familie; corpul ienicerilor
<i>Olac</i>	= sol, curier
<i>Ordie</i>	= oaste; armată
<i>Orta</i>	= mijloc; centru; jumătate; companie de ieniceri
<i>Ortac</i>	= asociat; părtaş

P

<i>Padişah</i>	= titlu de origine persană pentru a desemna sultanul, împăratul, monarhul
<i>Palanca</i>	= întăritură de lemn şi pământ
<i>Pandur</i>	= ostaş pedestru; lefegiu creştin
<i>Para</i>	= monedă otomană cu valoarea de 1/40 parte dintr-un guruş
<i>Paşa</i>	= titlul oficial al vizirilor şi a altor înalţi demnitari otomani; guvernator
<i>Paşalâc</i>	= provincie condusă de un paşă
<i>Peic</i>	= valet; ostaş din garda sultanului
<i>Peşcheş</i>	= dar; plocon
<i>Pir</i>	= bătrân; staroste de corporaţie; patronul unei bresle

R

<i>Rahib</i>	= călugăr; preot; creştin de seamă
<i>Raia (re'aya)</i>	= turmă; gloată; populaţie; supuşi creştini plătitori de taxe;
<i>Reis</i>	= şef; căpetenie; căpitan de corabie
<i>Rendjer</i>	= om sărac; nevoiaş; ţăran; negustor
<i>Ruznamegiu</i>	= slujbaş ce ţine evidenţa cheltuielilor

S

<i>Sahib</i>	= scrib; diac; secretar
--------------	-------------------------

<i>Salat</i>	= rugăciune rituală islamică
<i>Sandal</i>	= barcă; luntre; șaluptă
<i>Sangeac</i>	= steag; drapel; unitate administrativ-militară
<i>Sangeactar</i>	= purtător de steag; stegar
<i>Sangeacbei</i>	= bei de sangeac; conducătorul sangeacului
<i>Sansongi</i>	= categorie de oaste otomană
<i>Saradj</i>	= curelar; șelar
<i>Saridja</i>	= vechi corp de oaste neregulată, aflat în slujba unor demnitari
<i>Satirdji</i>	= slujitor în garda sultanului; halebardier
<i>Sefer</i>	= călătorie; expediție; campanie; război
<i>Segban</i>	= corp special de ieniceri; ostaș ce îngrijea câinii de vânătoare ai sultanului; oaste neregulată în slujba unor demnitari; în românește seimen
<i>Senet</i>	= act; dovadă; document; chitanță; poliță
<i>Serai</i>	= palat, reședință
<i>Serascher</i>	= comandantul unei oștiri otomane în cadrul unei campanii militare
<i>Serdengheci</i>	= comandantul unei oștiri otomane în cadrul unei campanii militare = „cel care renunță la capul său” = ostaș de sacrificiu; corp special otoman, cu soldă mărită
<i>Serhat</i>	= graniță; frontieră; margine de țară; provincie de graniță
<i>Silahdar</i>	= „purtător de armă”; dregător cu atribuții de îngrijire a armelor; corp special de armată
<i>Silahşor</i>	= „omul cu armă”, spătar, mușchetar de gardă
<i>Sinif</i>	= clasă; categorie; pătură socială distinctă
<i>Sipahi/spahiu</i>	= trupă de cavalerie cu soldă fie în bani

	(în garda permanentă a sultanului) fie cu feude (în oastea de provincie ca zaimi și timarioți)
<i>Sofu/softa</i>	= cel care se inițiază în cultura islamică într-o medresă
<i>Solak</i>	= „stângaci”; corp de arcași din garda sultanului
<i>Subaşı</i>	= căpetenie de oaste și poliție; comandant de rang inferior; dregător însărcinat cu strângerea taxelor
<i>Sufî</i>	= persoană mistică; credincioasă; devotată; pioasă
<i>Suiugiu</i>	= meșter de canale
<i>Sultan</i>	= prinț; suveran; monarh
<i>Surat/sure</i>	= capitol/e din Coran (Cartea sfântă a Islamului)
<i>Suret</i>	= copie; text; regulă; fel; mod; figurat; înfățișare
<i>Sur’at topu</i>	= tun cu tragere rapidă; tun ușor
<i>Suvari</i>	= cavaler; călăreț; timariot; spahiu
Ş	
<i>Şahi</i>	= tun cu țeavă lungă și de mare calibru; tun împărătesc
<i>Şakloz</i>	= categorie de tun
<i>Şaica</i>	= barcă; luntre; corabie mică
<i>Şâkkî evvel</i>	= funcționar financiar superior; ministru de finanțe
<i>Şehir</i>	= Oraș
<i>Şehir emini</i>	= „intendentul orașului”; administrator local
<i>Şeic</i>	= bătrân venerat; cărturar de seamă; starețul lăcașului de cult islamic tekke; sânt
<i>Şeih-ül-Islam</i>	= șeful clerului islamic; interpretul Coranului

<i>Şeriat</i>	=	legea sacră islamică
<i>Şagird</i>	=	ucenic
<i>Şirampo</i>	=	stâlp; palisade; şarampoaie în text

T

<i>Tahrir</i>	=	înregistrare; recensământ; conscripție
<i>Tahsildar</i>	=	perceptor
<i>Taife</i>	=	ceartă; tagmă; neam; nație
<i>Tain</i>	=	desemnare; numire; stabilire; rație zilnică sau lunară
<i>Tarih</i>	=	inscripție; dată; cronogramă; istorie în sens larg
<i>Tarihçi efendi</i>	=	cronicar
<i>Tekke</i>	=	lăcaș de cult islamic; casa dervișilor
<i>Telal</i>	=	strigător public; pristav; crainic
<i>Temelük</i>	=	a lua în proprietate; a deveni stăpân pe ceva
<i>Temessük</i>	=	dovadă; chitanță
<i>Tezkere</i>	=	răvaș; înscris; dovadă; teșcherea în românește
<i>Timar</i>	=	feudă cu un venit anual de până la 20.000 akçe al cărei uzufruct era acordat unui spahiu
<i>Top</i>	=	tun; minge
<i>Topciu</i>	=	tunar; jucător cu mingea
<i>Tug/tui</i>	=	semn distinctiv în ierarhia militară, format din păr din coadă de cal sau cămilă, fixat pe o prăjină. Numărul tuiurilor varia după rangul militar: sangeacbeiul avea unul, beilerbeiul două sau trei, marele vizir până la cinci, iar sultanul între șapte și nouă
<i>Tugra</i>	=	monograma sultanului aplicată pe acte
<i>Tüfenci</i>	=	pușcaș

Türbe = mausoleu; mormânt venerat de islamici

U

Ulak = olac; sol

Ulema = cărturar; savant

Ulüfe = leafă; soldă

V

Vakâf = fundație pioasă; instituție de binefacere publică

Valiu = guvernatorul unei provincii (vilayet)

Veli = sfânt; tutore; binefăcător

Vilayet = provincie otomană; eyalet, pașalâc

Vizir = titlu prutat de marii demnitari otomani, membri ai Divanului (guvernului)

Voyvoda = intendentul sau administratorul unui unități administrativ-teritoriale mici numite voyvodalâc, mai mică decât nahia

Voinici = ostași creștini din armata otomană

Y

Yaya = pedestraș; unitate militară din 10, 100 sau 1.000 oameni

Yerli kulu = rob local; oaste recrutată locală și stabilită acolo

Yük = „povară”; greutate (150–205,4 kg); sumă de 100.000 guruși/piaștri

Z

Zabit = „cel care stăpânește”; ofițer; căpetenie militară

Zagargi = ostaș care îngrijește câinii de vânătoare

Zaherea = cereale; provizii

<i>Zaim</i>	=	Posesorul uzufructului unei posesiuni funciare cu un venit anual între 20 și 100.000 akçe
<i>Zeamet</i>	=	feudă cu venitul anual între 20 și 100.000 akçe
<i>Zekât</i>	=	obligație religioasă de a împărți săracilor 1/40 din averea proprie; una din cele cinci condiții pentru a deveni musulman
<i>Zimmi</i>	=	cel ocrotit; cel protejat; îi desemna pe creștinii din imperiu
<i>Zira</i>	=	unitate de măsură pentru lungimi (vezi arșin)
<i>Zurbagiu</i>	=	răscolat; rebel

IV. Bibliografie

1. Acsády Ignacz, *A karloviczi béke története 1699*, în „Akadémiai Ertesítő”, fasc. 112, aprilie 1899, Budapesta, p. 172–177.
2. „Adalekok Dèlmagyarország történetéhez, în Történelmi és Regészeti Ertesítő”, XIX, serie nouă, fasc. 3–4, Timișoara, 1903, p. 83–95 (în continuare „T.R.ET”).
3. Agoston Gábor, *A Szolnoki szandzsák 1591–1592 évi összeírása*, în „A Szolnoki Megyei Levéltár Evkönyve”, nr. 3, Szolnok, 1988, p. 221–297 și nr. 4, Szolnok, 1989, p. 191–288.
4. Agoston Gábor, *A hódítás ára, A magyarországi török végvárak őrsege*, în „Hádtörténelmi Közlemények”, an 111, fasc. 2, Budapesta, 1988, p. 351–383.
5. Agoston Gábor, *Párhuzamok és eltések az oszmán és az Európai tüzérség fejlődésében a 15–17. században*, în „Történelmi Szemle”, an XXXIV, fasc. 3–4, Budapesta, 1992, p. 173–198.
6. Ayn-i Ali Efendi, *Kavanin-i Al-i Osman de Hulasu-i mezamin-i Defter-i Divan*, Istanbul, 1979.
7. Andea Avram, *Banatul cnezial până la instăpânirea habsburgică*, Reșița, 1996.
8. Agricola Georgius, *Oratio de bello adversus Turcarum ad Ferdinandum Ung. et Bohem. Regem et Germaniae Principes*, Leipzig, 1594.
9. Ali, Tarih-I vak-anâne-I Cafer paşa *Der Löwe von Temeschwar*, Graz-Wien-Koln, 1981.

10. Alecsandrescu Dersca Bulgaru Maria Mathilda, *Sur les relations entre Habsbourg et Ottoman (1681– 1683)*, în *Habsburgische–Osmanische Beziehungen*, Wien, 1983, p. 193–207.
11. Alecsandrescu Dersca Bulgaru Maria Mathilda, *La situation des communes rurales du Banat de Timișoara a l'époque de la domination ottomane (1552–1716)*, comunicare susținută la colovciile „Jean Boudin”, Varșovia, 1976.
12. Alecsandrescu Dersca Bulgaru Maria Mathilda, *Cetatea și orașul Timișoara sub ocupație otomană, în Timișoara în istorie și contemporaneitate*, Timișoara, 1970, p. 59–68.
13. Alecsandrescu Dersca Bulgaru Maria Mathilda, *Les charges économiques et financières des reuvas de l'eyalet de Temeswar et leurs repercussions sociales (1552–1716)*, Ankara, 1980.
14. Anhegger R., *Beitraege zur Geschichte des Bergbaus in Osmanischen Reiches*, I, Istanbul-Zurich-New York, 1943–1945.
15. Andreev Stefan, *Török iratok Temesvár XVII-XVIII századi történetéről a szofiai Nemzeti Könyvtáraban*, în „Leveltári Közlémények”, an 47–48, Budapesta, 1978, p. 195–214.
16. Appony Sándor, *Hungarica. Magyar vonatkozoso külföldi nyomtatványok*, I-II, Budapesta, 1900–1902.
17. Ardeleanu Vichentie, *Industria bănățeană în timpul ocupației turcești*, manuscris.
18. Ardeleanu Virginia, *Participarea caransebeșenilor la luptele lui Mihai Viteazu*, comunicare susținută la sesiunea științifică *Pagini din trecutul istoric al orașului Caransebeș*, Caransebeș, 23 ian. 1972.

19. Ardeleanu Virginia, *Personalități din Caransebeș contemporane cu Mihai Viteazu*, în „Tibiscum”, VI, Caransebeș, 1986, p. 279–281.
20. Armbruster Adolf, *Daco-Romanica Saxonica*, București, 1980.
21. Badea Marin, Glück Eugen, Roșuț N., *Mihai Viteazul și Banatul*, Arad, 1975.
22. Bálint Gábor, *A magyarországi török hódoltság*, „Századok”, an IV, Budapesta, 1878, fasc. 4–5, p. 233–244.
23. Barabas Samu, *Erdely vonatkozó rëgesták 1551–1553-ig*, în *Törtènelmi Tár*, Budapesta, 1892, p. 156–157.
24. Baranyai Dëcsi János, *Magyar historiája 1592–1598*, Budapesta, 1866.
25. Barany Agoston, *Torontal vármegye őshajdana*, Buda, 1845.
26. Barany Agoston, *Temes vármegye emleke*, Becicherecu Mare, 1848.
27. Barkan Omer Lufti, *Essai sur les donnëes statistiques des registres de recensement dans l'Empire Ottoman au XV-e–XVI-e siecle*, în „Journal of the Economic and Social history of the Orient”, I, Istanbul 1958, p. 33.
28. Bároti Lajos, *Losonczy István levele Báthory Andrášhoz, az Erdëlyi vajdához*, în „T.R.E.T.”, serie nouă, an XXVI, fasc. 1–4, 1910, p. 157–158.
29. Bároti Lajos, *Frigyes Agost szásválaszto Magyarországi hadjáratai*, „T.R.E.T.”, fasc. 1–2, Timișoara, 1912, p. 1–9.
30. Bastaic Konstantin, *Timamrsko vlasnistvo u feudalnom sistemu osmanlijske Turske od XV. do XVII stolijeća*, Zagreb, 1958.

31. Bayerle G., *Ottoman Diplomacy în Hungary. Letter from the Pasha of Buda 1590–1593*, Bloomington, 1972.
32. Bayerle G., *Ottoman Tributes în Hungary. According to Sixteenth Century Registers of Novigrad*, Haga-Paris, 1973.
33. Bădărău Gabriel, *Raporturile politice româno-austriece 1683–1718*, în „Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie”, Iași, an 22, vol. 2, 1985, p. 461–482; an 23/1986, vol. I, p. 161–177; an 24/1987, vol. I, p. 171–180.
34. Beck Jeronim, *Neue Chronica Turkischer Nation von Turkenselbst beschrieben...*, Frankfurt am Main, 1595.
35. Beke Antal–Barabas Samu, *I Rákoczy György és a Porta*, Budapesta, 1888.
36. Beldiceanu Nicoară, *Le monde ottoman des Balkans 1402–1566. Institutions, société, économie*, Londra, 1976.
37. Berkeszi Istvan, *Török fékiratos emlékek és sírkövek Temesváron és környéken*, în „T.R.E.T.”, fasc. 4, Timișoara, 1909, p. 149–53.
38. Birăiescu Traian, *Banatul sub turci, Timișoara, 1934*.
39. Birăiescu Traian, *Turcii în centrul Europei*, în „Revista Institutului Social Banat–Crișana”, an III, Timișoara, 1935, p. 60–135 (în continuare „R.I.S.B.C.”).
40. Binder Pavel, *Lista localităților din Banat de la sfârșitul secolului al XVIII-lea*, în „Studii de Istorie a Banatului”, vol. II, Timișoara, 1970, p. 61–68 (în continuare „S.I.B.”).
41. Blazovich Laszlo, *Del-Alfoldi városok a 14-16 században*, în *A középkori Dél-Alföld és Szer*, Szeged, 2000.

42. Blázovich László, Geczi Lajos, *A Telegdiék pere 1568–1572*, Szeged, 1995.
43. Borcea Liviu, *Contribuții la istoria campaniei militare turco-tătare în Transilvania (august-octombrie 1658)*, în „Crisia”, vol. XV, Oradea, 1985, p. 97–118.
44. Bojanić D., *Turski zakoni i propisi iz XV I XVI veka za smederevsku, krusevačku i vidinsku oblast*, Belgrad, 1974.
45. Borovszky Sámú, *Temes vármegye története*, Budapest, 1913.
46. Borovszky Sámú, *Torontal vármegye története*, Budapest, 1912.
47. Borovszky Sámú, *Csánad vármegye története 1715–ig*, vol. I-II, Budapest, 1896–1897.
48. Borovszky Sámú, *Egy Alajbég telepítései*, Budapest, 1905.
49. B. S., *Erdélyi történetéhez vonatkozó régésztiak 1551–1553*, în „Történelmi Tár”, XX, Budapest, 1892, p. 143–158, 267–291, 474–492, 651–683.
50. Böhm Lenart, *Az utolsó temesi pasa*, în *Századok*, Budapest, 1869, p. 131.
51. Böhm Lenart, *Geschichte des Temescher Banat*, vol. I-II, Viena, 1870.
52. Buza János, *Der Kurs des Lőventaler in Ost-Mittel Europa (mit besonderer Rücksicht auf Siebenbur-gen und Ungarn)*, în „Acta Historica Academiae Scientiarum Hungariae”, Budapest, 1981, p. 335–358.
53. *** *Călători străini despre Țările Române*, vol. I-X, București, 1969–2000.
54. Cernovodeanu Paul, *Transilvania și războiul de 30 de ani*, în „Studii și Articole de Istorie”, XXI, București, 1972.

55. Ciobanu Tiberiu, *Lupta bănășenilor împotriva dominației otomane în vremea lui Mihai Viteazu*, în *Vilayetul de Timișoara*, Timișoara, 2002, p. 117–128.
56. Cotoșman Gheorghe, *Viața Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș*, Timișoara, 1956.
57. Crăciun I., *Cronicarul Szamosközy și însemnările lui despre români, 1566–1608*, Cluj, 1928.
58. *** *Cronologia județului Timiș*, Timișoara, 2004
59. Csipes Antál, *Békés megye élete a XVI. században*, Békéscsába, 1976.
60. Cvetkova Bistra, *Les celep et leur role dans la vie economique des Balkans à l'époque ottoman (XV–XVIIIe)*, în *Studies in the Economic History of the Midlle East from the Rise of Islam to the present Day*, Londra, 1970.
61. Czimer Károly, *Temesvár megvétele 1551–1552*, în „Hadtörténelmi Közlemények”, an VI, Budapesta, 1893, fasc. 1 p. 15–71, fasc. 2, p. 196–229, fasc. 3. p. 308–376.
62. Dan P. Mihail, *Despre robii în Imperiul Otoman (cu câteva date privitoare la Țările Române)*, în „Anuarul Institutului de Istorie din Cluj”, vol. XI, Cluj, 1961, p. 7 Budapesta, 68.
63. Dan P. Mihail, Samuel Goldenberg, *Regimul comercial al negustorilor balcano-levantini în Transilvania în sec. XVI–XVII*, în „Apulum”, Alba Iulia, 1967, p. 163–171.
64. Dávid Gèza, *Adalèkok a Temesvári ejálet 18. százádi törtènetéhez*, în *Keletkutatás*, Budapesta, 1993, p. 48–85.
65. Dávid Gèza, *A Magyarországi török archontológiái kutatások lehetőségei (Arad–Gyula szandzsákbegek)*, în „Törtènemli Szelme”, XXXVI, fasc. 1–2, Budapesta, 1994, p. 112–117.

66. Dávid Gèza, *A 16–17. Századi oszman közigazgatás működése: a beglerbègek kiválasztása és kinevezése*, în *Táanulmányok Szakály Ferenc Emlèkéze*, Budapesta, 2002, p. 111–120.
67. Dávid Gèza, *The Sancakbegis of Arad and Gyula*, în „Acta Orientalia Academiae Scientiarum Hungariae”, vol. LXVI, nr. 2–3, Budapesta, 1992, p. 196–197.
68. Dávid Gèza, *Kászim vojvoda, bèg és pasa*, în *Keletkutatás*, 1995, p. 51–66 și 1996, p. 41–53.
69. Dávid Gèza–Fodor Pál, *Az oszmán timar-birtokos haderő nagysága és összetetele a XVII század második felében*, în „Hádtörtènelmi Közlemlenèk”, an 117, fasc. 2, Budapesta, 1994, p. 481–509.
70. Dávid Gèza–Fodor Pál, *Ottoman spy from Hungary*, în *Turcica et Islamica*, Napoli, 2003, p. 121–131.
71. Decei Aurel, *Aspecte economice și sociale din viața Banatului în epoca otomană*, în „S.I.B.”, vol. III, Timișoara, 1974, p. 12–25.
72. Decei Aurel, *Cronica timișoreanului Elhak Ibrahim Naimeddin Temeșvari din secolui al XVII-lea*, în „Orizont”, an XXII, nr. 5, Timișoara, 1971, p. 34–41.
73. Decei Aurel, *Dcumente din arhivele Vaticanului privind anul 1955*, în „Revista Arhivelor”, an I, București, 1967, p. 199–238.
74. Decei Aurel, *Incerările lui Sigismund Bathory de a elibera Banatul și Timișoara de turci*, în „Tibiscus”, vol. III, Timișoara, 1974, p. 171–180.
75. Decel Aurel, *Istoria Imperiului Otoman*, București, 1978.
76. Decei Aurel, *Relații româno-orientale*, București, 1978.

77. Decei Aurel, *Sursele istorice turcești privind stăpânirea otomană asupra Banatului*, în „S.I.B.”, vol. II, Timișoara, 1970, p. 9–21.
78. *** *Documente turcești privind Țările Române*, vol. I, București 1976, vol. II, București, 1983, vol. III, București, 1986.
79. Elezović Gliša, *Iz carigradskih turskih arhiva Mühimme defteri*, Belgrad, 1950.
80. Engel Pál, *A Temesvári és Moldovai szandzsák törökkori telepítése (1554 – 1579)*, Szeged, 1996.
81. Evlyia Celebi, *Seyhatname (Carte de călătorii)*, în *Călători străini despre Țările Române*, vol. VI, București, 1976, p. 326–353.
82. Farago János, *Acsánadi kisebb papnevelde története*, Timișoara, 1925.
83. Fekete Lajos, *A hódoltság török levéltári forrásai nyomában*, Budapest, 1993.
84. Fekete Lajos, *A berlini és dreszdai gyűjtemények török levéltári anyaga (II. Befejező közlemény)* în *Levéltári Közlemények*, VII, Budapest, 1929, p. 55–105.
85. Fekete János *Török birtokrendszer a hódolt Magyarországon*, Budapest, 1940.
86. Fekete Lajos, *Die Siyakat — Schrift in der Turkischen Finanzverwaltung*, I, Budapest, 1957.
87. Feld Istvan, *A Középkori Dél Alföld Gyulai vár a középkorban* în *A Dél Alföld és Szer*, Szeged, 2000, p. 257–280.
88. Felezeu Călin, *Principatul Transilvaniei și Poarta Otomană. Considerații istoriografice*, în „Caietul Laboratorului de Studii Otomane”, nr. 1, București, 1993, p. 16–28.
89. Feneșan Cristina, *Codex Vindobonensis Palatinus 7803. Eine wenig bekannte Quelle über die Eroberung von Lipova durch die Habsburger*

- (1551), în „Revue des Etudes Sud-Est Européenes”, București, 1980, p. 13–25.
90. Feneșan Cristina, *Constituirea principatului autonom al Transilvaniei*, București, 1997.
 91. Feneșan Cristina, *Cultura otomană a vilayetului Timișoara (1552–1716)*, Editura de Vest, Timișoara, 2004.
 92. Feneșan Cristina, *Das Fiskal condominium im Temeswarer Eyalet während des 16 Jahrhunderts*, în *V. Milletlerovasi Turkyie Spsayal ve Iktisat Tarihi Kongresi*, Istanbul, 21–25 agoston 1989, Ankara, 1990, p. 459–467.
 93. Feneșan Cristina, *De nouveau sur les relations de Michel le Brave avec les mouvements populaires de l'eyalet de Timișoara (juin 1594)*, în „R.E.S.E.E.”, an 26, nr. 2, București, 1986, p. 123–129.
 94. Feneșan Cristina, *Din premisele luptei antiotomane a Țărilor Române în vremea lui Mihai Viteazul*, în „Anuarul Institutului de Istorie și Arhologie”, vol. 27, Cluj-Napoca, 1985–1986, p. 99–136.
 95. Feneșan Cristina, *Extracția minieră în Banat în secolele XVI-XVII*, I, în „Revista de Istorie”, an 40, nr. 9, București, 1987, p. 885–897, II, an 41, 1988 nr. 10, p. 983–985.
 96. Feneșan Bulgaru Cristina, *Forme de impotrivire socială în sangeacurile Lipova și Caransebeș în a doua jumătate a secolului al XVII-lea în lumina documentelor otomane*, în *Studii și Comunicări de etnografie-istorie*, vol. II, Caransebeș, 1977, p. 419–449 (în continuare S.C.E.I.).
 97. Feneșan Cristina, *Începutul dominației otomane asupra Banatului în 1541*, în „Revista Arhivelor”, an 64, fasc. 1, București, 1987, p. 38–45.

98. Feneșan Cristina, *Instaurarea dominației otomane în ținutul Lipovei în lumina codului de legi (kanunname) din 1554*, în „S.C.E.I.”, vol. III, Caransebeș, 1977, p. 319–340.
99. Feneșan Cristina, *L'origine du condominium fiscal osmano-transylvain*, în „R.E.S.E.E.” an XXVIII, București, 1980, fasc. 1–4, p. 89–100.
100. Feneșan Cristina, *Problema instaurării dominației otomane asupra Banatului de Lugoj și Caransebeș*, în *Banatica*, vol. IV, Reșița, 1977, p. 224–238.
101. Feneșan Cristina, *Relațiile Transilvaniei cu Imperiul Otoman în anii 1613–1629*, în *Sargeția*, vol. XVI–XVII, Deva, 1982–1983.
102. Feneșan Cristina, *Relațiile Transilvaniei cu Imperiul Otoman în anii 1613–1629 în lumina unor documente turcești*, în „Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie”, vol. XXI, Cluj-Napoca, 1978, p. 339–378.
103. Feneșan Cristina, *Recensements fiscaux de l'eyalet de Timișoara du XVI-e siècle (d'après les muhimre Defterlegi)*, în „R.E.S.E.E.”, an 31, nr. 1–2, București, 1993, p. 161–169.
104. Feneșan Cristina, *Quelques aspects du condominium osmano-transylvain au XVII-e siècle*, în *Osmanli Araştarmalara*, vol. XI, Istanbul, 1991, p. 115–124.
105. Feneșan Cristina, *Transilvania și războiul de 30 de ani*, în „Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie”, vol. XXVI, Cluj-Napoca, 1983–1984, p. 119–140.
106. Feneșan Cristina, *Un aspect méconnu de la fondation de l'eyalet de Timișoara l'installation des autorités ottomanes à Timișoara à 1552*, în „R.E.S.E.E.”, an 27, fasc. 1–2, București, 1989, p. 73–81.

- 107.Feneșan Costin, *Banatul Caransebeșului și Lugojului între Habsburgi și Poartă în anul 1552*, în *Studii și Materiale de Istorie Medie*, vol. 12, București, 1994, p. 161–199.
- 108.Feneșan Costin, *Caransebeșul la începutul celei de-a doua stăpâniri habsburgice (1688)*, în „Revista de Istorie”, SN. Tom VII, fasc. 1–2, București, 1996, p. 79.
- 109.Feneșan Costin, *Caransebeș după Caransebeș. Note cu privire la destinul nobililor și rășenimii din Banatul Caransebeșului și Lugojului după anexarea de către Poartă (1658)*, în „Patrimonium Banaticum”, an III, Timișoara, 2004, p. 85–100.
- 110.Feneșan Costin, *Câteva documente din timpul stăpânirii turcești în Banat*, în „Tibiscus”, IV, Timișoara, 1975, p. 185–199.
- 111.Feneșan Costin, *Comitatul Severinului la sfârșitul secolului al XVII-lea*, în „Tibiscus”, VIII, Caransebeș, 1988, p. 189–226.
- 112.Feneșan Costin, *Despre privilegiile Caransebeșului în a doua jumătate a secolului al XVI-lea*, în „Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie”, Cluj-Napoca, 1977, p. 303–311.
- 113.Feneșan Costin, *Documente medievale bănățene*, Timișoara, 1980.
- 114.Feneșan Costin, *Stefan Vajda, un adversar caransebeșan al principelui Gabriel Bethlen*, în „S.C.E.I.”, Caransebeș, 2, 1977, p. 411–418.
- 115.Feneșan Costin, *Sase scrisori ale principelui Gabriel Bethlen către banul Lugojului și Caransebeșului (1614–1615)*, în „Apulum”, an 14, Alba Iulia, 1976, p. 175–183.
- 116.Feneșan Costin, *Viața cotidiană la hotarul osmano-transilvănean în secolul al XVIII-lea —*

- câteva documente inedite*, în „Banatica”, XII/2, Reșița, 1993, p. 76–88.
117. Fenyvesi László, *A temeskőzi-szőrenységi végvárvidék funkcióváltozása (1365–1718)*, în *Végvárak és régiók a XVI-XVII században*, Eger, 1993, p. 235–285.
 118. Fenyvesi László, *A magyarországi török hódoltság nem-mahomedan balkán etnikumai történetéhez*, Szeged, 1995.
 119. Finkel C., *The Administration of Warfare: the Ottoman Military campaigns in Hungary, 1593–1606*, Viena, 1988.
 120. Fizeșian Victor, *Contribuții la cunoașterea aspectelor sociale și economice din Banat. Secolele XVII și XVIII*, în „S.I.B.”, vol. XI, Timișoara 1985, p. 39.
 121. Fodor Ferenc, *Karansebes telepítése*, în *Földrajzi Közlemények*, Budapesta, 1921, p. 85–100.
 122. Fodor Pál, *A Temesvári vilájet a török hódoltságban*, în *Memoriam Barta Gábor*, Pécs, 1996, p. 195–208.
 123. Fodor Pál, *Bauarbeiten der Türken an den Burgen in Ungarn in 16-17. Jahrhundert*, în „Acta Orientalia Academiae Scientiarum Hungariae”, XXXV, (1), Budapesta, 1981, p. 55–88.
 124. Fodor Pál, *Das Wilajet von Temeschwar zur Zeit der osmanischen Eroberung. Organization, administrative Einteilung und strategische Rolle des Wilajets*, în *Südost Forschungen*, vol. 55, München, 1996, p. 25–44. Textul maghiar publicat în *In Memoriam Barta Gábor*, Pécs, 1996, p. 195–208.
 125. Fodor Pál, *Korrupcio az Oszmán Birodalomban, în A tudomány szolgálatában*, în *In Memoriam Benda Kálmán*, Budapesta, 1993, p. 97 – 102.

- 126.Fodor Pál, *Lippo és Radna városok a 16. századi török adoőszeirásokban*, in „Törtènelmi Szemle”, XXXIX, fasc. 4, Budapest, 1997, p. 313–334.
- 127.Fodor Pál, *Magyarország és a török hódítás*, Budapest, 1991.
- 128.Fodor Pál, *Onkèntesek a XVI. Századi oszman hadseregben. Az 1575 èvi erdèlyi hadjarát tanusagai*, in „Hádtörtènelmi Közlèmenyek”, an 109, fasc. 2, Budapest, 1996, p. 55–81.
- 129.Fodor Pal, *Ottoman Policy towards Hungary 1520–1541*, in „Acta Orientalia Academiae Scientiarum Hungariae”, vol. XLV, Budapest, 1991, fasc. 2–3, p. 316 sqq.
- 130.Fodor Pál, *Török beszámolok Lippa 1551 èvi feladásáról*, in *Keletkutatás*, Budapest, 1993, p. 80–95.
- 131.Fodor Pál, *Török várerõditièsi munkák Magyarországon a XVI –XVII. században*, in „Hádtörtènelmi Közlèmenyek”, XXVI, fasc. 3, Budapest, 1979, p. 375–397.
- 132.Fodor Pál, *The Ottoman and their Christians un Hungary*, in *Frontiers of Faith. Religions Exchange and the constatation of Religious Identities 1400–1750*, Budapest, 2001, p. 137–147.
- 133.Fodor Pál, *The Way of a Beljug institution to Hungary. The Cerehor*, in „Acta Orientalia Academiae Scientiarum Hungariae”, XXXVIII, fasc. 3, Budapest, 1984, p. 367–399.
- 134.Fodor Pál, *Who should obtain the Castle of Pankota (1565)?*, in „Turcica”, an 31, Strasbourg, 1999, p. 67–86.
- 135.Tashin Gemil, *Relațiile Tărilor Române cu Poarta Otomană în documente turcești 1601–1762*, București, 1985.

- 136.General Tibor, *Az Oszmán-török haderő szervezete és vezetéke a birodalom fénykorában*, în „Hadtörténelmi Közlemények”, an 31, nr. 4, Budapest, 1984, p. 617–663.
- 137.Glück Eugen, *Contribuții cu privire la istoricul cetății de la Ineu*, în „Ziridava”, vol. XII, Arad, 1981, p. 131–147.
- 138.Goldenberg Samuel, *Caransebeșul în comerțul sud-est european din secolul al XVI-lea*, în „Banatica”, I, Reșița, 1971, p. 163–177.
- 139.Greffner Otto, *Cetatea Șiria. Contribuții monografice*, Arad, 1976.
- 140.Griselini Francesco, *Încercare de istorie naturală a Banatului Timișoarei*, ed. C. Feneșan, Timișoara, 1980.
- 141.Guboglu Mihail, *Călătoria lui Evliya Celebi în Banat (1660)*, în „S.I.B.”, I, Timișoara, 1969, p. 23–60.
- 142.Guboglu Mihail, *Catalogul documentelor turcești*, I-II, București, 1960, 1965.
- 143.Guboglu Mihail–Mustafa Mehmed, *Cronici turcești privind Țările Române*, vol. I, București, 1966, vol. II, București, 1974, vol. III, București, 1980.
- 144.*** *Habsburgische–Osmanische Beziehung*, Wiena, 1983.
- 145.Halasi Kun, Tibor, *From Hunyadi to Rákóczi*, în *War and Society in Eastern Central-Europe*, Brooklin, 1982, p. 135–150.
- 146.Halasi Kun, Tibor, *Haram County and the Ottoman Modava-nahyesi*, în „Archivium Ottomanicum”, IX, Wiesbaden, 1984, p. 27–60.
- 147.Halasi Hun, Tibor, *Keve County and the Ottoman Panciova nahyesi*, în *Between the Danube and the Caucasus*, Budapest, 1897, p. 105–151.

148. Halasi Hun, Tibor, *Krasso county and the Ottoman nahyies of Bogca, Kiraşova-Bitlinik and Semlit I Bogca nahiyesi*, în „Archivium Ottomanicum”, 10, Wiesbaden, 1985, p. 103–178.
149. Halasi Kun Tibor, *Krasso county and the Ottoman nahyies Bogca, Kiraşova-Bitlinik and Semlit, II, Kiraşova-Bitlinik nahiyesim* în „Archivium Ottomanicum”, XI, Wiesbaden, 1986, p. 71–128.
150. Halasi Kun, Tibor, *Nahiye of Pancova, în Between the Danube and ther Caucasus*, Budapesta, 1982, p. 37–56.
151. Halasi Kun, Tibor, *Nahiye of Pancova = Medieval Keve County*, în *Ottoman Sources*, V, Budapesta, 1979.
152. Halasi Kun, Tibor, *Ottoman Data and the History of the Kraşovans*, în „Archivium Euroasiae Medio Aevi”, III, Wiesbaden, 1983, p. 157–182.
153. Halasi Kun, Tibor, *Ottoman Toponim Data and Medieval Boundaries, in Southeastern Hungary* (maps 211–16), în *From Hunyadi to Rakoczi*, Brooklin, 1982, p. 243–251.
154. Halasi Kun, Tibor, *Serbians and Rumanians în Ottoman Southeastern Hungary: Detta*, în *The mutual effects of the islamic and judeo-christian oracles. The East European potteva*, New York, 1979, p. 113–127.
155. Halasi Kun, Tibor, *Sixteenth Century Turkisch Settlements în Southern Hungary*, în *Bellelen Cilt 28. savi. 109*, Ankara, 1964, p. 1–72.
156. Halasi Kun, Tibor, *The Realm of Glad/Gilad, precursor of Ajtony according to same ottoman data*, în „Studia Turco-Hungaricum”, V, Budapesta, 1981, p. 113–118.

157. Halasi Kun, Tibor, *The Rumanians of districtus Volahales Tverd*, în „Archivium Ottomanicum”, VI, Bewwen, 1980, p. 115–145.
158. Halasi Kun, Tibor, *The Rumanians of districtus Volachales Monostor and Sugya*, în „Archivium Ottomanicum”, 8, Wiesbaden, 1983, p. 251–307.
159. Halasi Kun, Tibor, *Sixteenth-Century Turkish Settlements în Southern Hungary*, în „Belleten”, XXVIII, Istanbul, 1964, p. 1–72.
160. Halasi Kun, Tibor, *Unidentified medieval settlements în Southern Hungary: nezd-I- ... et socii*, în „Archivium Ottomanicum”, 3, Haga, 1971, p. 5–169.
161. Halasi Kun, Tibor, *Unidentified medieval settlements Southern Hungary addenda to ottoman nam-I-diger*, în „Archivium Ottomanicum”, 4, Haga, 1972, p. 85–94.
162. Halasi Kun, Tibor, *Unidentified medieval settlements în Southeastern Hungarn: Alba Ecclesia, Castrum Er-Somlyo, Castrum Somlyo and Maxond*, în *Hungaro-Turcica Studies in honor of Julius Nemeth*, Budapesta, 1976, p. 293–305.
163. Halasi Kun, Tibor, *Unidentified medieval settlements în Southeastern Hungary: Bozvar, Castellum Czikovasarhely, Castrum Cseri and Sugya*, în „Rocznik Orientalistyczny”, 38, Varşovia, 1976, p. 137–153.
164. Hatvány Mihály, *Magyar törtènelmi okmànytár a brusseli országos levèltár ès a burgundi kőnyvtár*, I – IV, Pesta, 1857–1859.
165. Haşegan Ioan, *Asediul Timişoarei din anul 1596 intr-o relatare germană de epocă*, „Tibiscum”, XI, Caransebeş, 2003, p. 333–340.

166. Hațegan Ioan, *Beilelrbei de Timișoara. Contribuții la cronologia beilerbeilor timișoreni*, în *Vilayetul Timișoara*, Timișoara, 2002, p. 45 – 52.
167. Hațegan Ioan, *Glosar de termeni otomani*, în *Vilayetul Timișoara*, Timișoara, 2002, p. 163–185.
168. Hațegan Ioan, *Mihai Viteazu și Banatul*, în „Banatica”, 8, Reșița, 1985, p. 213–219.
169. Hațegan Ioan, *Prin Timișoara de odinioară*, serial de 165 episoade în cotidianul timișorean „Prima Oră”, Timișoara, 2000.
170. Hațegan Ioan, Vicze Carol, *Timișoara anului 1624*, în *S.I.B.*, 26–27, Timișoara, 2002–2003, p. 263–272.
171. Hațegan Ioan, Negrescu Marlen, *Timișoara în anul 1663 după descrierea lui Henrik Ottendorf*, în *Vilayetul Timișoara*, Timișoara, 2002, p. 141–154.
172. Hațegan Ioan, *Timișoara mitropolitului Iosif*, în *Patrimonium Banaticum*, II, Timișoara, 2003, p. 137–140.
173. Hațegan Ioan, *Un sultan otoman la Timișoara*, în *Festschrift für Florin Medeleț*, Timișoara, 2004, p. 337–348.
174. Hegyi Klára, *A Szolnoki szandzsák, török várai: Szolnok, Szentmiklos és Csongrád*, în „Tibiscum”, XIII, Szolnok, 2003, p. 131–153.
175. Hegyi Klára, *A várak es katonaságuk szerepe a törökök magyarországi berendezkedésében*, în *Magyarországi vègváarak a XVI-XVII században*, Budapest, 1976, p. 71–86.
176. Hegyi Klára, *A Török Birodalom Magyarországi jövedelemforrasai*, în *Századok*, fasc. 2, Budapest, 1983, p. 346–383.
177. Hegyi Klára, *Bács: a Balkan–Turkish Town in Hungary*, în „Acta Orientalia Academiae

- Scientiarum Hungariae”, 54, fasc. 4, Budapesta, 2001, p. 471–483.
- 178.Hegyí Klára, *Etnikum, vallás, iszlamizáció A Budai vilájet várkatonaşagának eredete és utanpotlása. A tőrők várkatonaság szármmázasa*, în „Törtènelmi Szemle”, XL, fasc. 3–4, Budapesta, 1998, p. 229–256.
- 179.Hegyí Klara, *Egy világbirodalom vègvidèkek*, Budapesta, 1976.
- 180.Hegyí Klara, *Le condominium hungaro-ottoman dans les eyalets hongrois*, în „Actes du I-e Congres International des Etudes Balkaniques”, III, Sofia, 1969, p. 594–603.
- 181.Hegyí Klára, *Magyar és bálkan katona parasztok a Budái vilájet dèli szándzsákaiban*, în „Századok”, an 135, fasc. 6, Budapesta, 2001, p.1255–1310.
- 182.Hegyí Klára, *Tőrők berendezkedes Magyarországon*, Budapesta, 1995.
- 183.Hegyí Klára, *Tőrők katonaság a magyarországi hodoltságban*, în *Keletkutatás*, Budapesta, 1995, p. 45–59.
- 184.Hegyí Klára, *Tőrőkvilág, ráczvilág*, în „Historia”, an XV, fasc. 1, Budapesta, 1992, p. 9–12.
- 185.Herlea Alexandru, *Dietele din Transilvania autonomă*, în „Studii şi Materiale de Istorie Medie”, VI, 1873, p. 207–215.
- 186.Hermann Egyed, *Budarol Belgradba 1663-ben. Ottendorf Henrik kepes utleirasa*, Pècs, 1941.
- 187.Homan B.–Szekfü Gy., *Magyar Törtènet*, II, Budapesta, 1933.
- 188.Hovari Janos, *Adalèkok az eflak-kèrdès törtènetèhez*, în *Keletkutatás*, Budapesta, 1992, p. 82–91.
- 189.Hrabak Bogumil, *Osmanlijska mornarica u porecju srednjej Dunava (1406–1566)*, în

- „Godišniak grada Beograda”, 26, Belgrad, 19979, p. 15–45.
- 190.Hrabak Bogumil, *Kuga u balkanskim zemljama pod turcima od 1450 do 1600 godine*, în „Istoriski Glasnik”, I/1, Belgrad, 1957, p. 19 – 37.
- 191.Hurmuzaki Eudoxiu, *Documente privitoare la Istoria Românilor*, I – XV, București, 1888–1911.
- 192.Iambor Petru, *Cucerirea Banatului de către turci și transformarea lui în pașalâc (1552)*, în *Vilayetul Timișoara*, Timișoara, 2002, p. 7–26.
- 193.Inalcik Halil, *Imperiul Otoman. Epoca clasică*, București, 1996.
- 194.Iványi István, *A Bánság története 1571–1658*, Timișoara, 1875.
- 195.Iványi István, *Adatok Lugos és Karansebes történetéhez 1658–1695*, în „T.R.E.T.”, an III, fasc. 2, Timișoara, 1877, p. 59–67 și idem, an IV, fasc.1, Timișoara, 1878, p. 22–29.
- 196.Iványi István, *Lugoj és Karanebes története 1526–1658*, în „T.R.E.T.”, partea I în an II, fasc. 1, Timișoara, 1876, p. 24–34; partea a II-a, idem, fasc. 2, p.70–91; partea a III-a, în idem, fasc. 3, p. 136–145.
- 197.Iványi István, *A lugosi és Karansebesi bánok*, în „T.R.E.T.”, an I, fasc. 2–3, Timișoara, 1876, p. 70–91 și 100 –103.
- 198.Iványi István, *A tiszai határorvidék 1686–1750*, Budapesta, 1885.
- 199.Ivănescu Cioran, Rodica, *Tradiție și continuitate în viața citadină a ținuturilor timișene. Note și observații în legătură cu secolul al XVII-lea*, în „Folclor literar”, VII, Timișoara, 1986-1987, p. 179–193.

- 200.Ivic Alexa, *Istorja Srba u Vojvodini od nastariin vremena do osnivanja potisko-pomoriske granice 1703*, Novisad, 1929.
- 201.Jacob Georg, *Urkunden aus Ungarns Türkenzeit in türkische text und deutsche überetzung*, in *Der Islam*, vol. VIII, Strassburg, 1917, p. 171–185.
- 202.Jelavich Barbara, *Istoria Balcanilor*, Iași, 2000.
- 203.Juhász Kálmán, *A Timișoara püspökség története (1552–1608)*, Mako, 1935.
- 204.Juhász Kálmán, *Das Tschanad Temesvarer Bistum während der Türkenherrschaft, 1552–1699*, Dulmen im W., 1938.
- 205.Juhász Kálmán, *Műveltségi állapotok as Temesközben a török világban*, Cluj, 1935.
- 206.Juhász Kálmán, *Népeségi eltolódások a Délvidéken a török hódoltságban*, in „Délvidéki Szemle”, an I, nr. 5, Szeged, 1942, p. 177–181.
- 207.Kabrda J. *Le système fiscal de l’église orthodoxe dans l’empire ottoman*, Brno, 1969.
- 208.Káldy Nagy Gyula, *A gyulai szandzsák 1567 és 1579 összeirásai. Demográfiai és gazdaságtörténeti adatok*, Bekescsaba, 1982.
- 209.Káldy Nagy Gyula, *Harács-szedők és rájak török világ a XVI. századi Magyarországon*, Budapest, 1970.
- 210.Káldy Nagy Gyula, *Magyarországi török adóösszeírások*, Budapest, 1970.
- 211.Karacson Imre, *Török–magyar oklèveltár 1533–1789*, Budapest, 1914.
- 212.Karácsonyi Janos, *A gyulai vár ostroma 1566-ben*, in „Hadtörténelmi Közlemények”, vol. 10, Budapest, 1897, p. 85–101.
- 213.Karácsonyi Janos, *Mikep jutott Csanad megye a torok uralom alo?* in „A Csanad megye Règeszeti

- és Történelmi Társulat Evkönyve”, I, 1889/1890, Budapest, 1890, p. 30–48.
214. Karácsonyi János, *Török világ Békés megyében 1559–1604*, in „A Békés megyei Régészeti és Múvelodestörténet Társulat Evkönyve”, 1884/1885, Gyula, 1885, vol. II, p. 11–46.
215. Karácsony Imre, *Török–magyar oklèveltár 1533–1789*, Budapest, 1914.
216. Karácsony Imre, *Török világutazó Magyarországi utazásai (1660–1664)*, Budapest, 1904.
217. Károlyi Arpad, *Frater György levelezése*, Budapest, 1881.
218. Karnrumpf Hans Jürgen–K. Jutta, *Osmanische Bibliographie mit besonderer Berücksichtigung der Turken in Europa*, Leiden–Köln, 1973.
219. Kathona Géza, *Fejezetek a török hódoltsági réformáció történetéből*, Budapest, 1904.
220. Koroknai Ákos, *Gazdasági és társadalmi viszonyok a dunai és a tiszai határőrvidéken a XVIII század elején*, Budapest, 1974.
221. Kostić Slobodan, *Grbovi episkopa I gradjana temišvarskih u pravoslavnom srpskom sobornom hramu temišvarskom*, Timișoara, 1938.
222. Kovács Andrei–Toca Mircea, *Arhitecți italieni în Transilvania în cursul secolului al XVI-lea și al XVII-lea*, in „Studia Universitatis Babeș-Bolyái, Series, Historia”, fasc. 2, Cluj, 1973, p. 19–35.
223. Köhbach M., *Der osmanische Historiker Ibrahim Naimeddin aus Temeswar als Quelle osmanische literarischer Überlieferung*, in VII. CIEPO, Ankara, 1994.
224. Kraus Georg, *Cronica Transilvaniei, 1608–1665*, București, 1965.
225. Kreutel Rich, Franz, Otto Spies, *Der Gefangene der Giauren. Die abendteuerlehen Schicksale des*

- Dolmetscher Osman Aga aus Temeschwar, von ihm selbst erzallt*, Graz–Viena–Koln, 1962.
- 226.Kreutel R. F.–Friedrich Kornauth, *Zwischen Paschas und Generalen*, Graz–Viena–Köln, 1966.
- 227.Kreutel R. F., *Kara Mustafa vor Wien*, Viena, 1955.
- 228.Kropf Lajos, *Lippa ostroma 1551-ben*, în „Hadtörtènelmi Közlèmenyek”, X, Budapesta, 1897, p. 225–234.
- 229.*** *Közèp Európá harca a török ellen a 16.század első fèleben*, Budapesta, 2004.
- 230.Lanevschi Gheorghe, *Repertoriul cetăşilor medievale din judeşul Arad*, I, în „Ziridava”, VIII, Arad, 1977, p. 557–567.
- 231.**** *A Lippái állami polgári iskola Ertesitője 1899–1906*, Lipova, 1900–1906.
- 232.Lászlófálvi Velics Antál–Kammerer Ernő, *Magyarországi török kincstári defterek*, I-II, Budapesta 1890–1896.
- 233.Liebhard Fanz, *Banater Mosaik*, Timişoara, 1976.
- 234.Lukinich Imre, *Erdèlyi tèrületi változásai a török hódítás korában 1541–1700*, Budapesta, 1918.
- 235.*** *Luptele pentru unitate naşională a Tărilor Române. (1590–1630)*. Documente externe Bucureşti, 1981.
- 236.*** *Magyar Kodex. Szultan ès császár birodalom. III Magyarország mívelődèstörtènete 1526–1790*, Budapesta, 1990.
- 237.*** *Magyarország hadtörtènete*, I-II, Budapesta, 1984–1985.
- 238.*** *Magyarország törtènete kèpekben*, Budapesta, 1971.
- 239.Maggiorotti L.A.–Banfi Florio, *Le fortezze di Temisvar e di Lippa în Transilvania*, extras din

- „Atti dell’Istituto di Architettura Militare”, fasc. III, Roma, f.a.
- 240.*** *Magyarországi (különösen a temesvár pasalikra vontákozó) török kincstára deŕterek*, în „T.R.E.T.” an III, fasc. 5, Timișoara, 1886, p. 31–37.
- 241.Márczali Henrik, *A mahyar törtènet kuttŕőinek kèzi kőnyve*, Budapesta, 1901.
- 242.Márki Sándor, *Arad vármegye ès Arad szábad királyi város törtènete*, vol. I-II, Arad, 1892–1895.
- 243.Márki Sándor, *Arad középkori hadtörtènelem*, în „Hadtörtènelmi Közlemenyek”, an 3, Budapesta, 1898, p. 297–332, 478–498, 589–612.
- 244.Márki Sándor, *Dessalleurs altábornagy Rákoczi-nal*, în „Hadtörtènelmi Közlemenyek”, XVIII, Budapesta, 1917, p. 1–12, 219–259.
- 245.Márki Sándor, *Arad ès Zaránd vármegye 1558–1565*, în *Törtènelmi Tár*, Budapesta, 1885, p. 358–370.
- 246.Marosi Endre, *Italiai gadèpitèszek rèsz vètele a magyar vègvárrendszer kièpitèsèben 1541–1592 között*, în „Hadtörtènelmi Közlemenyek”, XXI, fasc. 1, Budapesta, 1974, p. 28–72.
- 247.Marsigli Luigi Ferdinando, *Danubius Pannonico Mysicus*, Haga Amsterdam, 1726.
- 248.Marsigli Luigi Ferdinando, *L’etat militaire de l’Empire ottoman, ses progres et sa decadence*, I-II, Haga și Amsterdam, 1732.
- 249.Matkovszki Al., *Gradjanski brakovi i razvodina hristiani vo Makedonia i na Balkanskiot vo vreme la turskooto vladenijo*, în „Glasnik”, an 3, Skopje, 975, p. 91 sqq.
- 250.Maxim Mihai, *Țările Române și Înalta Poartă*, București, 1993.

251. Maxim Mihai, *Teritorii românești sub administrație otomană în secolul al XVI-lea*, în „Revista de Istorie”, nr. 8, București, 1983, p. 802–817 și idem, nr. 9, 1983, p. 879–890.
252. Mazuran Ive, *Turske provale i osvajanja u Sloveniji od kraja 14. Do sredine 16. Stoljeca*, în *Pèti znanstveni sabor Slovenije I Baranje. Zbornik radove*, Osijek, 1001, p. 17–64.
253. McGowan B., *Food supply and Taxation in the Middle Danube (1568–1579)*, în „Archivum Ottomanicum”, I, Leyden, 1969, p. 139–186.
254. Mehmed Ali Ekrem, *Din istoria turcilor dobrogeni*, București, 1994.
255. Meinolf Arens, *Habsburg und Siebenbürgen 1600–1605. Gewaltsame Eingliederungsversuche eines ostmittel-europäischen Fürstentums in einen frühabsolutistischen Lachsverband*, Viena-Böhlau, 2001.
256. Messner-Spašić Ante, *Kolonije hrvatskih pljenica u Banatu*, în *Zbornik za nodri život I običaje južnik Slovena*, Beograd, 1931, vol. I, p. 160–207.
257. *** *Mihai Viteazu în conștiința europeană*, vol. I–V, București, 1982–1990.
258. Miko Imre, *Erdélyi történelmi adatok*, Cluj, f.a.
259. Molnár Antál, *Jeszuita misszio Karansebesen (1625–1642)*, în „Történelmi Szemle”, XLI, fasc. 1–2, Budapesta, 1999, p. 127–156.
260. Munteanu V. Vasile, *Contribuții la istoria Banatului*, Timișoara, 1980.
261. Mureșianu, I. B., *Cartea veche bisericească din Banat*, Editura Mitropoliei Banatului, Timișoara, 1984.
262. Mustafa Ali Mehmed, *Documente turcești privind Țările Române*, Extrase, vol. I–III, București, 1976–1983.

263. Mustafa Ali Mehmed, *Istoria Turcilor*, București, 1976.
264. Mutaftchieva Vera, *Sur le caractere du timar ottoman*, în „Acta Orientalia Acad. Scient. Hungariae”, Budapesta, 1959, tom IX, nr. 1, p. 55–61.
265. Nicolai Mirella, Il contributo toscano nelle guerre contro il turco în Ungheria, 1590–1606, „Corvina”, Budapesta, nr. 1, 1952, p. 59–71.
266. Nikolajevici Tihomir, *Novak Petrovici, kapetan banatskih Srba (1686–1689)*, în „Glasnik Istorijskog društva un Novom Sadu”, vol. 5, nr. 3, Sremski Karlovci, 1930, p. 422–425.
267. Oltványi Pál, *A Csanádi püspöki birtokviszonyainak rövid története*, Szeged, 1866.
268. Ormos Zsigmond, *Adatok a délmagyarországi földvárak történetéhez*, în „T.R.E.T.”, II, fasc. 2, Timișoara, 1879, p. 65–71.
269. Opreș Mihai, *Timișoara. Mică monografie urbanistică*, București, 1987.
270. Opreșan V., *Considerații privind „Casa Turcească” din Timișoara*, în „Buletinul Comisiei Monumentelor Istorice”, II, nr. 3, București, 1991, p. 24.
271. Ötvös Agoston, *Kucsuk Memet temesvári Basának két eredeti levele I-o Apaffy Mihályoz*, în „Dèlejtü”, IV, nr. 26, Timișoara, 1859, p. 132–133.
272. Óváry Lipót, *Règesták a Magyar Történelmi Akademiá*, în *Történelmi Tár*, Budapesta, 1888, p. 450–470.
273. Pach Zsigmond Pal, *Nyugat Europa és magyarországi agrárfejlődés a XV–XVII században*, Budapesta, 1893.
274. Pálffy Gèza, *A bècsi katonai vezetès vèdelmi politikája a Temes-Maros vidèkèn a XVI század*

- elejétől a XVIII század közèpeig*, în *IV Honvéd emléknep Mákon*, 1997, Mako, 1998.
- 275.Pállfy Gèza, *A török elleni vèdelmi rendszer szervezetènek tortenete a kezdetektől a 18. század elejeig*, în „Törtèneti Szemle”, XXXVIII, nr. 2–3, Budapesta, 1996, p. 185.
- 276.Pállfy Gèza, *Vèdelmi övezetek a Tiszától keletre a 16. Században*, în *Bárta Gábor Emlekkönyv*, Pècs, 1996, p. 209–228.
- 277.Păiușan Rdu–Sav Corneliu, *Lupta antiotomană în Banat și Mihai Viteazul*, în „S.I.B”. IX, Timișoara, 1983, p. 29–42.
- 278.Panaite Viorel, *Ethnycity and Religion în the Terminology of XVIth–XVIIIth centuries. Ottomans Documents. A case of Study Ahdnames*, în *Etnycity and Religion în Central and Eastern Europe*, Cluj, 1996, p. 31–42.
- 279.Panaite Vorel, Pace, *Război și Cmoerț în Islam*, București, 1897.
- 280.Pesty Frigyes, *Temes megyei főispánjai, a temesvári pasák és tartomány elnökők*, în *Törtènelmi Tár*, XII, Buda, 1863, p. 157–267.
- 281.Pesty Frigyes, *Krásso vármegye törtènete*, I–IV, Budapesta, 1882, 1884.
- 282.Pesty Frigyes, *A Szörènyi Bánság és a Szörènyi vármegye törtènete*, I–III, Budapesta, 1877–1878.
- 283.Petri Anton Peter, *Die Festung Temeschwar im 18. Jahrhundert*, München, 1960.
- 284.Pljakov K., *Quelques question de l’histoire de l’archeveché-patriarchat d’Ipek á la fin du XVII-e, et l’autonomie de la populations non musulmane des pays balkaniques au XV-e et XVII-e siecles*, în „Etudes historiques”, IV, Budapesta, 1980, p. 243–263.

285. Popescu Optași Nicolae, *On the Habsburg Policy in Transilvania in the Middle of the XVIth Century*, în „Analele Universității București, Seria Istorie”, an 35/1986, p. 11–18 și 36/1987, p. 94–99.
286. Popovici D. J., *Jedna muslimanska zadujbina Mehmeda Sokolovici u Banatu*, în *Glasnik Istoriskog Društva un Novom Sadu*, Sremski Karlovci, 1929, p. 115, sqq.
287. Popovici George, *Istoria românilor bănățeni*, Lugoj, 1906.
288. Poppe E. D. *Documents concerning Rumanian History (1427–1601)*, Londra-Haga-Paris, 1964.
289. Pray Georg, *Epistolae procerum regum Hungariae*, I–IV, Bratislava, 1806.
290. Prokosch Erich, *Krieg und Sieg in Ungarn. Die Ungarn feldzüge des Gross-Vesir Köprülüade Tazil Ahmed Pascha 1663 und 1664 nach der Kleinodien der Historien seines Siegelbewahrens Hasan Aga*, Graz–Viena–Koln, 1976.
291. Rădulescu Alexandru, *Izvoare și demografie în Banatul otoman (1552–1716), realitate și ipoteze*, în *Vilayetul Timișoara*, Timișoara, 2002, p. 53–92.
292. *** *Radnára, Lippára, Temesvár-vonatkozó török oklevelek*, în „T.R.E.T.”, serie nouă, an XXVII, fasc. 1–2, Timișoara, 1901, p. 64–68.
293. Ráth Károly, *Török magyar viszonyók*, în „Magyar Akadémiai Ertesítő”, III, fasc. 1–3, Budapesta, 1862, p. 3–65, 207–253, 435–460, vol. IV, Pesta, 1863, p. 1–6.
294. Ráth Károly, *Egy igazi török basás level*, în *Győri Történelmi és Régészeti Ertesítő*, II, Győr, 1863, p. 374–375.
295. Repiczky János, *Török adokivetes a Banságban*, în „Dèlejtü”, IX, 11, an 2, nr. 41, Timișoara, 1859, p. 325–326.

296. „Revista Institutului Social Banat–Crișana”, Timișoara, 1933–1947.
297. Rezachievici Constantin *Rolul românilor în apărarea Europei de expansiunea otomană. Secolele XIV–XVI*, București, 2001.
298. *** *Rozsnay Dávid az utolsó török deák tört. maradványai*, Pesta, 1867.
299. Salamon Ferenc, *Magyarország a török hódítás korában*, Budapest, 1886.
300. Săcară Nicolae–Ban Florin, *Considerații administrative fiscale cu privire la perioada ocupației otomane în Banat, în Vilayetul Timișoara*, Timișoara, 2002, p. 93–116.
301. Schiff Bela, *Unser Alt Temesvar*, Timișoara, 1937.
302. Schiff Bela, *Das alte Jagdschloss des türkischen Stadthalters*, în „Temeswarer Zeitung”, an 87, nr. 52, Timișoara, 6 martie 1938, p. 8.
303. Schaendlionger A. C.–Romer C., *Die Schreiben Suleymans des Prachtigen an vasallen, Militarbeamte, Beamte und Richter, aus dem Haus-Hof und Staatsarchiv zu Wien*, Viena, 1986.
304. Schwicker Johann Heinrich, *Geschichte des Temeser Banats*, Becicherecu Mare, 1866.
305. Sipoș Ibolya, *Rolul banului de Lugoj-Caransebeș Petru Petrovici în cadrul luptelor interne din Transilvania de la mijlocul secolului al XVI-lea*, în „Analele Banatului”, serie nouă, arheologie-istorie, V, Timișoara, 1997, p. 217–233.
306. Stanojevici Gligor, *Srbija u vreme bečnog rola 1683–1699*, Belgrad, 1976.
307. Suciu Ioan Dimitrie–Constantinescu Radu, *Documente privitoare la istoria Mitropoliei Banatului*, I-II, Timișoara, 1980.
308. Suciu I. D., *Monografia Mitropoliei Banatului*, Timișoara, 1977.

- 309.Szakály Ferenc, *Bernando de Aldana magyarországi hadjárata (1548–1552)*, Budapest, 1986.
- 310.Szakály Ferenc, *Gazdasági és társadalmi változások a török hódítás áranyekőrbán*, Budapest, 1994.
- 311.Szakály Ferenc, *Magyar adoztatás a török hodołtságbán*, Budapest, 1981.
- 312.Szakály Ferenc, *Serbische Einwanderung nach Ungran în der Türkenzeit*, în *Ethnicity and Society în Hungarn*, vol. II, Budapest, 1990, p. 21–39.
- 313.Szakály Ferenc, *Szeged török uralom alá kerülètenek törtènetehez*, în *Kelet és Nyugat között. Törtèneti tanulmányok Kristo Gyula tiszteletère*, Szeged, 1995, p. 451–469.
- 314.Szakály Ferenc, *Zur Kontinuitatsfrage der Wirtschaftsstrukture in den ungarischen Marktflecken unter der Türkenherrschaft*, în *Die wirtschaftlichen Auswirkungen der Türckenkriege*, Graz, 1971, p.235–272.
- 315.Szádeczky Lajos, *Règesták Mihályi vájda törtènetéhez 1599-ből*, în *Tortènelmi Tár*, p. I Budapest, 1883 p. 628–627, p. II-IV-a, Budapest 1884, p.37–65, 248–279, 438–467.
- 316.Szánto Imre, *A török 1551. èvi oszi hadjárata a Temesvidèk és a Marosvölgy meghodítására*, în „Hadtörtènelmi Közlemènyek”, an 19, fasc. 1, Budapest, 1972, p. 73–98.
- 317.Szanto Imre, *A Temesvidèk és a Marosvölgy várainak török uralom ala jutása 1552 ben*, în „Századok”, an 105, fasc. 1-6, Budapest, 1978, p. 17–55, 73–98.
- 318.Szánto Imre, *Az 1552. evi szegedi hadjarat*, în „Acta Universitatis Szegediensis de Attila Jozesf

- Nominata Acta Historica”, tom XXIX, Szeged, 1968, p. 3–31.
- 319.Szántó Imre, *Küzdelem a török terjeszedes ellen Magyarországon. Az 1551–52. évi várhaboruk*, Budapesta, 1985.
- 320.Szegő Pál, *Végváraink szervezete a török betelepèsétol a tizenötèves háboru kezdetèig (1591–1593)*, Budapesta, 1911.
- 321.Szentkláray Jènő, *Száz év Dèl-Magyarország ujjab törtèneteből*, Timișoara, 1879.
- 322.Szentkláray Jenő, *A csanad plebányak törtènete*, Timișoara, 1898.
- 323.Szentkláray Jenő, *Ujjab rèszletek Dèlmagyarországi török hodołtság törtèneteből*, Budapesta, 1917.
- 324.Szentkláray Jenő, *Dzsáfer, temesvári pasa*, în „Századok”, an XLVII, Budapesta, 1913, p. 12–25.
- 325.Szilády Aron–Szilágyi Sándor, *Török magyar állami-okmánytár*, vol. I–VIII, Pesta, 1863–1872.
- 326.Szilágyi Sándor, *A magyar nemzet törtènete*, vol. V, Budapesta, 1897.
- 327.Szilágyi Sándor, *Erdèlyi ès az észákkeketi haboru, levelek ès okirátok*, I–II, Budapesta, 1890–1891.
- 328.Szitá László, *A kárloczai bèketárgyalások ès bèkekötès előtörtènetèhez*, în *Tánulmányok Szakály Ferenc Emlèkère*, Budapesta, 2002, p. 365–372.
- 329.Šabanović Hzim, *Upravna podjela jugoslovenskih u zemlaja pod turskom vladavinom do Karlovičkog mira 1699 god*, în *Godišnjak Istoriskog Društva Bosne i Hercegovine*, IV, Sarajevo, 1952, p. 171–204 și vol. V, Sarajevo, 1953, p. 193–204 (*Elaietul de Timișoara*).

330. Tafferner Anton, *Die Befreiung Ungarns vom der Türkenherrschaft*, în *Quellenbuch zum Donauschwabische Geschichte*, III, Stuttgart, 1975, p. XVII–XXVII.
331. Takáts Sándor, *Rajzok a török világból*, I-II, Budapesta, 1915.
332. Tănase Daniela, *Cronica expoziției Banatul otoman (1552–1716)*. Pagini de istorie, în *Vilayetul Timișoara*, Timișoara, 2002, p. 155–162.
333. Thalloczy Lajos, Kresmarik Jenő, Szekfü Gyula, *Török-magyar oklèveltár 1533–1789*, Budapesta, 1914.
334. Thaly Kálmán, *Törtènelmi Náplok 1663–1719*, Budapesta, 1875.
335. Thaly Kálmán, *Az utolso temesi pasa*, în „Századok”, an III, Pesta, 1869, p. 131–132.
336. *** *Temesvár 1660 ben*, în „T.R.E.T”, serie nouă, an XVII, fasc. 3–4, Timișoara, 1901, p. 58–63.
337. Thury Jozsef, *Török törtènetirok*, I- II, Budapesta, 1893–1896.
338. *** *Timișoara’700. Pagini din trecut și azi*, Timișoara, 1969.
339. Tinodi Sebastian, *Az vèg Temesvárban Losonczy István halálarol*, în *Tinodi Emlekkönyv*, Sárvár, 1956, p. 140 sqq.
340. Toifl Leopold–Leitgeb Hildegard, *Die Türkeneinfälle în den Steiermark und an den Windischen Grenze*, în „Zeitschrift des Historische Vereines für Steiermark”, an 60, Graz, 1975, p. 141–165.
341. Tomoni Dumitru, *Cetatea Făgetului în timpul stăpânirii otomane*, în *Vilayetul Timișoara*, Timișoara, 2002, p. 124–140.

342. Totoiu I., *Contribuții la problema stăpânirii turcești în Banat și Crișana*, în „Studii de Istorie”, tom XIII, nr. 1, București, 1960, p. 5–35.
343. Toth István György, *Szent Ferenckővetői vagy a szultán katonái?*, în „Századok”, an 134, fasc. 4, Budapesta, 2000, p. 761–769.
344. Toth István György, *Relationes missionariorum de Hungaria et Transilvania (1627–1707)*, Budapesta–Roma, 1994.
345. Toth Sándor László, *Vilayetek a hódoltságban*, în „Acta Historica Universitatis Szegediensis”, Tom CIX, Szeged, 1999, p. 63–79.
346. Toth Zoltan, *Biographie d'une teritoire; la formation de Partium*, în „Revue d'Histoire Comparée”, vol. 2, Paris, 1946, p. 79–102.
347. *** *Történelmi Adatár*, vol. I–IV, Timișoara, 1871–1874.
348. *** *Török sírkövek Lippárol a délmagyarországi muzeumban*, în „Archeologiai Ertesítő”, serie nouă, vol. XXXIII, Budapesta, 1914, p. 24–29 și 71.
349. Trâpcea N. Theodor, *Aspecte principale privind istoria pașalâcului de la Timișoara*, în „Studii Articole de Istorie”, vol. XX, București, 1972, p. 14–27.
350. Trâpcea N. Theodor, *Aspecte privind starea economică, socială și politică a pașalâcului de la Timișoara*, în *S.I.B.*, vol. IV, Timișoara, 1976, p. 3–23.
351. Trâpcea N. Theodor, *Aspekte aus dem sozial-ökonomischen Leben der Hafen zwischen Orsova und Calafat XVI–XVIII Jh.*, în „R.E.S.E.E”, an 17, București, 1979, nr. 3, p. 463 – 473.
352. Trâpcea N. Theodor, *Contribuții la istoria Aradului în perioada de stăpânire otomană*, în „Ziridava”, X, Arad, 1973, p. 209–213.

- 353.Trâpcea N. Theodor, *Contribuții inedite privind lupta antiotomană în Banat 1594–1597*, în „Tibiscum”, VI, Caransebeș, 1986, p. 275–278.
- 354.Trâpcea N. Theodor, *Din viața religioasă a românilor din Timișoara în timpul stăpânirii otomane*, în „Mitropolia Banatului”, an 27, nr. 1–2, Timișoara, 1977, p. 483–485.
- 355.Trâpcea N. Theodor, *Informații noi în legătură cu răscoala antiotomană din Banat (1594–1595)*, în *S.I.B.*, vol. IX, Timișoara, 1983, p. 23–28.
- 356.Trâpcea N. Theodor, *Știri despre comerțul orșovean în epoca de stăpânire otomană*, în „Tibiscum”, V, Timișoara, 1979, p. 207–11.
- 357.Trâpcea N. Theodor, *Timișoara în timpul stăpânirii turcești (1552–1716)*, în *Sub semnul lui Clio. Omagiu acad. Stefan Pascu*, Cluj-Napoca, 1974, p. 222–228.
- 358.Țintă Aurel, *Aspecte demografice din Timișoara la începutul secolului al XVIII-lea*, în *Timișoara în istorie și contemporaneitate*, Timișoara, 1970, p. 69–70.
- 359.Țintă Aurel, *Situația Banatului la cucerirea lui de către Habsburgi*, în „S.I.B.”, vol. I, Timișoara, 1969.
- 360.Ursulescu Petru, *Ținutul Făgetului în hotarele Principatului autonom al Transilvaniei până la ocuparea de către otomani*, în „S.I.B.”, vol. 13, Timișoara, 1987, p. 47–62.
- 361.Varga Ferencz, *A török államszervezet s adoztatási rendszer a XVI. és XVII. században*, în „T.R.E.T.”, I, Timișoara, 1879, p. 3–12.
- 362.Varga Ferencz, *A szegedi sandzsák és Csongrád-megye*, în „T.R.E.T.”, an IV, fasc. 1, Timișoara, 1883, p. 60–66.

363. Varga J. János, „*Ungarische Kriegs-Theatrum*”, *Szerbia és a Temesi Bánság 1716–1718*, în „Századok”, an 129, fasc. 4, Budapesta, 1885, p. 873–882.
364. Veliman Valeriu, *Documente turco-osmane privind vilaietul (eialetul) Timișoara (1554–1716)*, în „Revista Arhivelor”, an 62, nr. 4, București, 1985, p. 413–427.
365. Veliman Valeriu, *Relațiile româno-otomane 1711–1821. Documente turcești*, București, 1984.
366. Veress Endre, *Acta et epistolae relationum Transilvaniae Hungariaeque cum Moldavia et Valachia*, Budapesta, 1914.
367. Veress Andrei, *Documente privitoare la istoria Ardealului, Moldovei și Țării Românești*, vol. I–XI, București, 1929–1937.
368. Veress Endre, *Dèva és környéke Castaldo idejében*, în *A Hunyadmegyei Történelmi és Régészeti Társulat Evkönyve*, Deva, 1898, p. 19–66.
369. Veress Endre, *Erdélyi feledelem interregnuma 1551–1556*, Budapesta, 1899.
370. Veress Endre, *Izabella Királyné 1519–1559*, Budapesta, 1901.
371. Veress Endre, *Somlyai Ferencz Lippái Vitéz végrendelete 1551-ből*, în „Hadtörténelmi Közlemények”, XIV, Budapesta, 1913, p. 129–130.
372. Veselinovici Raiko, *Vojvodina, Srbija i Makedonija pod turskom vlašcu u drugoj polovini XVII. veka*, Novi Sad, 1960.
373. Vlád Alajos, *A román nép s ügye*, Lugoj, 1863.
374. Vicze Károly, *Törökvilág Temesvárott, 1552–1716*, părțile 1–8, în „A Heti Uj Szo”, Timișoara, aprilie–iunie 2002.

375. Voje J., *Problematika turskih provala u slovenske zemlje i organizacija odbrane u XV i XVI veku*, în „Istoriskij Casopis”, XXV-XXVI, Belgrad, 1979, p. 117–131.
376. Wetzel Franz, *Das Banat în der Türkenzeit (Der Felzug în Jahre 1697)*, în „Schwabische Volkspresse”, an 6, Timișoara, 1924, nr. 55, 61, 67, 84, 90.
377. Wetzel Franz, *Das Banat în der Türkenzeit (Der Feldzug im Jahre 1698)*, în „Banater Tagblatt”, an 7, Timișoara, 1925, nr. 24–28.
378. Wetzel Franz, *Die beabsichtige Belagerung Temeschwar în Jahre 1696*, în „Banater Tagblatt”, an 6, Timișoara, 1924, nr. 28.
379. Wetzel Franz, *Zur Geschichte Temeschwars în 16. Jahrhundert*, în „Banater Deutsche Zeitung”, an 7, Timișoara, 1925, nr. 293, p. 19.
380. Zach Krista, *Die bosnische Franziskaner-mission des 17. Jahrhunderts în Südostlichen Niederrungarn*, München, 1979.
381. Zirojević Olga, *Carigradski drum od Beograda do Budima u XVI i XVII veku*, Novisad, 1976.
382. Zirojević Olga, *Des Fischfabg auf der Donau während der Türkenzeit*, în *Kulturraum mittlere und Untere Donau*, Reșița, 1995, p. 415 – 421.
383. Zirojević Olga, *Tursko vojno uredjenje u Srbiji (1459–1683)*, Beograd, 1974.
384. Zirojević Olga, *Turska utvrđena mesta na području današnje Vojvodine, Slavonije i Bosnie*, în „Zbornik za Istoriju”, an 14, Belgrad, 1976, p. 91–143.
385. *** *Vilayetul Timișoara (450 de ani de întemeiere a pașalâcului 1552–2002)*, Timișoara, 2002.

FORWARD

While trying to exhibit the roots of a certain feeling specific to their region or the age of a monument, the inhabitants of the *Banat* region refer to it as belonging to the Ottoman period. The collective consciousness bears in mind only the old character, without having the accuracy of historical time...

A brief presentation of the historical era, former and about the Ottoman conquest is required for the ease of understanding the historical reality. The primary military conflicts, including the Ottoman and the *Banat* troops, started altogether, with the battles for the *Vidin* region, between 1368–1369. The first Turkish plunder raids ('*akin*') into Banat are dated in 1389/1391. These raids will repeatedly occur every time the Christian armies are not sufficiently numerous to represent a stronghold along the Danube. Battles are given in the north as well as in the south of the river, and victories are divided among both sides. Together with the increase of the Ottoman pressures along the stream come, in the functions of *Ban al Severinului* or *Comit de Timis*, notable personalities of the Roumanian, Hungarian or European Middle Ages like *Filippo Scolari*, *Ioan (Iancu) de Hunedoara* or *Pavel Chinezu*. With them the Turkish invasions come to a stop.

The 16-th century constitutes both physical and moral exhaustion of the Christian forces which were put in the gear of fighting against the Ottomans. The fall of the Danube line opens a path for the Ottomans leading them near Vienna (1529). The

forming of the self-governed Transylvanian principality in 1541, and the alignment of the *Banat* region as one of its constituent parts, represents only a stage. The instauration of the Hapsburg administration over the principality (1550–1552) raises the ultimate military reaction of the Ottoman Empire, which can not agree with the enemies governing a region as strategic as *Banat* was at the beginning of its modern period. The Ottoman campaign from 1551 foreshadows the conquest from 1552, and as consequence: two thirds of Banat are transformed into Ottoman provinces, and the eastern regions become *Banatul de Lugoj–Caransebes*, constituent of the principate until 1658, when the Turks get in hold of them.

This historical paradox was my motivation for taking up the research upon the period in which the Banat region was conquered in several stages-by Ottoman Turks and its metamorphosis into one of their provinces (*pasalic, eyalet or vilayet*). The research has developed in the course of several decades. At the start it was my curiosity that drove me towards the heart of this matter, but as I continued to discover new data and facts, I realized how rather few the translations were, those that should be accessible to a scholar. Five years ago I started a systematic pursuit of the titles that I found on the bibliographic list. While searching I discovered two certain facts.

First of all, the Turkish-Ottoman documents regarding the *vilayet de Timisoara*, the one's translated into Romanian, represent a very low percentage of the whole, this being the case of those that were translated into Hungarian, German etc., also. In the mean time I found out, from well-known Romanian and Hungarian turkologists, about the existence of ten's, possibly hundred's of thousand of documents that were not consulted or investigated in the last three hundred years. These documents can be found in sealed bags in the Ottoman historical archives at Topkapu Sarai, in Istanbul. Keeping in mind the fact that at least ten turkologists are needed to spend their entire life on the investigation, transcription (using the modern Turk alphabet),

translation into Romanian and, at the end, their publication în dozens of volumes, so considering these needs and confronting them with the actual Romanian reality, I ended up concluding that today's historians will never get to know the Ottoman period of Banat. Turkish documents regarding this vilayet were published în several European languages. Their majority is extremely interesting but don't cover all the important periods. The Ottoman chronicles had been intensely studied and the three volumes published by M. Guboglu and M. Mehmed succeed în offering an image (rather subjective though) upon the period and the geographical space în discussion. These chronicles were investigated by many European historians and then published în their national languages. But the lack of cohesion between their works makes it impossible even for the critical approach to elucidate a certain situation. There is a big amount of documents that was not yet translated into Romanian (from other European languages) this being the actual cause of their non-public statute.

Secondly, I discovered that the Romanian historiography (the European also) has shown only a partial interest for the study and immediate knowledge of Timisoara's *vilayet*, although it is one of the most important în Europe. But *Banat* was permanently a border region regardless of all the state entities to which it belonged, and the modern history has neglected the marginal territories while being blinded by their 'center'.

This is the actual status of the Romanian and European historical research upon Timisoara's *vilayet*. Nevertheless the following pages are very much influenced by this reality. More than that, the human and economical limits, but than again, the social and cultural also, are putting conditions upon the quality and depth of any kind of research.

The final result of the investigation will reveal it self as simple repertoire în which you can find all historical facts related by year, month or day. For the readers easier approach to the mental collectivity of the Middle Ages (Christian and Islamic) I inserted parts of the original documents or chronicles.

Those interested can get thoroughly into the subject by consulting the rich bibliography or the Turk-Ottoman explanatory glossary at the end.

I truly hope that the following pages will consist of the cultural exercise and the sort of starting point I intended to express for all those who love and appreciate the historical truth and would like, some day, to start another odyssey of investigations.